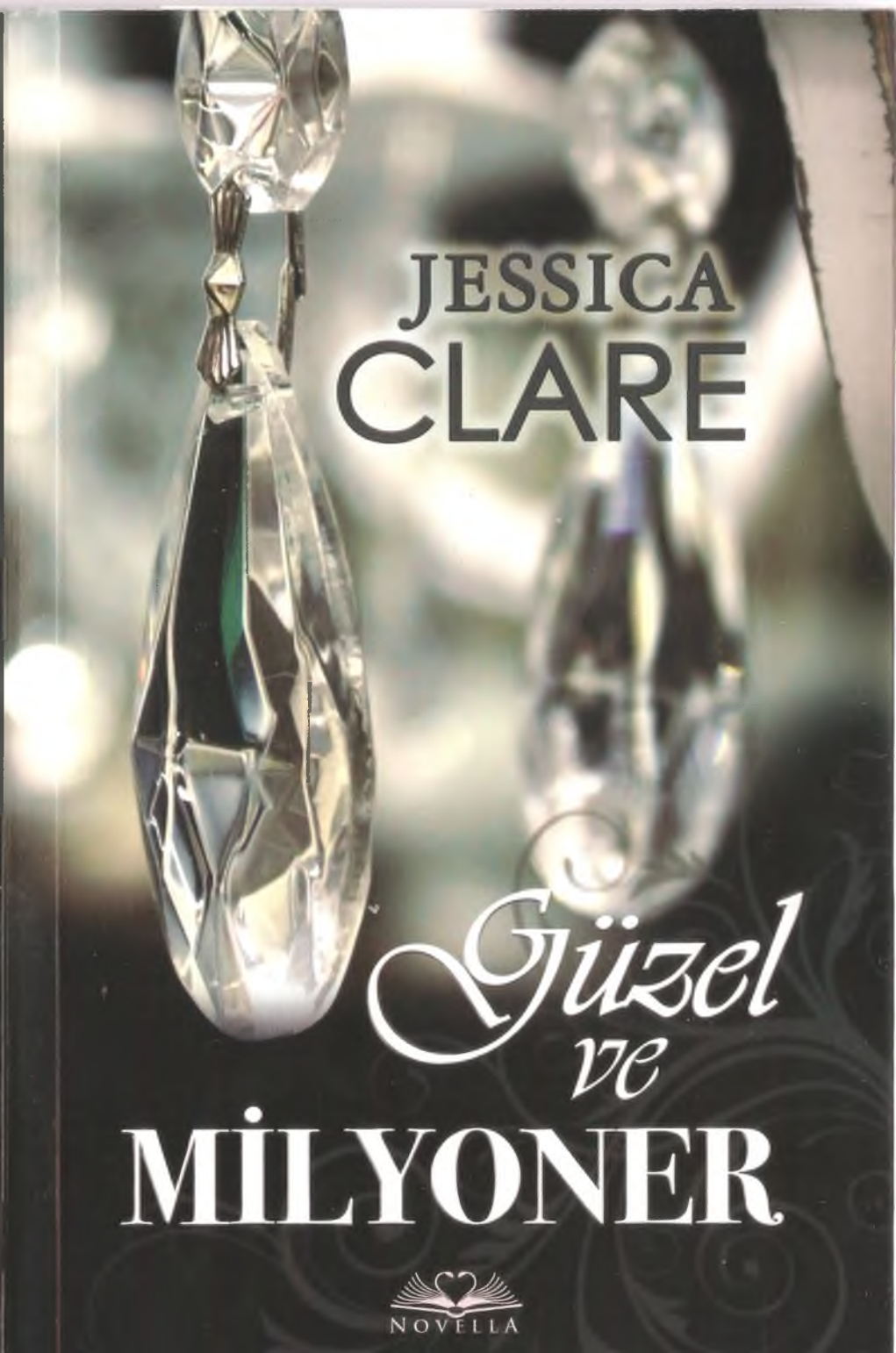

JESSICA
CLARE
Güzel
ve
MİLYONER
NOVELLA

"*Güzel ve Milyoner* başından sonuna dek akıcı bir anlatım sunuyor. Şehvetli olduğu kadar eğlenceli karakterleriyle karşınıza eşsiz bir modern zaman masalı çıkarıyor. "

—Harlequin Junkie

"Karakterlerin karmaşıklığını ve hikâyelerini sevdim. Kitap boyunca hissettiğim bütün duygular ferah bir tat bıraktı ve Bayan Clare'in yazınına bir kez daha hayran kaldım."

—Open Book Society

"*Güzel ve Milyoner* şefkat, güven ve gerçek aşkın nelere göğüs gerdiği üzerine, duygusal bir aşk masalı... BASİTÇE MUHTEŞEM!"

—Addicted to Romance

JESSICA CLARE

Güzel ve MİLYONER

NOVELLA

JESSICA

CLARE

Güzel ve MİLYONER

Güzel ve Milyoner

© Jessica Clare
Özgün Adı: Beauty and The Billionaire

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Mayıs 2017
ISBN: 978-605-186-289-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Aslı Arzu Şensoy
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzelti	: Merve Akıncı
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

JESSICA

CLARE

Güzel ve MİLYONER

Çeviren: A. Arzu Şensoy

NOVELLA

Bir "Milyoner Erkekler Kulübü" Romanı

 Yetişkin okurlar içindir.

Daha Önce

Şehirdeki eve biri girmişti.

Genç adam sesleri duyduğunda devasa evinin antresinde durdu. Onu habersiz yakalamasınlar, durup ona bakmasınlar diye alışkanlıkla, gölgeler içindeki bir girintiye doğru gitti. Yara izli, çirkin bir piç olarak geçen yıllardan sonra bile suratını gören insanların yüzlerindeki ifadelerden rahatsız oluyordu. Onlar gidene kadar gölgelerin içine karışmak çok daha kolaydı. Kulaklarını oradakilerin kim olduğunu anlamak için dört açarak bekledi. Oraya uğramasını beklediği yegâne insanlar, bir bağış için kitaplarından bazılarını almakta ısrarcı olan Logan'ın asistanı ile evde bırakılmışlardan kalanları temizlemeye gelecek olan nakliyecilerdi.

Evin boş olacağını düşünmüştü, bu da evi incelemesi için mükemmel bir zaman olacaktı. İki kadın şöyle dursun, başka herhangi birinin gelebileceğini fark etmemişti.

Sürüklenen ayak sesleri vardı, sonra da yere çarpan bir kutunun gürültüsü.

"Burası neresi?" diye sordu yumuşak ve kısık bir kadın sesi.

"Çok hoş."

"Ölü bir ünlünün evi ya da öyle bir şey işte. Umurumda değil." Diğer kadının sesi neşe ve kahkaha dolu gibiydi ama keskin bir tarzı vardı. "Umurumda olan tek şey, bu lanet olası kutuları SoHo'ya nasıl geri götüreceğimiz. Kahretsin, Audrey'nin aklından ne geçiyordu acaba?"

"Bir taksi mi çağırsak?"

Kadınlar Hunter'ın gölgeler içindeki saklanma yerine yaklaştı, adam onu fark etmeden geçip gitmelerini bekleyerek hiç kıpırdamadan durdu.

Kızıl saçlı ondan sadece birkaç adım ötede duruyordu, başı öne eğikti. Hunter onun yüzünü göremiyordu ama kadın kıvrımlı, uzun boyluydu, adamın durduğu yerden bakılınca kalçası mükemmel bir kalp biçimindeydi, saçları da parlak bir kırmızı tonundaydı. Diğer kadın –iri gözlü, hoş bir kumral– iki kutuyu dengeleyip diğer kadının talimatlarını bekledi.

"Taksiyi bilemiyorum," dedi kızıl. "Bizi tamamen bitirir, ben hâlâ o pizza siparişini vermek istiyorum."

"Yani?" diye sordu koyu saçlı.

"Brontë," dedi kızıl saçlı kati bir sesle, Hunter dikkat kesildi. Bu tanıdık bir isimdi. Ama kızıl saçlı hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Kız kardeşim hakkında anlaman gereken bir şey var. O, hayattaki en pratik yaratık değildir."

"Değil mi? Bana pratik biri gibi görünüyor."

"Sıra işe gelince değil. Tüm bunların da gösterdiği gibi, bizim birer katır ya da öyle bir şey olduğumuzu sanıyor. Eğer onu arayıp hizaya sokmak için yakasına yapışmam gerekiyorsa, bak o zaman bunu nasıl yapacağım." Telefonu kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra yenilgiye uğramış bir ses çıkardı. "Telesekreter. Ona inanamıyorum. İki kutu var demişti. Ciltli kitaplarla dolu beş kutu değil.

Bizim vücut geliştirici olduğumuzu falan mı sanıyor?"

"O kadar da kötü değil," diye yatıştırdı onu kumral kadın kollarındaki iki kutuyu düzeltirken. "Halledebileceğimize eminim."

"Bu Logan Hawkings'in suçu," diye haykırdı kızıl saçlı, Hunter'ın dikkatini çekerek. "Dünyanın yalnızca ona ait olduğunu düşünüyor, öyle değil mi?"

Öteki kadının yüzündeki bakış hüzünlüydü. "Sanırım."

"Ah. Şu surattaki suçlu ifadeye bak. Sen ona hâlâ âşıksın, değil mi?"

Kumral, üzgün gözlerini arkadaşına çevirdi. "'*Nefret ediyorum, seviyorum da. Belki neden böyle yaptığımı soruyorsun. Bilmiyorum ama böyle hissediyorum; can çekişiyorum.*'"*

"Ah, bana böyle saçma sapan alıntılar yapmayı bırak. Dramatik oluyorsun. O bir pislik. Onu unutacaksın."

Kızıl saçlı döndüğünde Hunter onun yüzünü ilk kez iyice gördü. Çiller serpiştirilmiş yuvarlak yanaklarıyla sıra dışı bir görüntüsü vardı. Dikdörtgen, okul tipi gözlük camlarının arkasına saklanmış olmalarına rağmen dokunaklı gözleri yüzüne hâkimdi. Çenesi küçük bir noktayla bitiyordu; bu kadın büyüleyici görünüyordu. Zeki. Canı sıkkın. "Beni zengin, çekici alfa erkeklerinden koru. Kendilerini bir peri masalının kahramanları sanıyorlar. Pek bilmiyorlar ama onlar daha çok masalın kötü adamları."

"Bu hiç adil değil, Gretchen," diye itiraz etti adı Brontë olan.

"Hayat adil değil," dedi Gretchen neşeli, haşin bir sesle. "Saç ürünleri ya da tasarımcı etiketlerine ihtiyacı olan birindense kendi yansımasına âşık olmayan bir erkeğim olmasını tercih ederim." Kadın eğildi, o kalp biçimli kalçası tekrar görüşüne girdiğinde Hunter'ın aleti ihtiyaçla hareketlendi.

* MÖ 1. yüzyılda yaşamış Romalı şair Catullus'un bir şiirinden alıntı. (ç.n.)

"Yani sen basık bir çenesi ve parlak-zırhlı-şövalye kompleksi olan bir pizza erkeğini mi tercih ediyorsun?"

"Evet," dedi Gretchen üstüne basa basa, küçük sivri yüzünde bir gamze belirdi. "Görünüşü beyninin yarısı kadar bile önemli değil."

İşte böyle dedi. Hunter, eğer adamın fiziksel görünüşü nahoşsa, kadınların bir erkekte istediklerini söyledikleri şeylerin kısa sürede unutulacağını tecrübelerinden çok iyi biliyordu. Yine de bu kadından büyülenmişti. Küstah ve zekiydi, biraz da alaycıydı, sanki o da Hunter gibi dünyadan bıkmıştı. Hunter iki kadının gülüşüp tartışarak Logan'ın asistanı için bıraktığı bağış kutularıyla boş evin girişinden ayrılmalarını izledi.

Kadının adı Gretchen'dı. Gretchen. Bir Gretchen tanıyan herhangi birisini bulabilmek için kafa patlattı. Sevimli, sıra dışı yüzlü ve sivri dilli güzel bir kızıl. Hunter onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Hunter yüzünün sol tarafından aşağı inen pürüzlü yara izlerine dokunup kaşlarını çattı. Bu kadın da onu dünyanın geri kalanı gibi tiksindirici mi bulacaktı? Muhtemelen. Ama bunu umursamayabileceğini de söylemişti. Bir suratın, onu, arkasındaki beyin kadar ilgilendirmediğini de...

Hunter onun doğru söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

Ama kadın az önce kapıdan çıkıp gittiğinden ve Hunter onu bir daha muhtemelen hiç görmeyecek olduğundan bunun bir önemi yoktu.

Artık kapalı olan kapıya bakarken zihninin gerilerinde yarı gömülü bir anı harekete geçti. Diğer kadının alışılmadık bir adı vardı. Brontë. Hunter bu ismi, onu daha önce nerede duyduğunu biliyordu.

Aklı hâlâ sıra dışı kızıldayken Logan'ın numarasını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Logan. "Bir toplantıya girmek üzereyim."

"New York'ta dolanan birden fazla 'Brontë' olamaz, değil mi?" diye sordu Hunter.

Hattın diğer ucundaki sesten çıt çıkmadı. "Brontë mi?" diye sordu Logan bir süre sonra. "Onu gördün mü? Nerede o?"

Hunter bir yanı kadınların geri dönmelerini umarak, diğer yanı ise bunu yapmadıkları için rahatlayarak kapıya baktı. "Az önce Gretchen adlı bir kızıl saçlıyla buradan ayrıldı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"*Benim* Brontë'm hakkında mı?" Logan'ın sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı.

"Hayır. Gretchen. Kızıl saçlı olan. Ben onu istiyorum."

"Oh." Uzun bir iç çekiş. "Üzgünüm adamım. Son zamanlarda pek kendimde değilim de. Beni terk etti, onu bulmaya çalışırken aklımı kaçırıyordum." Logan'ın sesi gergin ve yorgun geliyordu. "Onun hâlâ New York'ta olduğuna inanamıyorum. Sen neredesin?"

"Yukarı Doğu Kıyısı'ndaki evde." Hunter her şeyin yerli yerinde durduğundan emin olmak için burayı kendi gözleriyle görmek istemişti. Ayrıca canı sıkılmıştı, yerinde duramıyordu. Üstelik epey de yalnızdı.

Gerçi artık yalnız değildi. Kızıl saçlıyı düşünmeden edemiyordu. Büyük gözlükleri, atik, yerinde cevapları, kızıl saçlarıyla Gretchen.

"Asistanın kutuları almak için uğramadı," dedi Hunter biraz sonra. "Onun yerine bu Gretchen geldi, senin Brontë'n de onunla birlikteydi."

"Gitmem gerek," dedi Logan. "Audrey'yi arayıp kimi gönderdiğini öğreneceğim."

"Bana şu Gretchen adlı kadın hakkında bilgi yolla," diye hatırlattı Hunter. *Onu istiyorum.*

"Yollayacağım. Ayrıca teşekkürler." Logan'ın, cesareti kırılmış gibi gelen sesi artık zafer kazanmış gibi çıkıyordu. "Sana borçluyum."

"Öylesin," diye onayladı Hunter. "Bana onun arkadaşı hakkında bilgi getir, ödeşmiş olalım."

İşler birden biraz daha... ilginç bir hale gelmişti. Hunter boş eve bakarken, aklı dakikalar önce orada duran sıra dışı kadınla dolu halde kendi kendine gülümsedi.

Birinci Bölüm

Hunter Buchanan ilk görüşte aşka inanmazdı. Lanet olsun, zaten o aşka da pek inanmazdı.

Ama kucağında bir kitap kutusu, yüzünde de şüpheci bir bakışla boş evlerinin birinin antresinde duran uzun boylu kızıl saçlıyı gördüğü anda... bir şey hissetmişti. Genç kadının sözleri cüretkâr ve korkusuzdu, gölgelere sımsıkı sokulan bir adam olarak onu çeken bir şey olmuştu bu.

Peki ya yanındaki sessiz arkadaşına, çoğu erkeğin onu sıktığını, bir ilişkide yalnızca hoş bir surattan daha farklı bir şey istediğini itiraf ettiğinde?

Hunter onun kendisi için yaratıldığını biliyordu.

Kadın güzel, genç, bekârdı. Çalışan bir kafası ve sivri bir dili vardı. Hunter onun bu yanını sevmişti. Korkmuyordu, rahatça gülüyordu. Hunter'ın kızılı şöyle bir görmesinin üzerinden günler geçmişti ama onu hâlâ aklından çıkaramıyordu. Genç kadın rüyalarına giriyordu.

Hunter zekiydi, zengindi, ondan yalnızca birkaç yaş büyüktü. Bu, başarılamaz bir durum olmamalıydı.

Bilinçsiz bir şekilde yüzündeki derin oyuklu yara izlerine dokundu, parmakları ağzının kenarındaki yeniden yapılandırılmış hasarlı dokunun bulunduğu kalın hattı takip etti.

Hunter'ın onun gibi bir kadının peşinden gitmesini engelleyen tek bir şey vardı. Yüzü. Tüyler ürpertici, yara izli yüzü. Göğsündeki ve kolundaki izleri giysilerle saklayabiliyordu. Elini sıkıca kapatabiliyordu, kimse bir parmağının eksik olduğunu fark etmiyordu. Ama yüzünü saklayamıyordu. Evinden ayrılmayı tercih ettiği nadir zamanlarda insanlar ondan uzak durmak için yolun karşısına geçiyordu. Erkekler, sanki onda sinir bozucu bir şey varmış gibi, kaşlarını çatıyordu. Kadınlar onu gördüklerinde uzağa kaçıyordu.

Tıpkı yanındaki kadının şu anda yaptığı gibi.

Brontë –Logan'ın iri gözlü kız arkadaşı– Kardeşlik'in poker masasında onun yanında oturuyordu. Loş bodrum puro dumanı ve içki kokusuyla kaplıydı. Normalde burası en yakın beş arkadaşıyla dolu olurdu ama şimdi diğerleri Logan'la gizli bir cemiyet toplantısına kız arkadaşını getirmesi hakkında konuşmak üzere yukarı çıkmışlardı. Brontë onunla birlikte geride kalmıştı. Ama bunun kendi tercihi olmadığı da apaçık belliydi. Masada sessizce oturuyor, şarabıyla ilgileniyor, genç adamın yüzüne iyice baktığı o anda masadan fırlayıp kaçmak istememiş gibi görünmeye çalışıyordu. Bakışı genç adamın zarar görmüş eline kaydı, sonra yeniden yüzüne döndü.

Hunter bu tarz şeylere alışkındı. Genç kadının arkadaşı olan kızılın da yüzüne aynı şekilde tepki verip vereceğini merak etti.

Tecrübeleri öyle yapacağını söylüyordu. Ama kızıl saçlının küçük iğneleyici gülümsemesiyle başını sallayış şeklini hatırladı. Söylediği sözleri de.

Beni zengin, çekici alfa erkeklerinden koru. Kendilerini bir peri masalının kahramanları sanıyorlar. Pek bilmiyorlar ama onlar daha çok masalın kötü adamları.

Hunter onun hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerektiğini fark etti.

"Arkadaşın," dedi Brontë'ye, "kızıl saçlı. Bana ondan bahset."

Genç kadın tekrar ona baktı, o koyu renk gözler şaşkınlıktan irileşmiş, gözbebekleri alkolün etkisiyle büyümüştü. "Gretchen'ı mı kastediyorsun?"

"Evet." Onun adını biliyordu ama hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Soyadı ne?"

"Neden? Sen Gretchen'ı nereden biliyorsun?"

"Önceki gün seni onunla birlikte gördüm. Bana onun hakkında daha fazlasını anlat."

Brontë kaşlarını çattı. "Sana neden Gretchen'ı anlatmalıyım ki? Onun sapığı ol diye mi?"

Hunter kartlarına baktı, genç kadının bu ihtiyatlı tavrı karşısında hissettiği sıkıntıyı bastırmaya çalışmadı. Bir adam basit bir soru soramaz mıydı? "Ben onun bir hayranıyım... Uzaktan."

"Bir sapık gibi."

"Bir sapık değil. Sadece onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Bu, bir sapığın söyleyeceği şey."

Hunter dişlerini gıcırdatarak ona baktı. Genç kadın otomatik olarak geri çekildi, yara izlerini incelerken yüzünde biraz tetikte bir ifa-

de vardı. Hunter bunu görmezden geldi. "Arkadaşın benim romantik ilgimin tehlikesinden oldukça uzak. Ben sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Ne de olsa, acayip suratlı bir adamla çıkmayı hangi kadın isterdi ki? Sadece onun parasını isteyenler; ama Hunter onlarla ilgilenmiyordu. O bir arkadaş istiyordu, fahişe değil.

"Oh," dedi Brontë sanki büyüleyici bir şeymiş gibi şarap kadehini inceleyerek. "Petty," dedi. "Soyadı Petty. Kitap yazıyor."

İşte şimdi bir yere varıyorlardı. Bu bilgiyi aklında bir yere yazdı. Gretchen Petty, yazar. Gözünün önüne getirebiliyordu. "Ne tür kitaplar?"

"Üstünde başkalarının ismi olan kitaplar."

Hunter genç kadına sabırsız bir bakış atarken onun sandalyesinde biraz geri çekilişinden nefret etti. "Bir hayalet yazar mı?"

Brontë başıyla onayladı. "Doğru. Cooper ona âşık."

"Cooper mı? Cooper kim?" Her kim olursa olsun Hunter ondan nefret ediyordu. Muhtemelen yakışıklı, kendinden emin, Gretchen için yeterince bile iyi olmayan biriydi. *Lanet olsun*.

"Cooper onun arkadaşı. Gerçi sorun yok. Bir hamle yapmayacak. Gretchen'ın onunla o şekilde ilgilenmediğini biliyor. Gretchen farklı erkeklerden hoşlanıyor. Ona meydan okunmasından hoşlanıyor."

Hunter homurdandı. Güzel, Hunter Buchanan'da kesinlikle bir meydan okumayla karşılaşacaktı.

Biraz daha lafladılar, idare edilmesi güç bir sohbetti. Hiç şüphesiz, Logan'ın dönüşünü gergin bir şekilde bekleyen Brontë yüzü sürekli kapıya dönük durdu. Logan yakışıklı bir adamdı, uzun boylu ve güçlüydü, yara izi de yoktu. Brontë de uysal, tatlı bir yaratıktı ama Hunter onun kendisi gibi birine tiksinme veya acımadan faz-

la bir hisle bakacağından şüpheliydi.

Ama acımalardan payına düşeni çoktan almıştı o, *teşekkürler.*

"Gretchen Petty," diye tekrarladı kendi kendine. Bir hayalet yazar. Başkaları için kitaplar yazıp onların isimleri arkasına saklanan biri. Neden, diye merak etti. Genç kadın bir takma adın arkasına saklanacak biri gibi görünmemişti. Herhangi bir şeyin arkasına saklanacak biri gibi görünmemişti, bu da Hunter'ı büyülemişti. Onun gibi bir kadını kendisine çekmek için ne yapmalıydı? Acaba Hunter bunu denemek istiyor muydu? Genç kadının, ona, tıpkı Logan'ın kadını gibi nezaket adına çaresizlik içinde saklamaya çalıştığı bir dehşetle baktığını görmek istiyor muydu? Yoksa yara izlerinin arkasındaki kişiyi görüp onun da başka herhangi bir erkek kadar ilginç olduğuna mı karar verecekti?

Hunter onu ilk gördüğü zamanı hatırladı, boş bir konağın antresinde, Brontë'nin yanında duruyordu. *Saç ürünleri ya da tasarımcı etiketlerine ihtiyacı olan birindense kendi yansımasına âşık olmayan bir erkeğim olmasını tercih ederim,"* demişti genç kadın.

Hunter'ın zihninde bir plan şekillenmeye başladı.

Bu iyi ya da çok dürüst bir plan değildi. Ama eğer zenginse iyi ya da dürüst olmaya ihtiyacı yoktu. Paranın iyi tarafı senin her durumda kontrolü ele geçirmeni sağlamasıydı, Hunter da kesinlikle elindekini avantajına kullanmayı planlıyordu.

Hunter'ın koruması kapıda dikilerek onları rahatsız edecek herkesi dışarıda tutarken Kardeşlik de gece boyunca poker oynadı. İçkiyle puro içip kâğıt oynadılar. Eğer odanın köşesindeki koltukta kıvrılmış sakince uyuyan, Logan'ın ceketi omuzlarına batta-

niye gibi örtülmüş kadın görmezden gelinebilirse bu onların her zamanki toplantılarından biriydi. İş konuları tartışılmış, bolca alkol tüketilmiş, sabaha analiz edilecek notlar alınmıştı. Küçük ama çok önemli noktalar, yatırım fırsatlarıyla benzer şeyler paylaşılmıştı.

Kardeşlik birbirlerine yardımcı olmaya yemin ederek üniversite günlerinden beri haftada bir kez böyle toplanıyordu. O zamanlar bu idealist bir yemin gibi görünmüştü: Para içinde doğanlar diğerlerinin de başarılı olmasına yardım edecek, bunun sonucunda hepsi başarı merdiveninin en üst basamaklarına yükselecekti.

Bu, Hunter için verilmesi kolay bir sözdü. Logan ekonomi dersinde onunla arkadaş olduğunda bir dost edindiği için acayip şekilde rahatlamıştı. Eğitiminin çoğunda evde öğrenim gördüğünden Darthmouth* ona kâbuslardaki bir manzara gibi görünüyordu. Her yerde insanlar vardı, herkes gözünü sanki o bir ucubeymiş gibi tüyler ürpertici yüzüyle yara izli koluna dikiyordu. Kampusta onu başkalarıyla tanıştıracak bir oda arkadaşı ya da dostu yoktu, bu yüzden faal kampus topluluğunun gerilerine saklanarak göz kontağından kaçınıp sessiz kalmıştı.

Logan popüler, varlıklı, yakışıklı ve dost canlısıydı; ne istediğini biliyor, onun peşinden gidiyordu. Kadınlar tepesine üşüşüyor, diğer erkekler de onu seviyordu. Logan'ın bir gün onunla bir sohbet başlatması Hunter'ı çok şaşırtmıştı. Yara izli dışlanmış çocukla kimse konuşmazdı. Ama Logan uzunca bir an Hunter'ın yara izlerine bakmış, sonra hemen ekonomi ödevlerine dönerek özetten, sınıfta, başarılı olmak için ihtiyaç duyulan hayati kavramlardan bazılarının nasıl eksik olduğunu hissettiğinden bahsetmişti. Babasının işinden kendi kendine oldukça fazla şey öğrenmiş olan Hunter buna gizlice

*Darthmouth: ABD'nin en köklü, akademik seviyesi en yüksek ve en meşhur üniversitelerinden biri. (ç.n.)

katılmıştı, birbirleriyle fikirlerini paylaşmışlardı. Rasgele sohbetlerle geçen bir iki haftadan sonra Logan onu bir kenara çekerek Hunter'a kendisinin düzenlediği bir toplantıya katılmasını önermişti.

Bu Ivy League* kampuslarında fısıltılarla bahsedilen efsanevi türden gizli bir toplantıydı. Hunter bundan hemen şüphelenmişti. Bir Buchanan olarak, babası ülkedeki en varlıklı adamlardan biriydi, sahip olduğu büyük miktarda mülkle iş sahipleri arasında bir efsaneydi. Soyadları anında tanınırdı, evlerinin birçoğu bilinen önemli yapılardı. Babasının gayrimenkul yatırımları onu milyarder yapmıştı, Hunter da onun tek varisiydi. Genç adam uzun zaman önce başkalarının art niyetinden şüphelenmeyi öğrenmişti.

Ama Logan da kendi başına inanılmaz derecede varlıklıydı. Hunter'ın parasına hiç ihtiyacı yoktu. Hunter da bunu soran birine böyle şeyleri asla itiraf etmeyecek olsa da yalnızdı. Bu yüzden bunun bir dalavere ya da bir şaka, hatta daha da kötüsü, bir para tuzağı olmasını bekleyerek toplantıya gitmişti.

Ama bunun yerine şaşkına dönmüştü. Toplantıya katılan altı adam toplumdaki farklı yerlerle okuldaki farklı ana dallardan geliyorlardı. Reese Durham okula bursla devam ediyordu, kıyafetleri üzerine uymayan ikinci el giysilerdi. Diğer zengin öğrenciler onunla bir hayır işi örneği konusu olarak dalga geçiyorlardı, birkaç yumruk yumruğa kavgaya karışmıştı. Uysal, rahat tavırlı, samimi davranışlarıyla kampusta sevilen biri olmasına rağmen aynı şey Cade Archer için de söylenebilirdi. Ailesi zengin değildi, Cade'i üniversiteye gönderebilmek için gırtlaklarına kadar borca batmış durumdaydılar. Hunter tek yabancı olan Griffin Verdi'yi tanıdı. Avrupalı asil Verdi ailesiyle küçük, karanlık bir ülkenin tahtı arasında

* Ivy League: ABD'nin meşhur Yale, Harvard, Columbia, Princeton, Darthmouth, Cornell, Pennsylvania ve Brown üniversitelerinden oluşan grup. (ç.n.)

sıkı bir bağlantı vardı, hâlâ atalarından kalan topraklara sahipti. Son olarak bir de Jonathan Lyons vardı, ailesi biraz varlıklıydı ama ticari bir skandalda hepsini kaybetmişlerdi.

En azından bunun seçilmiş bir grup olduğu söylenebilirdi, Hunter anında gözünü dört açmıştı. Ama Logan konuşmaya başladığında toplanmalarının gerçek nedeni açığa çıkmıştı: Logan Hawkings gizli bir cemiyet kurmak istiyordu. Seçilmiş alanlarda en tepeye çıkmak için birbirlerine yardım edecek iş odaklı adamlardan oluşan bir kardeşlik. Gücü olanların bu nüfuzu arkadaşlarını da daha yukarı çıkarmakta kullanabileceklerini, bunu yaparak kendi imparatorluklarını da genişletebileceklerine inanıyordu. Kendisiyle aynı hedeflere sahip olacağını umduğu, benzer kafada insanları seçmişti.

Katılımcıların arasında en fazla paraya sahip olan kendi ailesi olduğu için Hunter başlarda gönülsüzdü. Tabii diğerleri de duruma eşit derecede şüpheyle yaklaşıyordu. Ama konuşmaya başladıklarında fikirler paylaşıldı, kavramlarla stratejiler doğdu. Hunter bu adamların her şeye rağmen onun ailesinin parasının değil de kendi paralarını kazanmanın peşinde olabileceklerini fark etti.

Logan'ın gizli cemiyetine katıldı. Kardeşlik kuruldu, Hunter zamanla hiç arkadaşı olmama durumundan, ona kardeşten daha yakın beş adama sahip olma durumuna geçiş yaptı.

Yıllar geçse de hâlâ her hafta –iş seyahatleri engel olmadığı sürece– toplanıp arayı kapatıyor, ilerlemeleri paylaşıyorlardı.

Bu geceye kadar asla bir kadın davet edilmemişti. Diğerleri Logan'ın Brontë'yi çağırmasına hiç memnun olmamıştı ama Hunter bunu umursamamıştı. Tepkisini dışarıya göstermemiş olsa da aslında içten içe sevinmişti.

Brontë'nin sırlarına müdahil olması onun daha fazla etrafta bulunacağı anlamına geliyordu. Ve Brontë onun gizemli kızılıyla –Gretchen'la– iyi arkadaştı.

Bu, Hunter'ın kullanabileceği bir bilgiydi. Bu yüzden Logan genç kadını getirdiğinde itiraz etmemişti. Brontë de ona bir sürü bilgi vermişti. Gretchen yazardı. Bir hayalet yazar. Onunla temasa geçmenin bir yolu olmalıydı. Şüphe uyandırmadan onunla vakit geçirmenin bir yolu... Hunter yalnızca onun etrafında olmak istiyordu. Onunla konuşmak. Varlığının keyfini çıkarmak.

Tabii ki daha fazlasını da istiyordu ama onun gibi bir adam sınırlarını bilirdi. Yüzünün rahatsız edici olduğunu biliyordu. Onu gördüğünde elleriyle ağızlarını kapatan kadınlar görmüştü. Kadın parasıyla ilgilenmedikçe Gretchen gibi birine –akıllı, güzel, eğlenceli– asla sahip olamazdı. Bu düşünce irkilmesine neden oldu.

Eğer sahip olabileceği tek şey arkadaşlığıysa, bu güzel kadınla arkadaşlık da kabulüydü.

İkinci Bölüm

Gretchen Petty su bardağındaki limonu aldı. "Sence eve bunlardan yeterince götürürsem benim için düzgün bir akşam yemeği olur mu?"

Karşısındaki Kat Geary masanın üzerinden uzanarak üçgen şeklindeki limon parçasını Gretchen'ın elinden kaptı. "Kes şunu. O kadar da meteliksiz değilsin."

"Neredeyse o noktadayım," dedi Gretchen, somurtarak bardağına bir pipet sokup suyu yudumladı. "Dolap tamtakır, bir ödeme almama da haftalar var."

"Yani bu sefer öğle yemeğini ben mi ısmarlıyorum?" diye sordu Kat alaycı bir ifadeyle.

Gretchen bardağını indirip kirpiklerini kırpıştırdı. "Vay canına, Kat. Bu teklifi yapman ne kadar cömertçe."

"Teşekkür etmene gerek yok. Bunu doğrudan, bir sonraki ödeme çekinin en tepesinden alacağım."

"Bu durumda tatlı siparişi de veriyorum."

Kat sadece sırıtarak başını salladı, Gretchen ona bir öpücük yolladı. İlişkileri müşteri ile temsilci olarak başlamıştı ama geçen beş yılın sonunda iş arkadaşından çok dost gibi bir şey olmuşlardı. Bu durum Gretchen için son derece uygundu. Günlerinin çoğunu teslim tarihini geciktirmemeye çalışarak bilgisayar başında geçirdiği düşünüldüğünde, görüşmek için dışarı çıktığı yegâne arkadaşlar öğlenleri yenen iş yemeklerine bağlı oluyordu.

"Peki, kitap nasıl gidiyor Gretchen? Temsilcin olarak bunu sormak zorundayım." Kat makarnasından bir lokma aldı. "Bunun senin favori projen olmadığını biliyorum."

"Favori değil demek abartı olur," dedi Gretchen suratsız bir şekilde çatalını salatasına batırarak. "'İnsanlığın bildiği en büyük işkence' gibi bir şey hedefe daha yakın olurdu."

Kat suratını buruşturdu. "O kadar mı?"

Gretchen başını sallarken içinden temsilcisiyle ne kadarını paylaşması gerektiğini tartıyordu. Kat'le iyi dostlardı ama genç kadın, Gretchen'ın bu projeyle nasıl mücadele ettiğini öğrendiğinde, durum idare edilmesi zor bir hal alabilirdi. Kat, Gretchen'ın değil, yayıncının tarafını tutacaktı. Eğlenceli biriydi, iyi bir dosttu ama konu işe geldiğinde Kat paranın peşinden gidecekti.

"En azından bu ayın sonunda teslim edebilecek miyiz?"

"Hııımm, tabii." Gretchen hafifçe omuz silkip göz temasından kaçındı. "Ya da bir hafta sonra falan. Belki de iki."

"Gretchen," dedi Kat sabrı tükenmiş bir halde. "Sen ciddi misin? Bu bu sene içinde geciktirdiğin dördüncü proje."

Gretchen bu tepkiyi beklediğinden yüzünü buruşturdu. Sunacak bir bahanesi de yoktu. Bütün gün evde kalıp çalışıyordu ama aldığı projeler... heyecan verici olmaktan uzaktı. Bu da her gün oturup bunların üzerinde çalışmayı fazlasıyla zorlaştırıyordu.

"Birçok bilimsel araştırma yapmam gerekti," diye geveledi Gretchen.

"*Astronot Bill ve Karanlık Gezegenin Uzaylı Cadalozları* için mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Ucuz roman bunlar Gretchen! Kabul, çok fazla takip edilen adi bir seri, yine de lanet olasıca bir ucuz roman işte! Yaz gitsin!"

"Evet ama sen bu kitapları okudun mu?"

Kat homurdandı. "Benim tarzım değil."

"Evet, işte ikimiz de aynı fikirdeyiz. Benim de onların birkaçını okumam gerekti. *Astronot Bill Ay Bâkireleri'ni Zapt Ediyor*'da ne oluyor biliyor musun? Adam bütün gezegendeki bitkileri tahrip ediyor. Tüm bitkileri Kat! Eğer oksijen üretecek hiçbir şey yoksa, nasıl nefes alacaklar ki?"

"Bu bir uzay fantastiği." Kat bir elini havada salladı. "Bir tür robot oksijen yapıcı falan yazıver işte."

"Ama bunun hiçbir anlamı yok ki," diye ısrar etti Gretchen. "Bu işe öylece dahil olamam. Öyküye öylesine kaçamak noktalar yazıveremem."

Neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu ama o koca memeli aptal ay bâkirelerinin, kendisi öylece bakarken havasızlıktan boğulması son derece canını sıkıyordu. Detaylar önemliydi. Detayları yanlış verirse sürüyle hayran kötü bir iş yaptığı için ona ateş püskürürdü. Kötü bir iş yaparsa da satışlarda sıkıntı olurdu. Peki ya satışlarda sıkıntı olursa? Astronot Bill başka bir hayalet yazara verilirdi.

"Bu kadın düşmanı saçmalığa kafanı neden bu kadar taktığını bilmiyorum Gretchen. Sadece kitabı bitir; bırak, boşlukları editör doldursun. Onlar bunun için var."

Gretchen hiçbir şey söylemeden uzun süre düşündü.

"Eğer bu sefer de geç teslim edersen sözleşmeni yenilemeyecekler. Bu sözleşmeye ihtiyacın var."

"Biliyorum. Ben sadece... uğraşıyorum." Astronot Bill'in her sayfası acı veriyordu. Yalnızca elli bin kelime uzunluğundaydı, konular çok basitti. Bill kumanda merkezinden bir görev alır. Bill yeni bir gezegen keşfetmeye gider. İri göğüslü bebeklere rastlanır, bunların kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Cinsel gerilimden ve gösterişli lazer silahlarıyla yapılan savaşlardan sonra Bill günü kurtarır. Yani çantada keklik.

Gretchen'ın detaylara takılıp kalması dışında tabii. Bill'den de fazla hoşlanmıyordu, bu da her gün onunla zaman geçirmeyi gerçekten zorlaştırıyordu. Ama Bill bir maaş çekiydi, hem de iyi bir çek, bu yüzden Gretchen mücadeleye devam etti.

"Yalnızca hasta olduğumu söyle onlara. Ya da belki biri öldüğünden benim de cenaze için şehir dışına çıkmam gerekti."

Kat, Gretchen'a baktı. "Ailen hakkında yalan söylemeyeceğim. Onlara sadece maksimum bir haftaya daha ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

"İki?"

"Bir hafta," dedi Kat kesin bir tavırla. "Ama ucu ucuna teslim tarihleriyle çalıştıklarını biliyorsun, o yüzden hiç memnun olmayacaklar."

"Biliyorum," dedi Gretchen somurtarak. Kira zamanı gelmişti, şu anda bir güven krizi yaşamanın hiç sırası değildi. "Bitireceğim, söz veriyorum."

"Gretchen, sana bayıldığımı biliyorsun kızım. Sen en sevdiğim müşterimsin. Ama bunu tüm sevgimle söylüyorum ki kendine çekidüzen vermen gerek."

"Verdim say. Söz veriyorum."

Kat başını uyanık bir tavırla salladı. "Peki, başka bir hayalet yazarlık sözleşmesi duymak ister miydin? Özellikle seni istediler."

"Beni mi?" Şaşıran Gretchen oturduğu yerde dikleşti. "Sen ciddi misin?"

"Evet, bilmiyorum. Benim bilmediğim herhangi bir yayıncıyla bağlantın var mı?" Kat'in dudakları keyifle kıvrıldı. "Özellikle de en yeni olanlarla?"

"En yeniler mi?"

"Evet, biri piyasaya küçük bir kitap serisi sürüyor. Haklarında, bunu yönetmesi için tanıdığım en iyi editörlerden birini avladıklarından başka bir şey bilmiyorum, piyasaya çıkış kitabı için seni ekipte istiyorlar."

Bu kulağa çok... tuhaf geliyordu. Cazipti ama bir o kadar da tuhaftı. "Anlamıyorum."

"Ben de evlat. Ama bu projede seni istediklerini gayet açık belirttiler. Hayalet yazarlıkta bir şöhretin olduğunu, seni ekipte istediklerini söylediler."

Gretchen bir çatal dolusu salatayı daha ağzına götürürken düşündü. Bir şöhreti vardı evet, ama bunun iyi bir şöhret olduğundan emin değildi. Faturaları ödemek için birçok proje alırdı ama çok da geç kalırdı. Çok ilham gelmiş gibi hissetmiyordu, istemezken yazmak fazlasıyla zor bir iş olabiliyordu.

Son zamanlarda bunu yapmak istemiyordu da. Ama para paraydı, kira kendi kendine ödenmiyordu. Kız kardeşi Audrey başını sallayıp Gretchen'a ünlü kardeşleri Daphne'den borç almayı denemesini önerirdi ama Gretchen bunun düşüncesinden bile nefret ediyordu. Daphne'ye borçlu olmak sonuçta değdiğinden daha fazla sorun olurdu. Gretchen çatalını tembel tembel başka

bir marul parçasına batırdı. "Peki, bu ne tür bir iş ve ne kadar ödüyorlar?"

"Üç yüz bin ödüyorlar."

Gretchen bir anda durduğunda çatalı havada kaldı. "Üç... yüz bin mi? Cidden mi?"

"Bana söylenen bu. Çıkış kitabı, biliyorsun."

"Yasal bir yayıncı, değil mi? Gerçekten? Böyle bir parayı çıkarıyorlar mı?"

"Evet. Tuhaf vadelerle gerçi. Yüzde onu önden, yüzde doksanı da kabul edilebilir bir müsveddenin tesliminde. En tuhafı bu da değil."

Çoğu yayıncı paranın yarısını imza atıldığında öderdi. Yine de önden otuz bin Gretchen'ın son kitabından aldığından daha fazlaydı, sözleşme vaktinden önce ters gitse bile her şey göz önünde bulundurulduğunda bu yine de zamanı için iyi bir yatırım olacaktı. "Başka tuhaf olan ne?"

Kat birden rahatsız gözükerek şarap kadehine uzandı. "Şey, alışılmadık çalışma maddeleri var."

"Ah. Duyduklarım hoşuma gidecek mi?"

"Muhtemelen hayır, ilk oturduğumuzda bundan bahsetmememin nedeni de bu. Çok garip Gretch. Gerçekten garip. Görünüşe göre, yapmanı istedikleri proje çeşitli mektuplardan oluşan bir roman. Birinin çok eski, çok ünlü bir konağın tavanarasında bulduğu eski bazı mektuplar var. Yayıncı mektupların gerçekten çok romantik olduğunu söyledi, yani bunu bir tür Anne Frank* ve

* Anne Frank: Yahudi soykırımının simge isimlerinden olan Anne Frank, 1945 yılında 15-16 yaşlarındayken Almanya'daki Bergen toplama kampında ölmüştür. Tutuklanmadan önce ailesiyle birlikte Hollanda'da bir evin tavanarasında saklandığı yaklaşık iki yıl boyunca tuttuğu günlük, savaş sona erdikten sonra babası tarafından yayınlanmış ve o günden beri dünyada en çok okunan kitaplardan biri olmuştur. (ç.n.)

*Defter** buluşuyor tarzında bir şey gibi görüyorlar. Bunun büyük bir iş olacağını düşünüyorlar. Ama bir güçlük var. Mektupları mülkten dışarı çıkaramazsın."

"Tamam, bu biraz sıkıntılı ama yapılabilir." Gretchen bu projeyle ilgili heyecanlanmaya başlıyordu. Anne Frank ve *Defter* buluşuyor mu? Yeni bir yayıncının piyasaya çıkış kitabı mı? Avans olarak böyle bir meblağ ile geleceği parlak gibi görünüyordu. "Kimin adıyla yazacağım?"

"Henüz bilmiyorum. Proje üzerinde anlaşılmadıkça açıklamak istemediler."

"Peki bu ev neredeymiş?"

"Malikâne," diye düzeltti Kat. "Ve Hyde Park'ta."

Gretchen'in ağzı kurudu. "Şey gibi mi... Vanderbilt?"

"Yakın. Beyaz sütunlu, olağanüstü gül bahçeleri olanı biliyor musun?"

"Yok artık. Evet, onu biliyorum. Buchanan Malikânesi."

"İşte o. Mektuplarımızın yeri de orası."

"Bu çok iyi," dedi Gretchen büyülenmiş bir halde. "Ben bu projede kesinlikle varım."

"Bence bunu biraz düşünmen gerek."

"Neden ki? Para harika, ev büyüleyici; bu bir çıkış kitabı. Bana söylemediğin şey ne?"

"Konu ev. Mektupların mülk sınırları dışına çıkarılmamasıyla ilgili kısmı duydun mu?"

"Evet, ama sorun ne ki? Yalnızca hafta içi bazı günler uğrayıp fotoğraf çekerim. Para iyiyse, ki öyle, oraya gitmek beni rahatsız etmez."

* Türkiye'de *Defter* adıyla yayınlanmış, orijinal adı *The Notebook* olan Nicholas Sparks romanı. 2004 yılında *Not Defteri* adıyla beyazperdeye de uyarlanmıştır. (ç.n.)

"Epey sık orada olacaksın. Şöyle ki eğer işi alırsan proje süresince orada yaşamanı istiyorlar. Gidip gelmeni istemiyorlar. Ev sahibi biraz münzevi, hareketi çok seviyor gibi görünmüyor, bu yüzden hayalet yazarın orada kendisiyle birlikte yaşamasında ısrar ediyor."

"*Ne* yapmasında?"

"Yaşamasında. Orada. Ev sahibiyle birlikte. Mektupların mülk sınırlarından dışarı çıkmalarına izin vermeyen de o."

"Bu biraz..."

"Tüyler ürpertici mi? Biliyorum. Ben de öyle söyledim, bunu geri çevirmen gerektiğini düşünmemin nedeni de bu."

Gretchen uzun bir an düşündü. Para iyiydi, ev de merak uyandırıcıydı ama ya orada bir yabancıyla birlikte yaşama düşüncesi? Bu, durumu tuhaftan iyice acayip bir hale çeviriyordu. "Tam olarak kaç tane mektup vardı?"

"Birkaç yüz." Kat ona meraklı bir bakış attı. "Bunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Gerçekten değil," diye itiraf etti Gretchen. "Gerçi evi ziyaret edip içi nasıl görmek hoş olurdu. Para da iyi gelirdi. Ama..."

"Evet, benim de sürekli duraksamama neden olan bu 'ama' işte. Onları geri çevirmemi ister misin?"

Gretchen en azından bir ödeme gelene kadar tabağındaki parasını ödeyemeyeceği pahalı salatayı düşünerek çatalıyla oynadı. "Henüz değil."

Kat omuz silkti. "İstediğini yap."

Gretchen bir krutonu tabağının etrafında ittirdi. Üç yüz bin, pahalı New York şehrinde bile birkaç yıl için finansal güvence olabilirdi. "Ve beni istediler, öyle mi?"

"Kim bilir. Belki de münzevi, Astronot Bill'in büyük bir hayranıdır."

Ya, evet. Ya da belki de o sırada bu işi gerçekten düşünebilecek, müsait tek aptal Gretchen'dı. Genç kadın içini çekti, başıyla Kat'in puf puf buğday dürümünü işaret etti. "Onu yiyecek misin?"

"Sakın endişelenme Uranea. Onları güvenilir lazer kılıcımla durduracağım." Astronot Bill elini belinde duran kılıcın kınına uzattı.

Uranea nefesini tutarken küçük elleri ağzına gitti. Göğüsleri üzüntüyle titredi. "Ah, lütfen güvende ol Astronot Bill!"

"Onlara neyin çarptığını bile anlamayacaklar," dedi Bill sertçe, devasa kılıcını kınından çekerken. Uranea yeniden nefesini tuttu, onun büyüklüğünden açıkça etkilenmişti. "Şimdi onları tek yön biletle yeniden yıldızlara yollayacağım..."

Gretchen gözlerini devirerek kendi sayfasına bakıp su şişesinden bir yudum aldı. Zırvalık. Dibine kadar, katışıksız zırvalık. Eğer Uranea, Cooper's Cuppa'ya girip içecek bir şey ısmarlasaydı Gretchen muhtemelen tezgâhın üzerinden uzanıp suratına bir yumruk atardı.

Hımm. Aklına not etti: *Gelecek bölümde Uranea'nın suratına yumruk attır.*

Aptal Astronot Bill. Aptal Uranea. Onları içine çekip başka bir boyuta gönderecek bir kara deliğin hayalini kurup duruyordu, böylece bir daha onlar hakkında yazmasına gerek olmayacaktı ama hayır. Böyle bir şans yoktu.

Gretchen fırının saatini tekrar kontrol etti. Kurabiyelerinin bir sonraki partisinin hazır olmasına on dakika vardı. Biraz daha yaz-

maya devam edebilirdi. Nefretlik ikilinin birkaç paragrafı daha için kendini canlandırarak bir kez daha yazmaya başladı. Sayacın zili çınladığında başını dükkânın müşterilerinin siparişleri arasında gelecek sahnenin müsveddesini hazırladığı tabletinden kaldırdı.

O daha yerinden kalkamadan Cooper yanından geçti, beyaz tişört ve parlak kırmızı önlükle telâş içindeydi. "Ben alırım Gretch. Sen meşgulsün."

O... meşgul müydü? Gretchen, genç adamın arkasından bakarken bir kaşını havaya kaldırdı. Orada durmuş, onun işyerindeki görevini boşluyordu ve o da buna izin mi verecekti? O ya dünyanın en iyi patronuydu ya da... kahretsin. Brontë geçen gün Gretchen'a bunu işaret ederken haklıydı: Cooper ona tepeden tırnağa âşıktı.

İyi ama bu sadece işlerin daha da rahatsız bir hal almasına neden olmaz mıydı?

Cooper eski bir dost, üniversiteden bir arkadaştı. İkisi de aynı zamanlarda New York'a taşınmışlardı; o kahve işini başlatmak için, Gretchen da gazetecilik kariyerine devam etmek için. Bir arada ve arkadaş kalmak onlara gayet doğal görünmüştü, Gretchen parasız ya da iki ödeme arasında kaldığında Cooper onun biraz fazladan para kazanması için kafesindeki vardiyalarda çalışmasına izin veriyordu.

Ama ya şu an? Biraz *fazla* anlayışlı davranıyordu.

Brontë birkaç hafta önce Cooper'ın ona âşık olduğunu söylemeye çalışmıştı. Gretchen bunu inkâr etmişti. Cooper yalnızca bir arkadaştı. Onlar dosttu. Birlikte takılıp birbirlerine arka çıkarlardı. Bundan daha fazla bir şey yoktu. Ama zaman geçtikçe Gretchen, Cooper'ın, duygularının belki de düşündüğü kadar farkında olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Genç adam sütlü kahveleri ya-

pıp bekleyen müşterilere uzatırken Gretchen ona ihtiyatlı bir bakış attı. Tezgâh yine boş kaldığında Cooper dönüp yine ona baktı, yüzündeki gülümseme genç kadının hoşlanacağından daha büyüktü.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu Cooper. "Sana hâlâ sorun çıkarıyor mu?"

Gretchen, Cooper'ın işleri onun için sıkıntılı bir hale sokup sokmayacağını anlamanın tek bir yolu olduğunu düşündü. "Ah, yalnızca bir aşk sahnesiyle boğuşup duruyorum," dedi boş boş. "Nasıl gittiğini bilirsin."

Cooper kıpkırmızı kesildi, aptal gülümsemesi biraz daha büyüdü ve biraz daha, şey, aptallaştı.

Kahretsin.

Gretchen dosyasını kaydedip uygulamadan çıktı. Belki de artık Cooper's Cuppa'da biraz daha az zaman geçirmenin vakti gelmişti. Buraya yalnızca biraz fazladan para kazanmak için genellikle sadece haftada bir vardiya gelirdi. Ama son ev arkadaşı taşınıp gittiğinden beri neredeyse her gün geliyordu. Paraya ihtiyacı vardı; bu, Astronot Bill ile Uranea hakkında daha fazla yazmaktan kaçmak için de iyi bir bahaneydi.

Ama açıkça belli oluyordu ki buraya bu kadar sık gelmesi geri tepmişti.

"Aslında bu sahnenin üstesinden gelmem gerek," dedi Cooper'a, tabletini kolunun altına sıkıştırıp sesinin özür dileyen bir tonda çıkması için kendini zorlarken. "Eğer senin için sorun değilse bugün erken gidiyorum."

"Tabii," dedi Cooper. "Ah, ben de seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

Gretchen'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Ah Tanrım.* Cooper arkadaşıydı ama hepsi buydu. Gretchen için daha çok bir

erkek kardeş gibiydi. Başının arka tarafında diğer saçlara ters çıkan bir tutam saçıyla açık renk gömleklerinin koltuk altlarında ter lekeleri olan, ondan sadece birkaç santim uzun bir erkek kardeş. Cooper tatlıydı ama kesinlikle onun tipi değildi. Eğer çıkma teklif ederse bu aralarındaki her tür huzurlu dostluğu tamamen mahvedecekti.

Zaten mahvolmuş gibi hissettiriyordu, bu da yeterince üzücüydü.

Gretchen önlüğünün bağlarını çekiştirdi, Cooper ürktüğünü görmesin diye ona arkasını döndü. "Bekleyebilir mi Coop? Gerçekten gitmem gerek. Kurabiyeler birkaç dakika içinde hazır olacaklar, onları sen çıkarabilirsen tabii."

"Ah tabii. Sadece bu ayki maaş çekinin hoşuna gideceğini düşündüğümü söyleyecektim sana."

Gretchen ona döndü. "Neden?"

Cooper ona pırıl pırıl bir gülümseme fırlattı. "Sana zam yaptım."

"Zam mı? Neden ki? Ben senin en kötü çalışanınım."

"Böyle söyleme. Sen benim en sevdiğim çalışanımsın." Cooper'ın yüzündeki gülümseme biraz daha yumuşadı.

Gretchen'ın hissettiği rahatsızlık da arttı. Cooper ne zaman sadece bir arkadaş olmayı geçmişti? Gretchen buna neden daha önce dikkat etmemişti ki? Bu, işleri inanılmaz derecede rahatsız edici bir hale sokmuştu. "Bana zam yapmamalısın, Coop. Başkası olsaydı beni bu noktada kovmuştu bile. Geç kalıyorum, tembelim, tezgâhla ilgilenirken başka işler üzerinde çalışıyorum."

"Evet, ama inanılmaz kurabiyeler yapıyorsun. Tüm müşteriler senin tariflerine bayılıyorlar."

Gretchen homurdandı. "Geç kalmak ve tembel olmak hakkında söylediklerimi duymadın mı?"

"Evet ama sıkı çalışıyorsun."

"Kitaplarım üzerine evet. Kahve doldururken değil."

Cooper kıkırdadı. "Bunu bana söylememelisin. Ben senin patronunum."

"Sen benim arkadaşımsın," dedi Gretchen üstüne basa basa, genç adamın gülümsemesi biraz solduğunda kendini tam bir pislik gibi hissetti. *Yer, hadi yarıl da içine gireyim.* Kendini ona, "Aslında, sana birkaç hafta ortalarda olmayabileceğimi söylemek istiyordum," derken buldu. Kat'in bahsettiği şu çılgın anlaşma gitgide daha iyi görünmeye başlıyordu. Cooper'dan uzakta geçecek bir hafta genç adamın durulması, onun da cüzdanını doldurması için ideal şey olabilirdi. "Bana bir sözleşme verildi, bunun için yerinde çalışmam gerekiyor."

"Öyle mi?" Cooper mahzun görünüyordu. "Seni etrafta görmeyi özleyeceğim."

"Evet, tabii." Gretchen sanki koşarak kaçmak istiyormuş gibi hissederek hafifçe omuz silkti. "Üzgünüm. Debbie hep daha fazla vardiya ister. Ona benimkini verebilir misin?"

"Hey," dedi Cooper, uzanıp sanki onu rahatlatmak istermiş gibi kolunu okşayarak. "Stres yapma. Sen gerekeni yap. Senin için hep burada olacağımı biliyorsun."

Gretchen başını salladı. "Sağ ol Cooper. Sen iyi bir dostsun. Bunda gerçekten çok ciddiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum." *Sesinde küçük bir üzüntü tınısı mı vardı?*

Şimdi Gretchen kendini daha da kötü hissediyordu. Yapmak istediği son şey Cooper'ı kırmaktı. Tamam, aslında bu doğru değildi. Yapmak istediği son şey Cooper'la *çıkmaktı*. Yapmak istediği

sondan ikinci şey ise onun duygularını incitmekti. "Buna minnettarım Cooper. Seni yüzüstü bıraktığım için üzgünüm."

"Sorun değil," dedi genç adam neşeli bir tavırla.

Upuzun, rahatsız edici bir süre birbirlerine baktılar, sonra tezgâhtaki zil çalarak onları daha fazla tuhaflıktan kurtardı.

"Ben gidiyorum," dedi Gretchen önlüğünü çıkararak. "Sonra görüşürüz Coop."

Genç adam sanki hiçbir şey olmamış ve az önce birbirilerine çok garip davranmamışlar gibi başıyla onaylayarak bir müşterinin siparişini aldı.

Ama Gretchen kahve dükkânından çıkarken onun bakışlarını arkasında hissetti.

Kapıdan çıkar çıkmaz telefonunu çıkarıp temsilcisini aradı.

"Kat Geary."

"Benim. Şu Buchanan mekânındaki tepeden tırnağa tuhaf iş hâlâ geçerli mi?"

"O işi almayı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle düşünüyorum." Gretchen bunu ne kadar çok düşünürse o kadar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Biraz uygunsuzdu, bu kesin. Ama şu anda Astronot Bill ile sevgilisinden uzakta biraz vakit geçirme düşüncesi daha cazipti. Rahatsız edici aşk ilişkilerinden bahsetmişken... Cooper'dan birkaç hafta uzaklaşmak şu anda hissettiği rahatsızlığı yatıştırmakta çok işe yarayacaktı. Para da her şeyin üstünde, çok güzel, hoş bir ikramiyeydi. "Biraz dikkatimin dağılması işime gelir, bu proje de bunun için mükemmel görünüyor. Ne zaman başlamam gerekiyor."

"Proje üzerinde el sıkışır sıkışmaz. Gretchen, emin misin? Bu, mülkün sınırları içinde yaşamak anlamına geliyor."

"Evet, ama ben evin dışını gördüm. Devasa bir yer."

"Peki ama ya içerisi tabutlarla, kafası koparılmış oyuncak bebeklerle doluysa?"

"Tanrım Kat. Son zamanlarda kitabevlerinin korku filmi bölümlerinde mi dolanıyorsun? Bu bir malikâne. İyi olacağına eminim. Muhtemelen öyle büyüktür ki kimseyi görmeyeceğim. Yalnızca ben ve tozlu bir kütüphane olacak. Büyük bir mesele değil."

Kat telefonda şiddetle içini çekti. "Peki, dostun olarak senin deli olduğunu düşünüyorum. Temsilcin olaraksa komisyon için sana teşekkür ederim sadece."

"Rica ederim. Sanırım. Şimdi, Astronot Bill editörümü arayıp ek süreye ihtiyacım olduğunu söyleyebilir misin?"

Üçüncü Bölüm

Taksi kaldırımın kenarına yanaştığında Gretchen pencereden Buchanan Malikânesi'ne baktı. "Kutsal çörekler aşkına! Bu yer çılgın. Gelecek ay boyunca burada yaşayacağıma inanamıyorum."

"Buna ben de inanamıyorum." Yanındaki kız kardeşi Audrey'nin sesi çok ciddi ve onaylamaz çıkıyordu. "Para çok iyi ama ben yine de bu işi aldığın için deli olduğunu düşünüyorum."

Gretchen ikisinin de aynı fikirde olduğundan oldukça emindi. "Bu oldukça kazançlı bir iş Audrey. Ayrıca, daha önce de dediğim gibi, sen gelmek zorunda değildin."

Kardeşi ona alaycı bir tavırla ofladı. "Ah evet, zorundaydım. Sen Buchanan'la tanışmadın. Ben tanıştım. O haşin ve nahoş biri, bu ev de kasvetli bir yer. Seni başka birinin evinde yaşamaya zorlayan bir işi kabul etmen yeterince kötü. Onun Bay Hawkings'in en iyi arkadaşı olması umurumda bile değil, önce mekânı kontrol etmeden onunla birlikte yaşamana izin vermiyorum. Böylece seninle ilgilenen biri olduğunu bilecekler. Senin bir ay boyunca ortadan kaybolmanı, sonra da bizim, haberleri arayıp birinin bah-

çeleri kazıp seni bulması için ısrar etmemizi istemiyorum."

Gretchen gözlerini devirdi. "Muhtemelen adamı hiç görmeyeceğim bile."

Audrey ona sadece çok ciddi bir bakış attı. "Benimle tartışma. Bu ailedeki sorumlu kişinin ben olduğumu biliyorsun."

Gretchen gerçekten bunun aksini ispatlayamayacağından, sadece sırıttı.

Araba dolambaçlı yolda yavaşça ilerledi, o böyle giderken hayret verici şekillerde kırpılmış ve çiçek açan karışık çalıların yanından geçtiler. Spiraller, aylar ve yıldızlar rengârenk sarkan bahçeleri daha da güzelleştiriyordu. "Beni arka bahçeye gömeceklerini düşünmüyorum Audrey. Peyzajı gördün mü? İkimizin birlikte bir ayda kazandığından daha fazlasına mal oluyordur muhtemelen."

O gün içinde bir milyonuncu kez, "Eğer paraya ihtiyacın varsa," diye başladı Audrey.

"Konu sadece para değil," dedi Gretchen. "Bu bir macera. Sen hiç bir macera yaşamak istemedin mi?"

"Eğer bir yabancıyla birlikte yaşamayı içeriyorsa hayır."

Mızıkçı. O ve ev sahibi pijamalarını giyip yastık savaşı yapacak veya aynı yatağa kıvrılacak ya da onun gibi bir şey söz konusu olacak değildi ya. "Şu yerin büyüklüğüne bir bak. Muhtemelen onu hiç görmeyeceğim."

Buchanan Malikânesi bir alışveriş merkezi kadar büyüktü. Gerçekten. Gretchen binanın ön cephesindeki pencereleri saymaya çalıştı ama çok fazlaydılar. Sivri tepeli çatılar koyu yeşil damı süslüyordu, binanın kendisi de soluk bir tondaydı. Her tarafta görülmeye değer çimenliklere bakan pencereler vardı. Gretchen toplamda saydığında bina dört katlı gibi görünüyordu. Yüce Tanrım, bir mil-

yonerin kaç odaya ihtiyacı olurdu ki? Adam bu binanın içine bütün bir okulu sığdırabilirdi.

Taksi arnavutkaldırımlı yolda kenara çekti, Gretchen kolunun altında İgor'un kedi kutusuyla dışarı çıkarken Audrey de taksicinin parasını ödedi. Kedi sinirli sinirli miyavladı, Gretchen malikâneye bakmayı sürdürürken onu susturacak bir ses çıkardı.

Gretchen'ın üzerinde kotla kazak vardı, kendini korkunç ve bariz bir şekilde basit giyinmiş hissetti. Üstelik bunlar en iyi giysilerindendi. Evden çok fazla çıkmadığından tüm vaktini yoga pantolonlarıyla geçiriyordu. Ama bu ev ona kolalı yakalarla tüvit ceketlerden daha az herhangi bir şey basit bir giysiymiş gibi düşündürüyordu. Valizleri yolun kenarına indirildiğinde Gretchen yutkundu. "Bu çok rahatsız edici."

Audrey küçük hafta sonu valizini omzuna atıp Gretchen'a tuhaf bir bakış attı. "Cesaretin nereye gitti?"

"Lanet Hogwarts'ta yaşayacağımı fark etmemiştim! Ben..."

Ağır ahşap ön kapı açıldığında kel kafalı, uzun boyunlu, uzun boylu, zayıf bir adam evden dışarı çıktı. İki kadın da sessizleşip onun aşağı inmesini beklediler. Gretchen ona yoğun bir merakla baktı. Adamın üzerinde küçük ekose bir papyonla dirsekleri yamalı tüvit bir ceket vardı. *Büyüleyici.* Öyleyse ev sahibi o muydu? Onu karşılamaya mı gelmişti? Çok da dost canlısı görünmüyordu.

Adam gür bir sesle, "İyi günler," dedi. "Hanginiz Bayan Gretchen Petty?"

Gretchen bir elini kaldırdı. "Buradayım." Sonra kendini süzme bir salak gibi hissederek elini hemen indirdi. Burası okul değildi. "Yerleştiğimi görsün diye hafta sonu için kız kardeşimi de getirdim. Umarım sorun olmaz?"

Adam sanki Gretchen onu fazlasıyla rahatsız etmiş gibi delici bir bakış attı.

Yanındaki Audrey boğazını temizleyip elinde iPad'iyle öne doğru bir adım attı. "İşverenim Bay Hawkings, Bay Buchanan'ın bir arkadaşı. Bay Hawkings'e hafta sonu için buraya geleceğimizi söylediğimde Bay Buchanan'la gerekli görüşmeyi yaptığını, çağrılmadan kardeşimle birlikte gelmemin bir sorun olmayacağını söyledi." Bu adamın onaylamayan yüzüne karşı Audrey'nin sesi dolaysız, kararlı ve kesinlikle iş tonundaydı.

Gretchen adama haddini bildirdiği için kız kardeşini öpmek istedi. Öyleyse bu adam Bay Buchanan olamazdı. Tanrı'ya şükür. Adam sopa yutmuş gibi fazlasıyla ciddi görünüyordu. Bu pek de Gretchen'ın sevdiği insan tipi değildi.

Uzun bir andan sonra adam başıyla onayladı. "Bay Hawkings'in müdahalesinden haberdarım. Eğer beni izlerseniz size odalarınızı gösterebilirim."

Valizlerini taşımak için yardımcı olmayı teklif etmeden arkasını döndü, merdivenlerden çıkmaya başladı. Çok sevimli. "Hayır, hayır," diye söze başladı Gretchen. "Siz zahmet etmeyin. Ben tüm çantaları taşıyabilirim. Ne de olsa atalarımın arasında Amazonlar vardı. Ben öküz kadar güçlüyümdür." Dalga geçercesine kaslarını şişirdi.

Adam omzunun üzerinden ona ters bir bakış attı.

Audrey kıkırdayarak tıslayıp Gretchen'ın koluna hafifçe vurdu. "Sus artık."

Gretchen yalnızca sırıtıp çantasını omzuna attı. "Gel hadi. Dünyanın en dost canlısı uşağı bizi bekleyecekmiş gibi görünmüyor."

Adam onlara evin içinde önderlik ederken peşinden yetişmek için koşturdular.

Devasa konağın antresine girdiklerinde Gretchen durup valizini yere bıraktı, hayretten ağzı açık kalmıştı. Muazzam mermer antrede iki kanatlı bir merdiven kıvrılarak yukarı çıkıyordu, tavanın tam ortasında da kristal bir avize sallanıyordu. Kırmızı bir yolluk merdivenleri kaplıyordu. Gretchen kendini bir televizyon şovunun ortasına atılmış gibi hissetti. "Burası muhteşem bir yer."

Onlara eşlik eden bey dönerek onaylamaz bir tavırla hafifçe burun kıvırdı. "Tabii ki öyle."

"Buraya hakaret etmiyordum. Ben sadece..."

"Konuşuyordunuz. Evet, fark ettim." Adam arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı.

Vay canına. Gretchen ona surat yaptı, bir eliyle kıkırdamasını bastırmaya çalışan ama korkunç derecede başarısız olan Audrey'ye döndü. "Tanrım, umarım turdan o sorumludur," diye fısıldadı yarı dalga geçerek. "Gerçekten inanılmaz bazı insani becerileri var."

Audrey gülerek onun koluna vurdu.

İkinci kata çıkıp uzun, dar bir koridor boyunca uşağı –en azından Gretchen onun uşak olduğunu varsayıyordu– takip ettiler. Evin eski olduğu belliydi ama her şey harika durumdaydı, zarif bir şekilde yapılmıştı. Koridorun sonunda uşak onlara doğru döndü. "Misafirler için yalnızca bir oda hazırladım." Audrey'ye kötü bir bakış daha attı.

"Ah, sorun değil," dedi Gretchen tatlı bir ifadeyle. "Burada yer bulmak korkunç zor olmalı. Yalnızca otuz-kırk tane misafir odanız olmalı. Tamamen anlıyorum."

Adam, Gretchen'a baktı, sonra da onu görmezden gelmeyi tercih ederek kapıyı açtı.

Kapı muhteşem bir odaya açıldı ve uşağın nahoş tavrına karşın

Gretchen gördüklerinden çok mutlu oldu. Sanki Tudor hanedanına aitmiş gibi görünen dört direkli bir yatak uzak taraftaki duvardan öne doğru uzanıyordu, kubbeli tavan avizelerle ışıl ışıldı, üzerine dans eden melekler resmedilmişti.

Gretchen odanın zenginliğine biraz şaşırarak kapı eşiğinden geçti. O daha çok basit bir yatak, şifoniyer ve masasıyla otel odasına benzeyen bir şey bekliyordu. Onun için sevinebilirdi. Bu ise... inanılmazdı.

"Bunun ihtiyaçlarınızı karşıladığına güveniyorum..." dedi uşak inceden bir alayla.

Gretchen ağzını kapatmak için kendini zorlayarak uşağa aynı derecede ciddi bir bakış attı. "Biraz küçük," diye yalan söyledi, "ama işe yarar."

"Yerleşmeniz için size birkaç saat vereceğim. Akşam yemeği iki saat içinde odanıza getirilecek."

Audrey muhteşem odaya bakmayı keserek uşağa baktı. "Burayı gezecek miyiz?"

"Ve mektuplar," dedi Gretchen. "Onları ne zaman göreceğim?"

"Mektuplar güney kanadındalar, bugün güney kanadına girmek yasak." Adam gitmeye hazırlanarak kapıya doğru ilerledi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın. Benim adım Bay Eldon. Beni isteyebilirsiniz."

"Güney kanadına girmek neden yasak?" diye sordu Gretchen adam kapıyı kapatmak üzere hale yapmışken.

"Çünkü bugün cuma," dedi adam kapı bir klik sesiyle kapanırken.

Gretchen az önce olanlara biraz şaşırarak Audrey'ye baktı.

"Peki. Zenginler etraflarına tuhaf insanlar topluyorlar," dedi Audrey. "Belki de uşak olarak çok iyidir. Ya da öyle bir şey işte."

"Bunun daha çok 'eski aile dostu' tavırlarından olduğunu umuyorum," dedi Gretchen ters ters. "Çünkü bu, davranışını biraz affettirebilir. Sence ev sahibi benim burada bu projeyi yapmamı istemiyor mu?"

"Bilmem ki," dedi Audrey yatağa doğru ilerleyip perdelerinden sarkan kalın, lüks püsküllere dokunarak. "Seni buraya davet ettiler, öyle değil mi? Öyleyse Buchanan ailesi senin çalışmak için burada bulunduğunun bilincinde olmalı."

"Hıh." Gretchen o kadar da emin değildi. Uşak pisliğin tekiydi. Yine de güzel, kabarık bir çekle tüm bir ay boyunca Amerikan tarzı bir şatoda yaşama fırsatı için bir pisliğe tahammül edebilirdi. Bay Eldon sürekli tepesinde dolaşıyor olmayacaktı ki.

Gretchen'ın çantasından öfkeli bir miyavlama geldi, genç kadın yatağın ucuna bırakarak fermuarını açtı. İgor bir an sonra dışarı zıplayıp memnuniyetsizliğini bildirmek için Gretchen'a tıslad.

Bu gerçekten de bugünün gidişatına cuk oturmuştu. Herkesin canı sıkkın gibi görünüyordu.

Eldon hızlı bir kapı çalıştan sonra Hunter'ın ofisine girdi. "O burada, yerleşti efendim."

Hunter çalışma masasının arkasında ayağa fırladı, sonra sabit kalmak için kendini zorladı. Sakin. Gevşemiş. Rahat. "Memnun görünüyor muydu?"

Uşağın ağzı ekşi bir ifadeyle aşağı doğru kıvrıldı. "Memnun mu? Sanırım. Mektupları görmek istedi, ben de o kanada girişin yasak olduğunu söyledim."

"Ona yarın gösterebilirsin."

"Bu şerefi size bıraksam mı?"

"Ben... hayır. Henüz değil." Bu çevre Gretchen için yabancı olacaktı. Zaten huzursuzken onu daha fazla tedirgin etmemek daha iyi olurdu. Belki gergindi, gölgeler arasında saklanan yüzü yara izleriyle dolu bir adamı görmek bu gerginliği daha da artırırdı sadece. "Ben kendimi zamanla tanıtacağım."

"Çok iyi efendim." Eldon başka bir şey söylemedi ama odadan da çıkmadı.

"Ne var?"

"Kız kardeşini de beraberinde getirmiş."

"İtirazım yok."

"Evet." Yine uzun bir duraksama oldu, sonra Eldon'ın yüzünde bir kez daha onaylamaz bir ifade oluştu. "Bir de kedi."

Hunter gülümserken yara izleri yüzünden ağzının gerildiğini hissetti. "Bir kediye izin verilebilir. Gelirken herhangi bir hayvanı arkasında bırakması gerektiğini sözleşmede belirtmedim."

"Anlıyorum."

"Peki, Bayan Petty'nin projesi için mektupları hazırladın mı?"

Eldon başını keskin bir ifadeyle salladı. "Viktorya döneminden kalma gerçek bir Buchanan sandığına koyularak Mavi Kütüphane'ye bırakıldılar."

"Doğruluklarından emin olmak için onların üzerinden geçtin mi? Bu makul bir proje gibi görünmeli Eldon. Bunun bir sahtekârlık olduğunu fark edip erkenden bırakmasını istemiyorum."

"Mektupları bana satan beyefendi yaşlarıyla doğruluklarını teyit etti. Bunların nesillerdir ailesinde olduklarında ısrar etti, yalnızca yüklü bir meblağ karşılığında onlardan ayrılmaya gönüllü oldu."

"Ne kadara mal oldukları umurumda değil. Yalnızca onu birkaç haftalığına burada tutmak için yeterli olmalarını istiyorum ki onu tanıyabileyim."

"Bunun kontrol altında olduğundan emin olabilirsiniz, Bay Buchanan." Eldon ellerini arkasında kavuşturup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ancak bu nedense beni yayıncı sorununa getiriyor."

"Yayıncı mı?"

"Bayan Petty'nin projesini yürütmek için kurmuş olduğunuz mu? Bay Stewart'ı kendi yayınevinden çıkararak işe aldınız, Bayan Petty'nin kitabına birinci derecede önem verildiği sürece çalışanlarla başka projeler alabileceğini söylediniz."

Hunter bununla ilgili hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu. Diğer yayınevlerine yanaşmaktansa kendisine ait bir tane kurmak daha kolay görünmüştü. Ne de olsa bu işten para kazanmak umurunda değildi. "Bay Stewart'la ilgili bir sorun mu var?"

"Sizinle Bellefleur Yayıncılık hakkında konuşup bazı alımlar hakkında fikrinizi sormak istediğini sanıyorum."

Hunter elini sallayarak bu düşünceyi bir kenara attı. Bay Stewart'ın neler aldığı zerre kadar umurunda değildi. "Muhasebe departmanımdakilerle konuşmasını sağla."

"Bildiğiniz gibi onlar pek bu projenin hayranı değiller efendim."

"Bu onlar için neden önemli ki?"

Eldon'ın dudakları sanki tatsız bir şey düşünüyormuş gibi kıvrıldı. "İnsanların yayıncılığa büyük paralar kazanma umuduyla girdiğini sanmıyorum."

"Öyleyse bu işe büyük paralar kazanma umuduyla girmediğim iyi olmuş, değil mi?" Hunter hafifçe gülümsedi. "Ona muhasebe-

cilerimle irtibata geçmesini söyle. Muhasebecilerime de adama bu işi yürütmesi için neye ihtiyacı varsa vermelerini söyle, tabii mantık çerçevesinde."

Hunter pencereye ilerleyerek gül bahçelerine baktı. Bu mevsimde kuru ve kahverengiydiler, ilkbaharı beklerken kökleri koruyabilmek için tarhların üzeri özenle örtülmüştü. Baharda muhteşem olacaklardı ama şimdilik çırılçıplaklardı. Hunter bütün güller tamamen açtığında Gretchen'ın onları beğenip beğenmeyeceğini merak etti. *Bahçe işlerini seviyor muydu? Açık havayı seviyor muydu?* "Sen Gretchen'la tanıştın Eldon. Bana düşüncelerini söyle."

"Bunu söylemek bana düşmez efendim." Eldon kendisine sorulandan hoşlanmış gibi görünmüyordu. Hunter beklemeye devam edince, "Görünüşü... güçlü gibi," diye ekledi.

Güçlü. Hunter nazik Gretchen'ı düşünerek ağzını sıvazladı. Genç kadın öyle güzel, öyle hayat doluydu ki. Hunter'ın, onunla nasıl konuşacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Lanet olsun, daha Logan'a, Jonathan'a ya da diğerlerine ne söyleyeceğini bulmakta bile zorlanıyordu, üstelik onları yıllardır tanıyordu. Gretchen kadar güzel ve hoş birinin yanında... dili tutulur, ödlek bir serseme dönüşürdü.

Lanet olasıca zavallı.

Eldon boğazını temizledi. "Evimizdeki misafirler temizlik takvimini etkileyecek mi Bay Buchanan?"

"Hayır, etkilemeyecekler."

"Öyleyse ben görevlerimi yapmak üzere gitmeliyim efendim."

"Teşekkürler Eldon."

Uşağı çıktığında Hunter çalışma odasında bir kez daha yalnız kaldı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpsa da sakince yeniden oturmak için kendini zorladı. Gerginlik? Heyecan? Yoksa başka bir şey miydi?

Buchanan Malikânesi'nin hiç ziyaretçisi olmazdı. *Hunter'ın* hiç ziyaretçisi olmazdı. Kardeşlik bile asla ziyarete gelmezdi. Genellikle o onları ziyarete giderdi, peşinde bir korumayla.

Genç kadının kaldığı doğu kanadındaki misafir salonuna doğru gitmek için içinde inanılmaz bir dürtü hissetti. Koridoru geçmek, belki de onun etrafı keşfedişini gizlice izlemek... Evi sevdi mi? Yoksa onu eski, sıkıcı ve boğucu mu buldu?

Hunter'ın eli yanağındaki yara izlerine dokunurken bunca zaman sonra hâlâ etine kazınmış olan derin, çirkin oyukları hissetti.

Heyecanını bastırarak çalışma masasını sıkı sıkı kavradı.

Şafak erkenden sökerken uzaktaki duvarda bulunan geniş pencerelerden parladı. Gretchen kendini şimdiden huzursuz ve projeye başlamaya hazır hissederek yataktan fırladı. Yatağın diğer tarafındaki Audrey homurdandı, yuvarlanıp dönerek uyumaya devam etti.

Gretchen için sorun değildi. Böylece çevreye uyum sağlaması için bir şansı oluyordu.

Hızla giyinirken zili çalmayı aklından geçirdi, sonra kendi başına gitmeye karar verdi. Önceki akşam yemek yanlarına getirilmişti ama... çok garipti. Birkaç yetersiz sandviçle kedisi için de bir konserve tonbalığı. İgor'un burada çok hoş karşılanmayacağını göz önünde bulundurmuş, onun için konserve yemekle taşınabilir bir kum kabı getirmişti ama kedinin hoş karşılanmış gibi görünmesi ama kız kardeşinin öyle olmaması tepeden tırnağa tuhaftı. Karşılama da öylesine sıcaktı ki Gretchen bu sabah ev sahiplerine uyandığını haber vermeden önce belki de biraz kendi başına keşfe çıkmaya karar vermişti.

Evin koridorları ürkütücü bir şekilde sessizdi, o kadar ki Gretchen durup telefonunu titreşime aldı. Telefonun çalması birilerine onun buradaki varlığını haber verebilirdi ve... birden duraksadı. Neden etrafta gizli gizli dolaşma ihtiyacı hissediyordu ki? Bu malikânede kimse yoktu. Hepsinden öte, o buraya davet edilmişti. Öyleyse bu büyük suçluluk hissi nedendi?

Uşağın çok kaba biri olmasındandı muhtemelen. Eğer karşılamayı yapan hep o ise, Gretchen burada neden hiç kimsenin olmadığını anlayabiliyordu. Ev sahibinin de çalışanı kadar büyük bir pislik olup olmadığını merak etti. Belki de sevimsiz Bay Buchanan projenin büyük bir hayranı olmadığından uşağına onların buradaki karşılanmalarını nahoş bir hale getirmesi için talimat vermişti. Belki de adam Gretchen'ı burada istemiyordu, buna sadece projenin hatrına izin veriyordu.

Gerçi onu burada istemese bunun olmasına neden izin verecekti ki? Neden mektupları kontrollü bir şekilde mekândan dışarı çıkararak Gretchen'ı kendisinin rahatsız edilmeyeceği başka bir yerde çalıştırmak için tedbirler almayacaktı ki?

Bunların hiçbir anlamı yoktu.

Gretchen pahalı mobilyalarla binanın mimarisini hayran hayran izleyerek koridorlarda dolaştı ama dolaştıkça bu ona daha da acayip göründü. Mekân pırıl pırıl olsa da Gretchen hiç kimseyi görmemişti. Böylesine kocaman bir yerin hazırda çok sayıda personeli olması gerekmez miydi? İngiliz aristokrasisi ve malikânelerdeki çok sayıda çalışan üzerine yeterince belgesel izlemişti. Bu da aslında Amerikan aristokrasisiydi, değil mi? Öyleyse çalışanlar neredeydi? Genç kadın, Buchanan'ın bulaşıklarını kendisinin yıkayıp kütüphanesinin tozunu kendisinin aldığına inanmakta zorlanıyordu.

Sonunda evin ana girişine döndü. Sonra da koridordan bir sonraki kanada doğru yöneldi. Bir nedenden ötürü elektrikli süpürgelerin uzaktan gelen uğultularını duymak garip bir şekilde hoştu. Bu devasa malikânede başka birilerinin daha var olduğu anlamına geliyordu bu.

Sesleri takip ederek kapıları açıp sonunda kaynağa ulaştı: Bir odayı baştan aşağı temizlemekte olan bir hizmetçi ordusu. Orada elektrik süpürgeleri ve toz fırçalarıyla çalışan yirmi kadar hizmetçi olmalıydı.

"Merhaba," diye seslendi Gretchen.

Yaptıkları işleri bıraktılar. Bir kadın tüy toz fırçasıyla donakaldı, kocaman bir elektrik süpürgesini kullanan bir diğeri de makineyi kapattı. Hepsi orta ve daha ileri yaşlardaydı, Gretchen'a sanki bir hayaletmiş gibi bakıyorlardı.

Her ne kadar bu tip şeylerde kendini tuhaf hissetse de genç kadın dostça bir tavırla onlara el salladı. Bu yer çok çılgındı. "Siz burada mı çalışıyorsunuz?"

Soru daha ağzından çıkar çıkmaz kendini bir aptal gibi hissetti. Kadınların üzerlerinde Gretchen'ın, Cadılar Bayramı'nda gördüklerinden daha mütevazı tarzda olsa da, sadece kostümlü partilerde kullanıldığını düşündüğü, geleneksel siyah-beyaz hizmetçi kıyafetleri vardı. Tabii ki burada çalışıyorlardı. "Ben doğu kanadında kalıyorum," dedi acemice. "Çalışıyorum. Sizi görmek güzel."

"Bu kanatta hiç kimsenin olmaması gerek," dedi bir kadın kısa bir süre sonra. "Bugün cumartesi."

"Hımm, tamam." Gretchen etrafına bakındı ama sanki herkes onun gitmesini bekliyormuş gibiydi. "Peki, neden bugün batı kanadında olamıyoruz acaba?"

"Çünkü bugün cumartesi," dedi başka bir kadın. "Temizlik ekibi dışındakilere kapalı."

"Evet, tamam ama neden?"

Kadın omuzlarını silkti. "Öyle işte. Kuralları biz koymuyoruz. Biz sadece burada çalışıyoruz."

İşte şimdi Gretchen onları sinirlendiriyordu. *Peki ama bu can sıkıcı değil miydi?* Gretchen arkasındaki kapıyı işaret etti. "Ben... ee... sanırım gidiyorum. Siz Bay Buchanan'ı gördünüz mü?"

"Bay Eldon dışında hiç kimse Bay Buchanan'ı görmez," dedi en yaşlı hizmetçi yardımcı bir tavırla. "Bay Eldon'ı çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Bay Eldon'a çoktan doydum ben." Gretchen kapıya baktı, sonra yeniden hizmetçilere döndü. Dün bir kanat kapalıydı çünkü cumaydı. Bugün bu kanat kapalıydı çünkü cumartesiydi. "Peki, yarın pazar. Pazarları ne oluyor?"

"Kayıkhane ile sera," dedi kadınlardan biri. "Tüm müştemilatlar ya da özel projeler."

"Ya pazartesi?"

"Pazartesi-salı kimse çalışmaz. Çarşamba kuzey kanadı. Perşembe batı kanadı. Cuma güney kanadı, pazar da batı kanadı."

"Haftanın her günü farklı bir kanadı mı yapıyorsunuz? Hımm. Bay Buchanan'ın odası haftanın hangi günü?"

"Çarşamba."

Öyleyse adam kuzey kanadında yaşıyordu. Kendisiyle aynı kanatta değil. "Ya ailenin geri kalanı?"

"Burada Bay Eldon'la Bay Buchanan dışında kimse yaşamıyor."

Bu koca evde? Yalnızca iki adam? Ne kadar da... korkunç. Ve yalnız. Ve tüm bu inanılmaz alanın ne büyük israfı. "Anlıyorum.

Peki, eğer sizin için sorun yoksa sanırım ben etrafa göz atmayı bitireceğim."

"Bay Eldon'ı çaldırmamı istemediğinizden emin misiniz?" Bir kadın bir telsize fazlasıyla benzeyen bir telefon çıkardı. "Eminim o..."

"Hayır, ben iyiyim. Sadece mutfağa doğru gidiyordum. Nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Üç mutfak var," diye atladı bir hizmetçi. "Ama erzaklı tutulan sadece biri, o da kuzey kanadında."

Havalı. "Teşekkür ederim. Bir mutfak personeli var mı?"

"Yalnızca Bay Eldon. Bay Buchanan'ın tüm yemeklerini o hazırlar. Muhtemelen şu anda oradadır."

"Anlıyorum." *Tanrım. Bu şimdi kulağa daha da tuhaf geliyordu.* Gretchen zenginlerin acayip olduklarını bilirdi ama bu biraz saçmaydı. "Peki, bunu geçelim öyleyse. Zaten çok aç da değilim. Mutfaklara başka bir zaman bakarım artık. Yardımlarınız için teşekkürler hanımlar."

Onlar itiraz edemeden –ya da daha kötüsü, şu çok hoş Bay Eldon'ı aramadan– kapıyı çabucak kapatarak oradan çıktı.

Gretchen kaybolmadan ya da herhangi biri onun için Bay Eldon'ı aramadan tekrar ana koridordan evin tanıdık kısmına doğru yöneldi. Eldon ona mektupları nerede tuttuklarını göstermek için dönmeden önce Astronot Bill üzerine güzel bir çalışma günü geçirebilmesi için vakit daha erkendi. Geri dönüp Audrey'yi uyandırabilir, İgor'la biraz zaman geçirip rahatlayabilirdi. Yapması beklendiği gibi, kitabının üzerinde çalışabilirdi. Daha da iyisi zili çalıp şu korkunç Bay Eldon'ı onlara kahvaltı hazırlamaya zorlayabilirdi. Adamın onunla Audrey için bir ocağın başında köle gibi çalışması fikrinin bir cazibesi yok değildi.

Ama yine de... Gretchen geri döndü. Bir an düşündükten sonra kuzey kanadına giden merdivenlerden yukarı yöneldi.

Kendi kendine yaramazlık ettiğini söyledi. Ama şu gizemli Bay Buchanan'ın neye benzediğine bir göz atmak istiyordu o kadar. Belki o da Bay Eldon kadar garip ve sevimsiz olacaktı. Ama Gretchen'ın hayal gücü çalışmaya başlamıştı bile.

Ayrıca Astronot Bill'le bir müsvedde üzerine çalışmaktan kaçmak için her türlü bahaneyi kullanırdı. Belki de Astronot Bill'in katledilmesi gereken zayıf, kel ve dev korkunç bir uşak türüyle karşılaşmasının zamanıydı artık.

Biraz kana susamış gibi görünse de tatmin edici olurdu. Ne de olsa bu sadece kurguydu.

Gretchen bu muhteşem evin efendisini görmek istediğini düşündüğünde onu... ee, her şeyiyle göreceğini düşünmemişti.

Kuzey salonu biraz keşfettikten sonra ıslıkla eşlik edilen hafif bir rock müziği sesi onu kendine çektiğinde kanadın bir başka bölümüne doğru döndü. Sese doğru yöneldi ve... durdu.

Koridorun sonunda, durduğu yerden yüz adım kadar ötede bir kapı açılıyordu. Yüksek sesli müziğin kaynağıyla birlikte bir buhar dalgası da dışarı aktı. Bir adam belirdi, kendi kendine mırıldanarak saçını kurutmak için beyaz, kabarık bir havluyla kafasını ovalıyordu. Yüzü Gretchen'dan gizlenmişti... ama başka hiçbir şey saklı değildi.

Ve ah, Tanrı merhamet etsin ki adam muhteşemdi.

Tamamen çıplaktı, cildi aldığı duştan kalan damlalarla parlıyordu. Bacakları bronzlaşmış, üstlerindeki tüyler yüzünden gölgeliydi,

kas bağlarıyla kalınlaşmışlardı. Güzel, ıslak kas bağlarıyla. Bir kolunun üst tarafı boyunca bir dövme uzanıyordu.

Adamın cinsel bölgesi de oldukça donanımlıydı, Gretchen bunu fark ettiğinde hiç rahatsız olmadı. Aleti adam sanki az önce kendini memnun etmiş gibi yarı-sertleşmiş bir şekilde kalçasına uzanıyordu.

Gretchen'ın bakışları yukarıya doğru ilerledi, gizlice gözetlemekten neredeyse şehvet duyuyordu. Ama adamın göğsü de diğer her tarafı gibi mükemmel yapılıydı; kasların arasında derin kanallar vardı, vücudundaki yağ yokluğunu nefis bir şekilde gözler önüne seriyordu. Düzenli olarak ve büyük bir şevkle spor yapan bir adamdı bu.

Adamın geniş omuzlarıyla dümdüz karın kaslarına bakarken hissettiğime çok benzeyen bir şevk, diye düşündü Gretchen. Vücudunun bir tarafının görünüşünde çok doğru olmayan bir şey vardı, sanki cildi üzerinde fazlasıyla gölge varmış gibi ama Gretchen bunun ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydı. Bir ışık oyunuydu belki de? Göğüs kaslarının üzerini ince bir tüy sırası kaplıyordu.

Havlu düştüğünde adamın başının üstündeki koyu renkli saçlar ve güçlü, yakışıklı yüz hatları Gretchen'ın gözüne çarptı... sonra havlu onun bütün yüzünü gözler önüne serdi.

Yara izli. Parçalanmış. Ağzı bir tarafta aşağı doğru çekilmişti.

Gretchen kendine engel olamadan nefesini tuttu. Adam öyle güzel yapılıydı ki yüzündeki yıkımın görünüşü genç kadını attan düşmüşe çevirmişti.

Adam dondu, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kadına doğru döndü. Yüzünden onu tanıdığını belli eden bir ifade geçti, sonra havluyu beline sardı. "Defol git buradan," diye gürledi. Bir eli yü-

züne giderek onu genç kadının bakışından korudu.

"Üzgünüm," dedi Gretchen tiz bir sesle, birkaç temkinli adımla geriye doğru gitti. "Amacım gözetlemek değildi. Ben sadece..."

"Çık git buradan! Git! Binanın bu kısmına girmene izin yok."

"Ben çok üzgünüm! Ben..."

"GİT!"

Gretchen arkasını dönüp koştu. Tekrar doğu kanadına varıncaya kadar koşmayı kesmedi, odasına girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak güçlükle nefes aldı.

Lanet olsun.

Az önce ev sahibini çıplak görmüştü. Gerçekten çırılçıplak. Kahretsin, onun çıplaklığına gözlerini dikip bakmış, onu ölçüp biçmişti. Bu gerçekten de çok hoş bir çıplaklıktı. Mükemmel olmayan tek şey yüzüydü. Korkunç derecede yaralıydı ama Gretchen bunu ne kadar düşünürse o kadar çok merak ediyordu.

Bunun arkasındaki hikâyeyi öğrenme şansı olacağı için değil. Bay Buchanan genç kadının onu görmesine gerçekten çok kızmıştı. Gretchen daha önce hiç bu kadar kızgın birini görmemişti. Çekinerek bir tırnağını kemirdi.

Daha başlamadan işinden mi kovulacaktı? Sadece sıkıldığı ve meraklı olduğu için? *Kahretsin.*

Her şeye lanet olsun. Gretchen'la böyle tanışmak istememişti.

Hunter bunu kafasında özenle planlamıştı. Onun için oluşturduğu projeye ilgi duyduğunu gösterecek birtakım dostça not bırakacaktı ona. Onunla iyice gölgeli bir odada karşılaşacak, onda yüzünün o kadar da kötü olmadığı izlenimi uyandıracaktı. Birkaç rasgele karşılaşmadan sonra ona yüzünü ortaya çıkarıp daha güç-

lü bir ışıkta görmesi için ona bir şans verecekti. Ama gün ışığında değil. Gün ışığı fazlasıyla merhametsiz ve affetmezdi. Sonra, belki genç kadın kendini onun... kusurları karşısında daha rahat hissettiğinde ikisi bunu aşarak arkadaş olabilirlerdi.

Hunter'ın niyeti onun kendisini görmesi değildi. Çıplak olarak. Birçok yönden tamamen göz önünde. Bahçe makasına duyduğu ihtiyaçla elleri sarsıldı. Gülleri üzerinde çalışarak serada geçirdiği zaman onu hep sakinleştirirdi. Belki de onlarla ilgilenerek birkaç saat geçirmek, sakinleşip işlerin şimdiden nasıl korkunç derecede ters gittiğini sindirmesi için ona bir şans verirdi.

Hunter yatak odasının boş duvarlarına baktı. Duvarları süsleyen aynalar yoktu. Yansımasının kendisine bakmasını istemiyordu. Bu özel alanda değil. Eli yeni tıraş edilmiş çenesine dokundu, bir an için yüzünü Gretchen'ın gözlerinden görmeye çalıştı. Tüm görebildiği, yüzünün normal olan bir tarafı ile iğrenç derecede çarpık, yara izli olan diğer tarafıydı. Eksik olan parmağı. Koluyla göğsünde kalmış olan kesik kesik beyaz izler.

Hunter çabucak giyinip odasından dışarı çıktı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, genç kadının onu gördüğü anda nasıl da dehşet içinde nefesini tuttuğunu unutamıyordu. O her şeyi görmüştü. Yara izleri sere serpe ortadaydı.

Ve Hunter'dan tiksinmişti.

Dördüncü Bölüm

Gretchen gergin bir halde dudağını kemirerek on üçüncü bölümün son paragrafını sildi, sonra silme işlemini geri aldı. Her an, o uzun boylu pislik ortaya çıkıp nazikçe orayı terk etmelerini isteyecekti. Ya da dur, söz konusu Eldon olduğundan, bu belki o kadar da nazikçe gerçekleşmeyecekti.

Peki o zaman Gretchen temsilcisine ne diyecekti? Ya da Audrey'ye? *Keşfe çıktığımda ev sahibinin şeyine göz atmış gibi oldum, o da gözetlenmeyi pek sevmiyormuş.* Bu çok iyi giderdi. Tanrım, her şeyi nasıl bu kadar çabuk berbat edebilmişti? Daha orada tam bir gün bile geçirmemişti. Audrey'ye baktı ama kız kardeşi yatakta kıvrılmış, bir dergiyi karıştırırken arada sırada da telefonuna göz atıyordu.

Bilgisayarının yanındaki İgor küçük bir tele benzeyen kuyruğunu hafifçe savurup genç kadının bileğine vurdu. Gretchen tembel tembel uzanıp eliyle onun yumuşacık başını okşadı. Cinsiyet ayrımcılığı yapan Astronot Bili ile onun ahmak sevgilisi üzerine biraz daha çalışmaya zerre kadar ilgisi yoktu. Etrafa bakınmak istiyordu.

Uyarlayıp, bir şekilde bir kitaba çevirmek için buraya gönderildiği şu mektuplara iyice bakmak istiyordu.

Bundan da öte, gizlice gözetlediği o çıplak adamı bulup ona baktığı için özür dilemek istiyordu.

Belki kendini tanıtabilirdi. O adam Buchanan olmalıydı. Audrey'ye onunla ilgili bir şeyler sorabilirdi ama o zaman Audrey ona şüpheli bakışlar atacak, Gretchen'ın bu adamı neden bu kadar merak ettiğini öğrenmek isteyecekti. Gretchen adam hakkında sorulara cevap vermek istemiyordu. Bu adam, merakını cezbeden küçük, kirli bir sırdı, Audrey'nin onaylamayan tavrıyla bunu mahvetmesini istemiyordu. Bu nedenle hiçbir şey söylemedi.

Adamın yüzünün bir tarafının garip bir şekilde çarpık oluşunu düşündü. Buna neyin sebep olabileceğini merak etti, böylesine bir...

Kapıya vurulduğunda Gretchen yerinden zıpladı.

Audrey oturdu, bacaklarını yatağın bir tarafından aşağı sarkıtıp dergisini bir kenara bıraktı. "Kıpırdama," dedi Gretchen'a, "ben bakarım."

Gretchen oturduğu yerden kalkmadı ama bakışları kapıya takılıp kalmıştı, bilgisayarının ekranının üzerinden orayı gözlüyordu.

Beklendiği gibi Eldon'ın uğursuz görüntüsü sinsice kapıda belirdi. "Bayan Petty."

"İyi günler," dedi Audrey soğuk bir tavırla. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ah, hayır, diye düşündü Gretchen başını çeviremeden. Bay Buchanan onun kendini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmasından şikâyet etmişti. O korkunç uşağa genç kadının kendisini gördüğünü söylemişti, şimdi de gitmesini istiyordu. Gretchen'ın gizlice gözetlemesinin ortaya serilip itiraf edileceği yer burasıydı;

soğukkanlı, yetenekli kız kardeşi ile sevimsiz uşağın önünde küçük düşecekti. Daha başlamadan kovulacaktı. Bunu biliyordu işte.

"Eğer şu an uygun bir zamansa diğer Bayan Petty'ye üzerinde çalışacağı projeyi göstermek için buradayım." Eldon'ın zayıf suratı beklentiyle onun tarafına döndü.

Yani... kovulmamış mıydı?

Gerçekten mi? Gretchen son derecede şaşkın bir halde kısa bir süre oturdu. Bay Buchanan onu neden göndermemişti? Genç kadın onu anadan doğma görmüştü.

"Şimdi uygun bir zaman mı?" diye tekrarladı Eldon sesi hoşnutsuzlukla tatsızdı.

"Uygun bir zaman mı?" *Hiç olmadığı kadar*! Onu yazmaktan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Gretchen neredeyse neşeli bir havayla dizüstü bilgisayarını kapattı. "Şu an mükemmel. Audrey, benim için İgor'a göz kulak olabilir misin?"

"O bir kedi," dedi Audrey sesinde bir neşe tınısıyla yatağa geri yürüyüp dergisini eline alarak. "Tam olarak ne kadar bakılmaya ihtiyacı vardır?"

"Sadece bir püskül ya da öyle bir şey yemediğinden emin ol," diye seslendi Gretchen odadan dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatarak. Eldon'ın yüzündeki onaylamaz ifade karşısında gülümsemesine engel olamadı. Adamın buraya kendisini göndermek için geldiğini düşünmüştü.

"Önden buyur dostum," dedi Gretchen neşeyle. "Bu projeyi görmek için daha fazla bekleyemiyorum."

Uşak koridordan aşağı doğru yürümeye başladı, sanki Gretchen'ın onu takip ettiğinden emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Bay Buchanan bu projeyle ilgili olarak

sizin için uygun beklentiler belirlememi istedi."

"Uygun beklentiler mi? Sanırım bir nutuk geliyor." Parmaklarını maun ağacından güzel bir masada sürüklememek için kendini zor tuttu. Bunun uygun beklentilerle pek uyuşmayacağından oldukça emindi.

"Bu son derece teferruatlı bir proje olacak," diye mırıldandı Eldon kuru sesiyle. "Mektupların üzerinden geçip onları listelemek en az bir ayınızı alacaktır."

"Benim için sorun yok."

"Mektuplar çok eski, özenle tutulmalılar."

"Hı hı. Dikkatli olacağım."

Adam ona iğneleyici bir bakış attı. "Ayrıca, mülk sınırları dışına çıkarılamazlar. Fotokopileri çekilemez ya da bilgisayarda taranamazlar. Bay Buchanan projenin mahremiyetiyle ailenin isteklerine çok önem veriyor."

"Ne derseniz," dedi Gretchen ona. "Ben sadece işe alınmış yardımcıyım. Bana yalnızca mektupları gösterin de çalışmaya başlayayım."

"Öyle mi?"

Bu tek kelimede bolca tatsızlık vardı ama Gretchen bundan rahatsız hissetmemekte kararlıydı. "Demek mektuplar Buchanan aile arşivlerine ait? Bu doğru mu?"

"Benim bu konuları konuşma özgürlüğüm yok," dedi Eldon, sesi gitgide sertleşiyor gibiydi.

"Peki, bunları Bay Buchanan'a sorabilir miyim? Ben..."

"Bay Buchanan meşgul. O bu işe karışmayacak. Onu sorularınızla rahatsız etmeyin."

"Bu iyi, ben yalnızca düşünmüştüm ki..."

"Bay Buchanan'ı rahatsız etmeyeceksiniz!" Adam tehditkâr bakışlarını ona çevirdi. "O çok meşgul bir adam, rahatsız edilmek istemiyor. Burada bulunmanız onun sizin hizmetinizde olması anlamına gelmiyor."

Vay canına, onu bu kadar rahatsız eden şey neydi? Buchanan ona bir şey mi söylemişti? Gretchen savunmacı bir duruşla ellerini kaldırdı. "Ben bunu önermiyordum. Benim söylediğim yalnızca..."

"Eğer bu projeyi gözden geçirmekle ilgilenmiyorsanız Bayan Petty, yayıncıya başka bir yazara ihtiyacımız olduğunu bildirebilirim."

"Eğer bir cümleyi bitirmeme izin verirsen," diye parladı Gretchen, "söylediğim şeyin hiç de bu olmadığını anlayacaksın. Bana şu lanet mektupları göster gitsin."

Neredeyse adamın da ona karşı parlayacağını bekliyordu ama o sadece gülümsedi.

"Bu taraftalar," dedi Eldon eliyle işaret ederek. Sanki artık istediğini aldığı için nazik olmaya çalışması gerekmiyormuş gibi sesi yine buz gibi soğuktu. "Lütfen beni takip edin."

Görünüşe göre artık yeni bir planın vakti gelmişti. Eğer Gretchen Bay Buchanan'a merhaba demek –ve ondan özür dilemek– istiyorsa onu Eldon'ın etrafta dolaşıp kendisini izlemediği bir zamanda görmeliydi. Gece geç saatte bir ziyaret belki?

Yok, bu muhtemelen çok tuhaf olur. Adam onun kendisine sinsice yaklaştığını düşünürdü.

Görünüşte eski moda olan yaldızlar ve mavi döşemelik kumaşlarla süslenmiş uzun bir salon boyunca ilerlediler. Gretchen bunu aklının bir köşesine yazdı çünkü Eldon'dan odanın nerede olduğunu ona bir kez daha göstermesini isterse kahrolurdu. Bu devasa bina için bir GPS gerekli olacağından telefonunu getirmemesi çok

kötü olmuştu. Bu yüzden etrafındakileri kafasına yazdı. Mavi kanepe, komik bir şekilde süslenmiş çerçeveli eski resim, bütün koridor duvarı boyunca Fabergé yumurtalarla dolu kutular, biraz daha mavi kanepe, altın bir heykel, pudralı bir peruk takan (yine mavi giysili), hayatında gördüğü en çirkin adamın eski bir yağlıboya tablosu.

Sonra, güneşin aydınlattığı bir koridora döndüler, Eldon çift kanatlı ahşap bir kapının önünde durdu.

Uşak dönüp Gretchen'a baktı. "Bu kapıları her zaman kapalı tutmanızı size hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Kütüphanede birçok eski, paha biçilemez kitap var; buradaki koridor oldukça güneşli, bu da onları yıpratabilir."

"Tabii ki," diye mırıldandı Gretchen ellerini kapı tokmaklarına koyup kapıları kendisi açma isteğine direnerek. Bir an için kendini yılbaşındaki bir çocuk gibi hissetti. Ev o ana kadar muhteşemdi. Acaba kütüphane nasıl olacaktı?

Eldon iterek kapıları açtıktan sonra kenara çekildiğinde Gretchen da içeri girerek hayranlıkla etrafına bakındı.

Oda büyüktü, gerçi beklenen de buydu zaten. En azından bir basketbol sahası kadar uzun ve iki katlıydı, üzerinde dans eden Yunan karakterlerin olduğu parlak mavi bir duvar resmiyle boyanmış düz bir tavanı vardı. Odanın kendisi yerden tavana kadar parlak, ışıltı saçan gül ağacındandı. Düzgünce dizilmiş kitaplarla dolu üst üste raflar duvarlara sıralanmıştı, odanın her iki yanının sonunda da bir çift döner merdiven vardı. Dövme demir tırabzanlar ikinci katı çevreliyordu, sonsuz kitap raflarının arasına *sanat eserleri* serpiştirilmişti. Odanın uzak ucunda, birkaç zarif kanepenin yanına küçük bir piyano özenle yerleştirilmişti, bir başka köşede dekoratif bir şövaleye bir portre asılmıştı. Viktorya döneminden muazzam bir küre büyük şöminenin yanındaki şeref köşesinde yer alıyordu.

Burası bir mucize, bir hayal odasıydı. Gretchen bu manzaradan son derece mutlu olmuştu. *Lanet olsun. Ben gelecek ay boyunca burada mı çalışacağım?* Ama soğukkanlılığını koruyarak "Yani çalışacağım yer burası mı?" diye sordu.

"Öyle," diye burun kıvırdı Eldon. "Kütüphaneden hiçbir şeyin çıkarılmaması gerektiğini size hatırlatmalıyım ve..."

"Tabii ki."

"Projeniz için gerekli olduğunu hissetmediğiniz hiçbir şeye de dokunmayın lütfen. Bu eşyaların bazıları oldukça değerli..."

"Elbette."

"Ve size hatırlatmalıyım ki..."

"Kapıları açmamalı, güneş ışığının içeri girmesine izin vermemeliyim çünkü kitaplar toza dönüşür. Doğru." Adam bunu ona beş dakika önce söylemişti. Gretchen unutacak gibi değildi. "Beni Mogwai'yi* gece yarısından sonra beslememem için de uyarmak ister misin?"

Eldon ona bakakaldı.

"Boş ver. Seksenlerden bir espri işte." Gretchen heyecanını belli etmemeye çalışarak ellerini beline koydu. Bu yeri keşfetmek için daha fazla bekleyemiyordu ama Eldon etrafta dolanırken bu gerçekleşemezdi. Sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi davranmalıydı, adam arkasını döner dönmez istediği gibi keyifle keşfe çıkabilirdi. Şimdi sıkkın görünme zamanıydı.

Gretchen esniyormuş gibi yaptı. "Peki, bu mektuplar nerede?"

"Tam şurada." Eldon odanın arka tarafına doğru gidip gül ağacından yapılmış bir çalışma masasını işaret etti. Gretchen bu tarz

* 1984 yılında gösterime giren ABD yapımı *Gremlinler* adlı bir korku komedi filmine gönderme yapılmış. Bu filmde bir mucit, oğluna Çin mahallesinden masum görünüşlü bir yaratık satın alır. Ama bunun için bazı talimatlar vardır ve bunlardan biri de yaratığın kesinlikle gece yarısından sonra beslenmemesidir. (ç.n.)

mobilyalar görmüştü ama sadece antikacılarda ya da müzelerde. Ayakları çok uzundu, üzerlerine zarif şekiller çizilmişti; Gretchen ona gitgide artan bir zevkle bakarken Eldon masayı açarak düz bir yazı yüzeyi ile postalar için kullanılan sayısız küçük gözü ortaya çıkardı. "Bu masa sizin çalışma alanınız olarak tahsis edildi."

"Hımmm." Gretchen oturup ellerini ahşabın üzerinde gezdirmekten daha çok istediği hiçbir şey olmasa da heyecanlanmamış gibi, her zamanki halinde görünmeye çalıştı.

"Mektuplar bu sandıkta."

Gretchen terbiyeli bir tavırla çalışma masasının yanına konulmuş büyük eşya sandığına baktı. "Mektupların içinde olduğu kutu bu sandıkta mı?"

"Hayır," dedi Eldon. "Mektuplar bu sandıkta." Eğilip kapağı açarak içindekileri gözler önüne serdi.

Orada mektuplar vardı, tamam. Gretchen tabii ki birçok mektup olmasını bekliyordu. Ama belki de tam olarak kaç mektup olacağını tamamen hayal edememişti. Bu sandık ağzına kadar zarflarla doluydu, hepsi düzgünce açılarak bırakılmış zarflardı, iskambil kâğıtları gibi dizilmişlerdi. Bu ürkütücü sandıkta birkaç yüzden daha fazla mektup olmalıydı, hatta belki de birkaç bin.

Gretchen'ın ağzı açık kaldı, içindekilerden gözlerini ayırmadan sandığa doğru ilerledi. "Hepsi mi?"

"Hepsi," diye onayladı Eldon. "Yıllara göre listelenmişler."

"Bunu görüyorum," diye mırıldadı Gretchen bir sıra zarfı ayıran küçük bir etikete dokunarak. Üzerinde 1885 yazıyordu. Genç kadın projenin kapsamı hakkında fikir sahibi olabilmek için etiketlere bakarak sıradan aşağı doğru hızla göz gezdirdi. 1872'den başlayıp 1902'ye kadar devam ediyorlardı. "Burada gerçekten de otuz yıllık mektup mu var?"

"Öyle görünüyor."

Vay canına! Tamam, ilk başta bu proje için çok heyecanlı değildi ama şimdi büyülenmişti. Bu iki mektup yazarının, mektupların tüm bu süre boyunca özenle saklanıp korunacakları kadar ilginç, otuz yıl boyunca konuşacak neleri olabilirdi ki? "Ne zaman başlayabilirim?"

"Yarın başlayabilirsiniz."

"Benim işe geri dönmem ve seni burada bırakmamda senin için sorun yok, değil mi?" Audrey, İgor'un küçük buruşuk kafasına acemi bir tavırla hafifçe vurdu, sonra işe hazırlanmak için saçını taramaya geri döndü.

Tüysüz kedi miyavlayıp karşılık olarak da onun eline sürtündü.

Hâlâ yatakta pijamalarıyla tembel tembel yatmakta olan Gretchen kediyi çağırmak için eliyle battaniyeye vurdu. Onun Audrey gibi bir gündüz işi yoktu. Eğer istemezse pijamalarını çıkarmak zorunda değildi. "Ben iyiyim. Bugün mektuplara başlayacağım, eğer bu hafta sonu bir işaretse, göreceğim tek insan da Eldon olacak. Bay Buchanan ya bizden uzak duruyor ya da evde değil; her iki durum da bana uygun," diye yalan söyledi.

Ama her şeye rağmen gerçeği biliyordu: Bay Buchanan evde olmakla kalmıyor, Gretchen'dan kesinlikle ve tamamen uzak duruyordu.

Gretchen bunun nedenini biliyordu tabii. Adamı olabildiğince çıplak görmüştü. Ne de olsa yabancılar bu tarz şeyleri hoş görmemeye eğilimli olurlardı.

Ama Audrey bunu bilmiyordu. Eğer kardeşi bunu öğrenirse

Gretchen'ın orayı hemen terk etmesi için ısrar ederdi. Audrey bu tip konularda biraz dar görüşlüydü. Büyürlerken ikizler görgü kurallarında tam bir örneklerken Gretchen hep vahşi çocuk olmuştu. Şimdiyse tüm vahşilik Gretchen'ın içinden çıkıp Audrey'nin ikizi Daphne'ye kaymış gibi görünüyordu. Audrey'ye gelince, o hâlâ iyi kız kafasındaydı.

"Ben Buchanan'la birkaç kez karşılaştım Gretchen." Audrey arada sırada aynadan Gretchen'a bakışlar atarak soluk kızıl saçlarını hızlı vuruşlarla fırçaladı. "O benim pek dost canlısı ya da sevimli diyeceğim tiplerden değil. Burada, o adam ve o korkunç uşakla birlikte yalnız olmandan endişe ediyorum sadece."

"İyi olacağım Audrey. İgor'la ben yalnızca kitap üzerinde çalışacak, sandviçlerle yaşayacak, bu projeyi en kısa zamanda tamamlayacağız. Büyük bir sorun değil bu."

Audrey saçını tokalarla tipik iş topuzu haline sokmaya bir an ara verdi. "Emin misin? Hawkings binasından burası arabayla o kadar da uzak değil. Bir taksiye atlayıp seni almaya gelebilirim, eğer..."

"Eğer ne? Merdivenlerden düşersem, yerde kıvrılmış halimi haftalarca kimse fark etmezse mi? Hadi Audrey. Bu yeri gördün." Gretchen yatağın içinde yuvarlanırken odayı işaret etti. "Bu ev benim dairemin bulunduğu apartmanı olduğu gibi içine sığdırır da yine boş yer kalır, burada yaşayan sadece iki adam var. Onunla karşılaşma ihtimalim neredeyse sıfıra yakın. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa Eldon'ı çağırırım, o kadar."

"Biliyorum. Yine de bundan hoşlanmıyorum." Audrey bir parmağını yalayıp aynadaki yansımasına bakarak başıboş bir saç telini düzeltti. "Bu garip bir kurgu."

"Evet, ama Buchanan arızalı biri olsaydı kadın bulmanın çok daha ucuz bir sürü yolu var. Fahişelere yayıncının bana ödediği kadar vermiyorlar."

"Bu o kadar da komik değil."

"Ah, bilmiyorum. Eğer düşünürsen biraz komik. Ben bir fahişenin edebi dengiyim. Bana bir sözleşme ver, ne istersen yaparım bebeğim."

"Hâlâ komik değil."

"Hadi. Birazcık komik."

"Hayır."

İgor mırlamaya başlayınca Gretchen onu kollarının arasına alarak kucakladı. Kedi tüysüzlüğüne rağmen şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Derisi ezilmiş kadife gibi hissettiriyordu. Gretchen onun tatlı ama çirkin suratına karşı koyamıyordu. "Audrey'ye bunun komik olduğunu söyle İgor."

"Gretch, eğer o kediyle konuşuyorsan gerçekten de evden daha sık çıkmalısın."

Gretchen bağdaş kurarak İgor'u ileri geri oynatıp mıncıkladı. "Audrey'ye anneciğin şu anda ev dışında olduğunu söyle İgor."

"İşte benim kastettiğim de bu," diye içini çekti Audrey. "Bu kedi son erkek arkadaşından daha çok ilgi çekiyor."

"Bu kedi sarılmak için son erkek arkadaşımdan daha iyi," dedi Gretchen neşeyle. "Ayrıca sen de işe geç kalacaksın."

Audrey tekrar içini çekip koyu gri ceketini düzeltti, sonra da ceketiyle takım olan eteğinin üzerinden hayali bir tiftik parçasını aldı. "Sen iyi olacak mısın?"

"İgor'la ben iyi olacağız."

Audrey gözlerini devirdi, telefonunu çıkarıp ablasının olduğu

tarafa doğru salladı. "Bana ihtiyacın olursa ara. Ceptelefonunu üstünde taşı ki seni mesaj yoluyla kontrol edebileyim."

"Ben yirmi altı yaşındayım Audrey. Başımın çaresine bakabilirim."

"Pijamalarınla oturmuş, bir kediyle konuşuyorsun. Bir an için şüpheye düştüysem beni affet. Sanki gözlerimin önünde kedili deli kadına dönüşüyormuşsun gibi."

"Dönüşmüyorum. İgor'la ben bir ay süren bir pijama partisi yapıyoruz," dedi Gretchen, kediyi önünde tutup ona öpücük gönderen bir surat ifadesi yaptı çünkü bunun hassas Audrey'nin cinlerini tepesine çıkardığını biliyordu. "Öyle değil mi İgor-Vigor?"

"Tanrım, sen ve kedin." Audrey bir elini salladı. "Müzmin bekâr olmanda şaşılacak bir şey yok. Ben gidiyorum."

"Sana sonra mesaj atarım," dedi Gretchen, kedinin patisini tıpkı bir dalga gibi yukarı aşağı hareket ettirdi. Audrey yatak odasının kapısını arkasından kapattığında onun kardeşlik sıkıntısıyla iç çekişi hâlâ koridorda yankılanırken kendi kendine güldü. "Bir oda arkadaşı olarak sana fazla düşkün olduğunu sanmıyorum İgor."

Kedi ses çıkarmadı, sadece ona gözlerini kırptı.

Gretchen içini çekerek onu yatağa koydu. "Tamam, öyleyse Audrey tüm bu 'hâlâ pijamalarımla oturmuş bir kediyle konuşmamın acıklı bir durum olduğu' konusunda yanılmıyordur belki. Hâlâ seninle konuşuyor olmama bakılırsa, sonsuz bekârlığım konusunda da iyi bir noktaya parmak basmış galiba."

Gretchen kendi iş kolunda çok fazla harikulade, uygun erkekle karşılaşmıyordu. Kadın egemenliğinde bir sektör olduğundan yayıncılıkta tanıdığı insanlar kadındı; işle bağlantılı bir ilişki sürdürmüyorsa genellikle evde, son müsveddesi üzerinde çalışıyor olurdu.

Bazen günlerce pijamalarını değiştirmediği bile olurdu ki bu biraz tiksindirici ve bir erkek arkadaşın onaylamayacağı bir şeydi. Yani bekâr olması iyi bir şeydi. Bekâr olmak onun teslim tarihlerini tutturmasına izin veriyordu.

Yani, teoride. Bunları tutturmakta da iyi olmadığından aslında hiçbir bahanesi yoktu.

Gretchen guruldayan midesini dinleyerek birkaç dakika daha bekledi, sonra yeniden saate baktı. Audrey şimdiye kadar işe gitmek için yola düşmüş olmalıydı. *Güzel.* Gretchen yuvarlanarak yataktan çıktı, ayağa kalkıp banyo kapısına yöneldi. Kız kardeşinin hafta sonu için etrafta olması ilk gece için hoştu ama sonra hafta sonunun ağır ağır ilerlemesine neden olmuştu sanki. Gretchen evi keşfedip projesini rahat rahat araştırmak istiyordu ama Audrey'nin tek yapmak istediği PowerPointleri üzerine çalışıp iş e-postaları arasında gezinmekti, cumartesi gecelerinde bile.

Bu kızın bir hobiye ihtiyacı vardı. Tabii bunun olma ihtimali neredeyse Gretchen'ın bir erkek arkadaş bulması ihtimali kadardı.

Odasının kapısından dışarı süzülüp koridorda ilerledi. Bugün elektrik süpürgesi sesi yoktu. Bugün kayıkhaneyi veya serayı ya da öyle bir yeri temizliyorlardı. Ne kayıkhanenin ne de seranın nerede olduğunu bildiğinden, baskın yapacak hizmetçi orduları da yoktu. Bu da etraftaki yegâne insanın Eldon olduğu anlamına geliyordu ki o da genç kadından uzak durma eğilimindeydi.

Bu aynı zamanda kuzey kanadının –Bay Buchanan'ın kanadının– da aynı şekilde ıssız olacağı anlamına geliyordu.

Gretchen kendine engel olamayarak oraya yöneldi.

Bu çılgınca bir fikirdi ama Bay Buchanan'dan özür dileme düşüncesini ne kadar çok göz gönünde bulundurursa bunu o kadar

çok yapmak istiyordu. Onu gözetlemesi aralarında asılı kalacaktı, Gretchen gelecek otuz günü ondan saklanarak –ya da adamın onu her gördüğünde geri çekilmesiyle– geçirmek istemiyordu.

Bununla yetişkinler gibi baş etmeleri gerekiyordu. Yetişkinler her zaman çıplaklık görürlerdi. Penisler? Çok da önemli bir şey değil. Gretchen özür dilemek ve birlikte yaşayacakları için bu gelecek ayı olabildiğince sakin hâle getirmek istiyordu.

Aksi gibi adamın bulunduğu kanat *tamamen* ıssızdı. Güzel bir yarım saati kapıları çalarak harcadıktan sonra bu delirtici sonuca ulaştı. Bu yer bir labirentti, ev sahibini nerede arayacağını bilmeden onu bulması neredeyse imkânsızdı.

Gretchen küskün –biraz da acıkmış– bir halde kuzey kanadında mutfağın olduğu tarafa yöneldi çünkü dolu olan tek mutfak buydu. Burası bile tertemizdi. Muhteşem granit mutfak tezgâhlarına zarar veren tek bir kırıntı bile yoktu, buzdolabı ile kiler de pişirmek için çıldırdığı türlü çeşit lezzetli şeylerle dolup taşıyordu. Burası onun mutfağı değildi, o yüzden izni olmayan hiçbir şeye dokunmayacaktı. Her ne kadar kileri altüst edip pişirmeye başlamamak onu öldürse de tezgâhta bırakılmış taze ekmekle kendine basit bir sandviç yaptı –İgor'un yemeği için sonra geri dönerdi–, işi bittiğinde tabağıyla bıçağını yıkadı, sonra sandviçini bir kâğıt havluya sarıp yerken etrafındakileri hayranlıkla seyrederek koridorlarda dolaştı.

Sandviçini bitirdiğinde pencereli uzun bir koridor boyunca ağır ağır yürüdü, bahçedeki Bay Buchanan'ı görmeyi neredeyse ıskalıyordu. Genç adamın uzun vücudu çıplak gül fidanlarıyla koyu bir tezat oluşturuyordu. Gretchen onu izlemek için pencereye doğru gitti, genç adamın sanki fidanları inceliyormuş gibi göründüğünü fark etti. Bunlar Gretchen'a oldukça ölü görünüyorlardı ama belki

de öyle olmamaları gerekiyordu? Meraklanarak dışarıya açılan bir kapıdan araştırmaya çıktı.

Beş dakika sonra, girişteki küçük odada bulduğu bir çift çizmeyle ince kar tabakası üzerinde zar zor yürüyordu. Flanel pijamaları içerisi için yeterince sıcaktı ama keskin kış rüzgârı tam içlerine işliyordu. Bir an için odasına gidip üzerine pijamadan başka bir şey giymeyi düşündü ama bu sırada gizemli Bay Buchanan yine yok olabilirdi.

Ve Gretchen'ın çaresiz bir şekilde onunla konuşmaya ihtiyacı vardı.

Yürürken adımları yüksek sesle gıcırtılar çıkarıyordu, Gretchen kollarını göğsünde kavuşturarak kararlılıkla genç adama doğru ilerledi. Genç adam henüz onu fark etmemiş gibi görünüyordu, böylece Gretchen onu arkasından inceledi. Onu daha önce görmüştü elbette ama o zaman giyinik değildi, nedense farklı görünüyordu. Zengin erkekler kızları tavlamak için sıkı çalışmak zorunda değildi. Gretchen onların hep kuvvetli askerlerden ziyade hamur yumağı ahmaklar gibi göründüklerinden şüphelenmişti. Bununla beraber bu adam kesinlikle ilk türdendi. Giydiği açık kahverengi ceketin altındaki omuzları geniş, güçlü kuvvetliydi; tüm bedeni kas için yaratılmış gibiydi. Kısa boylu da değildi ki bu iyi bir şeydi. Gretchen bu tarz şeylerle ilgili olduğundan değil de. O sadece adama gözünü dikip baktığı için özür dilemek istiyordu.

Adam tam da Gretchen onun arkadan hoş görüntüsünü incelerken dönünce genç kadının yüzü kıpkırmızı kesildi. Hep gözlerini ona dikmişken yakalanacaktı, değil mi?

Bay Buchanan uzun bir an ona bakarak donup kaldı. Sonra yanaklarına renk gelmeye başladı. Bu, yüzündeki yara izlerini daha

da belirgin hale getirdi, sanki yanık tenini yarıp geçen beyaz, pürüzlü pençe izleri gibiydiler.

Genç adam kaçıp saklanmak ile elinde tuttuğu iple onu boğmak arasında kalmış gibi de görünüyordu.

"Merhaba." Gretchen sesini neşeli ve kayıtsız tutmaya çalıştı. "Gelip bir merhaba demeyi düşünmüştüm."

Genç adamın gözleri ihtiyatla kısıldı, bakışları genç kadına yaralı bir hayvanı anımsattı. Bu delici bakış onun üzerinde aşağı yukarı dolaşarak pijamalarını fark etti. "Sen sarhoş musun?" diye sordu adam birdenbire.

"Hayır," dedi Gretchen iki hecenin üstüne basa basa. Tamam, pijamalar en iyi ilk –ee, ikinci– izlenimi vermiyorlardı. "Ben dost canlısıyımdır. Sizi burada görünce konuşmak istedim."

Genç adamın yüzü asılarak karardı, ağzının kenarındaki izler tüm yüzünü çirkin bir şekilde buruşturdu. Sonra arkasını döndü. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Yani, bu pek de iyi gitmiyordu. Genç adam onun, ayağına fazla büyük gelen ödünç çizmeleriyle dayanabileceğinden fazla bir hızla oradan uzaklaşmaya başladığında Gretchen panikledi. "Penisiniz!" diye seslendi. "Onu gördüm!"

Genç adam bir anda durdu, ona dönerek duyduklarına inanmayan bir bakış attı.

Gretchen hızla onun peşinden seğirtti, bir kar yığınına takılıp neredeyse dengesini kaybediyordu. "Bu doğru," dedi dik durmak için çabalayarak. "Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokuyordum, sizi çıplak gördüm. Her yerinizi. Çırılçıplak. Bu yüzden benimle konuşmayacaksınız, değil mi?" Genç adam yine kaşlarını çatmaya başlayınca söze devam etti. "Demek istediğim, burada oturup benimle konuşmak istemiyormuş gibi yapabilirsiniz ama

ikimiz de bunun tamamen uygunsuz olduğunu biliyoruz çünkü yüzünüzü görmeden önce penisinizi gördüm."

Genç adamın asık suratı daha da kararmış gibi görünerek yüzündeki yara izlerini soluk bir hale getirdi.

Ah lanet olsun, *yara izleri*. Genç adam onun yüzüne hakaret ettiğini düşünmüştü. "Ben, ıh, bunu o anlamda söylemedim. Kahretsin, bir sayfaya yazarken espri yapmakta daha iyiyim." Adam yine yürümeye başladığında Gretchen onun peşinden gitti. "Bunu tekrar deneyebilir miyiz?" Daha neşeli bir ifade takınarak sesini iki oktav yükseltti. "Merhaba! Ben Gretchen, kütüphanendeki projenin hayalet yazarlığını yapıyorum. Yalnızca bir aylığına burada çalışacağım ama arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum."

Ardından elini uzattı.

Genç adam durdu, bir an için Gretchen'ın eline baktı, sonra gözlerini yine ona çevirdi. "Öyleyse gelecek bir ay boyunca yoluma çıkmayacağını ümit ediyorum."

Ah. Gretchen yüzünden geçen ürkme ifadesini engelleyemedi. "Sanırım öyle yapacağım."

Genç adam başını kısaca salladı. "Öyle olmasına çalış. Ben çok meşgul bir adamım." İpi koluna dolayarak eve doğru yollandı.

Gretchen hayal kırıklığına uğramış, biraz da utanmış bir şekilde adamın uzaklaşmasını izledi. *Pek de hoş ve tatlı dilli biri değildin Gretch. "Penisiniz, onu gördüm!" lafıyla onu kendine hayran bırakmayı mı ummuştun? Bunun gerçekten de aradaki buzları eriteceğini mi sanmıştın?*

"Astronot Bill ile Uranea için işe yarar gibi görünüyordu," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra ürpererek kollarını ovuşturup yeniden malikâneye doğru yöneldi.

Mekânın sahibinden özür dileme işi böylece suya düşmüştü.

Hunter kar çizmelerinden hızla kurtulup girişteki odaya atarak bahçe eldivenleriyle içeri getirdiği ipi de fırlattı. Genç kadın da bu küçük odaya geliyordu, o yüzden buradan çıkmalıydı. Koridordan aşağı çılgın gibi koşarak gerçekten rahatlayıp düşünebildiği yegâne yere yöneldi: Serasına.

Tanrım, yine her şeyi berbat etmişti.

Malikânenin yan tarafına yönelerek özel serasına giden üstü kapalı bahçe patikasından aşağı ilerledi. İçeri girdi, güllerin kokusuyla birlikte nem de yüzüne çarptı. Hızla çarpan kalbi anında sakinleşmeye başladı. Alet masasına doğru yönelip en sevdiği bahçe makasını alarak güllerini incelemeye gitti. Diz çöküp ölü yaprakları budamaya başladığında düşünceleri tuhaf ve beklenmedik tesadüf üzerinde dolaştı.

Genç kadın onunla konuşmak için dışarı çıkmıştı.

Onunla. Genç kadın *onunla* konuşmak istemişti. Hunter'ın bir yanı bu düşünceyle heyecanlandı ama daha büyük bir yanı –hasarlı, yaralı yanı– çok öfkelendi. Genç kadın onu çıplak görmüştü. Yüzüyle ilgili yorum yapmıştı. Aletini gördüğüne oldukça münasebetsiz bir tavırla dikkat çekmişti.

Neredeyse aradaki buzları eritmek istiyormuş, bunun için de zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Peki ya o ne yapmıştı? Kadına parlayarak onu kovmaya çalışmıştı. Şansına genç kadın, Hunter ona neredeyse tüm ay boyunca yoluna çıkmamasını söyleyene kadar yılmamıştı.

Hunter dişlerini sıkarak güçsüz düşmüş bir Gemini melez çay gülünün kahverengileşmiş bir yaprağını haşince kopardı.

Genç kadının ondan kaçmasını istemiyordu. Onu görmek istiyordu. Onun çalışmasını seyretmek. Onunla konuşmak. Onun o acayip mizah anlayışını kendisine çevirmesini istiyordu. Ama bunun yerine onu uzaklaştırmıştı.

Kahretsin. Etrafta kadınlar varken neden hep donup kalıyordu ki? Lanet olsun, genel olarak etrafta insanlar varken. Eldon onun ürküp kaskatı kesilmesine neden olmayan yegâne insandı. Gretchen da öyle hoş, öyle... acayipti ki. Genç adamın düşünceleri yine kadının görünüşüne kaydı; ödünç aldığı Eldon'ın çizmeleri ve rüzgârın havalandırdığı bluzu altında sertleşmiş göğüs uçlarını belirgin hale getiren eski püskü flanel pijamalarıyla onun bahçesinde dikiliyordu.

Bu Hunter'ın her şeyden çok paniklemesine neden olurken ihtiyaçla sertleşmesini de sağladı. İnleyerek bir elini aletine götürdü, sertliğinin gitmesini istiyordu. Bu ihtiyaca daha sonra, odasının mahremiyetinde teslim olurdu. O karmakarışık dökülen kızıl saçları, soluk tenini, irkildiğinde ağzının küçük ve mükemmel bir şekilde bükülüşünü hayal edebilirdi. O bükülmüş dudakların aletinin üzerine indiğini, başını yaladığını...

...ikimiz de bunun tamamen uygunsuz olduğunu biliyoruz çünkü yüzünüzü görmeden önce penisinizi gördüm.

Evet, işte bu, lanet olasıca sertliğini yok etmişti.

Hunter düşüncelerini boşaltabilmek için başını sallayarak kendini güllerinin bakımına odaklanmaya zorladı. Bazı insanlar kafalarını rahatlatmak için kitap okur ya da resim yapardı ama Hunter güllerıyle ilgilenmeyi severdi. Her çeşit gül yetiştiriyordu ama en sevdikleri, yapı olarak çok zarif ama yine de açmaya ikna olduklarında inanılmaz derecede hoş kokulu, güzel olan gösterişli melez çay

gülleriydi. Parmaklarını bir Cajun Moon'un kadifemsi taçyaprakları üzerinde gezdirdi, bulanık düşüncelerine rağmen dışarıdan sakindi.

Öyle ya da böyle, genç kadının onu yalnız bırakmasını istemişti.

Bunu istemiyordu. Şimdi bunu nasıl düzeltebilirdi? Eldon'dan mum ışığında bir yemek düzenlemesini isteyip genç kadının gelmesi için ısrar mı etmeliydi? Sanki ona hiçbir şey söylememiş gibi mi davranmalıydı? Daha da iyisi, hiç tanışmamışlar gibi yapıp sil baştan mı başlamalıydı?

Eğer bunu yapsaydı genç kadın onun deli olduğunu düşünürdü. Şimdiden düşündüğünden fazlasını yani.

Buna verilecek iyi bir cevap yoktu. Hunter çiçek açmakta olan bir Mavi Kız'ın taçyaprağına dokunarak uzun bir süre düşündü. Gül çok güzeldi, rengi donuk kurşuni ile bebek mavisi karışımıydı. Hunter genç kadının gözlerinin de aynı renk olup olmadığını merak etti. Soluk renkliydiler, tüm yüzünün de neredeyse soluk renkli ve fazlasıyla yuvarlak görünmesine neden oluyorlardı. Ama Hunter onun bu yönünü seviyordu. Bu onun daha... az mükemmel görünmesini sağlıyordu.

Özenli parmaklarla mavi gülü kesip sapındaki dikenleri kırptı. Özür dilemesi gerekiyordu. Bu tür işlerde iyi değildi ama belki bir gül onun söyleyebileceklerinden fazlasını ifade ederdi.

Gretchen duşunu alıp giyindikten sonra kütüphaneye yöneldi. Bundan daha fazla kaçınmasının bir anlamı yoktu, projeye başlaması gerekiyordu. O sabahki karşılaşmadan sonra keyfi biraz kaçmıştı ama en azından denemişti. Şimdi birbirlerinden kaçındıklarında bunun genç adamın utanmış olmasından değil, böyle

istemesinden kaynaklandığını biliyordu.

Yazık. Bu ayın yapayalnız geçmesine neden olacaktı bu.

Sessiz kütüphaneye girdiğinde onun için hazırlanmış çalışma masası açıktı. Şaşırarak orada gümüş bir tepsiye yatırılmış, yeni kesilmiş, çok güzel, soluk mavi bir gül olduğunu fark etti. Altında da katlanmış küçük bir not duruyordu.

Genç kadın notu alıp açarak yazanlara göz gezdirdi.

Çok kabaydım, özür dilerim. Eldon her akşam saat yedide yemek hazırlar. Eğer katılmak istersen bu gece kırmızı yemek odasında yiyor olacağım. Pijamalar isteğe bağlı.

Not kargacık burgacık bir *HB.* ile imzalanmıştı.

Gretchen gülümsedi.

Beşinci Bölüm

Gretchen akşam yemeğine beş dakika erken geldi, biraz gergindi. Böyle olmak tabii ki aptalcaydı. Bu esasında ondan pek de hoşlanmıyor gibi görünen bir adamla bir akşam yemeğiydi sadece. Gretchen oldukça "çıplağımsı" karşılaşmaları yüzünden hâlâ biraz suçluluk hissettiğini düşünüyordu. Ne de olsa onu utandırmış olması kendi suçuydu. Burada kaldığı süre boyunca arkadaş anlamında tek şansı o adam olduğu için birbirleri konusunda sakin ve rahat hissetmeyi çok istiyordu.

Saçını her zamanki karman çorman topuz yerine geriye doğru düzgün bir atkuyruğu şeklinde taramıştı ama makyaj yapmamıştı, spor pantolonu ile uzun kollu tişört giymişti. Bu, arkadaş olmak istediği biriyle bir akşam yemeğiydi sadece. Giyinip kuşanmak meseleyi tuhaflaştırırdı.

Yine de kapıyı çalıp (o gün daha önce Eldon'dan yol tarifi aldıktan sonra) kırmızı yemek odasına girdiğinde Bay Buchanan'ın kapıyı onun için açtığını gördüğüne şaşırdı. Adam gıcır gıcır bir

takım elbise ceketi giymişti, saçı da başının üstüne düzgünce yatırılmıştı.

"Giyinip kuşanmamız mı gerekiyordu?" Gretchen odadan içeri adım atarken ona gülümsedi. "Bunu bir iş seyahati olarak düşündüğümü itiraf ediyorum, bu yüzden her zamanki yazı kıyafetlerimleyim. Eğer biraz kılıksızsam üzgünüm."

"Sorun değil," dedi genç adam birdenbire. "Yeterlisin."

Gretchen havayı rahatlatmaya çalışarak güldü. "Yeterli mi? Bunu bütün kızlara söylediğine bahse girerim."

Genç adam bozulmuş göründü, kapıyı onun arkasından gereğinden biraz daha güçle kapatarak arkasını döndü. *Yüce Tanrı.* Gretchen burada biraz komik olmaya çalışıyordu, o ise sanki yerinde duramıyor gibi davranıyordu. Genç kadını yemeğe davet eden kendisiydi. "Gül için teşekkür ederim," dedi Gretchen adama, kollarını göğsünde kavuşturarak mobilyalara göz atmak için odada dolaştı. Etrafa bakınmak, sanki onu kendisine bakarken yakalarsa paramparça olacakmış gibi görünen refakatçisine bakmaktan daha kolay gözükmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, aslında Gretchen ona bakma ihtiyacıyla kıvranıyordu. Çok soğuk olduğu için bahçedeyken dikkati dağılmıştı, konuşmaları da kötü gitmişti. Genç adamın büyüleyici yüzüne gözlerini dikerek onun nasıl bu hale geldiğini öğrenmek istiyordu. Yüzünün bir tarafı yara izleriyle kaplıydı; bir hikâyeleri olan derin, neredeyse çukur gibi yara izleriyle. Gretchen bu hikâyeyi çok merak ediyordu.

Ama genç adam ürkek göründüğünden Gretchen da kırmızı yemek odasının duvarlarındaki sanat eserlerine bakıyor gibi yaptı. Bu odanın neden böyle adlandırıldığını görebiliyordu, sebepler apaçık ortadaydı. Duvarlar düz, koyu kırmızıydı; üzerlerindeki

tablolar da yine biraz kırmızı içeren, hayattan kesitlerdi. Şuradaki bir gül buketiydi, oradaki de elmalar. Her şey tamamen... kırmızıydı. Gretchen eğer ışıkların hepsi açık bırakılsa neredeyse kör edici olacağını hayal etti ama neyse ki –ya da tüh– oda yalnızca uzun ahşap masanın ortasındaki iki şamdanla aydınlatılmıştı.

Eğer Bay Buchanan bu kadar garip davranıyor olmasaydı, tavırları tam tersini söylüyor gibi görünse de genç kadın gül ve mum ışığıyla bunun bir tür randevu olduğunu düşünürdü.

"Mavi Kız," dedi genç adam aniden masanın uzak ucuna doğru ilerleyip bir sandalye çekerek.

"Ne?" Gretchen ona bakmak için döndü.

Adam sanki bakışlarıyla karşılaşmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırarak onun için tuttuğu sandalyeyi işaret etti. "Sana gönderdiğim gül. Onun adı Mavi Kız."

Gretchen öne doğru bir adım attı, bunu yaptığında genç adamın bilinçsizce hareket ederek, yüzünün iyi olan yanının onun görüş açısında kalmasını sağlamak için kurnazca, bir tarafa doğru hamle yaptığını fark etti. *İlginç.* "Anladım. Çok güzel bir gül. Gerçi ben onun maviden çok mor olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle. Güllerden gerçek bir mavi renk elde etmek çok zordur. Çoğu toprak yeterince asitli değildir." Genç adamın ses tonu sanki aptal birine bir şeyler anlatıyormuş gibi haşindi.

"Ah." Gretchen masaya oturdu, genç adam onun sandalyesini ileri ittikten sonra sağ tarafına geçti. Gretchen adamın masanın uzak ucuna değil de sağ tarafın ortasına ilerleyerek kendisine göre doksan derecelik bir açıyla oturduğunu fark etti. Yine yüzünü saklamak için miydi? Oraya oturduğunda genç kadın adamın sağ tarafındaki yara izlerini göremiyordu. Tek görebildiği temiz ve pırıl pırıl bir profildi.

Onun yeterince yakışıklı olduğunu düşündü. Çenesi köşeli ve güçlü, yüz hatları düzgündü. Burnu güzel olmak için hafif büyüktü ve bu, birçok erkekte yüz hatlarına baskın çıkardı. Ama onda sadece... hâkim görünüyordu. Gözleri kısık, koyu renkli; ağzı da sanki hiç gülümsememiş gibi incecikti.

Tabii, sonra genç adam hafifçe bir tarafa döndüğünde Gretchen onun ciddi çehresinin nedenini gördü. Yüzünün sağ tarafını kaplayan yara izleri korkunçtu. Elmacıkkemiğinin yumuşak yükseltisinde iz bırakmış, çenesinin güçlü hatlarını lekelemişlerdi. Genç adam yüzünü ondan belli bir açıyla uzak tutmaya özen gösteriyordu ama Gretchen onun tüm yüzü boyunca çaprazlama geçen uzun, oluklu yara izlerini anımsıyordu. Alnına da derin, beyaz yara izleri çizilmişti, bunlar saç çizgisine kadar çıkıyordu.

Gretchen böylesine iz bırakacak ne yaşadığını merak etti.

Genç adam başını kaldırdığında Gretchen'ın onu izlediğini fark etti. Elinde tuttuğu gümüş yemek bıçağını düşürdüğünde bıçak masanın üstüne gürültüyle çarptı.

"Affedersin," dedi genç adam.

"Sorun değil," dedi Gretchen, adamın tavırları biraz merakını uyandırmıştı. *O... gergin miydi?* "Giyinip kuşanmadığım için üzgünüm. Bunun bir randevu olmadığını biliyordum, o yüzden de..." Kelimeler bir an için havada kaldı, kendini biraz rahatsız hissetmişti. Ya genç adam bunu bir randevu olarak gördüyse?

"Tabii ki değil," dedi genç adam. Sanki onun yanıldığını kanıtlamak istermiş gibi peçetesini kaba bir şak sesi çıkaracak şekilde açıp kucağına yerleştirdi. "Ceket giyiyorum çünkü iyi giyinmek hoşuma gidiyor."

Peki, konu burada kapandı, diye düşündü Gretchen. Adamın

sözlerinin amacının onu rahatlatmak mı, yoksa ağzının payını vermek mi olduğunu söyleyemiyordu. Aslında söz konusu bu adam olduğunda bunu söylemek hiçbir zaman kolay değildi.

Bay Buchanan açılmış bir şarap şişesine uzandı. "Biraz ister misin?"

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun yoksa?" diye takıldı Gretchen.

Adam kaskatı kesildi.

"Şakaydı," dedi genç kadın çabucak. Vay canına, bu adam gerçekten de onun esprilerini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu, değil mi? "Bir içki hoşuma gider." Gretchen onu izlemeye devam ederek boş bardağını uzattı. Genç adamın parmakları uzun ve becerikliydi, bardağı olağanüstü bir zarafetle dolduruyordu. Gretchen onun az önce bıçağını düşürdüğünü görmemiş olsaydı böyle bir şeyi yapmasını hiç beklemezdi. Genç adam içki koymayı bitirdi, şişeyi tek bir damla bile dökmeden çalışılmış bir gösterişle yeniden dik konuma getirdi.

Sözcükleri haşin olsa da tavırları çok güzeldi.

Mumlar titreşirken Gretchen şarabını yudumladı, genç adam da kendi bardağını doldurmaya başladı. Genç kadın bir an için mum ışığının ortamın havasını değiştirmek için mi, yoksa yara izlerini saklamak için mi olduğunu merak etti. Eğer ikincisi içinse kötü bir fikirdi, titreşen ışık gölgelerle birlikte yara izlerinin daha da korkunç hale getiriyordu. Gretchen kendini tekrar bu izleri merak ederken buldu.

"Ben Gretchen," diye takdim etti kendisini, genç adam içkisini doldurmayı bitirince. "Resmi bir şekilde tanıştık mı, bilmiyorum."

"Tanışmadık," dedi genç adam kendine güvenen bir sesle.

"Çıplak ve gafil avlanmışken kendimi tanıtmakta zorlanıyorum."

Bunun üzerine Gretchen'ın ağzı açık kaldı, tam bir özür daha dilinin ucundayken genç adam ona baktı; Gretchen bunun... bir şaka olduğunu fark etti. Adam onun gülmesini mi bekliyordu? Yoksa cevap vermesini mi?

"Evet, deli bir kadın penisini gördüğünü haykırarak bahçede sana yaklaşırken bunun biraz zor olduğunu hayal edebiliyorum," dedi Gretchen. "Bunun pek buzları eritmeyecek bir şey olduğunu da anlayabiliyorum."

Merakla adamın tepkisini tahmin etmeye çalıştı. Yine üzülecek miydi yoksa artık oturup konuşurlarken biraz daha rahat mı olacaktı?

Genç adam onu hayal kırıklığına uğratarak hiç tepki göstermedi. Bunun yerine üstü kapalı gümüş bir tabağı iterek ikisine yaklaştırdı. "Ben Hunter. Buchanan."

"Buchanan olduğunu anlamıştım," dedi Gretchen. "Eldon'la birlik olup gerçek Buchanan'ı tavan arasına kilitlemiş değilsen tabii."

O sert suratta gülümseme olmamasına rağmen genç adam gülüyor gibi bir ses çıkardı. "Eldon benim asistanım ve uşağım."

"Onu parlak kişiliği nedeniyle işe aldığın apaçık," dedi Gretchen.

Hunter yine ifadesiz bir yüzle ona baktı.

Gretchen yüzünü buruşturarak şarabından bir yudum daha aldı. "Üzgünüm. Sevimsiz olmaya çalışmıyordum. Sadece geldiğimde o pek... hoş karşılamadı da. Bir asistan olarak oldukça yetenekli olduğuna eminim."

Genç adam tepsinin kapağını kaldırarak soluk beyaz bir hamur işini ortaya çıkardı. Sanki saatler önce pişmiş gibi görünüyordu, makarnalar yapışmıştı, sos ise yığın halindeydi.

"Eldon malikâneye karşı çok korumacıdır. Ziyaretçilere pek düşkün değildir."

"Bunu fark etmiştim," dedi Gretchen hafifçe.

Hunter ona ciddi bir bakış attı. "Sana karşı zalim miydi? Onunla konuşmalı mıyım?"

"Ah, hayır." Hunter servis yapıyor gibi göründüğünden Gretchen tabağını ona doğru uzattı. "Yalnızca şaşırdım, hepsi bu. Yani bu koca evde yalnızca senle o mu var?"

"Tamamen değil," dedi Hunter, servis kaşığını alıp neredeyse berbat görünüşlü makarnanın birazını Gretchen'ın tabağına koydu.

"Öyle mi?"

"Temizlik personeli çoğu günler burada. Eldon'ın sana programı söylediğini varsayıyorum?"

Gretchen tabağını geri aldı, içindeki makarnamsı yığın yüzünden irkilmemiş gibi görünmeye çalıştı. Belki de her şeye rağmen yemeği o pişirmişti. Bu konuda soru sorarak ona hakaret edebilir miydi? Küçük beyaz bir yalanın tam zamanı olduğuna karar verdi.

"Bu nefis görünüyor," dedi, kucağındaki peçeteyi düzeltip genç adamın kendi payını almasını beklerken.

"Eldon yeterli bir aşçıdır," dedi Hunter.

"Eğer bu şüpheye yer bırakmayan bir tasdik değilse, başka ne olabilir bilmiyorum."

Genç adam ona meraklı bir bakış daha attı ama yine gülümsemedi.

Gretchen önce onun bir lokma almasını bekledi, boğularak yere yığılmadığında o da bir lokma denedi. Yemeğin her kırıntısı göründüğü kadar berbattı. Sos donmuş, makarnalar fazla pişmişti, bütün yemek buz gibiydi. Bakışları Hunter'ın üzerindeyken

kendini yutkunmak için zorladı. Genç adam nasıl orada oturup bu berbat yığını yiyebiliyordu ki?

Gerçekten de yeterli bir aşçıymış.

Hunter ona baktı. "Her şey yolunda mı?" Aniden bedenine gerilimli bir titreşim yayılmış gibiydi.

Gretchen yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Harika, teşekkür ederim."

Hunter homurdanıp yeniden yemeğine dönerek sakin ve düzenli bir şekilde yedi.

Evet, bu kesinlikle Gretchen'ın yediği en tuhaf akşam yemeklerinden biriydi. Hayatında ayak bastığı en büyük evin birçok yemek odasından birinde oturmuştu; yemek, hayatında tattığı her şeyden daha beterdi. Bundan da kötüsü, oda sinir bozucu şekilde sessizdi ve genç kadın Hunter'ın nasıl sohbet edildiğini bile bilmediğinden şüphelendi. Ya da hiç bunu yapması gerekmiş miydi acaba? Etrafında onunla konuşmak için kendilerini parçalayan insanlar olduğunu hayal etti.

Bir başka düşünce onu rahatsız etti. Hunter mahremiyetine değer veriyor gibi görünen bir adamdı. Belki de akşam yemeğini onunla birlikte geçirmek genç adam için çok hoş değildi, bunu sadece nezaketinden yapıyordu? *Ah!*

Gretchen tabağındaki makarnalarla oynadı.

Hunter yeniden durarak çatal bıçağını bıraktı. "Bir şey seni rahatsız ediyor."

"Hayır, gerçekten, iyiyim."

Sanki bu apaçık yalanını onaylamazmış gibi genç adamın bakışları sertleşti. "Akşam yemeğiyle gönlümü alman gerekli değil. Eğer gitmek istiyorsan lütfen git."

Ah, harika. Şimdi de burada onunla birlikte olmak istemediğini mi düşünmüştü? Gretchen başını iki yana salladı, orada olmak istediğini kanıtlamak için ağzına bir çatal dolusu korkunç makarna daha attı. Ama kusma refleksi anında harekete geçti ve genç kadının nefesi kesildi. Peçetesini kaparak yapışkan topağı içine tükürdü. "Bunun için üzgünüm. Bunu yiyebileceğimi sanmıyorum."

Hunter şaşırarak tabağına baktı. "İtalyan yemeği sevmez misin?"

"Senin bir aşçın yok mu?" dedi Gretchen birden. "Demek istediğim, sen zenginsin. Bir aşçı tutabilirsin, değil mi?"

Hunter kaşlarını çatarak peçetesini masanın üzerine bıraktı. "Eldon'ın aşçılığı yeterlidir."

"Ben bunu yiyemem," dedi Gretchen ona. "Sorun sen değilsin. Güven bana. Sadece ben... Bir başka lokmayı daha seviyormuş gibi yapmam gerekirse kusacağım."

"Zaten kustun," diye belirtti Hunter.

Gretchen onun gülümsemesini dilerdi, böylece espri yapıp yapmadığını söyleyebilirdi. "Ya, öyle yaptım. Tanrı'ya şükür ki bu yemekli parti yalnızca iki kişi için, öyle değil mi?"

"Şarap kabul edilebilir mi bari?"

Gretchen başıyla onayladı, Eldon'ın yemeğinin tadını silmeye kararlı bir şekilde bardağının geri kalanını kafasına dikti. "Bir de burası çok sakin. Bence bu sinir bozucu."

"Sakin mi?" Hunter sanki bu düşünce ona yabancıymış gibi başını yana eğdi. "Sakinliği sevmez misin?"

"Ben SoHo'da yaşıyorum," dedi genç kadın, yeniden doldurması için bardağını uzatırken. "Gürültülü komşular ve caddede her saatte arabalar vardır, insanlar benim asansörsüz apartmanımın merdivenlerinden inip çıkarlar. Asla sakin değildir. Kendini

asla buradaki gibi yalnız bırakılmış ve tek başına hissetmezsin. Sanırım buna alışkın değilim sadece."

"Anlıyorum."

Adamın ne demek istediği hakkında Gretchen'ın hiçbir fikri yoktu. "Gerçi senin evin muhteşem. Lütfen bu söylediklerimi bu yeri aşağılamak gibi alma."

"Almam." Hunter ona baktı; Gretchen adamın, yemeklerinin büyük bölümünde ona bakmamaya büyük özen gösterdiğini fark etti.

"E, ne olursa olsun, burada kalmama izin vermeni takdir ediyorum."

"Ama sen burayı sevmiyorsun."

"İnsan burayı nasıl sevmez ki? Burası şato gibi."

"Şatolar zindanlarda kalanlar için pek güzel değillerdir."

"Yani, eğer odam bir zindansa, kaldığım en hoş zindan. Ciddiyim, çok güzel." Gretchen şarabından bir yudum daha aldı. "Kaldığım en büyük eve hakaret ettiğime inanamıyorum."

"Belki de sorun ev değildir de," diye söz başladı Hunter. "Arkadaş eksikliğidir?"

Gretchen ona minnetle gülümsedi. "Sorun muhtemelen bu, evet."

"Ya kedin?"

"Yani, İgor pek hoşsohbet değildir," diye dalga geçti Gretchen.

Hunter'ın yüzünde, genç kadına onun kızardığını düşürten o tuhaf ifade belirdi yine. "Onu yanında tutabilirsin demek istemiştim."

"Ah. Çok naziksin. Yine de onun kaybolabileceğinden endişeleniyorum. Odam, normalde yaşadığım dairemden daha geniş."

"Eğer kaybolursa onu bulmana yardım ederim," dedi genç adam ciddi bir tavırla.

Gretchen bunu zihninde canlandırıp –elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş kibirli milyoner onun tüysüz kedisini arıyor– tekrar gülümsedi. "Çok naziksin."

"İster miydin..." Hunter yine duraksadı. "Yarın akşam yemeği için yine benimle buluşmak ister miydin?"

Gretchen'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunu söylerken genç adamın sesi öylesine isteksiz çıkıyordu ki... Ama yine de genç kadın adamın kendisinden hoşlanmadığını düşünmüyordu. Hunter'ın onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. "Bu plan seni pek heyecanlandırmış gibi gelmiyor kulağa."

"Heyecanlanmaması gereken sensin. Yemekleri yine Eldon pişiriyor olacak."

Gretchen güldü. "Bir sandviç yapabilir mi?"

Hâlâ gülümsemese de genç adamın ifadesi biraz yumuşar gibi göründü. "Düzgün bir sandviç yapabilir, evet."

"Öyleyse akşam yemeği kulağa müthiş geliyor."

Bir hafta sonra

Gretchen otuzuncu mektuba baktı, onlarla dolu bütün sandığı yakmaya niyetlendi. "Gerçekten İgor, böyle bir projenin nasıl bu kadar beyin uyuşturan bir aptallıkta olabildiğini anlayamıyorum."

Yapay ışıkla ısınan kedi lambanın altındaki yerinden kalkmadı. Kımıldamadı bile.

Gretchen içini çekerek mektubu dikkatle sandığa geri koyup naylon eldivenlerini çıkardı. En azından akşam yemeği saati yaklaşmıştı. O kadar heyecanlandığı projenin onu sıkıntıdan patlatacak

bir hale, başta uzak durmayı düşündüğü milyonerin ise gününün en ilginç kısmına dönüşmesi çok garipti.

Geçen hafta boyunca Gretchen erkenden –yani, bazen– kalkıp giyinmiş, görev bilinciyle proje üzerine çalışmak için kütüphaneye yönelmişti. Her mektup açılmış, hassas bir özenle özel bir panoya takılmış, sonra da uyarlanmıştı. Eldon'a en azından bir kez belirttiği gibi böyle işleri yapmak için daha iyi yollar vardı ama adam onun fikirlerine oldukça karşı gibi görünüyordu. Mektupları listelemeyi bitirdiğinde projenin bir sonraki aşamasına geçebilecekti, bu aşama tüm notlarını bir roman oluşturacak şekilde birbirine bağlı bir tür konuya dönüştürmeyi içeriyordu.

Elbette bu onun öngördüğünden biraz daha hileli olacaktı. Mektuplar insanı öldürecek kadar sıkıcıydı. Bayan Lulabelle Vargas, sıkışık ve haşin bir elyazısıyla bir Bay Benedict Benthwick'e Rochester'daki hava durumu hakkında yazmış da yazmıştı. Ya da ailenin Jersey'de nasıl yaz tatili geçirdiği hakkında. Bazen babasının bahçelerindeki çiçekler ya da sonsuzluk kadar uzak gibi görünen gelecek Noel balosu hakkında yorumlar yapmıştı. Bazen şık yeni komşusu hakkında, kadının başlığındaki ilmeklerin sayısına kadar (otuz dokuz tane) yazmıştı.

Bu işi bitirmek Gretchen'a da sonsuzluk kadar uzak görünüyordu. Bir sürü mektubu gözden geçirmişti, sadece 1872 Eylülü'ne kadar gelmişlerdi. Daha sandığın çoğunun üzerinden geçmesi gerekiyordu. Tüm mektupları gözden geçirene kadar o dönemdeki bütün hava durumlarını, komşunun gardırobunu öğrenmiş olacak, bütün bu işteki katışıksız monotonluk yüzünden balkondan atlamak isteyecek duruma gelecekti.

Mektuplar öyle inanılmaz derecede durgundu ki üzerlerin-

den geçmek çok uzun zamanını alıyordu. Yüzlerce mektubu listelemek için bir ayı vardı. Geçen hafta otuz tanesinin üzerinden geçmişti. Bu hızla giderse bitirmesi ancak, yani... yaklaşan tatilleri düşündüğünde canı sıkıldı.

Bunun gibi önemli bir teslim tarihini mahvederse temsilcisi onu öldürürdü. Astronot Bill'in teslim tarihinin gerisinde olduğu yetmezmiş gibi şimdi bir de bu mu? Bu pek iyi görünmüyordu.

"İşe koyulmamız gerek İgor," dedi kediye, devasa üçgen kulaklarının arkasını kaşımak için uzanarak. "Yemekten sonra geri döneceğim, ikinci tura geçeceğiz. Kulağa iyi geliyor mu?"

Kedi onu duymazdan geldi.

Anlaşıldı. Yalnızca bir haftadır bu büyük ve boş evdeydi, şimdiden kediyle konuşuyordu. Yine. "Hunter'ın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye mırıldandı kendi kendine. Bir iki hafta daha geçse muhtemelen mobilyalarla konuşuyor olacaktı.

Kediyi kucakladı, odasına dönerek akşam yemeğinden önce kendine çekidüzen verdi. Bu yalnızca, arkadaşlar arasında her zamanki gibi bir şeydi tabii ama bir nedenden ötürü Hunter sürekli ceket ve güzel kıyafetler giyiyordu, böylece onun yanında eşofmanla oturduğunda kendini garip hissettiğinden Gretchen da aynı şeyi yapmaya başlamıştı.

Önceki gece düz yeşil bir elbiseyle ortaya çıkmıştı, genç adamın gözleri beğeniyle parlamıştı. Gretchen bundan biraz... zevk almıştı. Ne yazık ki yanına yalnızca iki elbise almıştı, o da Audrey'nin ısrarıyla. Aslında onları giymek için bir fırsat çıkacağını hiç ummamıştı. Bu gece kıvrımlarına oturan, degaje yaka koyu gri triko elbisesini giymişti. Audrey onu getirmesi için ısrar etmişti ama normalde Gretchen'ın bunu giymek için fırsatı olmamıştı. Bu gece öngörüsünü takdir etmek için süslü Audrey'yi öpebilirdi.

Gretchen saçını sade bir şekilde tepeden topladı, ellerini yıkayarak mektupların tozundan kurtuldu, hevesle yeniden kütüphaneye doğru yöneldi.

Her gün çalışma masasının üzerine yeni bir gül bırakılıyordu. Bu ya Hunter'ın kibarlığı ya da başka bir şeydi ama hep yeni bir gül oluyordu. Dışarıda kış mevsiminin yaşandığını göz önünde bulunduran Gretchen genç adamın bunları sipariş ettiğinden şüphelenmişti. Gerçi her defasında yeni gelen gül bir öncekinden farklı ve eşsizdi. Bugünkü, içte soluk beyaz, taçyapraklarının uçlarındaysa koyu pembeydi.

Gretchen güllerin ne anlama geldiğinden pek emin değildi. Yalnız bir adamdan kibar bir hareket miydi sadece? Genç kadın bunun tersini düşünmekten hoşlanıyordu. Belki genç adam da Gretchen'ın ondan etkilendiği kadar güçlü hislere sahipti. Hunter'da onu çeken bir şey vardı. Keskin zekâsı mı? Mükemmel fiziği mi? Yaralı yüzüyle eziyet içindeki gözleri mi? Genç kadın bunu bilmiyordu ama onu aklından çıkaramıyordu. Hayatında karşılaştığı diğer tüm erkeklerden öyle farklıydı ki. Gretchen'ı büyülüyordu.

Hadi bununla yüzleş Gretch. Sen ona fena çarpıldın.

Sapını koparark gülü kulağının arkasına taktı, sonra ürkerek irkildi. Parmağından minik bir kan damlası aktı, Gretchen onu yalayıp temizleyerek gizli dikeni aradı. Güzel görünmeye çalışırken canını yaktığını fark etti. Hâlâ parmağını emmeye devam ederek akşam yemeğine yöneldi.

Hunter kırmızı yemek odasında onu bekliyordu. Onu gördüğünde gülümsemedi –Gretchen bunu zaten bekliyordu– ama bakışları ona elbisesini fark edip beğendiğini düşündürecek şekilde genç kadının üstünde dolaştı.

"İyi akşamlar," dedi genç adam her zamanki sert ve resmi tavrıyla.

"Sana da merhaba," dedi Gretchen sırıtarak. Nedense sadece onu görmek bile gününü hep daha büyüleyici hale getiriyordu. "Günün iyi geçti mi?"

"Aslında..."

"Yeterince mi?" diye küstahça onun lafını kesti genç kadın. Geçen hafta onun hakkında bir şey fark etmişti. Bir konudan asla olumlu bir anlamda bahsetmiyordu. Eğer Gretchen ona gününün nasıl geçtiğini sormuşsa yanıtı belirsiz, korumalı olurdu. Eğer ona yemeğin nasıl olduğunu sorduysa o da eşit derecede belirsiz olurdu. Genç adamı gerçekten olumlu ya da olumsuz bir cevap vermeye teşvik edebilir mi, diye görmek genç kadın için bir oyuna dönüşmüştü.

"Öyle," dedi genç adam neredeyse eğlenen, kuru bir sesle. *Neredeyse*. "Mektuplar nasıl gidiyor?"

"Gidiyorlar işte," dedi Gretchen, o ana kadar projeden sapına kadar nefret ettiğini maskeleyen parlak ve monoton bir sesle. Yayıncı onu bu iş için özellikle seçmiş olduğundan bunu Hunter'a söyleyemezdi. "Havalar iyi gidiyor, değil mi?"

Genç adam homurdandı.

Hunter onun için sandalyeyi çekerken Gretchen başını sallayarak güldü. "Bu yerden ayrılmadan önce Hunter Buchanan, iyi bir gün geçirdiğini, havanın güzel olduğunu kabul etmeni sağlayacağım. Her şey grinin tonlarında olmak zorunda değil."

Hunter o otururken sandalyesini iterek sataşmasını duymazdan geldi. "Bugün gülünü aldığını görüyorum."

"Evet. Bunun adı ne?" Gretchen bir eliyle kulağının arkasındaki çiçeğe dokundu.

"Gypsy Carnival."

"Çok sevdim."

"Sevdin mi?" Hunter sanki nefes almaya cesaret edemiyormuş gibi kaskatı kesildi.

Gretchen başıyla onayladı. "Aslında şu ana kadar en sevdiğim o değil. Ben en çok ilkini sevmiştim. Mavi olanı."

"Mavi Kız. Hatırlıyorum." Genç adam öyle ciddi, öyle gergin görünüyordu ki.

"Hepsi inanılmaz derecede güzel olsalar da ben en çok onu sevdim. Mükemmel bir zevkin var."

Bir onay homurtusu daha geldi.

Bu akşamki yemek yine sandviçlerden oluşuyordu. Gretchen'ın ilk yakınmasından sonra her akşam sandviç yemişlerdi. Çok heyecan verici bir yiyecek değildi ama en azından bunu yiyebiliyordu. Gerçi yemeğe sadece arkadaşlık için gidiyordu. Eğer doğru düzgün bir yemek istiyorsa canı sıkıldığında bunu kendisi pişirip artakalanlarla da akşam yemeğini yerdi. Eldon'ın yemeklik malzemelerine hiç dokunmuyordu. Hunter, Eldon'ın aşçılıkta yeterli olduğunu zannedebilirdi ama Gretchen onun berbat olduğunu düşünüyordu. Bir milyonerin neden bir aşçı tutmadığını anlayamıyordu.

Hunter bir muammaydı, Gretchen ondan gitgide daha çok büyüleniyordu. Onun kadar cana yakın olmayan biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Genç adam onu şaşırtarak elini tutup kızarmış parmak ucunu inceledi. "Kendini yaralamışsın."

"Önemli bir şey değil." Gretchen, Hunter'ın, kendi teni üzerindeki parmaklarını inceledi, elinin üstünde de yara izleri olduğu-

nu fark etti. Bir parmağı da eksik gibi görünüyordu ki genç kadın bunu daha önce fark etmemişti. Parmağını kazada mı kaybetmişti acaba?

"Dikkatli olmalısın." Hunter'ın bakışı genç kadının yüzünde dolaştı, Gretchen'ı şaşırtarak öyle çok eğilmişti ki genç kadın neredeyse tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. İçine sıcak bir zevk dalgası yayıldı. Bu adama böylesine çekilmesi çok garipti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu çünkü dostça akşam yemeklerinde Hunter kendisiyle ilgili hiçbir şey paylaşmamıştı.

Acaba bunu reddettiğinden miydi? Yoksa nasıl yapacağını bilmediğinden mi?

Gretchen büyük bir cesaretle elini onunkinden çekerek adamın yüzüne baktı. Hunter'ın yüzü yine ondan uzağa doğru, özenli bir açıyla duruyordu. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Sanırım." Genç adamın sesi durgun ve tetikte geliyordu.

"Yaraların... nasıl oldu?"

Hunter ayağa fırladı, Gretchen bir hata yaptığını anladı.

"Sorduğum için üzgünüm. Ben sadece..."

Genç adam kapıya doğru yönelirken Grecthen'ın sesi gitgide azaldı. *Of, kahretsin.* Bu buzdan tavrı kırıp geçebilecek tek noktaya parmak basmış olmalıydı. Ne de olsa onun bir tepki göstermesini istemişti. İşte şimdi bir tepki almıştı.

Hunter sanki içten içe bir şeyle mücadele ediyormuş gibi eşikte durdu. Sonra dönüp ona öyle soğuk bir bakış attı ki genç kadın ürperdi. "Yaralarımı mı öğrenmek istiyorsun? Neden böyle çirkin olduğumu mu?"

"Ben öyle bir..."

"Sırrım sır değil. Herhangi birine sor, sana anlatırlar. Tüm gazetelerde de bulabilirsin. On yaşındayken yatılı okuldan kaçırılıp

fidye için rehin tutuldum. O aptallar sırf babam inanılmaz derecede varlıklı diye tek varisi için ne olsa ödeyeceğini düşünmüşlerdi." Sesi soğuk ve acı, yüzündeki ifadeyse donuktu. "Babamı iyi tanımıyorlardı. O bana en ufak bir değer vermezdi. Bir miras bırakmak da umurunda değildi. Sadece ölmeden önce ne kadar para kazanabileceğini görmek istiyordu. Ben yalnızca bir baş belasıydım. Kaçırıldığımı duyduğunda öğrenmek istediği ilk şey ne kadar istedikleriydi. Bedeli duyduğunda da onu ödemeyi reddetti."

Gretchen'ın ağzı şaşkınlıkla aralandı.

"Beni bir hafta boyunca bir teknede tuttular. Günler geçtikçe babamın benim için kimseyi göndermediğini anladım, böylece kaçışımı planladım. Güverteden atlayıp kıyıya yüzmenin kolay olacağını düşündüm. Öyle de yaptım ama kenardan atladığımda pervaneye çarptım. Yüzümle kolumu mahvedip göğsümü parçaladı." Elini kaldırdı. "Neredeyse bu parmaklarımın tümünü kaybediyordum ama sadece birini kaybettim. Neredeyse ölüyordum."

Lanet olsun. Gretchen'ın ağzı açık kalmıştı.

"Sanırım şanslı sayılmalıyım. Pervane çok yavaş bir hızda hareket ettiğinden yalnızca bir yarımı parçaladı." Genç adamın sesindeki alaycılık Gretchen'ın içini sızlattı. "Beni kaçıranlar sudaki kanı görür görmez paniğe kapılıp kaçmaya çalıştılar. Yakınlardaki bir balıkçı benim tekneden atladığımı görmüş, yüzerek gelip beni kurtardı. Onun sayesinde hayattayım." Hunter arkasını döndü. "Artık biliyorsun. Bir daha asla sorma bana."

Ardından kapıyı kapattı.

Arkadaşlık denemeleri büyük ve çirkin bir geri adım atmıştı. Gretchen içini çekerek pörsümüş sandviçini yeniden tabağına bıraktı, iştahı kaçmıştı.

Hunter'ın içi öfke ve umutsuzlukla dolup taşıyordu. Buchanan Malikânesi'nin koridorlarında esip gürlüyor, geçerken paha biçilmez vazolarla heykellere vuruyordu. Hissettiği bu çaresiz hiddeti bastırmak için bir şeye –herhangi bir şeye– ihtiyacı vardı.

Gretchen ona yüzünü sormuştu. Neden bu kadar tüyler ürpertici biri olduğunu öğrenmek istemişti. Güzel sözlerine rağmen yara izlerinin ötesini görememişti.

Bu, genç adamı çok sinirlendirmişti, hatta onu umutsuzluktan kudurtmuştu.

Neden genç kadın için harap olmuş bir yüzden başka bir şey değildi ki? Neden o da tıpkı diğer herkes gibiydi? Neden sadece yara izlerini görmezden gelip altında yatan adama odaklanamıyordu ki?

Eliyle narin bir Çin zencefil çömleğine vurdu, masanın öbür ucundan uçup duvara çarptığında keyiflendi. *Güzel.* Şimdi o da içi kadar paramparçaydı.

Hayatını mahvetmiş olayı bir başkasına nasıl açıklayabilirdi ki? Küçük bir oğlan olarak yabancıların kollarında uyanmayı? Başına bir silah dayayıp tekneye taşıdıklarında hissettiği dehşetle korkuyu? Günler geçip de hiçbir fidye gelmediğinde hissettiği boşluğu? Adamlar babasının bir oğlu olduğunu hiç umursamayabileceğini nereden bilebilirdi ki? Çok sevdiği eşini doğumda öldürmüş olan çocukla uğraşmaya zahmet etmeyebileceğini? Hunter'ın kendi kendini kurtarması gerektiğini fark ettiğinde hissettiği çetin kararlılığı, teknenin kenarından atlayıp... pervaneye çarptığında sonuçta ölümden daha beter bir kaderle yüzleştiğini?

Bu onun hayatını mahvetmiş, onu madeni bir kap gibi yeniden şekillendirmişti.

Güvenecek kimse yoktu. Yalnız ve güvende, emin ve zarar görmemiş olarak kalmak daha iyiydi. Para ödedikleri hariç kendisiyle ilgilenmesi için kimseye güvenemezdi. Vazonun altında duran narin altlığı alıp onu küçücük parçalara ayırma isteğiyle mücadele etti.

O hep yalnız olacaktı. Bunun tersini ne kadar ümit ederse etsin, yalnızca sevilmeyecek biri olduğunu hatırlatan başka bir şeyle daha karşılaşıyordu. Hiç kimse yüzünün ötesini göremeyecekti.

Birisi boğazını temizledi.

Hunter arkasını döndü. Eldon kapının eşiğinde duruyordu. Hunter'ın arkasında bıraktığı tahribatı –koridoru kaplayan paramparça camlar, mahvolmuş paha biçilmez vazolar– sakince gözden geçirdi. Hiçbir şey söylemeden yalnızca bekledi.

Hunter aniden bitkin düşerek bir elini yüzünden aşağı doğru kaydırdı. "Yarın temizlik ekibini bu kanada gönder."

"Elbette."

"Hepsi bu." Hunter arkasını dönerek odasına doğru ilerledi. Üzerini değiştirecek, saldırganlığını özel jimnastik odasında çalışarak atacaktı. Kum torbasıyla birkaç raunt, hayali bir rakiple biraz boks, biraz da ağırlık kaldırmayla belki yeterince yorulurdu da bu konunun önemi kalmazdı.

"Onu buradan göndermeli miyim Bay Buchanan?" Eldon'ın sakince dile getirdiği soru onun durmasına neden oldu.

Bunu istiyor muydu? Bunu söyleyebilirdi, Gretchen da o saatte evden çıkmış olurdu. Başka soru yok. Fal taşı gibi açılmış gözlerle yara izleri hakkında daha fazla soruşturma yok. Yeniden sadece kendisi ve kati sessizlik.

Gretchen'ın güzel yüzünü, gülen gözleriyle müthiş mizah anlayışını düşündü. Bu gece giydiği elbisenin içindeki kıvrımlarını. Gülümsediğinde –ki bu sık sık oluyordu– tüm yüzünün aydınlanış şeklini.

Hunter onu hâlâ istiyordu. Etrafında olmasını istiyordu, şen gülümsemeleriyle alaycı yorumlarının tadını çıkarmak istiyordu.

"Hayır," dedi aniden. "O kalıyor."

"Anladım."

"Teşekkür ederim Eldon." Hunter koridor boyunca yürüyüp odasının kapısını kapattı.

Gretchen alarmını gün doğumuna kurdu. Bir planı vardı ve bugün bunu uygulamaya koyacaktı.

Ertesi sabah alarm çaldığında yataktan fırladı, en sevdiği yoga pantolonunun içine girip saçını karmaşık bir atkuyruğu yaptı. İgor için bir kutu mama boşaltti, onu başından öptü, ayağında terliklerle kapıdan çıkarak kütüphaneye yöneldi.

Neyse ki yeterince erkenciydi.

Girdiğinde kütüphanenin boş olduğunu görerek rahatladı, alışılmış çiçek ile onu akşam yemeğine davet eden mesaj da yoktu. Bu, Eldon'ın henüz gelmediğini gösteriyordu. Mükemmel.

Gretchen mektupların başına oturup sürekli kapıya bakarak çalışmaya başladı. Heyecan acı çekmesine neden oluyordu, son mektubun başında oturmak zor oluyordu. İnanılmaz derecede tatsızdılar. Lula, Ben isimli birine tekrar tekrar yazıyordu ama Ben asla cevap yazmıyordu. Okuması çok sıkıcıydı, sanki tek taraflı bir konuşma gibiydi. Sanki Gretchen yüz otuz küsur yıl önceki ev yaşamını umursuyormuş gibi? Sanki okuyucular umursarlarmış gibi?

Hangi çalılığın çiçek açtığı, komşunun Lulabelle'i kaç defa ziyaret ettiğiyle ilgili son tasvirli uyarlamayı bitirdiğinde mektubu dikkatle katlayarak sararmış zarfın içine geri koyup sandıktaki yerine yerleştirdi. Esneyerek bir sonraki mektubu çıkarıp tarihine baktı.

Önceki mektubun üzerinden üç ay geçmişti. Hah. Gretchen yeniden sandığa baktı, sonra gözlerini tekrar mektuba çevirdi. Acaba sıraları mı karışmıştı? Zarfların arasını karıştırdı ama neredeyse emindi, mektuplar arasında üç aylık bir boşluk vardı.

Benim sevgili Benedict'im,

Son yazışmamızdan sonra çok şey değişti.

Ya, diye düşündü Gretchen kendi kendine. Kıştan ilkbahara geçiş gibi. Hiç de heyecan verici değildi.

Bir kez daha ayrı kalacağımıza inanamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz üç ay dünyada cenneti yaşamak gibiydi. Sabah bedenini yanımda hissetmek isteyerek uyanıyorum ama sen yoksun. Ellerim külodumun içine kayıyor, en hassas kadınsı bölgelerimdeki ağzının verdiği hissi hatırlamaya çalışarak kendime dokunmak zorundayım.

Gretchen'ın gözleri irileşti. *Lanet olsun.* Bu çok... betimleyiciydi. "Lulabelle, seni gidi küçük Viktoryen seks bombası."

Senin de bildiğin gibi babam evliliğimize çok karşı. Yine de birbirimizin tadına baktığımız şehvetli yolları, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz saatleri bilseydi, belki de insafa geleceğini düşünmeden edemiyorum. Ama senin söylediğin gibi sırrımızı saklamalıyım.

Bana ne zaman geri döneceğini söyle; o zamana dek, ellerimi seninkilerin olması gereken yerlerde hayal et.

Tüm aşkımla,

Lula

Hadi bakalım. İşler biraz ilginçleşmeye başlamıştı. Meraklanan Gretchen bir sonraki mektuba uzanıp da bir erkek elyazısı gördüğünde çok şaşırdı. Gerçekten de Benedict, Lula'ya cevap yazmıştı. İlginç. Önceki mektupların tümü tek bir kalemden çıkmıştı: Lula'dan Benedict'e.

Güzel çiçek,

Ayrı kalacağımız yalnızca birkaç ay olacak. Servetim bir hırsızınkinden fazla olmadıkça seninle evlenemeyeceğimi biliyorsun. Daha başarılı olmadığım sürece baban bana senin için uygun bir talip gözüyle bakmayacaktır. İşlerimin hareketlenmesi için zaman ver sevgilim, yakında birlikte olacağız.

Bana yazdığın mektup kasıklarımla hayal gücümü ateşledi. Vücudum yeniden senin içine gömülmek, ben senin içinde hareket ederken dolgun kalçalarının belimin etrafına dolandığını hissetmek için sızlıyor. Bu yazdıklarımızın rezilce olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Eğer bedenen birlikte olamıyorsak bırak da ruhen olalım. Aklımın erkekliğimin üzerindeki ağzının düşüncesiyle dolu olduğunu biliyorum. Bu zihnimde yanıp duran bir görüntü.

Bana yine yaz,

Senin Ben'in

Vay canına, yani Lula, Benedict'e sakso mu çekmiş? O tam bir dişi tilki. Aferin. Gretchen büyülenmiş gibi bir sonraki mektubu alıp açmaya başladı. Bu son mektuplarla proje yeni bir boyuta geçmişti, şimdi Gretchen onları yeterince hızlı okuyamıyormuş gibiydi. Ahlaksız ve yanlışlardı –Viktorya döneminde flört ettikleri göz önünde bulundurulduğunda çok yanlış– ama merak uyandırıcıydılar.

İlk kez, Gretchen bu ikiliyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Lu-

labelle o zamanlara uygun kabarık bir elbise giyiyor olurdu. Modayla ilgili olmasının dışında şimdiye kadar görünüşünden hiç bahsedilmemişti.

Ama Benedict'i Hunter gibi hayal etti. Uzun boylu, ciddi, hoş ve şeytanca yara izleriyle. Hem içten hem de dıştan yaralı. Belki de o yüzden Lula'ya şimdiye kadar hiç yazmamıştı. Belki de Lula bu üç aylık arada ona ulaşıp duvarlarını yıkmıştı, böylece şimdi genç adam da onu içeri almıştı.

Aklımın erkekliğimin üzerindeki ağzının düşüncesiyle dolu olduğunu biliyorum, diye yazmıştı Benedict.

Gretchen birden kendini Hunter'ın önünde diz çökerek aletini ağzına alıp genç adam elini onun saçına dolamışken üzerinde çalışırken gördü. Bedenine bir sıcaklık yayıldı, kendini mektuplardan biriyle serinletme arzusuna zar zor karşı koydu. *Vay be.*

O anda kütüphanenin kapısı açıldı, Gretchen sandalyesinde zıplayarak arkasını döndü.

Eldon orada dikiliyordu, o da en az kendisi kadar şaşırmıştı. Elbette Gretchen şimdi öyle ya da böyle mektupları okurken yakalandığı için kızarmasına engel olamadı. Tabii onları okuyor olmaması gerektiğinden değil. Yalnızca... ahlaksızlardı işte. Onları okurken görülmek onu rahatsız etmişti. Acaba Eldon ya da Hunter'ın bu mektupların ne kadar betimleyici olduklarından haberleri var mıydı? Birinin bunları uyarlamasını istemelerinin sebebi bu muydu?

"Erkencisiniz," dedi Eldon, sesi onaylamaz bir tondaydı. Ellerinde bir tepsi tutuyordu.

Gretchen bir mektubu ona doğru salladı. "İşlere erken başlamayı düşündüm. Bana kahvaltı hazırlamaya zahmet etme bu arada. Ben kendiminkini yaptım."

"Ben size kahvaltı hazırlamadım," dedi adam soğuk bir tavırla, sanki planladığı son şey buymuş gibi.

"Ya, tahmin etmiştim." Adam ona hiç kahvaltı hazırlamazdı.

Eldon kütüphanenin içine doğru ilerleyip elindeki tepsiyi en yakındaki sehpaya koydu. Tepsisinin üzerinde günün gülü vardı, eşsiz güzellikte ve taptazeydi, goncası daha henüz açmaya başlamıştı. Bugünün rengi kırmızıydı, öyle koyuydu ki neredeyse kadife gibi görünüyordu.

Gretchen'ı hayal kırıklığına uğratan bir şekilde Hunter'dan onu akşam yemeğine davet eden bir mesaj yoktu. Sorun değildi. Gretchen onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Planları vardı.

Eldon doğrulduğunda çıkmak için arkasını döndü.

"Bekle," dedi Gretchen ayağa fırlayarak. Masanın ucunda duran, o sabah yazdığı katlanmış kâğıdı kapıp ona doğru uzattı. "Bunu Hunter'a verebilir misin lütfen?"

Eldon önce kâğıda baktı, sonra da ona. Olabildiğince gönülsüzce uzanarak kâğıdı aldı.

Gretchen yüzünde oluşacak gülümsemeyi engelledi ama içten içe onun bu teslimiyetinden biraz neşelenmişti. Adam onun notunu almıştı. "Bunun en kısa zamanda onun eline geçmesi çok önemli," dedi Eldon'a, masum görünmeye çalışarak.

Eldon onu dehşete düşürerek notu açıp yüksek sesle okudu. "Sevgili Hunter, bu akşam yemeğinde mutfakta bana katılırsan çok mutlu olurum. Çok süslü bir şey değil ama Eldon'dan çok daha iyi bir aşçı olduğuma sana yemin ederim. Sevgilerimle, Gretchen."

Tamam, bu utanç vericiydi.

Uşak mektubu bitirirken dudakları sevimsizce büzüldü. "Ben bunda acil hiçbir şey görmedim."

"Evet, şey, o senin için değildi," dedi Gretchen kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sadece ver bunu, tamam mı?"

"Bir cevap getirmeli miyim?"

"Yok," dedi Gretchen ona. "Gelip gelmeyeceğini bu akşam öğreneceğim."

"Pekâlâ." Adam Gretchen'ın ona verdiği mektubu katlayıp odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Gretchen yavaşça ona kadar sayarak bekledi, sonra ağır ağır kapıya doğru gitti. Terlikleri ayak seslerini boğuyordu, genç kadın kütüphanenin kapısını çok yavaşça açarak koridora göz attı.

Eldon bir köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Mükemmel. Gretchen mesafeyi koruyarak koridorda parmak ucunda çabuk adımlarla onun peşinden gitti. Eğer Eldon söz verdiği gibi yaparsa o mektubu Hunter'a teslim edecekti. Gretchen bu gece onun gelmesini bekleyip özür dileyebilirdi elbette ama atak yapan tarafta bulunmayı seviyordu, aradaki sorunları gidermek için adamın kendisiyle yüzleşmekten daha iyi nasıl bir yol olabilirdi?

Nerede olduğunu bilmezse onunla yüzleşemezdi tabii. İşte bu yüzden Eldon'ı takip etme planı mükemmeldi, aynı anda hem Hunter'ın tepkisini görebilecek hem de nerede olduğunu öğrenebilecekti.

Gretchen, Buchanan Malikânesi'nin yankılanan koridorlarında sessizce gözetleyerek Eldon'ın arkasından uygun bir mesafede ilerledi. Bir değişiklik olarak bu yerin bu kadar boş olması iyi bir şey diye düşündü. Uşağın peşinde sinsi sinsi dolaştığını gammazlayacak kimse olmayacaktı.

Beklendiği gibi, adam Gretchen'ın Hunter'ın kanadı olduğu-

nu bildiği tarafa dönüp koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Sonuna vardığında bir kapıyı açıp içeri girerek gözden kayboldu. Genç kadın onu takip etti, kapının bahçelerin arasından geçen camla kaplı bir geçide açıldığını görünce şaşırdı.

Bu geçit nereye gidiyordu ki?

Camdaki kar yığınlarını fark ederek üstü kapalı patikada adamı izledi. Patikanın kendisi de yeterince soğuktu, genç kadının nefesi buz tutuyordu ama dışarıdaki kış soğuğu karşısında hiçbir şeydi. Odanın sonunda ikili bir kapıya çıkan basamakları olan küçük bir temizlenme bölümü vardı. Gretchen pencereden baktığında dışarıda camdan yapılmış kubbeli bir çatı görebiliyordu, camlar buğuluydu.

Bir sera mı?

Elbette, diye idrak etti Gretchen temizlenme bölümünde etrafına bakınarak. Elbette Hunter'ın bir serası vardı. Geçen hafta genç kadına hediye ettiği güllerle doluydu muhtemelen. Her gün özenle farklı bir gül seçmesi acayip ama çok hoş gözüktü. Şimdi Gretchen genç adamın onları kendi bahçelerinden topladığını biliyordu.

Ne büyüleyici. Hunter'da Gretchen'ın daha yeni keşfetmeye başladığı katmanlar vardı.

İkili kapı açık kalmıştı, genç kadın diğer odadan gelen belli belirsiz sesleri duyabiliyordu. Etrafına bakındı ama gölgeli temizlenme odasındaki bir kancaya asılı birkaç ceket ile duvara sıralanmış bir grup çizme vardı yalnızca. Görülmemek için arkasına saklanabileceği çok fazla bir şey yoktu.

Eldon'ın, "Size bu notu bıraktı," dediğini zar zor duyabildi. Adamın sesinden küçümseme akıyor gibiydi. Tanrım. Gretchen

ona ne yapmıştı ki? Diğer yandan notta onun aşçılığından iyi bahsetmemişti. *Düşün bakalım, adam bu konuda hassasmış.*

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra sakin da bir ses: "Teşekkür ederim Eldon. Hepsi bu."

"Pekâlâ," dedi Eldon aynı sert ses tonuyla. "Ben görevlerime geri dönmeliyim, eğer ona bir cevap götürmemi istemiyorsanız tabii?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bunun üzerine düşüneceğim."

Üzerine düşünmek mi? Gretchen kendi kendine somurttu. Burada tam olarak düşünecek ne vardı? Yalnızca yüzü hakkında soru sorarak onun duygularını gerçekten de bu kadar çok mu incitmişti? O sadece bir arkadaşını merak etmişti. Ne fazlası vardı, ne azı. Onun bu kadar hassas olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gretchen bunun üzerine daha fazla düşünemeden ayak sesleri geldi. Genç kadının vücudunu panik dalgası kapladı, hızla temizlenme odasında asılı paltolardan birinin arkasına fırlayıp Eldon'ın onun gölgeler arasında saklandığını fark etmemesini umarak gözlerini kapattı. Eğer fark ederse bu, içinden çıkılması zor bir durum olacaktı.

Kapanan kapıların yumuşak sesini, sonra da uzaklaşan ayak seslerini duyduğunda gözlerini sımsıkı yumdu.

Yakalanmamıştı. Vay canına.

Birkaç dakika geçtikten ve Eldon'ın dönmeyeceğinden emin olduktan sonra Gretchen ceketlerin arasından çıkıp yavaşça kapılara doğru gitti. Bir kapının tokmağını dikkatle çevirip aralayarak içeriye göz attı.

Görüş alanını yeşillik kapladı: taze yaprakların yeşim rengi, altüst edilmiş toprağın kokusu, güllerin yoğun parfümü. Görebildiği her yerde parlak renkli güller sık yeşil bodur ağaçlara dayanmış-

lardı. Serada yüzlerce gül olmalıydı. Ne büyüleyici.

Hunter yan tarafta duruyordu. Ceket giymemişti, kolalı gömleğinin yakası gevşek bırakılmış, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Ellerinde bir çift bahçıvan eldiveni vardı, bir elinde de bahçe makası tutuyordu. Bakışları yandaki masanın üzerindeydi... Gretchen'ın Eldon'dan ona vermesini istediği not da öyle. Genç kadını fark etmemişti.

Gretchen onu gördüğünde yakalanacağını düşünerek neredeyse geri çekilecekti ama genç adamın yüzünde öyle savunmasız bir ifade vardı ki gözlerini ayıramadı.

Hunter, bakışları sanki içindekileri ezberlemek istermiş gibi notun üzerinde tekrar tekrar dolaşırken okumaya devam etti. Ya yüzü? Gözlerinde öyle aşikâr, umutlu ve şiddetli bir arzu vardı ki bu Gretchen'ın kalbini sızlattı. Bu arzu... onun için miydi? Öyleyse neden her durum değişikliğinde onu kendinden uzaklaştırıyordu ki?

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Hiçbirinin anlamı yoktu.

Ama Gretchen, Hunter'ı bir kez daha gafil avlarsa onun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. O yüzden kapıyı yeniden dikkatle, ağır ağır kapattı, bir an bekledi, sonra yüksek sesle çaldı.

Hunter'ın, "Gir," diye seslendiğini duydu.

Gretchen yüzünde özenli, rahat bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Sürpriz."

Genç adamın gerçekten de onu gördüğüne şaşırmış bir hali vardı. Not, sanki saklanmış gibi yok olmuştu; Hunter orada yeşilliklerin ortasında yalnız bir sütun gibi duruyordu. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek de güzel. İçeri girebilir miyim?"

Tedbirli bakış Hunter'ın yüzüne geri döndü. "Tabii."

Gretchen seranın içine adım attığında hemen havanın nemli,

ılık hissi ile güllerle taze toprağın yoğun kokusunu fark etti. Bakışları çiçek açmakta olan bodur ağaçların üzerinde dolaştı, tanıdık birini koklamak için eğildi. "Gypsy Carnival, değil mi?"

"Doğru."

Gretchen ona gülümseyerek doğruldu. "Bana göndermek için çiçekleri sipariş ettiğini düşünmüştüm. Tüm bunları sen mi yetiştiriyorsun?"

Hunter'ın bakışlarındaki tedbirli ifade biraz yumuşadı, başını çabucak sallayarak genç kadını onayladı. "Bahçıvanlık benim hobim. En çok güllerden keyif alıyorum." Çiçeklerle dopdolu serayı işaret etti. "Her şeyden uzaklaşmak için geldiğim yer burası işte."

Suçlayıcı bir ifade gibiydi ama Gretchen bunu duymazdan gelmeyi seçti. "Burası harika," dedi onun yanından geçip düzenli dizilmiş gül sıralarına bakmak için koridorlarda dolaşarak. "Bu işte gerçekten iyisin, güller hayatım boyunca bir çiçekçiden aldıklarımın hepsinden daha güzel görünüyor." Eli büyüklüğünde açmış sarı bir tanesini koklamak için eğildi. "Onlarla bir şey yapıyor musun?"

"Yapmak mı?"

"Evet. Onları yerel bir çiçekçiye satıyor musun? Çok fazla gülün var."

Hunter onun arkasından birkaç adım yaklaştı, gözleri güller yerine onun üzerindeydi. "Ben... bazen onları Eldon'a gösteriyorum. Bazen de melezleştiriyorum, deneyip yeni bir tür yaratabilir miyim, diye görmek için. Ama en çok onları yetiştirmeyi seviyorum."

Gretchen omzunun üzerinden ona bakarak gülümsedi. "Hiç senin gibi büyük, güçlü bir adamı bir bahçıvan olarak hayal edemezdim."

Hunter kızardı, bakışı yine genç kadının üzerinden kayarak uzaklaştı, bu onun utandığının bariz bir işaretiydi. "Bitkilerden ke-

yif alıyorum," dedi yalnızca. "Onları anlamak insanları anlamaktan çok daha kolay."

"Çoğu insan sersem," dedi Gretchen dobra dobra. "Sanırım ben bu yüzden yazmayı tercih ediyorum. Ya da fırında bir şeyler pişirmeyi."

Hunter'ın dudakları büzüldü, Gretchen umut dolu bir an için onun gülümseyebileceğini düşündü ama genç adam çabucak kendini tuttu. "Buraya kitapların güller karşısındaki meziyetlerini tartışmaya mı geldin?"

"Aslında hayır." Gretchen doğrularak yüzünü ona çevirdi. "Buraya gelip sana akşam yemeğe gelip gelmeyeceğini sormak istedim."

"Ben..." Hunter'ın sesi yitip gitti, bakışı yine uzaklara kaydı. "Belki."

"Ah, hadi," dedi Gretchen tatlı tatlı. "Sana bütün günümü anlatabilirim. Çok ilginç." Sesi yumuşak, neredeyse seksi bir mırıltı halini almıştı.

Hunter'ın üzerindeki etkisi şaşırtıcıydı. Bakışı yine genç kadına çevrildi, gözleri irileşti, bir kaşı sanki sormayacağı bir soruyu dile getirir gibi havaya kalktı.

Gretchen ona doğru bir adım attı, geri çekilmemesinden zevk almıştı. "Uyarladığım tüm o mektupları biliyor musun? Tarihi iki şahsiyetimin oldukça ihtiraslı bir aşk ilişkisi varmış gibi görünüyor."

Hunter hiçbir şey söylemedi. Dikkati genç kadının yüzüne takılıp kalmıştı, Gretchen onun gözlerinde yine o korku ve şiddetli arzu karışımının parladığını gördü.

Kendini daha da cesur hissederek ona doğru biraz daha yaklaştı, sesi boğuk çıkıyordu. "Daha da iyi olansa, birbirlerine yap-

mak istediklerini oldukça açık seçik, seksi detaylarla tasvir etmeleri. Bu... ilginç değil mi?"

Hunter'ın dudakları aralandı, Gretchen bir an için genç adamın aralarındaki mesafeyi kapatıp vahşi bir öpücükle onu kendine çekebileceğini düşündü. Bu düşünceyle nabzı hızlandı, büyük bir hevesle Hunter'ın kendisini öpmesini istediğini anladı. Diliyle ağzına temas etmesini, onu toprağa yatırmasını, sahip olmasını... Genç adamın o içekapanıklılığının paramparça olduğunu görmek istiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye kışkırttı genç adamı.

"Ben..."

"Evet?"

Hunter arkasını dönerek ondan uzaklaştı. Gretchen tamamen uysal, ona duyduğu ihtiyaçla orada dururken, o hızla odanın diğer tarafına gidip bir çift kalın ve çirkin bahçıvan eldivenini çekiştirmeye başladı. "Senin gitmeni isterdim."

Gretchen'ın artmakta olan arzusu hayal kırıklığı altında ezildi. Onun geri çekilişi karşısında derin derin iç çekip gözlerini devirdi. "Yani akşam yemeğinin iptal olduğunu mu düşüneyim?"

"Ben... Hayır. Bunu düşüneceğim." Ama genç kadına bakmayacaktı.

"İşine nasıl gelirse," dedi Gretchen alçak bir sesle. "Ben biraz daha mektup okumaya gidiyorum. Umarım bu gece seni görürüm." Hunter hiçbir şey söyleyemeden seradan ağır ağır çıktı.

Son derece sinir bozucu, kafa karıştırıcı bir adamdı. Gretchen onun kendisini istediğini biliyordu. Adamın gözlerindeki arzuyu görmüştü. İhtiyacı da. Evli değildi, kimseyle çıkmıyordu. Gretchen da öyle.

O zaman neden bu durumla bu kadar şiddetle mücadele ediyordu ki? Bunun bir anlamı yoktu.

Sadece ondan hoşlanmıyor olması mümkün müydü? Bunu düşünmek bile üzücüydü. Gretchen iç çekti; cesareti kırılmış, mutsuz bir halde kütüphaneye geri döndü.

Saatler boyunca mektupları listeleyip okuyarak sakince çalıştı. Kendini projesine kaptırmışken kapı yeniden kapanana kadar içeriye birinin girdiğini fark etmedi. Başını kaldırdı, bakışları odanın karşısındaki bir masaya bırakılmış tepsiye takıldı.

Üzerinde güllerle dolu bir vazo duruyordu. O sabah Hunter'ın serasındayken tesadüfen dokunduğu her bir gül kesilmiş, muhteşem kristal bir vazoya yerleştirilmişti. Gretchen kendine engel olamayarak güllere doğru ilerledi ve kokularını içine çekmek için eğildi.

Masanın üzerinde bir not vardı.

Orada olacağım.

Gretchen kendi kendine gülümsedi. Belki de Hunter her şeye rağmen kendisiyle ilgileniyordu.

"Kulağa sanki senden hoşlanıyormuş gibi geliyor," dedi Audrey telefonda. "Ama utangaçmış gibi de geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gretchen tişörtlerinden birini dolaptan çekip çıkardı, ne kadar pejmürde gözüktüğüne baktı. Neden daha fazla elbise getirmemişti ki? "Onun ne yapacağını öngörmek öyle zor ki. Ona yüzünü sorduğumda nasıl deliye döndüğünü unutamıyorum."

"Belki de yalnızca bir münzevidir. Demek istediğim, Logan ve arkadaşlarıyla dost ama onların dışında en uzak duran o. Verdik-

leri hiçbir partiye ya da herhangi bir şeye katılmaz."

"O kesinlikle bir münzevi," diye onayladı Gretchen. "Ama onda duygusal olarak inanılmaz derecede... uzak bir şey var. Çoğu münzevi yalnız başlarına olmaktan memnun görünür. O ise biraz kaybolmuş gibi görünüyor."

"Evet, Logan onun en dost canlısı adam olmadığını ama birine izin verdiğinde de çok içten yaklaştığını söyler. Gerçi bana karşı da hep çok kibar davranır."

Gretchen, Audrey'nin patronuyla Hunter'ın arkadaş olduklarını unutmuştu. "Ben onun bu evden çıktığını bile sanmıyorum." Genç adamın ona anlattıklarını düşündü; kaçırılma olayını. O mutlak yalnızlığını. Personelin onu "rahatsız etmemek" için kanatlarda görevlendirilme şeklini.

Gretchen hiç onun kadar yalnız biriyle karşılaşmamıştı. Bu onu, buz gibi tavırlarına karşın tuhaf bir şekilde kolayca incinebilir bir hale getiriyordu; bu durum genç kadının bu adamdan büyülenmesinin yanı sıra ona dokunmak istemesine de neden oluyordu. Onun yalnız, sevilemez biri olmadığını göstermek istemesine de.

"Tabii ki evinden çıkıyor Gretch. Milyon dolarlık bir emlak imparatorluğu var."

"Evet ama bunun için sadece mülk edinmekten başka bir şey yapması da gerekmez mi?"

Audrey kıkırdadı. "Milyarderlerin nasıl çalıştıklarıyla ilgili hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?"

"Bilmek istemiyorum, sahiden. Tüm o para bir yığın dert gibi görünüyor sadece." Dolaptan düz siyah bir kazak çıkartıp üzerine tuttu. Biraz giyilmişti ama işe yaramak zorundaydı. "Peki, Logan sana onun geçmişinden bahsetti mi? Yara izleri ve kaçırılma konusundan?"

"Yok. Görünüşe bakılırsa kimse bundan bahsetmiyor. Sen hariç hiç kimse."

"Ya, benle koca ağzım." Gretchen yatağa attığında kazak, kıvrılmış yatan İgor'un üzerine düştü, o da kızarak miyavladı. "Sanırım sormamalıydım. Ama merak etmiştim."

"O zaman merakını kapının dışında bırak. Onunla karşılaşmamdan hatırladığım kadarıyla insanların ona çok fazla yanlış şekilde bakmalarından hoşlanmıyor."

"Tanrım, Audrey, sen bu adamla tam olarak kaç kere karşılaştın?"

"Bir elin parmaklarını geçmez. Dediğim gibi, o Logan'ın en yakın arkadaşlarından biri."

"Hiç kardeşine adamla ilgili özet bilgiler vermeyi düşünmedin mi?"

"Ya aman Gretch, senin herifi yatağa atmak isteyeceğini hiç düşünmedim."

Gretchen derin bir iç çekti. "Yara izlerini seksi bulmam garip mi?"

"Evet," dedi Audrey kesin bir tavırla. "Onlar güzel izler değil Gretch. Şekil bozuyorlar."

"Evet ama bir hikâyeleri var. Hunter'ın bir hikâyesi var. Onun bu yanını seviyorum. Onu çözemiyorum, o kadar."

"Onun bir bakir olabileceğini hesaba kattın mı?"

"Ne? O bir bakir değil."

"Bu neden bu kadar delice görünüyor ki?" diye ofladı Audrey. "Onun kızardığını söyledin, öyle değil mi? Gözünün içine bakmadığını da? Yara izlerini küçük bir yaştayken aldığını?"

"Evet ama..."

"Böyle bir senaryoyla çok fazla kadın elde edeceğini düşünüyor musun?"

"Ama otuzuna yaklaşmıştır, hatta çok tan geçmiş bile olabilir.

Onun bir bakir olacağına inanamıyorum. Bu tip şeyler için fahişeler tutamaz mısın?"

"İğrenç, Gretch. Bu çok iğrenç."

"Biliyorum ama ikimiz de bunu düşünüyorduk." Gretchen düşünerek aynadaki yansımasına baktı. Hunter'ın Gretchen'ın onun yoluna attığı her tür kur pasından utanıp geri çekilmesi bunu nasıl yapacağını bilmemesinden miydi? Bir bakir olduğu için miydi?

Kulağa garip geliyordu ama... Gretchen bunu ne kadar çok düşünürse o kadar anlam kazanıyordu. Hunter kaçırıldığında on yaşındaydı. Böyle bir şey onda muhtemelen güven sorunlarıyla duygusal izler bırakmıştı, fiziksel yara izlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Gretchen onu çıplak gördüğünde deliye dönmüştü. Genç kadın onu öpmek için yaklaştığında yine delirmişti. Gretchen ona kur yaptığında da far lambası görmüş geyik gibi donakalmıştı.

Genç kadının notuna sanki dünyada en çok istediği şey buymuş gibi bakmıştı. "İyi bir noktaya parmak basmış olabilirsin Audrey."

"Tabii ki öyle," dedi kardeşi kendini beğenmiş bir tavırla. "Soru şu ki sen bu konuda ne yapacaksın?"

"Demek istediğin, onu yere yatırıp bekâretini almak mı?"

"Hayır! Ööö! Gretchen, bu gözümün önüne bile getirmek istemediğim bir görüntü."

"Konuyu sen açtın. Bununla ne yapacaksın derken, ne kastettin?"

"Adam korkunç derecede ürkek demek istiyorum. Eğer bir bakirse onun sana doğru gelmesi için çok zamanın olmalı."

"Öyleyse ben *ona* doğru gideceğim."

"Ama yakınlaşmayı denediğin her seferde geri çekildiğini söyledin. Belki de senin ona doğru gitmeni istemiyordur. Belki atak

yapan taraf olmak istiyor da sen ona bir şans vermiyorsun? Oyunun şartlarını eşitleyebilmenin bir yolu var mı?"

Gretchen bir an düşününce biraz kederlendi. Genç adamı daha ilk gün çıplak gördüğünden beri oyunun şartları eşit değildi. Bunu telafi edecek bir yol yoktu. "Emin değilim."

"Eğer senin cinsel olarak deneyimli ve kendisinin ise bilgisiz olduğunu düşünüyorsa dengesi bozulmuş, bir hareket yapmaktan korkar hale gelmiş olabilir. Bir bakireymişsin gibi yapabilir misin?" Audrey'nin sesi bu düşünceyle eğlenmiş gibi geliyordu.

"Ha ha. Bunu düşünmem gerek sadece."

"Bir bakireymiş gibi yapmayı mı?"

"Hayır. Oyunun şartlarını eşitlemeyi." *Bir şekilde Hunter'a onu en doğal haliyle gördüğünü unutturmayı başarmayı.*

"Ne yapacaksan bol şans."

Gretchen telefonu kapatıp dudağını çiğnedi. Aynaya baktı, hâlâ aldığı duşun sularının damladığı ıslak saçlarıyla oynadı. Seksi giyinmek mi? Yok. Doğru malzemeleri yoktu. Tıpkı Audrey'nin söylediği gibi: Hunter onun çevresindeyken dengesi bozulacak, Gretchen kardeşinin iddia ettiği gibi "oyunun şartlarını eşitlemek" için bir şey yapmadıkça dengesiz kalmaya devam edecekti. Yani yapması gereken buydu: İkisinin de eşit şartlarda olmalarını sağlamak. Bir şekilde. Ama Gretchen onu çıplak görmüştü.

Aklına aniden bir fikir geldi, ama hemen vazgeçti ve elbisesini bağladı. Eğer bunu yaparsa Hunter'ın kaçacağı kesindi.

Kapısı vuruldu.

Gretchen elbisesinin kemerini düzeltip kapıya gitti ama açmadı. "Kim o?"

"Ben... benim. Hunter. Buchanan."

Sanki kapıda bir düzine başka Hunter olacakmış gibi. Gretchen

gülümsemesini tutarak kapıyı açıp ona baktı. "Merhaba."

Hunter siyah bir takım elbiseyle siyah bir gömlek giymiş, koyu gri bir kravat takmıştı. Saçları kusursuz bir şekilde bir tarafa doğru yatırılmıştı, elinde de güneş gözlükleri vardı. Arkasında boyu rahat iki metre olan iriyarı bir adam duruyordu, o da aynı derecede siyah giyinmişti, güneş gözlükleri vardı. Gretchen onu daha önce hiç görmemişti, anında içinde bir panik yükseldi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi Hunter. Dönüp arkasındaki adama bakarak hafifçe başını salladı. "Bizi yalnız bırak."

Adam başıyla onaylayıp onlara sırtını dönerek koridordan aşağı ilerledi. Gretchen başını kapıdan dışarı uzatarak onu izledi. Sonra Hunter'a baktı. "O kim?" diye fısıldadı.

"Korumam."

"Anladım. Bu gece beni ekiyor musun yani?"

Genç adamın soluk yanaklarında iki nokta renklendi. "Öyle değil... Ben..."

"Takım elbiseyi görür görmez tahmin etmiştim. İtiraf etmem gerek, çok çekici görünüyorsun. Takımın benim için olmamasına biraz üzüldüm." Onun takımdan başka bir şey giydiğini görmüş değildi ama cilveli sözleri işe yaramış gibiydi. Hunter kesinlikle kızarıyordu.

Genç adamın bakışları hareket ederek odada dolaşırken Gretchen hariç her yere bakıyordu. "Sana özürlerimi sunmaya geldim. Bu akşam yemeğe gelemeyeceğim. Programlanan bir iş toplantısı vardı, onu erteleyemeyeceğimi öğrendim."

"Endişe etme." Gretchen elbisesinin bir kenarını döndürdü. "Yine de haber verdiğin için teşekkürler."

Hunter ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, o an daha da ra-

hatsız görünerek yakasını çekiştirdi. "Yine de bunun yerine yarın akşam yemeğinde buluşabilirsek memnun olurum."

"Yarın olur."

"İyi." Hunter'ın sesi kuruydu. "Çok iyi. İyi. Bu..."

"İyi mi?" diye önerdi Gretchen. Genç adam harikaydı.

Hunter ona dokunaklı bir bakış daha attı ama Gretchen yalnızca gülümsedi. Onun savunma mekanizmalarını anlamaya başlıyordu. *Tanrım, bunu neden daha önce görememişti ki?* Genç adamı deli ettiği aniden öyle belirgin... ve seksi hale gelmişti ki.

Gretchen onunla biraz uğraşmak için öne doğru bir adım attı. "İzin verir misin?" Kravatını işaret etti.

Hunter kaşlarını çatarak aşağı doğru baktı.

"Yamuk duruyor," diye yalan söyledi Gretchen ilerleyip kravatı düzeltiyormuş gibi yaparak. Adamın kolları arasına girerek nasıl tepki verdiğini görmek için öyle ya da böyle bir bahaneydi bu.

Genç adam kaskatı kesildi ama geri çekilmedi.

Gretchen bunu cesaret verici bir işaret olarak alıp kravatını düzeltmeye devam etti. Sonra bir elini altındaki sert kasları hissederek kravatın üzerinden aşağı doğru kaydırdı. "Çok daha iyi."

Hunter'ın dikkati artık kesinlikle onun üzerindeydi, Gretchen gözlerindeki bakışın aç olduğunu fark etti. Bu onu daha da cesaretlendirdi, daha önceki edepsiz düşüncesini aklına getirdi.

"Hunter?"

"Hımm?" Genç adamın dikkati dağılmıştı, neredeyse büyülenmiş gibiydi.

Gretchen elbisesinin gevşek yakasına uzanıp çekerek açtı. Geri adım atarak Hunter'a göğüslerini gösterdi.

Genç adam yerinde donakalarak ona baktı.

"Şimdi eşitiz," dedi Gretchen ona alçak bir sesle. "Oyunun

şartları eşitlendi. Bu geceki toplantının keyfini çıkar."

Elbisesini kapatarak ağır ağır odasına geri döndü, bu arada sürekli sırıtıyordu.

Altıncı Bölüm

Bir hafta sonra

Bir flört mücadelesinde sorun, iki tarafın da aktif olarak katılması gerektiğidir. İki taraf da aslında *nasıl* flört edileceğini bilmelidir.

Gretchen deli gibi flört ediyordu ama hiçbir yere istediği hızla varamıyordu.

Sorun Hunter'ın ilgisiz olması değildi. Hatta her zamankinden daha ilgili görünüyordu. Ama Gretchen ona takıldığında donakalıyordu. Genç kadın cilveli cilveli bir şey önerdiğinde kendini kapatıyordu.

Gretchen ona akşam yemeği hazırladığında Hunter sessizce onu izlemiş, genç kadının sohbet etme girişimleri tamamen suya düşmüştü. Gretchen'ın ona aşçılığını gösterme zevki de genç adamın sanki odadan kaçmak istermiş gibi bakmasıyla sonlanmıştı.

Ama yine de... Gretchen her gün güller almaya devam ediyor-

du. Onun için düşünülerek seçilmiş zarif, güzel kokulu goncalar ile yanlarında onu akşam yemeğine davet eden bir not. Gretchen adamın nasıl tepki vereceğini görmek için bunu bir-iki kez geri çevirmişti.

Hunter hiç tepki vermemişti. İşte her şeyden daha üzücü olan buydu.

Gretchen seksi olmayı denemişti. Aslında, bir gün ona serada yardım etmeyi teklif etmiş, sıcaktan bunaldığını söyleyerek gömleğinin düğmelerini açıp tenini fazlasıyla göstermişti. Tüm eline geçen, bir duş alması hakkında haşin bir öneri ile genç adamın arkasını dönmesi olmuştu.

Bu tam olarak istediği tepki değildi. Son derece hayreler içinde kalmıştı. Hunter'ın duvarlarını nasıl aşacaktı? Gretchen bunu arsızca dile getirebileceğini düşünmüştü. *Seninle benim karşılıklı biraz keşif yapmamız gerçekten çok hoşuma gider. Hatta ilk ben başlayacağım.*

Ama mücadeleden keyif alıyordu. Bas bas bağırarak onu arzuladığını söylemek neredeyse yan çizmek gibi geliyordu. Ayrıca muhtemelen Hunter dağlara kaçardı.

Bekâretini koruyanlar çok büyük sorundu.

Mektuplar da işlere yardımcı olmuyorlardı. Artık Lula ile Benedict arasında işler ilerlediğinden kendilerini hiç tutmuyorlardı. Her yeni mektup Lula'nın Benedict'e ağzıyla neler yapacağı, ona nasıl zevk vereceğiyle ilgili ciddi detaylara giriyordu. Genç adam da onu nasıl ağaçların altına yatırmak, taçyapraklarını sonuna kadar açıp nektarını yalamak istediğini anlatan sayfalarca cevap yazıyordu ona. Mektuplarla geçen bir günü bitirdiğinde hayal gücü ateşlenmiş Gretchen kıvranıp ateşleniyor, ne yapacağını bilemiyordu. Hunter'ı Benedict, kendini de Lula olarak resmetmeyi sür-

dürüyordu. Her canlı tasvir nefesini kesip külodunu ıslatıyordu.

Hunter'a ulaşmanın bir yolu olmalıydı.

Sıklıkla yedikleri akşam yemeklerinden birinde Gretchen, Hunter'ın buzdan tavırlarında bir çatlak buldu.

Sakin bir sohbetin ortasındayken telefonu çaldı. Şaşıran Gretchen telefonunu eline alıp Hunter'a özür dileyen bir bakış attı. "Buna bakmalıyım."

Beklenmeyen telefonlar çok ender gelirdi ona, bu yüzden her tür aramayla ilgilenirdi. Özellikle de Cooper's Cuppa'dan geliyorsa.

"Efendim?"

"Gretch? Benim."

Gretchen masadaki Hunter'a baktı, duvardaki bir tabloya bakıyor, onun telefon görüşmesini dinlememek için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. "Hey Coop? Nasılsın?"

"Aslında seni kontrol etmek için aramıştım. Nasılsın diye bakmak için."

"Ah, ben iyiyim," dedi Gretchen ışık saçarak. "Proje gerçekten iyi ilerliyor. Erken bile bitirebilirim."

Hunter'ın bıçağı kazara elinden kaydı, gümüş çınlayarak düştü.

"Bu harika haber," dedi Cooper heyecanla. "Seni görmeyi gerçekten özledim."

"Ben de seni görmeyi özledim." Gretchen, Hunter'ın bıçağını alarak parmak boğumları bembeyaz kesilerek elinde tutmasını izledi. "Herkesten uzak olmak çok garip," diye ekledi ifadeyi yumuşatmak ve romantik değil de dostça bir hale getirmek için.

"Geri döndüğünde ben... ikimizin güzel bir konuşma yapmamızı istiyorum sanırım."

Gretchen'ın ağzı kurudu, paniğe kapıldı. "Ah Coop. Ben... Ben bilmiyorum. İşleri sadece olduğu gibi bırakamaz mıyız?" Gözleri yeniden hâlâ tabloya bakmakta olan Hunter'a kaydı. "Seni başka bir zaman arayabilir miyim? Şu anda gerçekten iyi bir zaman değil."

"Ah, elbette. Ben sadece... bilirsin işte. Seni özlediğimi söylemek istedim. Hepsi bu." Genç adamın üzgün yavru köpek sesi Gretchen'ın sinirlerini oynatıyordu.

"Döndüğümde görüşürüz," diyerek telefonu kapattı. Peçetesini alarak yeniden kucağına yaydı. "Bunun için üzgünüm."

"Erkek arkadaş mı?" diye sordu Hunter, kelimeler neredeyse homurtu gibiydi.

Gretchen'ın gözleri irileşti. Bu... ilginçti işte. Neredeyse bir tepkiydi. Daha zorlamalı mıydı, yoksa peşini bırakmalı mıydı? Biraz daha zorlamaya karar verdi. "Erkek bir arkadaş. Beni özlüyor."

"Öyleyse belki de erken bitiriyor olman iyi," dedi birdenbire. Peçetesini masaya atarak ayağa kalktı. "Seni işinden daha fazla alıkoymayacağım."

"Ah, ama..."

Hunter arkasını dönüp ağır ağır dışarı çıktı.

Gretchen derin bir iç çekti. Yüce Tanrı, bu adam güçlüklerle doluydu. Tabağındaki güveçle oynayarak masada biraz daha oturdu. İşleri böyle bırakmak istemiyordu. Hunter'ın geceyi sıkkın, hayal kırıklığına uğramış bir halde geçirmesini istemiyordu. Hayal kırıklığıyla geçen gecelerden son zamanlarda Gretchen da kendi payına düşeni almıştı.

Peçetesini masaya, onunkinin yanına bırakıp Hunter'ı bulup konuşmaya kararlı bir halde ayağa kalktı, telefonunu cebine koydu.

Önce evin genç adama ait olan kanadına doğru yöneldi ama tüm kapılar kapalıydı, kapı tıklatmalarına karşılık veren kimse ol-

madı. Hunter ya orada değildi ya da sadece cevap vermiyordu. Gretchen pes etmeden önce bir yeri daha deneyecekti.

Kazağına daha sıkı sarılarak seraya giden uzun yola yöneldi. İçeride ışık vardı, kapılardan biri birazcık aralıktı. Kendine rağmen meraklı, öğrenmeye hevesli olan Gretchen ilerleyerek aralıktan içeri baktı.

Hunter odanın karşı tarafında, seranın kemerli çatısını yukarıda tutan kirişlerden birinin yanında duruyordu. Arkası ona dönüktü, başının üzerinde sımsıkı sıkılmış bir eli kirişe yaslanmış, diğer eli yan tarafındaydı. Tüm bedeni tuhaf bir şekilde gergindi, başı da sanki bir şeyle uğraşıyormuş gibi aşağı eğikti.

Gretchen dudağını ısırdı. *Kahretsin.* Bir telefon için bu kadar üzülmüş değildi mutlaka? Lanet olsun, bu son derece rahatsız bir durumdu. Gretchen şimdi ne yapacaktı? Tam Hunter başını geriye doğru attığında içeri girdi, genç adamın yüzünün halini yakaladı, fazlasıyla kasılmıştı. Yan tarafındaki eli aniden biraz daha çekildi.

Gretchen onun mastürbasyon yaptığını fark etti.

Şaşırarak bir an için olduğu yerde donakaldı. Genç adam kızgınlıkla –ya da kıskançlıkla– geri çekilmişti, Gretchen onu öfkeden kudurmuş bir halde güllerini budarken bulmayı bekliyordu. Onunla tartışmayı, konuyu kendi açısından görmesi için onu güzel sözlerle ikna etmeyi, bu durumdan belki de daha iyi bir şekilde çıkmayı bekliyordu.

Onu kendini tatmin ederken yakalayacağını hiç hayal etmemişti.

Bu onu şaşırttığı kadar tahrik de etti. Heyecandan ıslanmaya başladığını hissetti, genç adamın hareketlerine karşılık o da kendi bacaklarının arasını okşama dürtüsüne zorlukla karşı koydu. Seranın kapısını arkasından dikkatle kapatırken sessiz adımlarla ileri doğru hareketlenerek ona yaklaştı. Genç adam daha onu fark

etmemişti. Tüm bedeni kaskatıydı, omuzları gerginlik ve ihtiyaçla kavis yapmış gibi görünüyordu.

Gretchen ilerledi, her yanını ateş basmışken hafifçe adamın omzuna dokundu.

Hunter ürküp sıçrayarak arkasını döndü. Gözleri büyümüş, gözbebekleri ihtiyaçla irileşmişti, yüzündeki yara izleri yanaklarının kırmızılığı karşısında bembeyaz parlıyordu. Eli hâlâ aletinin etrafına dolanmış duruyordu, genç adam hareket edemeyecek kadar şaşırmış gibi bir an için orada kalakaldı.

Sonra genç kadından uzaklaşmaya başladı.

"Hayır," diye fısıldadı Gretchen. "Yapma."

Parmakları genç adamın ceketine asılıp onu orada tuttu. Genç adam olduğu yerde donmuş gibi görünüyordu, sanki iplerle yakalanmış vahşi bir hayvan gibiydi. Tek bir yanlış harekette kıvılcımlar saçarak geri çekilecekti. Gretchen bunu istemiyordu. Ona dokunmak istiyordu.

Eli aşağı kayarak onun aletini tuttuğu yerdeki elinin üstünü kapladı. "Bu benim için mi?"

Genç adamın ağzı hafifçe açıldı ama hiç kelime çıkmadı.

"Sanırım öyle," dedi Gretchen hafifçe. "Sana dokunabilir miyim?" Onun önünde diz çöktü, seranın ortasındaki hafif nemli, çamurlu patikada dizlerinin üzerine çökmeyi umursamadı. Tüm bildiği ona dokunmak, ona zevk vermek istediğiydi. Ona aklını başından alacak bir şey vermek.

Gerçekten, gerçekten onun aklını başından almak istiyordu.

Diz çökerken diğer elini onun kalçasına kaydırıp bakışlarını yüzüne kaldırdı. Genç adam şiddetli bir özlemden ağzı açık kalakalmış gibiydi, bir de... korkudan mı? Neyin korkusundan? Yara izleri yüzünde artan renk karşısında mor gibi görünüyordu, boydan boya

kesikler hatlarının güzelliğini lekeliyordu.

Gretchen genç adamın parmaklarını çok yavaşça aletinin etrafından açarak serbest bıraktırdı. "Sana bakmak istiyorum," dedi ona alçak bir sesle. "Yalnızca bunu düşünmek bile ıslanmama neden oluyor. Seni, çıplak ve duştan çıkmış, parlayan bir halde gördüğümü hatırlıyorum, gerçi o zaman şu an olduğun kadar büyük değildin." Bir parmağını tembel tembel keşfederek onun uzunluğu boyunca, dipten tepesine kadar kaydırdı.

Dokunuşuna karşılık genç adamın aletinin baş tarafından zevk suyu geldi, Gretchen keyifle içini çekti.

"Çok büyüksün. Bunu seviyorum. Sanırım seni ağzıma aldığımda çok derinlere kadar gitmek zor olacak, öyle değil mi? Seni tamamen sığdırmak için çok çalışmam gerekecek." Parmakları genç adamın toplarına sürtündü, sonra aletini dip tarafından kavrayarak çevresini ölçtü. "Bana karşı sabırlı olmak zorunda kalacaksın."

Öne eğilerek dilini aletinin kaygan başında hafifçe dolaştırdı.

Genç adamın bütün vücudu titredi, Gretchen onun yanındaki elinin sıkılarak yumruk halini aldığını fark etti. Başını kaldırarak Hunter'a baktı. "Durmamı istiyor musun? Yoksa seni keşfetmeye devam edebilir miyim?"

"Ben... hayır. Devam... et." Genç adamın sözcükleri neredeyse boğuluyordu, yüzündeki kasılma da inanılmazdı.

"İyi," diye mırıldandı Gretchen, eliyle aletini sıvazlayarak onun daha önceki sarsıntılı hareketlerini taklit edip sıktı. Genç adamın kesik nefes alışını duyduğunda memnun oldu.

Ona biraz daha işkence etmek istediğinden biraz daha öne eğilerek dudaklarını aletinin baş tarafına yerleştirip geniş ucunu emdi. Dilini zirvesinde döndürdü; bunun karşılığında genç adamın tuzlu ve hoş tadı ile yan tarafındaki elinin kasılmasının keyfini çıkardı.

Dilini hafifçe küçük yarığa vurdu, eliyle yeniden dip tarafının üstünde çalışarak başını kaldırıp Hunter'a baktı. "Sana dokunmayı seviyorum. Tadı çok güzel. Sen de bana dokunmak istiyor musun?"

"Ben..." Genç adamın eli yine sımsıkı kapandı.

"Tamam," dedi Gretchen ona yumuşak bir sesle. "Belki de bu sefer yalnız ben sana dokunurum." Onu yeniden ağzına alıp diliyle dip kısmındaki damarı okşadı, sonra onu ağzının daha derinlerine alarak yine geri çekildi.

Bir an sonra Hunter'ın eli genç kadının saçındaydı, parmakları sımsıkı kapanırken genç adam inledi. *Ah, evet.* Gretchen taze bir dalganın külodunu ıslattığını hissedip Hunter'ın dokunuşuyla inledi.

Genç adam irkilerek geri çekildi.

Gretchen ağzını açarak onu serbest bıraktı, başını iki yana salladı. "Bana dokunman hoşuma gidiyor. Bana ne istediğini göster. Lütfen Hunter."

Dudaklarını genç adamın aletinin başına yerleştirerek ona bakıp bekledi.

Genç adamın gözlerindeki bakış çılgınca bir arzuyla karışık... başka bir şeydi. Endişe mi? Gretchen bu bakışın gitmesini sağlamak istiyordu ama zaman alacaktı. Bir nedenden ötürü seks, adamı çekingen yapıyordu. Genç kadının sabırlı olması gerekiyordu.

Ve bekledi.

Aşırı bir yavaşlıkla Hunter'ın eli yeniden genç kadının saçına gitti, bu arada Gretchen'ın elindeki aleti zonkluyordu. Nabzı öyle güçlü atıyordu ki genç kadın bunu onun kızışmış teninin altında hissedebiliyordu. Sonra Hunter onun başını belli belirsiz öne doğru itti.

Kadının kendisini derinlere almasını istiyordu.

Gretchen dudaklarını aralayarak aletinin başını ağzının içeri ittirmesine izin verdi. Hunter tekrar inleyip genç kadının başını daha güçlü öne itti.

Gretchen onu ağzının derinliklerine aldı ama daha öncesinde egosunu okşamıyordu: Gerçekten çok büyük ve kalındı, genç kadın onu dibine kadar alamıyordu, ilk başta değil. Yavaşça, çenesini rahatlatarak, her darbenin biraz daha itmesine izin vererek genç adam boğazının arkasına vurup dudakları hâlâ aletinin alt tarafında kıvrılmış olan parmaklarıyla buluşana kadar onunla gitgide daha derinden ilgilendi.

Hunter'ın bütün bedeni tekrar titremeye başladı, bir küfür savurdu. Genç kadının saçına asılarak onu geri çekmeye çalıştı. "Ben... hayır. Gretchen..."

Gelmek üzereydi, Gretchen onun bedeninin gerginliğine, kontrolü elinde tutmak için nasıl mücadele ettiğine dayanarak bunu biliyordu. Bunun kendisi için bir sorun olmadığını genç adama da anlatmak istedi. Böylece yeniden inleyip onu daha derine almak için çenesini gevşeterek derinlerine kadar aldı.

"Ah!" Hunter'ın, genç kadının saçındaki eli kasıldı, Gretchen onun sımsıcak sıvılarının boğazını doldurduğunu hissetti. Adamın geri çekilme çabalarını görmezden gelerek parmaklarını pantolonuna batırıp işi bitene kadar onu orada tuttu.

Hunter tepesinde kesik kesik soludu, bir titremeyle bedenindeki gerginlik yok oldu.

Gretchen onu serbest bırakarak yutkundu, kendi vücudu da ihtiyaçla hareketlenmişti. Bunun bu gece gerçekleşmeyeceğini düşündü. Bu Hunter'ın kaldırabileceğinden çok fazla olurdu. Bu gece her şey Hunter'la ilgiliydi.

Genç adamın parmakları dolandıkları saçlardan yavaşça çözüldü, sonra uzanıp Gretchen'ın yanağını okşadı.

"Ben..." diye konuşmaya başladı.

Gretchen ayağa kalkarken onu bu kadar çok istediği için neredeyse yalpalıyordu. Kadınlığının merkezi sızlıyor, nabzı ihtiyaçla atıyordu. Kendisini bunu görmezden gelmeye zorladı. "Bunu fazla düşünme Hunter. Sadece keyfini çıkar."

"Gretchen." Adını söyleyiş tarzı öyle boğuktu ki genç kadının yeniden sırılsıklam ıslanmasına sebep oldu.

Gretchen dudağını ısırdı, bir tarafı aşağı çeken yara izinden kaçınmaya çalışarak parmaklarını adamın ağzı üzerinde gezdirdi. "İyi geceler Hunter."

Arkasını dönerek oradan ayrıldı.

Bu hayatında yaptığı en zor yürüyüştü. Ona geri dönmek, en yakındaki masaya eğilip ona sızlayan, kaygan kadınlığını sunarak kendisini almasını istemeyi diledi. Ama Hunter çekingendi. Eğer fazla yüklenirse fırlayıp kaçardı.

Onu kaygıyla dolduran bir şey ve korkunç olduğuna dair bir çeşit fikri vardı; muhtemelen yara izlerinden. Bu onu öyle etkileyen bir şeydi ki çoğu insanı hayatından çıkarmış, sadece suratsız bir uşakla birlikte büyük yalnız bir evde yaşamış, dünyadan uzak durmuştu.

Gretchen acele etmeyecekti. Genç kadın için Hunter'a ne kadar enfes biri olduğunu, seksin ne kadar harika olabileceğini göstermesi çok önemliydi.

Yani sabırlı olacaktı. Ya da bir şekilde deneyecekti.

Lanet olsun.

Hunter seradaki direğe yaslandı, tüm bedeninin suyu çıkmış gibi hissediyordu.

Tüm bunları hayal mi etmişti? Öyle olmalıydı. Gretchen gibi güzel ve seksi birinin, kendisi ona olan ihtiyacıyla umutsuzca aletini sallarken serada yanına yaklaşmasının gerçekle hiçbir ilgisi olmadığı kesindi. Gerçeklik böyle sahneler içermezdi. Genç kadının onun önünde eğilmesi, onu ağzına alıp işini bitirmesi de yer almazdı orada.

Onu boğazının derinlerine alırken zevkten inlemesi de.

Aklı kadınla ilgili görüntülerle doluyken Hunter da inledi.

Bir milyon yıl geçse de bunu beklemezdi. Genç kadın yüzünden hâlâ ta içine kadar titriyordu.

Yemekteki o telefon, içinde hiç tanımadığı bir şeyin uyanmasına neden olmuştu: Kıskançlık. Gretchen bir erkekten bir telefon almış, ateş püskürten şiddetli bir acı genç adamın beynini delip geçmişti. Hunter onu istiyordu. Çok yakın arkadaş olduğu o yabancının ona sahip olmasını istemiyordu.

Gretchen onundu.

Bu geceden önce olsa, bu fikri bir kenara atardı. Gretchen yara izli, yalnız bir adamı istemezdi. Tıpkı kendisi gibi canlı ve hayat dolu birini hak ediyordu.

Ama bu gece genç kadın ona dokunmuştu. Onu ağzına alarak zevk vermişti. Geri çekilmeye çalıştığında da işini bitirmek için ısrar etmişti.

Sadece genç kadını düşünürken bile aleti yeniden sertleşti. Otomatik olarak eline alıp sıvazlayarak gözlerini kapattı.

Önceki gün genç kadın ona aniden harika göğüslerini göster-

diğinde aklı başından gitmişti. Bu görüntünün şimdi onun hakkındaki erotik düşüncelerine karışmasına izin verdi. Göğüsleri dolgundu, küçük, pembemsi uçları vardı. Hunter onu önünde diz çökerken hayal etti, aletini ağzına alırken göğüs uçları tenine sürtünüyordu. İnleyerek aletini daha da sert kavradı.

Genç kadının güzel dudaklarının onu almak için aralandığını, dilinin ucunun aletinin başına küçük darbeler yaptığını düşündüğünde haykırıp boşalarak sıvısını önündeki patikaya serpti. Tükenerek dizlerinin üzerine çöktü, serasına baktı.

Burayı bir daha asla aynı şekilde hayal edemezdi. Genç kadının onun önünde diz çöktüğünü düşünmeden bir daha buraya gelemezdi.

Bu, bir başkasıyla yaşadığı ilk cinsel deneyimdi. Tepeden tırnağa harikaydı. Ona böyle bir hediye vermesi için Gretchen'ın neyin etkisinde olduğunu bilmiyordu ama bu onun için hep çok değerli kalacaktı.

Ertesi akşam Hunter yemek için özenle giyindi. Önceki günü telaş içinde geçirmişti, dünyası Gretchen'la yaşadığı o kısa andan büyük ölçüde etkilenmişti.

Teninden ter damlayana kadar ağırlık çalışmış, sonra da duşa gitmişti. Ama duş Gretchen'ı ve genç kadının onu nasıl çıplak yakaladığını düşünmesine neden olmuştu. Ve onu elbisesini açarken düşündüğünde kendini tekrar tekrar tatmin etmişti.

Eğer genç kadın onun bakir olduğunu anlasaydı dehşete düşerdi. Cinselliğiyle Gretchen kadar açık ve dosdoğru olan biri ona gülerdi. Yani Hunter'ın yemekte gevşemiş olması gerekiyordu.

Sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranması.

Yine de ona fazladan bir özenle bir gül seçti. Önceki akşam güllerinden birini onun kulağının arkasında görmek hoşuna gitmişti. Belki de Hunter bunu onun saçları arasına takmayı, parmaklarını kulağının hassas, yumuşak kısmında dolaştırmayı, bunu onun saçına tutturmayı başarırdı...

Onu masanın üzerine yatırıp sonuna kadar becermeyi, ona yeniden o vahşi, seksi küçük inlemeleri çıkarttırmayı da.

Hunter görüntüyü aklından uzaklaştırıp aletinin inmesini dileyerek başını iki yana salladı. Kendini toplamak için birkaç dakika bekledi, sonra da buluşmaları için kullandıkları yemek odasına girdi.

İçerisi boştu.

Gretchen akşam yemeğini iptal etmişti. Yaptığı şeyden utanıyordu. Hunter'ın her yanını hayal kırıklığı kapladı, masaya doğru ilerleyerek oradaki notu aldı.

Yemek gecikiyor. Mutfaktayım. G.

Hunter hemen mutfağa yöneldi; umut, adımlarına ivme kazandırmıştı. Öyleyse genç kadın ondan uzak durmuyordu. Hunter evin içinin epey sıcak olduğunu düşünerek yakasını düzeltti, gömleğinin manşetleriyle oynayarak elindeki gülle mutfağa girdi.

Başta onu göremedi. Pişen ekmeğin nefis kokusu havayı kaplamıştı ama kimseyi göremiyordu. Bakışları mutfağı taradı, içinde yeniden bir düş kırıklığı alevlendi.

Sonra eğilmiş genç kadını fark etti, fırına bir şey koyarken güzel poposu hareket ediyordu. Arzu içini dağlarken Hunter anında sertleşti.

Tanrım, onu istiyordu.

"Oh! Merhaba," dedi Gretchen arkasını dönüp fırını ayağıyla kapatarak. "Bunun için üzgünüm. Kızarmış etin yarım saat içinde hazır olacağını düşünmüştüm ama hâlâ isteyeceğimden daha pembe görünüyor, bu yüzden ona biraz daha zaman vermeliyiz. İşte bu yüzden hâlâ buradayım." Ekmek kabını tezgâhın üstüne bırakarak ona gülümsedi. "O hazır olana kadar ekmek ve başlangıçlarla karnını doyurmanın sorun olmayacağını umuyorum."

Hunter gözlerini onun gülümseyen yüzünden alamadan başıyla kısa, sarsak bir onay verdi.

"O benim için mi?"

"Ne?" Hunter gözlerini aşağı çevirdiğinde onun için seçmiş olduğu soluk sarı gülü hâlâ elinde sımsıkı tuttuğunu fark etti. "Evet," dedi sesindeki katı tondan içten içe ürkerek.

"Bunun goncası kapalı," dedi genç kadın fırın eldivenlerini çıkarıp çiçeği onun elinden alarak. Burnuna götürerek gözlerini kapattı, zevkten hafifçe inleyerek Hunter'ın yeniden umutla gerilmesine neden oldu. "Harika kokuyor."

"Evet," dedi genç adam yine. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç kadın onu büyülemişti.

O seyrederken Gretchen gülü kaldırarak goncasını dolgun alt dudağına sürttü. "Yumuşacık."

Hunter'ın aleti aniden dikildi. Genç kadının gülü dudaklarının üzerinde hareket ettirişi ona dünü hatırlatmıştı. *Of, kahretsin.*

Gretchen gözlerini açarak ona gülümsedi. "Yemek için hazır mısın?"

"Ben..." Hiçbir yere gidemezdi. Bu sızlayan sertlikle olmazdı. Genç kadınla oturup pantolonunu mahvetmeye hazır değilmiş gibi davranamazdı. "Hayır. Gitmem gerek."

Daha Gretchen itiraz edemeden mutfaktan dışarı çıktı.

Lanet olasıca bir ödlek gibi. Aletini yeniden kontrol altına alabilmek için buz gibi bir duşa girmesi gereken lanet olasıca bir ödlek.

Gretchen cesaretini gitgide kaybediyordu.

İçini çekti, kendini kütüphanedeki kanepeye bırakarak tavandaki mavi duvar resmine baktı.

Seradaki küçük olayın genç adamın ona biraz daha açılmasını sağlayacağını düşünmüştü. Biraz boyun eğmesini sağlayacağını. Gretchen ondan daha fazlasını istiyordu. Önceki akşam onu saatlerce öpmeyi hayal etmişti. Sadece birbirlerinin kollarında oturup sanki dünyada hiç dert tasa yokmuş gibi birbirlerinin dudaklarını keşfetmeyi.

Bunu istiyordu. Hunter'ı öpmeyi istiyordu; çok daha fazlasını.

Ama onu iki gündür görmemişti. Onu akşam yemeğine davet etmişti ama adam geri çevirmişti. Artık onu ağzına aldığı için Hunter'ın Gretchen'la işi bitmiş miydi?

Bunun hiç anlamı yoktu. Erkeklerle ilgili her içgüdüsü –ki üniversite günlerinde oldukça flörtü olmuştu– ona Audrey'nin hedefi on ikiden vurduğunu, Hunter'ın bakir olduğunu söylüyordu. Bu onun tepkilerini, genç kadın ona her yaklaştığında ihtiyatlı bir tavır almasını mükemmel bir şekilde açıklıyordu.

Bakir olmasına rağmen Hunter yine de onu istiyordu. Kendisinden tarafa her bakışında bu apaçık belliydi.

Öyleyse neden ondan uzak duruyordu?

Belki de ona yaklaşıp daha fazlasını istemek konusunda rahat değildi. Gretchen cesur davranıp bunu pat diye söylemeli miydi? Adamın elini alıp göğsüne koyması, kendi elini de onun aletine yerleştirip "Bunu istiyorum," demesi mi gerekiyordu?

İçini çekerek başka bir mektup alıp gözden geçirdi. "Yüce Tanrım, bunlar iki küçük azgın baş belası," diye mırıldandı kendi kendine, Ben'in Lula'nın mükemmel kadınsı taçyapraklarını yalamasının bir tasvirini daha okurken. Mektuplar ilk başta tahrik ediciydi ama şimdi ilişki bölümündeki kendi hayal kırıklıklarıyla beraber sadece azap verici hale gelmişlerdi. Daha Hunter'ın onu öpmesini bile sağlayamamışken başkalarının yaşadığı inanılmaz seksi okumak pek de eğlenceli değildi.

Bir mektubu katlayıp kenara attı. Kahretsin, Hunter'ı buraya getirip bu mektuplardan bazılarını okutması gerekiyordu. Belki o zaman o da en az Gretchen kadar kızışırdı.

Genç kadın masadaki katlanmış mektuba baktı. İşte buydu.

Mükemmel.

Hunter'ı buraya getirmek. Ona bir şekilde bir mektubu okutmak. Sonra gönülsüz bakir, ellerinde macun gibi olacaktı.

Gretchen'ın dudakları ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Çabucak bir not karalayıp katlayarak zili çaldı. Beş dakika sonra Eldon geldi.

Adam ona tatsız bir bakış attı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gretchen notu ona uzattı. "Lütfen bunu Hunter'a verebilir misin?"

Eldon nota baktı. Onaylamaz bir burun kıvırmayla notu elinden aldı. "Aşçılığımla ilgili biraz daha yorum mu?"

"Yok. Hunter'ı biraz araştırma yardımı için davet ediyorum."

Eldon bir kaşını kaldırdı. "Bay Buchanan'ın bu tarz taleplerle rahatsız edilmek istemeyeceğinden eminim. Eğer yardıma ihtiyacınız varsa bana gelmeniz gerekir."

Iyy. Eldon'ın yardım etme düşüncesi Gretchen'ın kurabiyelerini kusmak istemesine neden oldu. Tanrıya şükür ki adamın az önce ne önerdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hayır, eminim bana

kendisi yardım etmek isteyecektir. Neyse, yalnızca ona bu notu verebilir misin lütfen?"

"Çok iyi." Gretchen bir insanın iki kelimeye bu kadar çok onaylamaz tavrı sıkıştırabileceğini düşünemezdi ama yanılmıştı.

Eldon koridorda gözden kayboldu, Gretchen bütün sinir uçları düğüm olmuş bir halde kapıyı izledi. Beş dakika geçip kimse görünmeyince kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Tabii ki Hunter onu çağırdığı anda gelmeyecekti. Meşgul olabilirdi. Gretchen mektuplarına geri dönerek içlerinden baştan çıkarma senaryosu için muhtemel adaylar olabilecek birkaç tanesini çekip sıradaki mektubu yazmaya başladı.

Bir süre sonra kapı çalındı.

Gretchen tam kapı açılırken başını kaldırdı. Hunter her zamanki katı poker yüzüyle eşikte duruyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Lacivert bir takım elbise gömleği giyiyordu, yakası hafifçe açıktı. Saçı sanki az önce duştan çıkmış gibi ıslaktı, uçları kıvrılmıştı, Gretchen ona dokunmak istedi.

Hunter boğazını temizledi, sonra da bakışını ondan tarafa çevirdi ama tam olarak Gretchen'a bakmıyordu. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Bana bakmayacaksın."

Hunter'ın gözleri ona çevrildi, şaşırarak kadına baktı. "Ben..."

"Tamam," diye onun sözünü kesti Gretchen, ayağa kalkarak yan tarafa bıraktığı bir grup mektubu aldı. "Seni rahatsız etmeye çalışmıyordum. Huzursuz olduğunda uzaklara baktığını biliyorum, o kadar. Seradan beri benden uzak duruyorsun."

Genç adam hiçbir şey söylemedi ama Gretchen onun yanaklarına kırmızılığın yayılmasını izledi.

"Bak Hunter, eğer hareketlerim seni rahatsız ettiyse özür di-

lerim. Arkadaş olmamızı istiyorum. Hâlâ arkadaş olabiliriz, öyle değil mi?" Yüzündeki ifadeyi olabildiğince masum tutmak için kendini zorladı.

"Arkadaş," dedi Hunter bir süre sonra. "Elbette."

"Harika. Sana dostça, projemde bana biraz yardım edebilir misin diye sormayı düşündüm."

Hunter kapıyı arkasından kapatıp odanın içine doğru biraz ilerledi. "Tabii."

Gretchen gülümseyerek özenle katlanmış mektup öbeğini ona uzattı. "Mükemmel. Bunu okuyucular için ilginç olacak şekilde uyarlamaya çalışıyorum, dinamiklerle ilgili sorun yaşıyorum."

Hunter ilk mektubu alıp açmaya başladı. "Dinamikler mi?"

Gretchen elini mektupların önüne koydu –genç adam onları fazla erken okuyup fırlayıp kaçmasın diye– ve kanepeyi işaret etti. "Oturalım mı?"

Bir yanı bunu geri çevirmesini bekliyordu ama bir tereddüt anından sonra Hunter peşinden geldi. Gretchen gizlice adamın pantolon ağına baktı. Genç adam ona olan isteğiyle kendini kontrol edemeyerek şimdiden sertleşmişti. O anda Gretchen onun bakirliğine *bayıldı*.

Gretchen, Hunter'a doğru biraz daha yaklaştı, verdiği mektuplarla ilgiliymiş gibi yaparak kolunun üzerine biraz eğilip göğsünü bastırdı. "Eğer burada anlatılan şeylerin bazılarını canlandırabilirsek yazmamın daha kolay olacağını düşündüm. Ne de olsa ben *görsel öğrenen* biriyim."

"Anlıyorum." Hunter'ın bakışı ona döndü, sonra sanki tutuşmuş gibi uzağa baktı.

Gretchen adamın yüzünün iyi tarafını kendisine doğru tutmaya dikkat ettiğini fark etti, bunu gördüğünde kalbinin küçük bir kısmı

sızladı. Kim olduğunu saklamaya ihtiyaç duyacak kadar korkunç olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Yara izleri güzel değildi ama büyüleyiciydiler. Onu farklı kılıyorlardı.

Gretchen farklıyı severdi.

"O zaman başlayalım mı?" Gretchen ilk mektuba uzandı, göğsünü yine adamın koluna sürttüğünde göğüs ucu bu temasla sertleşti. Bir zevk iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Yanındaki genç adam çok büyük, sert ve sıcaktı, muhteşem kokuyordu. Kahretsin, bu işkence birkaç dakika daha sürse genç kadın sıcaktaki bir kedi gibi ona sürünüyor olacaktı. "Neden ilkini ben okumuyorum? Sen de sonrakini okuyabilirsin."

"Pekâlâ," dedi Hunter. Gretchen onun bakışlarının mektuplardan göğüslerine kaydığını fark etti.

Kibarca boğazını temizledi, ilk mektubu açtı, sonra gözucuyla genç adama baktı. "Bu mektupta bir kadın ile bir erkekten bahsediliyor. Ben Lula olacağım, sen de benim için Ben karakterini okursan memnun olurum."

Hunter çabucak başını sallayarak onayladı.

"Sevgili Ben," diye başladı Gretchen yumuşak bir sesle. *"Birbirimizi son görüşümüzün üzerinden otuz gün geçti. Senin kollarında olmadığımda zaman ne kadar da ağır geçiyor. Ne acı verici yavaşlıkta hareket ediyor güneş gökyüzünde ve günler geceye dönüyor. Geceler benim için en zoru."* Gretchen yine gözucuyla Hunter'a baktı ama genç adam uzaklaşmamıştı. Cesaretlenerek devam etti. *"Bizim zamanımız en karanlık saatler gibi görünüyor aşkım. Dün gece en son eğlencemizle ilgili bir rüya gördüm. Karanlıkta beni bulduğunu hatırladım. Elini elimin üzerine koyup dudaklarına götürdün."*

Hunter'ın dudakları büzülerek yanaklarındaki izleri bir araya getirdi. Genç kadının eline uzandı. Büyülenen Gretchen'ın dikkati öyle dağılmıştı ki genç adamın parmak boğumlarını sıyırarak geçen dudaklarını neredeyse kaçırıyordu, her yanına yeniden ateş bastığını hissetti.

Okumaya devam ederken sesi biraz titriyordu. *"Sonra, bana ne yapmak istediğin hakkında fikrini değiştirmiş gibiydin. Elimi alıp başımın üstüne götürerek oraya sabitledin. Beni kanepenin üzerine yatırdığını, ağırlığının üstümde olduğunu hatırlıyorum."*

Hunter yanında kaskatı kesildi, Gretchen onun kendisini geri çevireceğini düşündü. Ama sonra genç adam parmaklarını onunkilere dolayıp elini başını üstüne kaldırdı. Onu soluksuz bırakan hızlı bir hareketle kanepenin üzerine itti, ağırlığı genç kadının üstünde ve bacaklarının arasındaydı.

Yüzü öpecek kadar yakındı, nefesi Gretchen'ın tenine sürtünüyordu. Bakışları onun yüzünde dolaştı, Gretchen sinir uçlarının kıpırdandığını hissetti.

Hunter onu inceledi. "Bu sana dokunmamı sağlamak için bir plan mıydı?" diye sordu yavaşça. Başparmağı genç kadının belini okşadı, gözleri onunkileri delip geçiyordu.

"Kim, ben mi?" Gretchen ona masum bir bakış attı. "Ben yalnızca senin bana bazı mektupları canlandırmakta yardım etmeni istedim."

"Hımmm."

Gretchen kalçalarını kıpırdatarak genç adamın oraya yaslanan aletini hissedene kadar onun altında biraz kıpırdandı. Ağzından saf bir zevk iç çekişi kaçtı. "Küçücük bir başka amacım daha olabilirdi. Küçücük."

Hunter'ın başparmağı belini okşamaya devam ederken hiçbir

şey söylemedi. Bu küçük hareket bile Gretchen'ı çılgına çeviriyordu. Genç adamın bacaklarının arasına yerleşmiş ağırlığı, onu taciz eden bu küçük dokunuşla Lula'nın hissettiklerini kesinlikle anlıyordu.

"Sırada ne var?" diye sordu Hunter boğuk bir sesle.

"Dur bakayım," diye fısıldadı Gretchen genç adamın eli kalçasına doğru kaymaya başladığında dikkati dağılarak. *"Yalnızca senin dokunuşunu düşününce bile tahrik olmamla iç çamaşırlarım ıslanıyor. Tenimde gezinen dudaklarını düşünüyorum. Giysilerimi nasıl yırtıp atacağını, beni keyiften çığlık attırmaya kararlı bir halde yüzünü kadınsı taçyapraklarıma nasıl gömeceğini. Tadıma bakıp ellerin göğüslerimi okşamak için yukarı uzanırken bana zevk vereceksin."* Gretchen mektupla yüzünü yelpazeledi. "Vay canına. Kulağa vahşi geliyor."

Hunter onun söylediklerini duymazdan gelerek elini dikkatle belinden kaydırarak göğüskafesine götürdü. Bir an için göğsünün üzerinde havada kaldı, sonra avcunu çok yavaşça tişörtünün üzerinden göğsünün üstüne koydu. Başparmağı göğüs ucunda dolaştı, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıran Gretchen derin bir iç çekti.

Hunter başını eğerek onun göğüslerine baktı, kendi nefesi de genç kadınınkiyle aynı anda hızlanmıştı. Çok nazikçe eliyle göğsünün üzerinde daireler çizerek onu mıncıkladı, göğüs ucunu parmaklarının arasına alarak hafifçe çekti.

Gretchen inleyerek dudağını ısırdı, ses çıkardığı için kendine kızdı. Genç adamın yüzündeki bakış öyle inanılmaz derecede yoğundu ki bunu bölmekten nefret ediyordu, onun hiçbir şey için durmasını istemiyordu.

Hunter onun göğüslerini okşamaya devam ederek fısıldadı:

"Mektup ne diyordu?"

"Hım." Gretchen bakışlarını ondan uzaklaştırmak için çabaladı. Genç adamın parmakları göğüs uçlarından biriyle oynuyor, onu daha da sertleşmiş bir tepeciğe dönüşmeye ikna ediyordu; Gretchen'ın nabzı bacaklarının birleştiği yerde atıyordu. Tekrar mektubu okumak için ağırlığını bir tarafa verirken hafifçe kalçalarını sallayarak genç adamın aletinin kadınlığına bastırmasının verdiği hissin zevkini çıkardı. Kendini mektubu odaklanmaya zorladı. *"Tenime hafifçe değerek geçen dudaklarını düşünüyorum."*

"Tendeki dudaklar mı?" Hunter elini onun göğsünden kaldırarak tişörtünü hafifçe yukarı çekmeye başladı, her geçen an gözle görülür bir güven kazanıyordu. Gretchen'ın tişörtünü boynuna kadar çekerek, sutyeniyle karnını ortaya çıkardı. Başını eğerek hayranlıkla ona baktı, parmaklarının dış tarafını genç kadının çıplak teninde gezdirdi, sonra da göğsünün kabarık kısmını öpmek için eğildi.

Gretchen bunun karşılığında inledi. "Bu çok güzel hissettiriyor Hunter. Daha fazla."

Genç adam sutyeni kenara itip sızlayan göğüs ucunu ortaya çıkararak kadının tenini yaladı. "O adam da burayı yalıyor mu?"

"Yaptığına eminim," diye fısıldadı Gretchen.

Hunter daha da öne eğildiğinde Gretchen sırtını kavis yapıp göğüs ucunu ona sundu.

Genç adam inleyerek onu ağzına almak için aşağı doğru ilerleyip tenini hafifçe emdi. Dilini göğüs ucunda dolaştırıp fısıldadı: "Bana ne yapacağımı söyle, sana neyin zevk verdiğini."

"Bunu yapmaya devam et o kadar," dedi Gretchen parmaklarını onun saçlarında gezdirerek. Artık onunla daha fazla ilgilen-

mediğinden mektubun uçarak yere düşmesine izin verdi. Gözleri kırpışarak kapandı, kendini genç adamın teninin üzerindeki ağzının verdiği histe kaybetti. "Tanrım, Hunter, bana inanılmaz hissettiriyorsun."

"Giysilerini yırtmak," diye fısıldadı Hunter; onun mektuptan alıntı yaptığını anlamak Gretchen'ın bir anını aldı. "Yüzümü senin kadınsı taçyapraklarına gömmek."

Genç adamın elleri aniden çılgına dönmüş bir halde Gretchen'in yoga pantolonuna asılarak kalçalarından aşağı kaydırdı.

Heyecanlanan Gretchen yardımcı olmak için kalçalarını kaldırdı. "Evet, Hunter, evet."

Hunter onun pantolonunu aşağı çekerek tenini ortaya çıkardı. Daha Gretchen ona bir şey yapmasını söyleyemeden dizlerindeki kumaşı gererek bacaklarını iki yana ayırdı, yüzünü kadının sızlayan tenine gömdü.

Ani hareketten şaşkına dönen Gretchen'ın nefesi kesildi. Genç adamı ona dokunması için ikna etmesi gerekeceğini düşünüyordu ama şimdi her şey apaçık ortaya yayılmıştı, Hunter onun üstüne açlıktan ölmekte olan bir adam gibi atlayacaktı.

"Ah, kahretsin," diye inledi genç adam, Gretchen onun nefesini kadınlığında hissetti. Hunter diliyle hafifçe vurdu, yaladı, sonra yine inledi. "Tadın öyle güzel ki."

Ah yüce Tanrı, genç kadının üzerinde dolaşan ağzı inanılmaz hissettiriyordu. "Evet. Bana dokunmaya devam et." Gretchen'ın elleri adamın saçına giderek onu orada tuttu.

"Bana nasıl yapacağımı söyle," diye mırıldandı genç kadının tüm vücuduna titreşimler yollayarak.

"Klitorisim," diye fısıldadı Gretchen. "Dilini oraya koy."

Hunter da öyle yaptı, genç kadın neredeyse kanepenin üzerine boşalıyordu. Tüm vücudu alev aldı, onun sunduğu zevke duyduğu büyük ihtiyaçla tırnaklarını genç adamın kafasına batırdı. "Daha çok."

Hunter'ın dil darbeleri kaba ve eğitimsizdi ama coşkusunda katışıksız, nefis bir şey vardı. Gretchen bunu –ve bu adamı– çok uzun gelen bir süredir bekliyordu. Dilini yeniden klitorisine çarpıp sonra da daireler çizdiğinde buna karşılık ürperdi. "Oh, bunda çok iyisin."

Şaşkınlıkla Hunter'ın yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Zihninde alarm çanları çalmaya başladı ama onu yeniden cesaretlendiremeden önce genç adam oturup güçlükle nefes alarak ondan uzaklaştı.

Gretchen gözlerini kırpıştırarak açıp ona baktı, hâlâ ihtiyaçla titriyordu. "Sorun ne?"

Hunter'ın yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Eli pantolonunun önüne gitti, kumaşın üzerinden aletini sıvazladı, sonra yeniden uzaklaştı. "Ben... yapamam."

"Yapamaz mısın?" Gretchen ona alaycı bir şekilde dudak büzdü. "Lütfen Hunter. Bunda çok iyiydin."

Hunter bir elini yüzünde dolaştırarak tekrar homurdandı. "Sorun sen değilsin. Yalnızca... Ben..." Yumruklarını sıkıp sessiz kaldı.

O ne? Dayanamayacak mıydı? O anda Gretchen'ın umurunda bile değildi. O sadece onun ağzının yeniden üzerine gelip coşkuyla yalamasını istiyordu. "Bana dokunmayacak mısın? Bana dokunmaktan hoşlanmıyor musun?"

Hunter ona öyle acı dolu bir bakış attı ki genç kadının nefesi boğazında düğümlendi. "Sana dokunmaya bayılıyorum."

"Ne kadar ıslandığımı hissettin mi?" diye sordu Gretchen ona. "Gelmeye çok ihtiyacım var. Bana dokunmayacak mısın?"

Hunter yerinden kıpırdamadı.

Artık B planının zamanı gelmişti. Gretchen'ın parmakları kadınlığının kaygan sıcaklığına kaydı. "Eğer sen benim işimi bitirmeyeceksen sanırım bunu kendim yapmam gerekecek, öyle değil mi?"

Hunter'ın nefesini tuttuğunu duydu. Genç adamın bakışları aynı anda şehvet ve ihtiyaçla dolu bir halde onun üzerine döndü. Gretchen cesaretlenip bir parmağını tembel daireler çizerek klitorisinin üzerinde kaydırıp tüm vücuduna zevk dalgaları yolladığında titredi. Hunter sanki büyülenmiş gibi onu izliyordu, eli pantolonunun önünü zorlayan sert uzunluğu sıvazladı.

"Benim için kendine dokun," diye fısıldadı Gretchen, bir parmağını kadınlığının ıslak kuyusuna daldırıp çıkararak ıslaklığı klitorisine yaydı. Gittikçe hızlanarak parmağıyla daireler çizmeye devam etti, tepeciğine yaklaştığında dudağını ısırdı.

Pantolonu dizlerine dolanmış, kendini orgazma ulaştırmak için sıvazlarken bacakları sonuna kadar açılmış bir halde bir kanepede uzanırken kendini tuhaf hissetmeliydi. Ama karşısındaki kanepede oturan adamın bakışları onu güçlendirmişti. Bunu Hunter için yapmak istiyordu. Genç adamın ona ne kadar zevk vermiş olduğunu göstermek istiyordu.

"Kendine dokun Hunter. Çok yaklaştım." Gretchen öbür elini de bacaklarının arasına kaydırarak ne kadar ıslandığını ona göstermek için kadınlığının dudaklarını iki yana ayırdı.

Onun pantolonunun fermuarını açıp aşağı indirmesini, sonra bunu iç çamaşırlarının izleyerek aletini serbest bırakmasını zevkle izledi. Baş tarafı ihtiyaçla koyu kırmızı bir renk almıştı, boşalma

öncesi sıvıyla kayganlaşmıştı. Genç adam onu bir kez sıvazladı, hareketleri sarsıntılıydı.

Gretchen onun penisi üzerinde çalışan elinden büyülenmiş bir halde kendine zevk vermeye ara verdi. *Tanrım, o çok güzeldi.*

"Sakın durma," diye buyurdu Hunter, sesi kulak tırmalıyordu. "Görmeye... ihtiyacım var."

"Durmayacağım," diye söz verdi Gretchen, tekrar kendine dokunmaya başladı. O klitorisiyle oynamaya devam ederken genç adamın da aletini sıvazlayıp çekmesini izledi. "Üstümdekinin ağzın olmasını dilerdim," dedi ona. "Aletinin de derinliklerimde." Bir parmağını kadınlığına daldırdı.

Hunter yeniden inledi, yüzü buruştu. İçinden sıcak bir sıvı fışkırdı, genç kadının karnına sıçradı. Yüzündeki bakış öyle enfes bir zevkle doluydu ki Gretchen kendi bedeninin de zevkle zonkladığını hissetti. Parmaklarını klitorisinde daha hızlı çalıştırarak bir an sonra o da şiddetle ve darmadağın olarak boşaldı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Kısa bir süre sonra gözlerini açtığında oda boştu. Hunter yine geri çekilmişti.

Peki, bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Gretchen kendi kendine gülümsedi, bir parmağıyla onun karnında bıraktığı sıvıya dokundu. İçinde Hunter'ın ondan daha fazla uzak durmayacağına dair bir his vardı.

İşler oldukça iyi gidiyor, diye düşündü.

Yedinci Bölüm

Hunter vücudu ihtiyaçtan kaskatı kesilmiş bir şekilde yatakta uzanıyordu, gözlerini tavana dikmişti.

Kütüphanedeki o sahneyi zihninde tekrar tekrar izlemişti. Gretchen'ın ondan kendisine projede yardım etmesini isterken sorduğu masum soru. Koluna baskı yapan göğsü, aletinin buna anında karşılık vermesi. Başını geriye atmış onu izlerken yumuşacık kızıl saçlarının omuzlarının üzerinde hareket edişi.

Genç kadın açık saçık mektupları yüksek sesle okumaya başlayıp ondan bunları canlandırmasını istediğinde hissettiği büyük şaşkınlık.

Hunter elini onun göğsüne koymuştu, bu öyle yoğun bir zevkti ki neredeyse darmadağın olmuştu. Genç kadın onun dokunuşuyla geri de çekilmemişti. Tersine, o pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırıp tadına bakacak kadar cüretkârlaşana dek kalçalarını küçük hareketlerle altında oynatarak onu cesaretlendirmişti.

Hunter o anda kendini kaybetmişti. Tamamen, sonuna kadar genç kadının olmuştu.

Sadece... Çok fazla şeyi fazlasıyla erken hissetmişti. Kontrolünün gerektiği gibi olmadığını biliyordu, aniden tecrübesizliğini göstermekten korkarak gerilmişti. Genç kadın biraz somurtmuştu ama sonunda kendine dokunup karşılığında onu da kendine dokunmaya davet ederek onu yine şaşırtmıştı.

Hunter bu projeyi kurgulayıp harekete geçirdiğinde genç kadınla biraz vakit geçirmeyi ummuştu sadece. Onun etrafında olmayı, onu görüşlerinin şiddetli arzularını tatmin etmesine izin vermeyi. Bu öğleden sonra aldığı gibi bir şeyi hiç ummamıştı.

Gretchen onun yara izlerinden dolayı gerilememişti. Yaralı eliyle eksik parmağından ürküp uzaklaşmamıştı. Hunter yanağına dokundu. Genç kadına elini uzattığında o geri çekilmemişti. Hatta sanki... onun dokunuşuna hevesli gibiydi. Sanki uzun zamandır beklediği şey buymuş gibi.

Hunter ona istediği şeyi vermekte aciz kalmıştı. O becerilmek istemişti ama Hunter toy bir okul çocuğu gibi ondan uzaklaşmış, bunun yerine aletini ileri geri sıvazlamıştı. Utanç açlıkla karıştı, Hunter hayal kırıklığıyla yatağında oturdu.

Aleti yeniden sertleşmişti bile. Gretchen'la ilgili en ufak bir düşünce bile onun ihtiyaçla vahşileşmesine neden oluyordu.

Onu yeniden görmek istiyordu. O öğleden sonra onu iyice tatmin olmuş bir şekilde kanepede bırakmıştı. Gretchen onun bu terk edişi yüzünden incinmiş miydi acaba? Kızmış mıydı? Onun kadar hayal kırıklığına uğramış mıydı? Birden Hunter'a onunla konuşup kendini açıklamak çok önemli göründü. Ona tecrübesizliğinden bahsetme düşüncesi boğazının kurumasına neden oldu ama o bunu bilmeyi hak ediyordu. Sorun o değildi, Hunter'dı. Hunter onun bir dakika daha kendisiyle ilgili yanlış bir şey oldu-

ğunu düşünmeye devam etmesini istemiyordu.

Zıplayarak yataktan fırladı, üzerine bir sabahlık geçirerek Buchanan Malikânesi'nin koridorlarından aşağı yönelirken gevşek bir şekilde bağladı. Gretchen onun deli olduğunu düşünecekti. Tamamen zırdeli. Ama Hunter'ın onunla konuşması gerekiyordu.

Kısa bir süre sonra tereddüt ederek onun kapısının önünde duruyordu. Genç kadının kapısı kapalıydı, altından ışık da sızmıyordu. Uyuyordu. Hunter kalmalı mıydı? Yoksa gitmeli mi? Cesaretini toplayarak yavaşça kapıyı çaldı, cevap gelmeyince daha güçlü vurdu.

Bir an sonra Gretchen kapıya geldi, uykulu uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Üzerinde ona büyük gelen bir tişört ile iç çamaşırları vardı. Uzun, kıvrımlı bacakları çıplaktı. "Hımm Hunter? Neler oluyor?"

Genç kadın ağız sulandırıcıydı. Yumuşacık, uykulu, muhteşem. Tişört bir omzundan aşağı kayıp tenini çıplak bırakmıştı, Hunter daha fazla bekleyemedi.

İleri doğru hareketlendi, onu omuzlarından tutup öptü.

Gretchen kaskatı kesildi; o korkunç, korkunç korku –genç kadının ona karşı bir çekim duymadığı korkusu, dokunuşuyla geri çekileceği korkusu, onu reddedeceği korkusu– Hunter'ı yıkıp geçti. Ama sonra Gretchen coşkuyla kollarına atılarak ellerini ensesine kaydırıp öptü.

Bu, Hunter'ın ilk öpücüğüydü. Genç kadın kollarında yumuşadıktan sonra ne yapacağını bilmediğini fark etti. Daha önce hiç kimseyi öpmemişti. Ya bu işi batırırsa? Ya...

Gretchen'ın dili dışarı kaydı, genç adamın dudaklarının birleştiren sıkı çizgiyi yaladı.

Ah, kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu Hunter'ın şimdiye dek hissettiği en hayret verici şeydi. Gretchen'ın dilinin ucu aletini yalıyor da olabilirdi, bu yüzden tam da oraya ani bir sarsıntı yolladı. Hunter kendine engel olamayarak inledi.

Gretchen diliyle yeniden ağzının çizgisine dokundu, Hunter onun bu saldırgan yönlendirmesiyle büyülenmiş bir halde dudaklarını araladı. Gretchen'ın dili hemen ağzının içine kayarak onun ihtiyaçtan sertleşmesine neden olan ikna edici bir hareketle diline darbeler vurdu.

"Gretchen," diye fısıldadı Hunter onun dudaklarına doğru. Aleti onun için öyle sızlıyordu ki doğru düzgün düşünemiyor, buraya ne yapmak için geldiğini unutuyordu. "Ben... Bizim konuşmamız gerek."

Gretchen'ın sımsıcak, enfes bedeni aniden geri çekildi. "Konuşmak mı? Bu kulağa hoş gelmiyor." Başını ona doğru kaldırarak tacizkâr bir bakış attı. "Buraya benden ayrılmaya mı geldin?"

"Hayır." Hunter sürünerek onun bacaklarının arasına girip yine oraya yerleşmek istiyordu. Tekrar her yerine dokunmak istiyordu. Onu okşamak. Onu daha çok öpmek. Saatlerce öpmek. "Ben sadece... Aramızda söylenmesi gereken şeyler var."

"Bu kulağa ciddi gibi geliyor. Neden yatağa gelip bana anlatmıyorsun? Burası soğuk." Gretchen hafifçe ürperdi, Hunter onun yatarken giydiği tişörtün ince kumaşının altından beliren göğüs uçlarının sertleştiğini fark etti.

Bu görüntü onun neredeyse oracıkta boşalmasına neden olacaktı. Bir eliyle yüzünü sıvazlarken Gretchen elini tutup onu yatağa götürdü. Genç kadın örtülerin altına sokulup onları Hunter için açık tutarak onu davet etti.

Hayatında gördüğü en güzel, en arzu edilir kadın onu yatağına davet ediyordu. Kahretsin, o şanslı bir piçti.

Hunter tereddüt etti ama sonra kaskatı, rahatsız ve acayip hissederek yatağa onun yanına süzüldü. Buraya ait değildi. Genç kadın onun sabahlığını açıp, yüzünün bir yarısını kaplayan yara izlerinin bir yanından aşağı doğru devam ettiğini de görüp geri çekilecekti. Uzaklaşacaktı, Hunter kendi aşağılanmış öfkesinde yuvarlanmak için yalnız kalacaktı.

Gretchen onu şaşırtarak uzanıp ışığı söndürerek odayı karalıkta bıraktı. "Daha iyi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Huzursuz görünüyorsun."

Öyleydi. İnanılmaz gergindi, genç kadının aklının başına gelerek onun yakışıklı olmadığını fark etmesini beklemeyi sürdürüyordu. "Işıkların kapalı olması senin için daha iyi," dedi. "Görecek daha az şey var."

Gretchen'ın karanlıktaki sıcak kıkırdaması aletinin dikilmesine neden oldu, genç kadının saçları omzuna sürtündüğünde neredeyse yüksek sesle inledi. Gretchen'ın parmakları onun göğsüne dokunarak tüylerinin çizgisini hafifçe takip etti. "Görünüşün hoşuma gidiyor."

"Bana yalan söyleme," dedi Hunter sertçe, öfke bir hançer gibi her yanına yayılırken. Ona dokunmaktan daha fazla istediği hiçbir şey olmasa da ellerini yumruk şeklinde iki yanında tutuyordu. "Ben nasıl göründüğümü biliyorum."

"Ben de biliyorum," dedi genç kadın rahat bir tavırla, o müteçaviz parmaklar karnından aşağı inerek göbek deliğinin çevresinde yavaşça daire çizdi. "Koyu renk saçların ve güçlü bir burnun ile yüzünün bir tarafında yara izleri var. Boyun benden uzun, koca-

man kolların var; sanki dünyayı yüzünden korumaya çalışıyormuşsun gibi, mümkün olduğunda yanağını öbür yana çeviriyorsun."

Hunter'ın nefesi kesildi. Şaşırmış bir halde bir an hiçbir şey söylemeyerek bekledi. Onun bir şey söylemesini bekledi. Genç kadın sessiz kalınca bir şey söylemek, onun bu mücadelesinin derinliğini hissetmesini sağlamak için mücadele etti. "İnsanlar beni görünce çekiniyorlar. Yüzümü gördüklerinde başka tarafa dönüyorlar."

"İnsanlar sersem," dedi Gretchen; Hunter onun omuzlarının sanki hafifçe omuz silkiyormuş gibi yukarı kalktığını hissetti. "Sen harika, zeki... ve birkaç yara izi olan bir erkeksin."

Gretchen'ın parmağı onun göbek deliğinin içine girerek dikkatini saçmak üzere olduğu kızgın itirazdan uzaklaştırdı. Onu dinlemiyordu. Herkesin kafasını çevirdiği biri olmanın nasıl hissettirdiğini anlamıyordu. Yüzüne atılan bir bakışla insanların midesini kaldırmanın nasıl olduğunu.

Dünyada böylesine yapayalnız kalmanın nasıl olduğunu.

Tabii genç kadın göbeğiyle oynarken, mis kokulu saçları göğsüne sürtünürken yalnız olmayı düşünmekte çok zorlanıyordu.

"Bana dokunmayacak mısın?" diye fısıldadı Gretchen ona. "Çok katı ve kızgın görünüyorsun."

Hunter ona dokunma ihtiyacıyla acı çekiyordu. Acı. Ama bir şey ona engel oluyordu. Korku... ama neden? Reddedilmekten mi? Daha önce birçok kez karşılaştığı o iğrenme ifadesini onun yüzünde de görmekten mi?

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Gretchen."

"Hımm?" O sataşan, hoş ahenkli tını genç kadının sesine geri dönmüştü. "Bana nasıl dokunacağını mı bilmiyorsun?"

"Hayır," dedi Hunter sertçe daha ağzından çıkarken sözcükten

nefret ederek. "Ben hiç... Ben..."

"Tamam Hunter."

"Değil," dedi Hunter kabaca, uzanıp göğsünü gıdıklayan bir saç lülesine dokunmaya cesaret ederek. Yumuşacık ve ipeksiydi; genç adamın aklı hemen onun üzerinden kayan saçlar ve onları izleyen çıplak bedeniyle ilgili görüntülerle doldu. Aleti büyüdü, genç adam ihtiyaçla fışkırmayı önlemek için dudağını ısırdı. "Tamam... değil."

"Bakir olduğunu biliyorum Hunter. Bu kadarını tahmin ettim. Yaralandığında çok küçüktün, ben de varsaydım ki..."

Genç adamın dudakları ironik bir biçimde kıvrıldı. Gretchen biliyordu tabii. Hunter işte o kadar açıktı. "Ben yalnızca sorunun sende olmadığını bilmeni istedim. Sorun benim. Hep benim; seni uzağa itiyorsam bu, yakına nasıl çekeceğimi bilmediğim için. Ben... Ben insanlarla pek iyi değilim."

"Ben de değilim," dedi genç kadın rahat bir sesle. "Fark ettin mi bilmiyorum ama düşündüğüm ilk şeyi pat diye söyleme eğilimim var."

"Senin bu özelliğini seviyorum," dedi Hunter ona dürüstçe. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Hımmm." Genç kadının sesi memnun çıkıyordu.

Hunter cesaretlenerek gözlerini kapattı, o saç lülesini okşayarak avcuna dökülen derin kızıllığı hayal etti. "Seni düşünmeden duramıyorum, Gretchen. Sana yeniden dokunmak istiyorum. Seni keşfetmek. Yapmam gerektiği gibi sana zevk vermek ama sen bana her dokunduğunda ben yalnızca... bunu kaçırıyorum."

"Hep tetikte mi?" dedi Gretchen kıkırdayarak.

Hunter'ın boğazı bir aşağılanmayla düğümlenerek sessiz kaldı.

"Hunter. Önemli değil. Umurumda değil," dedi genç kadın yavaşça. "Sorun ben miyim? Sana göre fazla mı önde gidiyorum?"

"Hayır. Senin önde gitmeni seviyorum. Ben sadece..." Hunter söylenecek doğru sözleri bulmak için çabaladı. İlk kez odanın bu kadar karanlık olmamasını diledi, böylece onun yüzünü, güzel gözlerindeki ifadeyi görebilirdi.

"Beni keşfetmek ister misin? Rahatsız olmam."

Hunter sessizleşti. *Genç kadın tam olarak ne teklif ediyordu?*

"Buraya," dedi Gretchen alçak bir sesle genç adamın elini beline götürerek. Sonra arkasına uzanarak elini yatak başına koydu. "Ellerimi buraya koyacağım, kıpırdatmayacağım. Bana istediğin gibi dokunabilirsin, sana dokunmayacağıma söz veriyorum. İhtiyacın olduğu kadar yavaş gideceğiz. Söz veriyorum."

Hunter'ın nefesi hızlandı. Kıpırdamadan durdu, genç kadın tek bir kasını bile oynatmayınca onu karanlıkta görebilmeyi dileyerek oturdu. Ama ışıkları açmak istemiyordu, henüz değil. Onun çekindiğini görmek istemiyordu. "Ben ne yapmalıyım... Sen ne istiyorsun?"

"Sen ne istersen. Ben alman için buradayım." Gretchen'ın sesi ihtiraslıydı, hâlâ onu Hunter için öylesine mest edici kılan o nefis eğlenceli tınıyı taşıyordu. "Bu senin oyunun. İdare sende."

Hunter'ın yatakta uzanması için uzun bir an geçti... ve pürüzsüz bir bacak keşfetti. Genç kadının teninden büyülenerek onu okşadı.

"Daha yukarı çıkabilirsin, biliyorsun. Isıracak bir şey yok."

"Biliyorum. Ben sadece... keyfini çıkarıyorum." Bu onun bir kadına ilk dokunuşu, bir kadını ilk gerçekten keşfedişiydi. Anın tadını çıkarmak istiyordu.

Buna sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Daha genç yaşlarında bile basit bir dokunuşun ihtiyacıyla acı çekerken seks için bir eskort tutmayı asla aklından geçirmemişti. Aletini emmesi için bir kadına para vermek, sonra da onu gördüğünde ürküp çekilmesini izlemek mi? Hayır, seks için para ödemek her iki dünyadaki en berbat şeymiş gibi görünüyordu.

Ama yine de Gretchen kendini ona sunmuştu. Eli onun bacağının üst kısmını okşayarak daha yukarı çıktı.

"İşte şimdi bir yere varıyoruz," dedi genç kadın, sesi hafifti ama içinde bir titreme tınısı vardı.

"Sen... gergin misin?"

"Daha çok heyecanlıyım," dedi Gretchen, Hunter onun sesindeki nefesi kesilmiş hali duyabiliyordu. "Beklenti dolu. Karnım –ve diğer yerlerim– bununla sızlıyor. Bir haftadır seni kendime dokundurmaya çalışıyordum."

Hunter bunu biliyordu. Gretchen onu kütüphanede öyle ya da böyle baştan çıkarana dek cesareti yoktu o kadar. Keşfeden eli ilerledi, genç kadının tişörtünün kenarına geldi. Onu kavrayıp göğüslerinde toplanarak göğüs uçlarını ana hatlarıyla belirlediğini hayal ederek kumaşı onun bedeninden uzaklaştırdı.

Dokunmakta *sınırsız yetkisi* olan göğüs uçları. İçinde yeni bir ihtiyaç dalgası yükseldi, aletinin ucundan sızan sıvının boxerını ıslattığını hissetti. Her an kontrolü kaybedebilirdi. Yavaş yavaş ilerlemeliydi.

Bedenini sakinleştirmek için derin nefes alarak kendini rahatlamaya zorladı.

"Eğer üzerimdeki tişörtü çıkarmak istiyorsan bunu kendin yapmalısın. Sana yardım edemem, hatırladın mı?" Hunter onun bir

hatırlatma gibi yatak başının tahtasında tıkırdayan parmaklarının sesini duydu.

"Burada idare bende sanıyordum," dedi.

"Öyle. Tamamen boyun eğmem gereken zamanlarda bile patronluk taslıyorum sadece," dedi Gretchen, sesi işveliydi. "Yaramaz olduğum için bana her zaman şaplak atabilirsin istersen."

Hunter bu hayalle inledi. "Gretchen lütfen. Kontrolümü korumam gerek."

"Ah, tabii. Üzgünüm." Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Ben sadece burada uzanıp sessiz duracağım. Tamamen sessiz, muhtaç, yarı çıplak ama eğer fırsat verilirse tamamen çıplak olmak için de çok istekli."

Hunter'ın eli tişörtü daha sıkı kavradı, eski kumaşın biraz esnediğini hissetti. "Ya bunu yırtıp üzerinden çıkarırsam?"

Gretchen'ın nefesi kesildi. "O zaman son derece yaramazlık yapmış olursun. Bana uyar."

Hunter kumaşa daha fazla asıldı, memnun edici bir yırtılma sesi ile Gretchen'ın nefesini tuttuğunu, peşinden de haylaz bir kıkırdama geldiğini duydu. Biraz sonra gevşek kumaşı elinde tutuyordu, onu bir kenara fırlattı.

"Sonra da külodumu mu yırtacaksın?"

Hunter elini kıpırdattığında onun geniş yatakta yanında duran bacağını hissetti. Külodunun neye benzediğini hatırlamıyordu. Büyük beden tişörtü tarafından yutulmuşlardı. Aklı aniden Gretchen'ın seksi bir külot içindeki hayali görüntüleriyle doldu, bu görüntüyü çok sevmişti. "Seksi mi?"

"Hımm, çok değil. Biraz dantelli şort külot. Buraya gelip boylu boyunca uzanmayı pek beklemiyordum, o yüzden de en iyilerimi getirmedim."

"Ben... şort külodun ne olduğunu bilmiyorum."

"Öyleyse evet, inanılmaz, ultra seksi bir külot."

"O zaman onları yırtmamam gerek." Hunter kadının sataşma tarzını anlamaya başlıyordu. Karanlıkta bu biraz daha kolaydı. Belki o bunu anlamış, bu yüzden ışıkların kapalı olmasında ısrar etmişti.

Yatakta genç kadına uzandı, biraz acayip bir acemilikten sonra onun bacaklarının üzerinden geçen yumuşak bir kumaşa dokundu. Parmaklarını bel kısmına geçirip aşağı doğru çekmeye başladı; aklı o öğleden sonra olanlarla, aynı şeyi yapıp yüzünü onun bacaklarının arasına gömdüğü düşüncelerle doluydu.

Gretchen bundan hoşlanmıştı. Tanrım, o da bundan hoşlanmıştı ama kendini yavaşlatmalıydı. Mecburdu. Tamamen doymak için bunu yeterince uzatmaya niyetliydi. Bir daha asla böyle bir fırsatı olmayabilirdi. Bunun üzerine külodu genç kadının bacaklarından aşağı kaydırıp yere attı.

Zihni birden Gretchen'la ilgili hayallerle dolmuştu, genç kadın yatakta çırılçıplak uzanmıştı. Hunter için. Boxerının içindeki aleti taş gibi sertleşmişti. Genç kadın onu keşfedebileceğini söylemişti. Boxerını da yırtıp çıkarmak, kendini onun derinlerine gömmek de keşfetmek sayılır mıydı? Hayır. Gretchen ona dokunma izni vermişti. Ne fazla ne az. Hunter bunu alıp şükredecekti.

"Sessizsin," dedi genç kadın.

"Yalnızca düşünüyordum."

"Hımm. İyi düşünme mi, kötü düşünme mi?"

"Senin hakkında düşünüyordum. İyi düşünme."

"Seksi düşünme umarım."

"Şimdi nerene dokunacağımı düşünüyordum."

"Güzel..." dedi Gretchen uzata uzata. "Ayaklarımın oldukça çir-

kin olduğu söylenmişti bana. O tarafa yönelmenin aksini tavsiye ediyorum."

"Senin hiçbir yerin çirkin değil," dedi Hunter, ciddiydi. Onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Belki de ayaklarımı görmedin," dedi genç kadın neşeyle.

Hunter onun yanıldığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde ayağına uzanıp topuğunu avcuna aldı. Ayağının boyutuyla anında dikkati dağıldı. Kendisininkine göre küçücüktü. Başparmağı ayağının alt tarafı boyunca gezindi, sonra parmaklarını ayak kemerinin üzerinde kaydırdı. "Bende güzelmiş gibi bir his bırakıyor."

Genç kadın onun dokunuşu altında ürperdi. "Parmakların gıdıklıyor."

"Durayım mı?"

"Hayır. Bu kötü bir gıdıklanma değil. Yalnızca... ürpermeme neden oluyor."

Hunter eğilip ayağının üstünü öpmek için delice bir istek duydu. *Oradaki teni de yumuşacık olacak mı acaba?* Öğrenmek için eğildi, dudaklarını oraya sürttü.

Genç kadının nefesi ıslık gibi çıktı, Hunter'ın kulaklarına yumuşak bir inilti dokundu. "Ah, tamam. Bu oldukça iyi hissettirdi."

Genç adamın parmakları onun tenini keşfederek baldırlarına doğru çıktı. "Yumuşacıksın Gretchen."

"Hımm, evet. Her yanım oldukça yumuşak, duydum. Bilgisayarda geçen onca saatle diğer işler. Bu insana pek de yığınla kas katmıyor. Gerçi bahçıvanlık senin için işe yarıyor gibi görünüyor. Duştan çıktığın zaman gördüğüm o inanılmaz bir six-pack'ti*."

Gretchen'ın bitmek tükenmek bilmeyen gevezeliği hafif ve saygısızdı, Hunter genç kadının onu rahatlatmaya devam etmek

* Six-pack: Karın kasları geliştirildiğinde beliren altı parça kas grubu. (ç.n.)

için düzenli bir konuşma akışı sürdürdüğünden şüphelendi. İşe yarıyordu da. Genç adam kıkırdadı. "Ben yalnızca bahçeyle uğraşmıyorum, biliyorsun. Bir spor salonum var, her gün antrenman yapıyorum."

Onun kıpırdandığını hissetti, genç kadın aniden yatakta oturdu. Elleri öne uzanarak karanlıkta Hunter'ın omzuna hafifçe vurdu. "Lanet olsun Hunter. Sen az önce güldün mü yoksa?" Araştıran parmakları onun yanağına değdi. "Öyle bozuldum ki. Sonunda seni güldürebildim ve bunu göremedim."

Hunter hâlâ onun dokunuşu altındaydı. Genç kadının parmakları yaralı yanağını okşuyordu. Ellerini itip uzaklaştırma isteği çok güçlüydü, hareketsiz kalmak için savaşması gerekiyordu.

Gretchen'ın adamın teni üzerindeki parmakları kararsız kaldı. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Dokunuşum?"

Evet, demek istedi Hunter. Ama bunun yerine yutkunup "Devam et," diye karşılık vermek için kendini zorladı.

Genç kadının parmakları yeniden hafifçe yanağına dokundu, çene kemiğini takip ederek en derin yara izlerinden birinin üzerinden geçti. Ağzına ve düzgün olmayan bir şekilde yanağına uzanan çizgiye doğru ilerleyerek devam etti. Bu yara ameliyat sırasında düzeltilmişti ve Hunter gülümsemesini çarpıttığını biliyordu. Hiç gülümsememesinin nedenlerinden biriydi bu.

"Ben seni çirkin bulmuyorum Hunter. Seni tanıyan hiç kimse bunu yapamaz." Gretchen'ın sesi acı verici şekilde yumuşaktı. "Hatta bu yara izlerine sahip olduğun için şükrediyorum çünkü onlar seni benim için sakladılar, bu an için. Biraz bencilce davranıyorum, öyle değil mi? Ama yine de böyle hissetmekten alıkoyamıyorum kendimi."

Kadının bu sözleriyle Hunter'ın kalbi sızladı. Ona doğru uzanarak yanağını avcuna alıp kendisine doğru çekti. Onu öpmek istiyordu. Burunları acayip bir şekilde birbirine karıştı, Hunter onun kıkırdadığını duydu. Bunu umursamadı. Bu kadın için hiçbir şeyin ciddi olmamasını seviyordu, bu sayede üzerinde mükemmel olmak, he rşeyi doğru yapmak için daha az baskı varmış gibi hissediyordu. Onun Gretchen'ı bunu umursamazdı.

Hunter'ın ağzı kadınınkine eğildi, dudakları üstüne rasgele kondu. Önemli değildi, genç kadının tadı yine de tatlı, dudakları yumuşacıktı. Bu kez atakta olan Hunter'dı, o ağzını aralayana kadar altdudağını emip sonra dilini içeri soktu.

Gretchen inledi, dili onunkiyle buluştu. Elleri onun saçlarına dolandı, öpüşmeye devam ederlerken bedenini onunkine yasladı. Göğüs uçları genç adamın göğsüne sürtündü, Hunter'ın nefesi telaşla patladı.

Gretchen nefesini tutarak ondan uzaklaştı. "Fazla mı oldu?"

Hunter inledi. Neredeyse öyle olmuştu. Bir elini alnına bastırarak kendini toplamak için bir dakika durdu. Genç kadının parmakları hafifçe vurup okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. Ama bunun yerine onu daha da çılgına çeviriyordu. Hunter onun ellerinden birini üstünden çekip avcunun içini öptü. "Bunun yatak başında olması gerekmiyor mu?"

"Ah, doğru. Dikkatim dağılmıştı." Gretchen güldü. "Sanırım bana bir şaplak atmalısın, ha?" Yatak hareket etti, genç kadının bacağı onunkine sürtündü. Yüzükoyun dönmüştü. Bir an sonra, "Eller şimdi yerine geri döndü. Bana istediğini yap," diye duyurdu.

"Sana şaplak atmayacağım." Gerçi elleri onun poposuna dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

"Hiç eğlenceli değilsin."

O ise tamamen fazlasıyla eğlenceli, diye düşündü Hunter kendi kendine. Elleri bacaklarının üst tarafına giderek yukarı doğru ilerledi, sonra poposunun dolgunluğuna sürtünerek geçti.

Gretchen keyifli bir ses çıkardı. "Hımmm. Devam et."

Hunter sadece ona dokunabiliyor olmanın keyfiyle inledi. İki eli de kadının poposuna gitti, avuçlayarak yumuşak etini mıncıkladı. Aleti şimdi öyle çok sızlıyordu ki acı veriyordu ama ona dokunmayı bırakabilecek gibi görünmüyordu. Bir parmağını yanaklarının arasına kaydırıp onu keşfetmeye de karşı koyamadı. Kadınlığının ıslak sıcaklığını buldu... genç kadın sırılsıklamdı.

Gretchen'daki değişim çok hızlıydı. İnleyerek kendini onun parmaklarına doğru ittirdi, bir parmak onun derinlerine daldı. Oh Tanrım, öyle kızgın ve ıslaktı ki. İçindeki kaslar parmağının etrafına sımsıkı sarıldı, Hunter o kasların sarıldığı şeyin aleti olduğunu hayal etti ve...

İnleyerek boşaldı. Sıcak sıvı boxer'ının içine fışkırdı, –kahretsin, hâlâ lanet olasıca boxer'ının içindeydi– keder içinde kendini tutmak için genç kadından ayrıldı. Kontrolünü korumak için çok uğraşmış ama bunu mahvetmişti.

O geri çekilirken Gretchen bir itiraz sesi çıkardı. "Hunter?"

Hunter yuvarlanarak yataktan çıktı, küçük düşmüştü. *Kahretsin.* Bunu batırmıştı işte. Boxer'ının önü utancının kanıtıyla ona yapışmıştı.

"Hunter? Neredesin? Lütfen gitme." Genç kadının sesi yumuşacıktı.

"Ben... Kalamam. Ben..." Hunter kelimeleri söyleyecek kadar toparlayamıyordu kendini. *Küçük bir oğlan çocuğu gibi kendi üstüme boşaldım.*

"Ama dokunuşun çok güzel hissettiriyordu. Her yerim öylesine sızlıyor ki." Hunter örtülerin hışırdadığını duydu. "Gelip bana dokunmayacak mısın?"

"Gretchen," dedi sertçe. "Benim... temizlenmeye ihtiyacım var." İşte. Şimdi itiraf etmişti, genç kadın onu rahat bırakacaktı.

"Temizlendikten sonra geri gelip bana dokunmayı bitirecek misin?"

İçerisi karanlıktı ve onun yüzünü göremiyor olsa da şaşkınlık Hunter'ın dönmesine neden oldu. Gretchen bu kontrol eksikliğinden sıkılmamış mıydı? "Hâlâ sana dokunmamı istiyor musun?"

"Hey, sen istediğini aldın. Ben de kendiminkini almak istiyorum."

"Ama işler böyle yürümez ki. Ben bunu senin için güzel bir hale getirmek istiyordum."

"Benim niyetim de bunu benim için güzel bir hale getirmen," dedi Gretchen. "Eğer eğleniyorsak durmamız için hiçbir sebep yok. Ben de eğlendiğimizi düşünüyordum."

"Birimiz fazlasıyla eğleniyordu," dedi Hunter alaycı bir tavırla, genç kadının hoş tabiatı onunkini de düzeltmişti.

"Ah Tanrım, sen az önce espri mi yaptın yoksa? Seni hep karanlıkta bırakmalıyım."

"Çok komik."

"Biliyorum. Parlak bir nüktedanlıkla doluyum ben. Parlak bir nüktedanlık ile buraya gelip dokunmaya ihtiyaç duyduğun yumuşak mı yumuşak bir ten."

Hunter çarşafların yine hışırdadığını duydu. "Şöminenin yanındaki sandalyenin üzerinde bir yığın havlu var sanırım. Kendini toparlayıp bana geri dön. Ben burada bekleyeceğim."

Hunter havlu yığınını bulup boxer'ını çıkararak kendini temiz-

ledi. Hâlâ biraz aptal gibi hissediyordu ama sonra Gretchen küçük, muhtaç bir inilti çıkarınca genç adamın dikkati yeniden ona çevrildi.

"Geri geliyor musun?" diye sordu genç kadın.

Hunter odayı baştan başa geçerken bir elini öne uzatarak yatağa yaklaştı. Gretchen yatakta pozisyon değiştirdiğinden eli adamın yan tarafına geldi. Bir elini kadının üzerinde kaydırarak onun yeni pozunu gözünde canlandırdı: Genç kadın şimdi yatakta dizlerinin üstündeydi, poposu havaya kalkmış, dizleri birbirinden ayrılmıştı. Hunter'ın ona dokunmasını istiyordu; hayır, bunun için yalvarıyordu...

Genç adam inledi.

"Dokun bana Hunter. Üzerimde parmaklarını kullan."

Hunter parmaklarını kullanmak istemiyordu, ağzını kullanarak onun tatlılığının tadına yeniden bakmak istiyordu. İleri itip eğilerek dudaklarını kalçasının üzerinde kaydırdı, onun hızlı ve yüksek sesle iç çekmesinden memnun oldu. Bu kadından bir karşılıktan fazlasını istiyordu, kendisi gibi onun da kontrolünü kaybetmesini istiyordu.

Bu aniden genç adamın yeni hedefi haline gelmişti.

Hunter hafifçe kadının kalçasını dişlediğinde Gretchen şaşırarak hafifçe ciyakladı. Bu daha iyiydi. Hunter hedefine doğru ilerlerken dudaklarının onun teninde dolaşmasına izin verdi. Onu öne doğru eğip daha önce hissettiği o nemli sıcaklığı arayarak parmaklarını bacaklarının arasına kaydırdığında genç kadının bedeninin beklentiyle kasıldığını hissetti.

O kasların kaygan, sımsıkı yakalayışını, genç kadının tüm bedeninin yerinden sıçradığını hissettiğinde doğru noktaya dokun-

duğunu anladı. Gretchen onun adını mırıldandı, sesi kulağa nefes nefese ve vahşi geliyordu. Hunter ağzını parmaklarının durduğu sıcak merkeze götürüp dilini sürterek tadına baktı. Genç kadının ıslak ve ihtiyaçla keskinleşmiş bir tadı vardı, bu Hunter'ın sonsuza kadar dilinin üzerinde olmasını istediği bir tattı.

Gretchen'ı bir titreme sardı, Hunter sıcaklığını arayarak dilini tekrar kadının tenine sürttü.

"Ah Tanrım." Genç kadın aniden ona doğru irkildi. "Tam orası. Ah, devam et." Hunter diliyle kadınlığı üzerinde çalışıp içinde darbeler vururken, parmaklarıyla da hafif hafif dokununca Gretchen ürperdi. Genç adama doğru vahşice sallanarak onunkiyle birlikte kendi heyecanı da yükselen Hunter'ın parmakları onun tenine battı.

"Daha çok, Hunter," diye fısıldadı. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Hunter dilini onun içine saplayarak her darbede daha ileri itti, ta ki kadın titreyip bütün bedenine küçük ürpermeler yayılana kadar.

"Klitorisim bebeğim," diye yönlendirdi genç kadın onu. "Benim için klitorisimi al bebeğim."

Gretchen'ın heyecanı onun aletini de kızıştırdı, şimdiden yine taş gibi sertleşmişti. Çok uzun süre de dayanamayacaktı. Genç kadının her titremesi ve iniltisiyle Hunter da her yanına yayılan bir arzu ürpertisi hissediyordu. Ama yeniden kontrolünü kaybetmeden önce genç kadının geldiğinden emin olmak istiyordu.

Onun söylediği gibi yaparak bacaklarının arasına uzandı, önden kadınlığının kaygan kıvrımlarını buldu. Parmak uçlarını aralarına kaydırarak klitorisini aradı. Temas ettiği anda Gretchen'ın

keskin çığlığı odada yankılandı, yanında kıvrandı. Çıkardığı ses ihtiyaçtan düzensizdi.

Kahretsin, Hunter bundan daha fazla istiyordu. Böylece klitorisini parmakları arasında ovup onunla daha fazla ilgilenirken kadınlığını yalayarak özsuyunu içmeye devam etti.

Gretchen'ın boğazından bir çığlık koptu, tüm bedeni titrerken sarsıntılarla sallandı. Hunter'ın ağzına yeni bir ıslaklık aktı, buna karşılık inlerken kendi zevki de fışkırdı.

Genç kadının şiddetle boşalmasını sağlamıştı. Lanet olası dünyadaki en inanılmaz histi bu. O kesik kesik soluyup nefesini düzenlemeye çalışırken geri çekilip hafifçe kalçasını öptü. Gretchen bu gece ona bir hediye vermişti.

Hunter önce boxer'ına, şimdi de genç kadının örtülerinin yanına boşalmıştı. *Kahretsin.* O kahrolasıca bir baş belasıydı. Uzaklaşarak başka bir havlu kaptı.

Hâlâ lanet olası bir bakirdi. Bitirmek için onun içine girmeyi bile bekleyememişti.

"Hımmm, Hunter?" diye seslendi Gretchen ona kısa bir süre sonra, sesi tatmin olmuş geliyordu. "Gitmiyorsun, değil mi?"

Aslında tam da bunu düşünüyordu. "Gitmiyorum... Bunu batırdım."

"Nasıl batırdın?"

Genç adam sessizdi.

"Hunter, hâlâ bakir olduğun içinse bunun için endişelenme. Acele etmeyeceğiz. Ben sonsuz ön sevişmelerden keyif alan tiplerdenim." Gretchen kendi kendine kıkırdadı. "Bu gece yanında bir prezervatif getirmedin, öyle değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti Hunter.

"Peki, öyleyse kendinden nefret etmenin anlamı yok, değil mi? Kılıf yok, aşk yok. Oynaşmaktan ileri gitmememiz muhtemelen iyi bir şey. Şimdi, hadi gel." Hunter onun yatağa vurduğunu duydu. "Biraz sokulmak iyi olacak gibi hissediyorum, sana da uyarsa."

Gecenin geri kalanını elleri onun çıplak teninde olarak geçirmek mi? Bunu sormasına bile gerek yoktu. Hunter kendini yine kurulamayı bitirdi, sonra yatağa yaklaştı. Pislenmiş örtüyü bir kenara attı, bir an tereddüt etti, sonra derin bir nefes alıp çarşafın altında onun yanına sokuldu.

Gretchen hemen öne hareketlenip kollarını ona sararak yanağını yine göğsüne yasladı.

"Bu inanılmazdı," dedi ona yumuşak bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Ben sana teşekkür ediyor olmalıyım," dedi Hunter haşin bir sesle.

"Hımm, bilmiyorum. Çok yetenekli bir ağzın var." Gretchen esnedi. "Bir daha yanımdan sıvışma, tamam mı?"

Hunter buranın çok büyük bir ihtimalle tüm kainattaki en iyi yer olduğunu düşünerek parmaklarını kadının saçında gezdirdi. "Sıvışmayacağım."

Hunter uyandığında her şeyin bir rüya olduğunu düşündü. Gretchen'ı keşfedip ona dokunmak, onu arzudan kıvrandırmak. Genç kadının ona karşı açık ve istekli olması...

Yanındaki yastığın üzerindeki karmakarışık saçlar bunun gerçek olduğunu söylüyordu.

Hunter elini uzatıp bir tutam saçı genç kadının yüzünden çe-

kip onun uyuyuşunu seyrederken göğsünde memnuniyete yakın ama daha çok... büyük bir kıvanç gibi bir şey hissetti. Tanrım, ona dokunmayı çok seviyordu. Onunla birlikte olmayı. Dünyada Gretchen'dan daha harika biri yoktu. Bu muhteşem kadının kendisine dokunmasına izin vermesi –kahretsin, onun tarafından dokunulmayı istemesi– bir mucizeydi.

Hunter onun için bir şey yapmak istedi. İçinden ilk gelen, gidip güllerinin her birinden bir tane kesip genç kadını bunlara boğmak oldu. Ama ona her gün gül veriyordu. Bu yeterince özel olmazdı.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bu konuda biraz düşünmeliydi.

Gretchen uykusunda bir şeyler mırıldanıp yatakta yuvarlanınca kızıl saçlarını yastığın üzerine yaydı. Hunter ona yeniden dokunmak için yanıp tutuştu ama öyle huzurlu uyuyordu ki rahatsız etmek istemedi. Bunun yerine kalkıp antrenman yapacaktı. Belki işi bittiğinde o da uyanmış olurdu, birlikte biraz zaman geçirebilirlerdi.

İşte şimdi kulağa acayip, aptal âşık gibi geliyordu. Ama bir nedenden bunu umursamadı.

Hâlâ sevişmemişlerdi, gerçekten değil, resmen değil. O hâlâ bakirdi. Ama Gretchen bunu umursamamıştı. *Acele etmeyeceğiz,* demişti ona. *Telaş yok.*

Hunter kaskatı bir aletle, genç kadına olan ihtiyacından kudurmuş bir şekilde uyanmıştı. Bundan sonra artık hep böyle uyanacağından şüphelendi; kendini onun içine gömme ihtiyacıyla umutsuz bir halde. Yine de bunu yapamazdı. Genç kadın uyuyorken, ona hayır deme fırsatı yokken olmazdı.

Hunter yatakta yuvarlandı ama aniden geri çekildi. "Ne bu lanet olasıca..."

Tamamen buruşuk bir surat, kocaman altın rengi gözlerle üçgen kulakları olan tüyler ürpertici bir yaratık ona bakıyordu. İncecik, tüysüz bir kuyruk, rüzgârdaki bir ip parçası gibi komodinin üzerinde ileri geri savruldu.

"Hımmm?" Yanındaki Gretchen gerindi, sonra da kıkırdadı. "Bakıyorum da İgor'la tanışmışsın."

Hunter gözlerini yaratığa dikti. "Bu senin kedin mi?"

"Öyle."

"O çıplak."

Gretchen güldü, eli genç adamın karnının üzerinde kayarak tenini okşadı. "Öyleyse artık üçledik."

Onun dokunuşuna karşılık genç adamın aleti havaya dikildi, Hunter inledi. "Gretchen, yapma..."

"Sana dokunmayayım mı? Birisi bugün sabah sertliğiyle mi uyanmış?" Bu sabah espri anlayışı capcanlı ve iyi gibi görünüyordu. Genç kadın battaniyeyi kaldırarak gözucuyla altına baktı, sonra uzun ve leziz bir şekilde zevkle içini çekti. "Mmm, öyle yaptığın kesin."

"Beni suçlayabilir misin?" Tanrım, genç kadın muhteşemdi. O çıplak ten, omuzlarına dökülen o güzel saçlar, battaniyeler göğüslerini gözlerinden zar zor koruyorken hem de. Hunter ona dokunmak istedi, elleri bu ihtiyaçla geriliyordu.

"Yani bu benim hatam mı?" Gretchen başını iki yana sallarken dudaklarına cilveli bir gülümseme yerleşti. "Sanırım senin için bununla ilgilenmeliyim, değil mi?"

Daha Hunter'ın ağzından bir şey çıkamadan battaniyelerin altında gözden kayboldu.

Şaşkınlıktan olduğu yerde kalan Hunter kaskatı kesildi.

Sıcak bir el aletinin dibini kavradı, kızgın bir ağız da başında hareket etti. Gretchen'ın dilinin orada daireler çizdiğini hissederek yastıkların üzerine yığıldı. "Gretchen, ben... Ah lanet olsun. Sen harikasın. Çok harikasın."

"Biliyorum," diye fısıldadı genç kadın, sözcükleri boğuktu. Sonra onu ağzının derinliklerine alıp emmeye başladı.

Tanrım, kadınların en harikasıydı o. O aletiyle ilgilenmeye başladığında Hunter yeniden inledi, elleri battaniyelerin üzerinde yumruk olmuştu. Aşağı uzanıp ona dokunmak istiyordu ama rahatsız etmekten çekindi. Böylesine inanılmaz derecede mükemmel bir şey yaparken olmazdı. Aletinin üzerindeki ağzı cennet gibiydi.

Hunter komodinin üstüne göz attı, birden kedinin sakso çekilirken onu izliyor olabileceğinden rahatsızlık duydu ama hayvan gitmişti. *Bunun için Tanrı'ya şükür.*

Gretchen onu daha sert emdi, Hunter kalçalarını yukarı kaldırarak ağzına doğru hafifçe ittirmesine engel olamadı. Bu küçük hareket ona çok fazla dayanamayacağını hatırlattığında bunu genç kadına da söyledi. Gretchen kendisinden beklendiği gibi adamdan uzaklaşmadı. Onun yerine genç adamı ağzında daha da derinlere alıp battaniyenin altından sanki onu emmekten daha fazla sevdiği bir şey yokmuş gibi küçük zevk sesleri çıkararak çabalarını ikiye katladı.

Bu görüntü, genç kadının aleti üzerinde hissettirdikleri ve uzun saçının tenini gıdıklamasıyla birleşince Hunter'ı fazlasıyla hızlı göklere çıkardı. Genç adam onun adını haykırarak boşaldı.

Gretchen battaniyelerin altından çıkarken yüzünde afacan bir ifade vardı. "Güne doğru başlamak için küçük bir şey sadece."

"Ben uyanıp seni yanımda gördüğümde gün doğru başlamıştı zaten."

Genç kadının yüzü yumuşadı, ona gülümsedi, sonra bir parmağıyla dürttü. "Böyle şeyler söylemeye devam et sen, sonra benden kurtulmak çok zor olacak."

Bu Hunter için uygundu. Gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu zaten.

Gretchen'ın neşeli, rahatlamış hali, çalışmak için kütüphaneye gider gitmez yok oldu. Önceki gece telefonunu çalışma masasında bırakmıştı, onu son kontrol ettiğinden beri birkaç sesli mesaj aldığını fark etti.

İlki, Astronot Bill müsveddesini bitirip bitirmediğini soran temsilcisindendi. Yayıncı bunu bekliyor, çok sinirleniyordu. Eğer gelecek hafta içinde teslim etmezse kitabın ertelenmesi gerekecekti, yayın takvimi –onun ödemeleri de dahil– değiştirilecekti. Kat'in Gretchen'ın onu en kısa zamanda aramasına ihtiyacı vardı.

Gretchen bunu sildi.

Sonraki mesaj apartman yöneticisindendi. Kira iki gün önce ödenmeliydi, çek ellerine geçmemişti. Unutmuş muydu acaba?

Unutmamıştı. Sadece henüz parası yoktu. Bu proje için sözleşmeyi imzalamıştı ama çek daha gelmemişti. Üzücüydü ama yapabileceği tek şey mülk sahibini arayıp onlara bir çek postalayabileceğini ancak o parasını alana kadar bunu bozduramayacaklarını açıklamaktı. Bu duruma pek meraklı olmayacaklardı ama onun bir yazar olduğunu, ödemelerinin seyrek ve aralıklı yapıldığını biliyorlardı. Gretchen'ın daha önce de bunun gibi ayarlamalar yapması gerekmişti.

Üçüncü mesaj Cooper'dandı. Gretchen bunu gitgide artan bir endişe hissiyle dinledi. Mesaj hoş ve dostçaydı. Cooper projesinin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu, onu yeniden görmeyi dört gözle beklediğini söylüyor, yalnızca takılıp arayı kapatmak için acaba bu hafta sonu buluşmak ister mi, diye soruyordu.

Gretchen bu mesajı da sildi, yüzünü ellerinin arasına gömme arzusuna güçlükle karşı koydu. Cooper'la olan durum son derece hassastı. O bir arkadaştı –iyi bir arkadaş– ve üniversiteden beri de öyle olmuştu. Ne yazık ki Gretchen'ın âşık oluyor gibi göründüğü güçlü, sessiz, neredeyse yalnız tiptense asla sahip olmadığı iradesiz küçük erkek kardeş gibiydi.

Gretchen telefonunu indirip Hunter hakkında hayallere daldı. Önceki gece... enfesti. Bitmek tükenmek bilmeyen ön sevişme eğlenceliydi ama derinlerinde daha fazlasını istediğini söyleyen şiddetli bir arzu sızısı vardı. Hunter'a birkaç tane prezervatif almasını söyleme zamanıydı. Onun bunu nasıl karşılayacağını merak etti. Bakir milyoneri insan içine çıkmaktan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu, Gretchen bunun nedeninin yara izleri olduğunu düşündü. Bunun için muhtemelen Eldon'ı görevlendirecekti.

Eldon da bunu onaylamayacaktı. O hiçbir şeyi onaylamazdı.

Telefon elindeyken çalınca Gretchen otomatik olarak cevap verdi. "Efendim?"

"Gretchen, tatlım, Astronot Bill'in müsveddesini konuştuğumuz gibi göndermeyi başardığını söyle bana?"

Gretchen irkildi. "Merhaba Kat. Hımmm, bitmedi. Daha bir ya da iki haftaya ihtiyacım var."

"Gretch! Bana bunu bir hafta içinde bitirmiş olacağını söylemiştin... ve bu iki hafta önceydi."

"Biliyorum. Bu diğer proje... düşündüğümden biraz daha zaman alıyor." Bu vardı... bir de her boş anında kaldığı evin sahibini baştan çıkarmaya çalışması. Hunter öyle nefis bir şekilde donuk, öyle büyüleyiciydi ki. Gretchen ondan uzak duramıyordu. Acaba şimdi bile serada, onu düşünürken bir gül mü seçiyordu? Neden bunu düşünmek bile külodunun hemen ıslanmasına neden oluyordu?

"Peki, neden bu projeyi birkaç günlüğüne kenara koyup diğerini bitirmiyorsun? Bill'e Uranus'ü anüsünden becert sadece, yolla gitsin."

"Bir anal seks ekleyiverirsem Uranea'yla yayıncı çıldırır."

"Neyse ne, yayıncı şu anda da çıldırıyor zaten çünkü kesintisiz olarak gecikiyorsun. Gretchen, eğer bu kitabı teslim etmezsen seni kovacaklar. Ben senin temsilcinim. Kariyerin için kötü hamleler yaptığında bunu sana söylemeliyim, öyle değil mi? İşte bu kötü bir hamle. Çok kötü. Lütfen sadece oturup benim için birkaç bölüm çıkarabilir misin? Lütfen?" Kat'in sesi yalvarır bir hal almıştı. "En sevdiğim müşterim nasıl yine teslim tarihine uymadı diye tatsız bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmayayım diye?"

Gretchen dizüstü bilgisayarını açıp içini çekti. "Dosyayı konuştuğumuz gibi tamamen hallediyorum Kat. Söz veriyorum."

"İyi. Yarına kadar gönderebileceğini düşünüyor musun?

"Hımmm."

"Bunu evet olarak alacağım. Bana aksini söyleme."

"Tamam."

"Seninle telefonda konuştuktan sonra Preston'la bir sohbetim oldu." Kat dramatik bir etki yaratmak için bir an durdu.

Gretchen bir an için kafa yordu. "Yeni yayıncı için editör Preston Stewart, değil mi? Adı neydi?"

"Ta kendisi. Bellefleur Yayıncılık."

"Hı hı. Astronot Bill işi adi olduğu, ben de biraz seks yazmaya alışık olduğum için mi beni istemişler?"

"Ha? Bunun ne ilgisi var ki?"

"Mektuplar. Bunların açık saçık mektuplar olduğunu biliyor mu?"

Kat'in şaşkınlıktan dili dolandı. "Ne diyorsun?"

"Ciddiyim! Sandık Lula adlı bir kadınla erkek arkadaşı Ben arasındaki mektuplarla dolu. İkisinin bir araya gelmeleri yıllar almış; görünüşe göre, bu ziyaretler arasındaki tüm zamanı birbirlerine açık saçık özetler göndermekle geçirmişler. Sana bir sayfa okumamı ister misin?"

"Açık saçık mektuplar mı? Emin misin?"

Gretchen yığının en üstündeki mektubu aldı. "Sevgili Ben'im. Bu sabah uyandığımda kadınlığım sana olan ihtiyacıyla sızlıyordu. Senin derinlerimde olduğunu hayal ettim, çubuğun..."

"Tamam, tamam." Kat deli gibi güldü. "Ah, adamım. Peki, bu ahlaksız, sağlam bir pazarlama menfaati olacak, bu kesin."

"Sen öyle diyorsan," dedi Gretchen neşeyle. "Görünüşe göre, bu iki muhabbetkuşu birçok Viktoryen ev partisine gitmişler, oradayken sıvışıp da bir yerlerde sevişmek için her bahaneyi kullanmışlar. Yaratıcı tipler de. Bu oldukça ilham verici."

"Katılıyorum. Neyse, Preston'a dönersek... O da kitabın için aşırı derecede heyecanlı. Lansman kitabı olmak nasıl bir his, evlat?"

"Bunu... çok fazla düşünmedim."

"Düşünmedin mi?" Kat'in nefesi kesildi. "Senin neyin var Gretchen?"

"Benim, ee, dikkatim dağıldı. Bir adamla tanıştım."

"Adam mı? Audrey bana o korkunç uşakla ilgili her şeyi anlattı. Ona âşık olduğunu söyleme bana sakın?"

"Tanrım, Kat! Audrey'yle ne zaman konuştun sen?"

"Önceki gün öğle yemeğine çıktık. Bağış için alacağı bazı kitaplar vardı bende, sonra da birkaç içki için dışarı çıktık."

"Sosyal çevremi genişletmem gerekiyor sanırım," diye homurdandı Gretchen. "Ayrıca hayır, uşağa âşık olmadım. Ama patronuyla bir çeşit cinsel ilişki yaşıyor olabilirim sanki."

"Sen ne? Milyonerle mi?"

Kat'in onun hakkında herhangi bir şey sormak yerine sahip olduğu para miktarından büyülenmesi beklenen bir şeydi. Gretchen gözlerini devirdi. "O farklı, Kat. Ondan hoşlanıyorum."

"Tabii ki ondan hoşlanıyorsun. O zengin!"

"Ne kadar para kazandığından başka bir şeyden konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Ne çeşit araba kullanıyor?"

"Hiç komik değil. Farklı olduğu için hoşlanıyorum ondan, zengin olduğu için değil."

"Sadece sana takılıyorum Gretchen. Biriyle tanışmış olman iyi. Yalnızca yaptığın işle doğrudan bağlı olmamasını dilerdim. Temsilcin olarak bu beni biraz rahatsız ediyor."

"O aslında projeye dahil değil gibi," dedi Gretchen. "Yalnızca tesadüf eseri mektupların içinde bulunduğu evin sahibi."

"Çok, çok açık seçik mektuplar. Bu açık seçik mektuplardan esinlenmediğine emin misin sen?"

"Bana biraz itibar eder misin?"

"Yalnızca biraz. Bu adamla tanışmak isterdim."

"Sadece takılıyoruz Kat. Resmi bir şey gibi değil."

"Umurumda değil. Yine de onunla tanışmak istiyorum. Belki seksi bir erkek kardeşi vardır."

"O tek çocuk. Ama bazı dostları bir araya getirmek konusunda ne yapabileceğime bakacağım. Bu ev eğlenmek için harika bir yer olurdu." Gerçi eğlenme düşüncesi muhtemelen Eldon'ı içmeye sevk ederdi.

Kat ciyakladı. "Ooh, belki de Viktoryen bir ev partisi yapabiliriz! Editörünü de çağırabiliriz, böylece kitaptaki ilerlemenden heyecan duyabilir."

"Bilmiyorum."

"Ve yayıncı! Bir de fotoğrafçı. Biraz kurum içi heyecan yaratmak için işleri avantajımıza çevirecek her açıyı düşün."

"Ev sahibi bunun için özellikle heyecanlanır mı bilmiyorum. İnsanlardan oldukça uzak biri." Oldukça derken, tamamen demek istiyorum."

"Öyleyse onu bir dolabın içine çekip Cennette Yedi Dakika ya da öyle bir şey oynayabilirsin. Viktoryen ev partisi yaklaşıyor! Benim davetiyem nerede?"

Gretchen iç çekti. "Bunun üstünde çalışmama izin ver Kat."

"Bunun kariyerin için iyi olacağını söyle ona. İçerden alabildiğin kadar desteğe ihtiyacın var."

"Göreceğiz." Ama nedense Gretchen kariyerinden çok Hunter'ı bir dolabın içine çekip aklını başından almayı düşünüyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Belki de her şeye rağmen bu parti o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Ah, Astronot Bill, ne yapabiliriz? Kainat kesinlikle mahvoldu. Süper-plutonyum dolu yüküyle güneş gemisi doğruca galaksinin büküldüğü yere doğru gidiyor. Eğer gemiye bir şekilde binemezsek

uzayın ötesine geçerek doğrudan halkımın gezegeni Vifraxa'ya yönelecek. Milyarlarca insan yok olacak." Kadının pırıl pırıl mavi gözlerinden mutsuzluk gözyaşları aktı. "Onları kurtarmanın bir yolunu bulmalısın."

Bill'in güçlü elleri güvertenin korkuluklarına sıkıca yapıştı. Arkasını dönüp öfkeyle kaptan koltuğuna baktı. "Onları durduracak bir yol bulacağız." Parmaklarını şaklattı. "Buldum! Tüm yapmamız gereken..."

Gereken...

Gretchen parmaklarını vurarak aklına bir fikir –aptalca da olsa– gelmesini bekledi.

Bekledi.

Bekledi.

Kahretsin. Hiçbir şey yoktu. Yayıncısına teslim ettiği ana hatlara baktı. Tehlikedeki Vifraxanlarla ilgili hikâye yeniydi, buna dahil değildi. *Kahretsin. Kahretsin.*

Köşeye sıkışmıştı. Birkaç bölümden vazgeçebileceğini, ikinci derecedeki olaylar dizisini silebileceğini, orijinal hikâyeye geri dönebileceğini varsaymıştı ama bunu yaparsa bütün bir günlük çalışmayı kaybedecekti.

Parmaklarıyla tempo tutmaya devam ederek düşündü. Mektupların olduğu sandık açıktı, Gretchen'ın onlara dönmesini bekliyorlardı ama o deneyip Astronot Bill'in geri kalanının işini bitireceğine dair Kat'e söz vermişti. Gözleri çantasına kaydı, telefonu bir tarafından dışarı sarkıyordu.

Kafasında sinsice bir fikir hareketlenmeye başladı. Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen Gretchen çantasını kucağına çekip içindekileri karıştırmaya başladı.

Birkaç dakika sonra aradığı şeyi bulmuştu, gülümsedi. Arka ceplerden birinin köşesinde ambalajlı tek bir prezervatif vardı. Son kullanım tarihi? Gelecek yıl.

Vay canına.

Onu yoga pantolonunun ceplerinden birine soktu, uçarak kütüphaneden çıktı.

Belki de hızlı bir mola vermenin, Hunter'ın ne yaptığını görmenin zamanı gelmişti.

Onu şaşırtan bir şekilde Hunter serada değildi. Sera boştu, güller ağır, sıcak, nem yüklü havada açıyorlardı. Gretchen arkasını döndü, genç adamın odasına yönelip kapıyı çaldı. Orada da yoktu.

Gretchen mülkün sınırları içinde bir spor salonu olduğunu öğrenmişti ama yerini bilmiyordu. Ev bütün günü keşfederek geçirmek için fazla büyüktü. Hayal kırıklığıyla koridorun diğer ucunda bir telefon olduğunu fark ederek oraya gitti. Ahizeyi kaldırıp bekledi.

Hunter'ın telefon numarası hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında onun hakkında o kadar da fazla şey bilmiyordu, sadece ana hatlar: Yalnızdı, yara izleri vardı, kendisi de onun yüzünü kızarmasını sağlamayı seviyordu.

Öyleyse tamam, onun hakkında daha fazlasını öğrenecekti... onu baştan çıkardıktan hemen sonra. Tekrar. Gretchen bunun kendi hatası olmadığını söyledi kendi kendine. Adam tamamıyla baştan çıkarılabilirdi, son derece nefisti. Gretchen kendine engel olamıyordu. Şu anda bile parmakları genç adamın gömleğinin ko-

lalı yakalarından birinin içine kıvrılmak, onu yırtıp açmak için kaşınıyordu, böylece bir elini içeri kaydırıp Hunter'ın o sıcak tenine dokunabilirdi.

Sadece bunu düşününce bile ağzı sulandı. Ahizeye bakıp içini çekti. Görünüşe göre, kaçınılmaz olanı yapması gerekecekti. Suratını ekşiterek hayatta en az sevdiği insanı arayabilmek için sıfırı tuşladı.

Eldon üçüncü çalışta açtı. Ama merhaba yerine, "Kuzey kanadında ne yapıyorsunuz siz?" dedi.

"Sana da merhaba. Hunter'ı arıyorum. Odasında değil, serada da yok. Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?

"Ben onun bakıcısı değilim."

Gretchen kendi kendine homurdandı. *Öyle olduğunu düşünüyorsun.* "Olmadığını biliyorum. Yalnızca bana onun nerede olduğunu söyleyemez misin?"

"Neden?"

"Onun bekâretini bozacağım." Uşağın öfkeli dilinin dolaşması karşısında kendi kendine gülümsedi. "Hey, sen sordun. Şimdi, cidden, nerede o?"

"Siz rezil bir genç kadınsınız."

"Ya, peki, sen de uyuz herifin tekisin işte." Adam anlaşılmaz konuşmaya devam edince içini çekti. "Bak, Eldon, ben sadece patronunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Benden bilgi gizlemene çok hevesli olacağını düşünmüyorum. Sen benden hoşlanmıyor olabilirsin ama o hoşlanıyor. O yüzden ya baklayı ağzından çıkar ya da ona bizi ayırmaya çalıştığını söyleyeceğim."

Telefonun öbür ucunda uzun bir an sessizlik oldu. Sonra, "Çalışma odasına baktınız mı?" dedi adam.

Eldon kelimeleri tatları kötüymüş de ağzından dışarı saçıyormuş gibi geldi kulağa. "Hayır, çalışma odası nerede?"

"İkinci kat, batı kanadı. Sağdan üçüncü kapı." Adam telefonu kapattı.

"Huysuz, huysuz," dedi Gretchen kendi kendine telefonu kapatırken. Neşeli ve aheste bir yürüyüşle batı kanadına yönelerek merdivenleri çıktı. Genç adamın çalışma odasının kapısını bulmak kolaydı, batı kanadında fazla kapı yoktu; demek ki buradakiler misafir odalarının kapılarıyla dolu uzun bir koridordan oluşan kendi uyuduğu ana bölümden ziyade, geniş odalardı.

Kapının önünde bir an duraksadı, sonra kapıyı tıklattı.

"Gir," diye seslendi Hunter içeriden.

Bingo.

Gretchen kapıyı yarısına kadar açıp içeri süzülerek arkasından kapattı. Kapının üzerinde bir kilit vardı, genç kadın onu çevirdi. *İyi.* Eldon'ın birdenbire onları basmasını istemiyordu.

Hunter'ın çalışma odası onu şaşırttı. Evin geri kalanı Viktoryen bir tarzda, neredeyse Rokoko süsleme zarafetiyle dekore edilmişken, çalışma odası boş ve griydi. Duvarlar soluk, çok soğuk bir tonda boyanmıştı. Duvarları her tip ve şekildeki binaların fotoğrafları kaplıyordu. Odanın diğer ucundaki devasa bir televizyonda bir finans kanalı açıktı, sesi kısıktı, borsa bandı ekranın bir ucundan diğerine sakince kayıyordu. Hunter'ın çalışma masasının solundaki bütün bölme bahçelere tepeden bakan pencerelerden oluşuyordu. Orada uzun, bükümlü bir balkon vardı; Gretchen yazın, genç adamın açan güzel bitkilerine bakmak için dışarı çıktığını hayal etti.

Onu en çok hayrete düşüren şey Hunter'ın çalışma masasının

uzaktaki duvara ve... devasa bir aynaya dönük olması oldu. Ne kadar da acayipti. Hele ki Hunter'ın bir aynaya dönük çalışacağı hiç aklına gelmezdi.

O kapıyı kapatırken Hunter da elinde masa telefonu, başını kaldırarak aynadan ona baktı. Kafa karışıklığı yüzüne yansıdı. "Gretchen?"

"Merhaba. Meşgul müsün?"

Genç adam telefonu aldığı yere bırakarak onunla yüz yüze gelmek için sandalyesini çevirdi. "Bugün erteleyemeyeceğim birkaç toplantım var sadece. Sen burada ne yapıyorsun?"

Gretchen kalçaları sallanarak öne doğru birkaç adım attı. Eli genç adamın çalışma masasının köşesine gitti, bir parmağını ahşabın kenarı boyunca gezdirdi. "Uğrayıp senin bekâretini alabilirim diye düşündüm."

Hunter'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bekâretin. Onu almaya geldim." Gretchen cebinden prezervatifi çıkarıp bir ganimet gibi havada tuttu. "Tabii sen de ilgileniyorsan."

"Yavaş gitmeye ne oldu?" Hunter'ın yüzü yıldırım çarpmış gibiydi, gözleri genç kadının iki parmağı arasında tuttuğu prezervatife takılmıştı.

Bu bir "hayır" değildi. Gretchen öne ilerleyerek dizini sandalyenin üzerinden onun bacaklarının arasına bastırdı, göğüsleri adamın yüzüne gelene dek öne eğildi. "Yavaş gitmeye söz veriyorum, bu seni daha iyi hissettirecekse."

"Gretchen..."

"Şunu fark ettim ki biz bunda tamamen yanlış gidiyoruz. Bunu güzel ve ağırdan almanın senin kendini daha rahat hissetmeni

sağlayacağını düşünmüştüm ama şimdi buna bir yara bandını çıkarmak gibi ele almamız gerektiğini düşünüyorum: Hoyrat ve çabuk yapalım ki sen bir şeyleri fazla düşünme." Dizini çekerek dirsekleri genç adamın dizlerinde durana kadar aşağı kaydı. Hunter'ın aleti şimdiden pantolonunun içinde sertleşiyor, ön tarafında çadır oluşturuyordu. "En azından bazı kısımların bununla ilgileniyor."

"Her yerim bununla ilgileniyor Gretchen," dedi Hunter, sesi boğuktu. "Ama iki dakika içinde bir konferans görüşmem var, bunu erteleyemem."

"Hımm." Gretchen bir parmağını onun kasığında gezdirdi. "Ben buralarda takılabilirim, bilirsin işte. Sessiz olacağıma söz veriyorum."

"Ben konsantre olama..."

Gretchen gülümseyerek bir parmağını dudaklarına götürürken aynı anda genç adamın telefonu çaldı.

Hunter bir küfür mırıldanarak genç kadını yakalayıp etrafında çevirerek kalçasını kucağına çekti. Sandalyesini öne iterek bacaklarını birbirine kenetleyip telefonu kaptı. "Hunter Buchanan."

Gretchen sessiz kalarak genç adamın kucağında hafifçe kıvrandı. Hunter'ın aleti poposunun altında şimdiden büyümüştü ve her dakika daha da sertleşiyordu. Bacaklarının üst kısmı kalın ve oldukça güçlüydü, Gretchen poposunun iki yanağını biraz daha yayabilmek için bacaklarını kıvırarak onun dizlerinin üstünden geçirmenin hoşuna gittiğine karar verdi. Hunter'ın masasının üzerine eğilerek kadınlığı aletine sürtünsün diye kalçasını biraz daha kıvırdı.

Hunter anında onun yanından uzanarak telefonundaki sessize alma tuşuna bastı. Boştaki eli genç kadının kalçasına giderken inledi. "Böyle hareket etme. Lütfen."

"Uslu olacağım," diye söz verdi Gretchen ona hiç de öyle olmayacağını anlatan bir sesle.

Hunter ona uyaran bir bakış atarak sessize çağrıyı alma tuşuna yeniden bastı. "Hayır, buradayım. Devam edin."

Hunter telefonun diğer tarafındaki her kimse onunla bir gayrimenkul alımı hakkında tartışırken Gretchen çenesini elleriyle destekleyerek genç adamın çalışma masasına bakındı. Hunter'ın eli kalçasında kaldı, konuşurken başparmağıyla hafifçe ileri geri okşuyordu. Kıpırdamadan durmak zordu, özellikle de onun kalın uzunluğunun kadınlığına yaslandığını hissedebiliyorken ama konuşma önemliye benziyordu, –bir alışveriş merkezi için kaç milyon dolar teklif edeceklerini tartışıyorlardı– bu yüzden Gretchen onu rahatsız etmemeye çalıştı.

Hunter'ın çalışma masası oldukça sadeydi. Çoğu insan çalışma masalarının kendilerine ait olduğunu işaretlemek için üzerlerine ufak tefek şeylerle kişisel eşyalar koyardı. Gretchen'ın evdeki masası süs eşyaları, egzotik yerlerin kartpostalları, ödenmemiş fatura yığınıyla kaplıydı. Hunter'ın masasında tek bir leke yoktu, üzerindeki tek fotoğraf Gretchen'ın yine tanımadığı başka bir binaya aitti. Hunter'ın bina fotoğraflarını sevdiği kesindi. Masanın bir köşesinde ince, kristal bir vazo içinde tek bir gül –genç kadına o gün verdiğinin eşi– vardı. Genç adam bilgisayarını kullanmadığından Gretchen ekran koruyucudan kurtulmak için fareyi tıklayıp masaüstüne baktı. Tanrım, fabrika ayarlarını bile değiştirmemişti. *Sıkıcı.* İnternet arama motorunu açtı, ona uyacak bir masaüstü duvar resmi aradı, sonunda çiy ile parlayan güllerin muhteşem bir pozunu seçti. İşte. En azından bu da bir şeydi.

Sonra aynaya bakarak onu inceledi. Hunter kadar görünüşün-

den kaygı duyan birinin masasının tam karşısında, büyük bir boy aynası istemesi anlamlı değildi. "Ayna neden?" diye fısıldadı.

Hunter cevabını yalnızca o duyabilsin diye telefonu kulağında uzaklaştırdı. "Böylece kim –ve ne– olduğumu asla unutmuyorum."

"İç karartıcı," dedi Gretchen ona, genç adam onu susturduğunda gözlerini devirdi. "Bunu kim yapıyor biliyor musun? Emolar."

"Hı hı," dedi Hunter ama cevabı ona değildi. Parmakları hafifçe yukarı, bel kısmına çıkıp genç kadının çıplak tenine sızmıştı. Şimdi bir yandan konuşup dinliyorken bir yandan da Gretchen'ın tenini tekrar tekrar hafifçe okşuyordu. "Kaç müfettiş gönderdiniz?"

Tenindeki bu ufak dokunuş genç kadını çılgına çeviriyordu. Aynaya bakarak masanın üzerine doğru eğildi. Hunter'ın bakışı onun üzerindeydi, yoğun bir şekilde odaklanmıştı. Telefon kulağındaydı ama dikkatinin genç kadına çevrilmiş olduğu açıktı. Gretchen nabzının heyecanla hızlanmaya başladığını hissetti, genç adamın tepkisini görmek için bacaklarının üst kısmını hafifçe sıktı.

Hunter'ın gözleri irileşti, sanki kontrolünü kaybetmemeye çalışıyormuş gibi sandalyesinde başını geriye attı. "Hımmm."

Gretchen onun telefonun öbür ucundaki kişiye cevap verirken sesindeki zorlanmayı duyabiliyordu.

"Devam et."

Hunter'ın onunla konuşmadığından oldukça emindi ama anlamazdan gelmeye karar verdi. Uzak duvardaki aynadan çalışma masasına bakarak sataşmayı başka yöne çevirmeye karar verdi. Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp yere attı ve sutyeninin üzerinden göğüslerini avuçladı.

Hunter yeniden sessize alma tuşuna basmak için uzanırken onu öne iterek masaya çiviledi. "Adil oynamıyorsun Gretchen."

"Bana devam etmemi söyledin," dedi Gretchen göğüs uçlarını çimdikleyerek.

"Lanet olsun." Hunter'ın bakışları genç kadının göğüslerine çevrilmişti. "Ateşe ateşle karşılık vermem gerekecek, değil mi?"

"Yapmanı dilerdim," dedi nefes nefese Gretchen, beklentiyle heyecanlanmıştı.

Hunter'ın genç kadının kalçasındaki eli bacaklarının arasına ilerledi, bakışı aynadan onun üzerindeydi.

Gretchen sırtına kavis vererek genç adama doğru yöne gittiğini anlattı, kucağında bacaklarını biraz daha geniş açtı.

"Ben çok meşgul bir adamım," dedi Hunter boğuk bir sesle, telefon hâlâ sessizdeydi. "Bu tip dikkat dağıtmalara vakit ayıramam."

"Tabii öyle," dedi Gretchen masum masum.

Hunter'ın eli külodunun içine kaydı, parmakları nemli sıcaklığını arıyordu. Parmakları kadınlığına değdiğinde inledi. "Şimdiden ıslanmışsın."

"Seni düşünmek beni azdırıyor," dedi Gretchen, sutyeninin bir askısını omzundan kaydırarak. "Kendime engel olamıyorum."

Hunter'ın parmakları onu keşfederek kıvrımlarını okşadı. Bir parmak ucu hafifçe klitorisine sürtündü, Gretchen bunun karşılığında çığlık atmadan duramadı.

Genç adam aniden öne doğru sarsılarak telefonu kulağına yatırdı, diğer eli hâlâ genç kadının külodunun içinde kıstırılmış onu ittiriyordu. Sessize alma tuşunu serbest bırakarak telefona doğru hırladı. "Telefonu kapatmam gerekecek. Biri bana toplantı notlarını göndersin."

Ardından kapattı. Yüzündeki bakış sert ve neredeyse haşindi. "Planlarımı raydan çıkarıyorsun Gretchen."

Onun kendisine kızıp kızmadığını söyleyemese de Gretchen yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. "Sen benimkini çıkardın. Seni düşünüp duruyorum, hiçbir iş yapamıyorum."

Sırf onun dikkatini dağıtmak için göğüslerinden birini sıktı.

"Belli ki biraz kendi ilacına ihtiyacın var." Parmakları yeniden klitorisi boyunca hareket etti; bu ufak dokunuş tüm vücudunda zevk okları gönderdiğinde genç kadın kucağında irkildi.

"Cezalandırmak için düşündüğün bu mu?" Gretchen'ın gülüşü ihtiyaçtan kesik kesikti.

"Aslında sadece sana dokunmak istemiştim," diye fısıldadı Hunter onun kulağına. Eli kadının göğsündeki elinin üstüne giderken, diğer parmakları klitorisinde dans etti.

Gretchen, arayıştaki parmakları yakınlarda dolaşan ama tam yerinde olmayan genç adamı onu zevkten çıldırtacak doğru noktaya itmek için kalçalarını oynattı. "O zaman bana istediğin gibi dokun."

Kalçalarını aletinin üzerine bastırarak salladı.

Hunter inlerken genç kadının göğsündeki eli daha da sıkıldı. Parmakları klitorisinde daha hızlı hareket etmeye başlayarak genç kadının soluğunun tıkanmasına neden olan küçük kaygan hareketlerle ileri geri darbeler yaptı. "Gretchen, sen böyle kucağımdayken ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"O zaman belki de sana bu prezervatifi takmalıyız," diye onayladı genç kadın nefes nefese. "Sen onu taktıktan sonra ben tekrar senin kucağına dönebilirim."

Hunter artık masasına kenetlenmiş durmasınlar diye sandalyesini geri itti.

Gretchen onun kucağından kalktı, prezervatifi yeniden ortaya

çıkarıp genç adamın sandalyesinin önünde, bacaklarının arasına diz çöktü. Aleti çok büyük görünüyordu, pantolonundaki çadır gerilmişti; Gretchen bu görüntü karşısında mutlulukla içini çekti. Elleri genç adamın kemerine asıldı, ona prezervatifi takmaya hazırdı.

Hunter elini tutarak onu durdurdu. "Bunu ben yapabilirim. Senin soyunmanı istiyorum."

Çok buyurgandı. Gretchen ürperdi, ayağa kalktı, yoga pantolonunun dantelli belini çekiştirdi. Düğümü açtı, pantolonu bacaklarından aşağı kaydırarak yere düşmesine izin verdi. Bugün en güzel külodunu giyiyordu: kalçalarında küçük fiyonkları olan canlı pembe ipek.

Sonra o da yere düştü.

Bunu hızla genç adamın kemeri izledi, sonra pantolonunu boxer'ıyla birlikte kalçalarından aşağı çekti. Aleti havaya fırladı, Gretchen bu görüntüyle dudaklarını yaladı. Kısa bir an sonra Hunter prezervatifi takıyordu, sonra ihtiyaçla sızlayan gözlerini genç kadına çevirdi.

"Tekrar otur," dedi ona, genç kadına onun gerginliğini gösteren tek şey boğazındaki damarlardı.

Gretchen sutyenini çözüp yere attı, sonra genç adamın önüne süzüldü. Yüzünü masaya çevirmek için dönerek çıplak poposunu genç adama sundu. Sonra yavaşça onun kucağına oturdu, genç adamın aleti arkasına baskı yapan demirden sıcak bir çubuk gibiydi.

"Beni içine al Gretchen."

Gretchen kalçalarını kaldırıp genç adamı girişine yerleştirdi. Aynaya baktığında Hunter'ın bakışının onun üzerinde değil, iki bedenin birleşeceği yerde olduğunu gördü. Aletinin onun içine

gömülmesini izlemek istiyordu. Bu düşünce nefis bir şekilde rezildi, Gretchen onu santim santim içine almak için yavaşça aşağı indi.

Genç adam içindeyken hareket etmeye başladığında parmakları onun kalçalarına sımsıkı yapışan Hunter inledi. "Ah, kahretsin," dedi dişlerinin arasından. "Harika hissettiriyorsun."

Gretchen kalçalarını biraz yuvarlayarak, ama yavaş da hareket ederek, onu daha derinine aldı. Genç adam kalın ve çok duyarlıydı, Gretchen hem onun hem de kendi zevki için uzun sürdürmek istiyordu. Gözleri aynaya kaydı, genç adamın yüzünü izleyebilecek olmasından büyülenmişti. Yüzünün bu tarafındaki yara izleri teninin kızarıklığı karşısında bembeyaz parlıyordu, yüzü çok gergin gibiydi.

Sonra Gretchen genç adamı tamamen içine aldı, bacaklarını ayırıp onun üstüne oturmuştu, poposu adamın karnına doğru duruyordu.

Hunter'ın alnı genç kadının sırtına dayandığında yüksek sesle tekrar inledi. "Hiç bu kadar iyi bir şey hissedeceğimi düşünmemiştim Gretchen. Asla."

Sesindeki yoğunluk Gretchen'ın kalbini bir an sarstı. "Eğlence daha yeni başlıyor," dedi ona yavaşça, kalçalarını aşağı bastırıp salladı.

Genç adamın elleri ona sımsıkı tutundu. "Ah!"

"Oh, Hunter. Çok derinimdesin. Bu inanılmaz hissettiriyor."

"Gretchen," diye fısıldadı genç adam kesik kesik.

Gretchen onun üzerinde inceden sallantılı bir hareketle yavaşça kalçalarını oynatmaya başladı. Öne eğilip kollarıyla masadan destek alarak kalçalarını genç adamın üzerinde aşağı yukarı zıplatıyordu, her vuruşun derinliğini kontrol ediyordu.

Hunter tekrar inlediğinde Gretchen'ın gözleri aynada ona kaydı. Garip bir şekilde kendinden geçmişe benzer bir hale bürünmüştü; yüzündeki ifade öyle açık, öyle doğal, öyle korumasızdı ki genç kadının kalbini hafifçe sızlattı. Ne zaman ona böyle bakan bir sevgilisi olmuştu ki?

Asla.

"Dokun bana Hunter," dedi kalçalarını adamın üzerinde oynatmayı sürdürürken. "Seni aldım. Yalnızca dokun bana."

Hunter onu şaşırtarak genç kadının bedeni onun göğsüyle aynı hizaya gelene dek tekrar kendine doğru çekti. Elleri hafifçe göğüslerini kavrayıp parmakları göğüs uçlarını taciz ettiğinde Gretchen zevkten çığlık atarak başını onun omzuna yasladı.

Hunter göğüs uçlarını yuvarlamaya devam ederken ensesinden öptü. Bu his öyle baş döndürücüydü ki Gretchen o içine sertçe darbe yapana kadar kalçalarını oynatmayı unuttu. Yeniden nefesi kesildi.

"Kahretsin," diye inledi Hunter onun kulağına doğru. "Üzerimde olmanı sevdiğimi düşünüyorum ama idarenin biraz bende olmasını istiyorum."

"Tamamen seninim," dedi Gretchen ona titrek bir sesle.

Parmakları sertleşmiş, sızlayan göğüs uçlarıyla oynayan Hunter yine sertçe ittirdiğinde genç kadın inledi.

"Öne eğil," dedi Hunter ona arzudan haşinleşmiş bir sesle. "Masanın üstüne."

Gretchen'ın içini heyecan bastı, kadınlığına yeni bir kayganlık dalgası gönderdi. Dudağını ısırdı, karnı masanın kenarına bastıracak kadar öne eğildi.

"Daha ileri," dedi Hunter sandalyesini birkaç adım geri iterek.

Bedenleri birbirinden ayrıldı, içindeki aletin eksikliğine itiraz eden Gretchen inledi. Ama itaatkâr bir şekilde masanın pürüzsüz, soğuk yüzeyine eğildi.

Hunter'ın arkasına geldiğini hissettiğinde kendilerini aynada izleyebilmek için başını çevirdi. Hunter'ın geniş bedeni arkasına yerleşmişti, onun bacaklarını iki yana açarak parmaklarıyla sanki girişini arıyormuş gibi kaygan kadınlığına hafif darbelerle vuruyordu. Gretchen onun dokunuşuyla çığlık attı.

Biraz sonra Hunter'ın aleti genç kadının girişindeydi, sertçe itiyordu. Gretchen'ın bacakları masaya çivilenmiş, göğüsleri tahtaya baskı yapıyordu. Hunter yeniden içine girdi, hareket öyle sertti ki bütün masa sarsıldı. Gretchen yine onun ismini bağırdı. Her darbe ihtiyaçla sertti, ona öyle doğru bir açıyla vuruyordu ki genç kadın G noktasına sürtündüğüne yemin edebilirdi. "Hunter!" diye çığlık attı. "Ah Tanrım, bunu yapmaya devam et!"

Hunter'ın eli kadının omzuna dayanmıştı, diğer eli de kalçasındaydı; biraz sonra tekrar tekrar içine girip çıkıyordu, darbeleri vahşi ve yaramazdı. Gretchen kontrolden çıkmış bir adam tarafından alınıyordu.

Bu harikaydı. Genç kadın hiç bu kadar sert becerilmemişti.

Hunter içine her vurduğunda genç kadının boğazından istem dışı bir zevk iniltisi kaçıyordu. Gretchen çok yaklaşmıştı, üstelik Hunter klitorisine dokunmamıştı bile. "Ah Hunter, beni becermeye devam et."

"Çok... fazla... ahlaksızca," dedi Hunter ona haşin darbeler arasında. "Sen fena bir tacizcisin Gretchen."

"Öyleyim," diye inledi Gretchen. "Seni taciz etmeyi seviyorum. Bunu sen de seviyorsun."

Hunter genç kadının poposuna hafif bir şaplak attı; zevkle karışmış bir anlık canlandırıcı acı öyle şaşırtıcıydı ki Gretchen derin bir nefes aldı, bedeni hayretle gerilmişti. Aynaya baktı, Hunter da kendi hareketlerinden neredeyse onun kadar şaşkın görünüyordu.

Sanki şaplağı silmek ister gibi eli hızla genç kadının poposunu okşadı, Gretchen yeniden kalçalarını kaldırdı. "Sana ihtiyacım var Hunter."

Genç adam itaat etti. Bir sonraki darbesiyle gırtlağından yumuşak, cılız bir itiraz çığlığı kaçan Gretchen gelmeye başladı. Çok çabuktu. Bu kadar çabuk gelmek istememişti. Ah Tanrım, yine de inanılmaz güzeldi. Hunter içine kuvvetle vurmaya devam ederken ve orgazmı durmak bilmezken Gretchen'ın tırnakları masanın ahşabına battı. Genç adam ona öyle sert, öyle haşin çarpıyordu ki kadınlığı onun etrafında sıkılaşan Gretchen gelmeyi sürdürdü, bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Tekrar tekrar onun ismini haykırdı. "Hunter! Hunter! Hunter!"

"Geldiğini hissedebiliyorum Gretchen. Ah, lanet olsun. Aletimin etrafında öyle sıkısın ki. Tanrım, buna bayılıyorum." İçeriye doğru bir darbe daha yaptı, sanki sonsuza dek onun içine gömülmek istermiş gibi derinlerde sallandı. "Siktir. Siktir."

"Evet!" diye inledi Gretchen, uzayan orgazmının sonrasında hâlâ titreyerek.

"*Siktir*," dedi Hunter son bir kez daha, sonra parmakları genç kadının kalçalarında derinlere battı. Gretchen başını kaldırıp aynaya baktı, Hunter'ın dudakları aralanmış, dişleri sımsıkı kenetlenmişti; ağzı, yüzündeki yara izleriyle tehditkâr bir görünüm almış, abartılı bir ifadeyle arkaya çekilmişti. Eğer bu başka birinin yüzünde olsaydı, korkutucu bir görüntüye dönüşürdü.

Ama o Hunter'dı, gözleri aşırı coşkuyla kapanmıştı, omuzları nefes alışverişleriyle yükselip alçalıyordu, Gretchen onun dünyadaki en muhteşem erkek olduğunu düşündü.

Hunter yavaşça, tatlı tatlı, sanki bitmesini hiç istemiyormuş gibi son bir kez daha onun içine daldı. "Ah Gretchen," diye fısıldadı nefes nefese. "Ah, seviş benimle."

"Yine mi?" diye takıldı ona genç kadın titrek bir fısıltıyla. "Şu kıza bir dakika ver."

Hunter onu masadan kurtarıp arkadaki sandalyesine çökerek onu da kucağına çekti. Ağzı kadının ensesini öpmeye başladı. "Tanrım, bu inanılmazdı."

"Hımmm, öyle olduğu kesin," dedi Gretchen, çok keyifliydi.

Hunter'ın elleri onun bacaklarının arasına kayıp klitorisini taciz etmeye başladı. "Sana dokunmayı bırakmak istemiyorum."

Gretchen'ın nefesi tıkandı, kaskatı kesildi; bir yarısı onun parmaklarını kendinden uzaklaştırmak istiyordu, diğer yarısı ise asla durmamasını. "Yalnızca tek bir prezervatifimiz var Hunter."

"Hâlâ içindeyim," diye hatırlattı genç adam ona. "Duş aldıktan sonra Eldon'a yüz prezervatiflik bir kutu almaya gitmesini emredeceğim." Parmakları Gretchen'ın bacaklarını genişçe açıp klitorisiyle hafifçe oynamaya devam ederek o duyarlı etten tomurcuğun üzerinde yavaşça, sataşarak ileri geri kaymaya devam etti.

"Oooh." Gretchen genç adamın elinin üzerine bastırıp zavallı bir şekilde bitap düşmemek için dudağını ısırdı. Ah Tanrım, Hunter ne kadar da çabuk öğrenen biriydi. "Yüz prezervatif mi? Ya benim dayanıklılığım hakkında çok iyimsersin ya da kendinin."

"İkisi de," dedi Hunter; kulakmemesini hafifçe dişleyerek genç kadının yorgunluktan tükenmiş bedenini baştan aşağı titretti.

"Benim için tekrar gelmeni istiyorum. Bu sefer seyretmek istiyorum." Gretchen'ın bacağını alıp sandalyenin kolunun üzerine atarak onu aynaya doğru tamamen açık bir hale getirdi.

Gretchen inleyerek ürperdi. Aynada, tahrik olup ıslanmış, coşkudan kabarmış kadınlığına, genç adamın o küçük tepecikle daireler çizerek uğraşan parmaklarına, hâlâ derinliklerine gömülmüş duran aletine baktı. Kendi göğüs uçları sertleşip kabarmıştı, yüzü de zevkle buruşmuştu.

Hunter bir parmağını onun sıcaklığının kendisini hâlâ sımsıkı kavradığı kadınlığının girişine doğru kaydırdı. Parmağını oradaki ıslaklıkta dolaştırdı, sonra yeniden klitorisine dönerek daireler çizdi, gözleri aynadan ihtirasla onun tepkisini izliyordu.

Orgazm bedeninin her yanına, genç adamın duyarlı klitorisi üzerinde tekrar tekrar gezdirdiği parmaklarıyla uygun gibi görünen dalgalar göndererek patlarken Gretchen yeniden geldi. Çığlık attı ama orgazmının yoğunluğuyla ses tuhaf ve bozuk çıkmıştı.

"Çok güzel," dedi Hunter ona, yeniden ensesinden öptü.

Ayrılırlarken Gretchen burada tam olarak kimin baştan çıkarıldığını merak ediyordu. Odaya genç adamın aklını başından almak, onu baştan çıkarmak, tahrik edip bakir pantolonunu aşmak için gelmişti. Ama Hunter biraz kendine güveni geldiği anda yatakta bir canavara dönüşmüştü.

Canı cehenneme, Gretchen arzudan zayıf düşmüştü ve... bunu yeniden yapmak için bekleyemeyecekti.

Lula ile Benedict'i unut gitsin. Onların Hunter Buchanan'dan üstün hiçbir yanları yoktu.

Sekizinci Bölüm

Gretchen duş alıp biraz kestirdikten sonra Hunter'a birkaç arkadaşı davet edebilir mi, diye sormayı tamamen unutmuş olduğunu fark ederek uyandı.

Bunun ona kolay açılacak bir konu olmayacağını düşündü. Bu büyük muhteşem evin, sahibiyle sevimsiz Eldon dışında bomboş durmasının bir nedeni olmalıydı. Yine de parti iyi bir fikirdi. Hunter'ı arkadaşlarıyla tanıştırabilir, bu durumla ilgili olarak Kat'in kafasını rahatlatabilirdi.

Genç adama dünyanın onun yüzüne kötü kötü bakıp gözlerini ona dikmekten başka bir şey istemeyen insanlarla dolu olmadığını gösterebilirdi.

Hunter'ın bu yerden fazla ayrılmadığından şüpheleniyordu, tıpkı kimsenin pek sık ziyarete gelmediğini bildiği gibi. Mektuplarla burada çalışmasına izin vermeyi neden kabullendiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun için ona müteşekkirdi. Bu onları bir araya getirmişti, kısa bir süreliğine de olsa.

Bir parti düşüncesine büyük bir incelikle, karşısındakini incitmeden yaklaşmalıydı.

Hunter koşu bandında gerilimini atarken Gretchen için bir şey yapmak istediğine karar verdi.

Genç kadın onun için öyle çok şey yapmıştı ki –kendini çok açık, çok tatlı bir şekilde teslim etmişti– Hunter da onun için bir şey yapmak istiyordu. Ama ne? Ona zaten kitap sözleşmesi aracılığıyla para veriyordu, bir kadınla yattıktan sonra ona binlerce dolar vermek oldukça... kaba hissettiriyordu. Ama Hunter'ın gayrimenkulden başka tek bildiği paraydı.

Gayrimenkul. Hunter bir an için bunun üzerinde düşündü, sonra başını iki yana sallayarak koşmaya devam etti. Buchanan ailesi tarafından edinilmiş mülklerin çoğu fazlasıyla pahalı yatırım mülkleriydi. Ona Manhattan'da yirmi milyon dolarlık bir daire ya da Poughkeepsie'de bir alışveriş merkezi verirse Gretchen'ın ne yapacağını bileceğinden şüpheliydi. Paranın miktarı yüzünden paniğe de kapılabilirdi. Bu, Hunter'ın hiç umurunda değildi ama böyle bir şeyin alelade bir insan için korkutucu olabileceğini düşündü.

Daha fazla gül? Gerçi ona her gün gül veriyordu zaten. Bu, onların küçük ritüellerinin bir parçasıydı. Hunter'ın yalnızca kendisinin ona verebileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Gretchen'ın nasıl düşünüp neyi beğeneceğini bildiğini ona gösterecek bir şeye.

Düşünceli bir şeye.

Gretchen'a onu sevdiğini söyleyen bir şeye.

Çünkü Hunter sevdiğinden oldukça emindi. Bunu söylemek

için çok erkendi, bunun yalnızca çiftleşme sonrası sersemliğinden olmadığını bilebilmek için seksten sonra damarlarında dolaşan çok fazla adrenalin vardı.

Ama Gretchen onun için mükemmeldi. Hunter kendisinin de bu kadın için mükemmel olduğunu ona göstermek istiyordu. Bir şey yapmalıydı.

Hunter koşmaya devam etti. Eninde sonunda aklına bir şey gelecekti.

Gretchen bütün gün boyunca Hunter'dan hiç haber almadı. Genç adamın programı toplantılarla doluydu; her ne kadar Gretchen onunla zaman geçirmeyi çok istese de –ki bu gerçekten de çok saçmaydı– adamın çalışması gerekiyordu, tabii kendisinin de.

Vazosundaki sabah gülü akşam yemeği zamanına kadar açmıştı, Gretchen eğilip kadifemsi bir taçyaprağa dokundu. Düşünceleri dağıldığından işi yavaş ilerliyordu. Mektuplarda Viktoryen dönemin yasakları yüzünden yarı kapalı tasvir edilmiş her cinsel eylem nabzını hızlandırıyor, hayal gücü zihnindeki görüntülere otomatik olarak Hunter'ı sokuyordu.

Bu, çalışmasının neredeyse imkânsız bir hız almasına neden oluyordu. Gretchen'ın sıkışık teslim tarihleri vardı, yani dikkatinin dağılmasına tahammülü olamazdı ama yine de...

Çalınan kapı Gretchen'ın yerinden sıçramasına neden oldu. "Gir."

Tam zamanında arkasını dönerek Hunter'ı gördü, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genç adamın giydiği koyu renk takım ile koridordaki korumayı gördüğünde ise gülümseme yok oldu. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bir... toplantım var." Hunter yüzünü buruşturdu, yüzündeki yara izlerinin çizgileri iyice keskinleşti. "Saat kaçta döneceğimi bilmiyorum."

"Ah. Peki, bu üzücü." Gretchen ona neşeli, alaycı bir şekilde dudak büzdü. "Öyleyse uyanık kalıp seni bekleyemeyeceğim sanırım."

"Aslında," dedi Hunter odanın içine doğru ilerleyerek. Onun önünde durup elinin tersini hafifçe yanağına sürdü. "Eğer beni yatağımda beklersen döndüğümde seni uyandırmaktan mutlu olurum."

"Hımmm." Gretchen adamın eline eğilerek başparmağının dolgun kısmını hafifçe ısırdı. "Bakarız."

Ah, kimi kandırıyordu ki? Kesinlikle orada olacaktı.

Hunter gülümsemese de bakışı aydınlanır gibi oldu. "Bunu telafi edeceğim."

"Aslında," diye konuşmaya başladı Gretchen. "Seninle küçük bir tür toplantı hakkında konuşmak istiyordum. Temsilcim, editörümle zaman geçirip projeyle ev arasında bağ kurmak için güzel bir fırsat olacağından beni burada yapılacak küçük bir parti için zorluyor." Genç adamın ifadesiz yüzü karşısında geriledi. "Bana hayır demekten çekinme. Bunun senin evin olduğunu biliyorum."

Uzun bir andan sonra Hunter'ın parmağı yeniden yanağına sürtündü. "Bu hoşuna gider mi?"

"Seni rahatsız edecekse, hayır," dedi Gretchen ona dürüstçe. "Ama temsilcimle editörümü bir süre ensemden çekecektir ki bu iyi olur. Senin de arkadaşlarını davet edebileceğini düşündüm. Belki bu işleri daha az sancılı yapar."

"Ben... yabancılarla aram iyi değildir," diye itiraf etti Hunter.

"Yüzün sebebiyle mi?" Genç adamın yanakları kızarmaya baş-

ladığında Gretchen başını iki yana salladı. "Rahatsız olmanı gerektiren hiçbir şey yok. Ben yara izlerini inanılmaz derecede seksi buluyorum."

Hunter ona dokunaklı bir bakış attı. "Yara izlerim çekici değil Gretchen."

"Başka herhangi birinin üzerindeyken olmazlardı," diye onayladı genç kadın ayağa kalkıp kollarını onun boynuna dolayarak. Eğildi, dilini genç adamın ağzının şeklini bozmuş derin iz boyunca gezdirdi. "Ama senin üzerindeyken beni tahrik ediyorlar."

Hunter'ın eli kadının poposuna kayıp sıkıca kavradı, yalnızca onun duyabileceği şekilde alçak sesle inledi. "Bu toplantıyı kaçıramam Gretchen. Ama sen oradan erken ayrılmak istememe neden oluyorsun. Eğer bu partiyi istiyorsan bana uyar."

"Emin misin?"

Hunter eğildi, onu dudaklarından öperken altdudağını tir tir titretecek şekilde emdi. Yüce Tanrı, bunu nereden öğrenmişti ki? "Eve döndüğümde yatağımda olduğun sürece istediğin kadar parti verebilirsin."

"Orada olacağım," dedi Gretchen nefes nefese,ardından genç adam ona yakıcı bir bakış atıp kapıdan dışarı çıktığında sandalyesine yığıldı.

Hunter gözden kaybolduktan sonra uzun bir süre daha arkasından bakakaldı, sonra gözlerini saate çevirdi. Yatma vaktine daha kaç saat vardı acaba? *Çok fazla.*

Reese bezginlikle kartlarını masaya attı. "Ben yokum."

Hunter'ın dudakları seyrek gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı, masadaki çipleri kendine doğru çekti. "Kalmalıydın."

Reese başını iki yana salladı. "Bu gece seni okuyamıyorum. Çok... garipsin."

"Garip mi?" Griffin'in kültürlü sesi Kardeşlik'in dumanlı toplantı odasını yardı. Purosunu bırakıp Hunter'a baktı. "Nasıl garip?"

"Bilmiyorum," dedi Reese pat diye. İçkisini kafaya dikti, sonra başını iki yana salladı. "Şudur diyemiyorum. Ama farklı."

"O mutlu," dedi Cade.

Bütün gözler sarışın adama çevrildi. Cade sırıtarak omuz silkti. "Onun bu gece iki kez gülümsediğini gördüm. Birisi bir şey önerdiğinde kaşlarını çatmıyor, aslında her sohbete katıldı ki hepsi işle ilgili de değildi. O mutlu."

Yanındaki Logan dönüp arkadaşına baktı.

Hunter onu görmezden gelerek kartları masadan alıp karıştırdı. Desteyi Jonathan'a uzattı. "Senin sıran." Yüzünün utançtan yanıyor göründüğünden oldukça emin olsa da sesini huysuz çıkarttı. O kadar mı belliydi?

Jonathan'a baktı. Öteki adam purosunu çiğniyordu, sanki aklına takılan bir şey varmış gibi alnı kırışmıştı. Kartları karıştırdı, sonra da ortadaki yığına bir çip attı. "Herkes ödesin."

Jonathan, Hunter'ın tarafına bakmamıştı. *Güzel.*

Hunter gözlerini Logan'a, en eski dostuna çevirdi. Logan şüpheli bir bakışla onu süzüyordu.

"Ne var?"

Logan'ın gözleri kısıldı. "Neler oluyor?" Çipini masanın ortasına fırlatıp Jonathan'ın ona doğru attığı bir kartı aldı. "Cade haklı. Tepede tırnağa neşelisin."

Hunter, Logan'a kaşlarını çattı. "Konuşması gereken sensin. Brontë nasıl?"

Logan'ın yüzü bir sırıtışla parladı. "Kriz halinde. Aynı anda hem derslere girmeye hem de yardım için okuma işini genişletmeye çalışıyor." Masadan bir kart daha aldı, memnun sırıtışı suratından uzaklaştıramadı. "Ayrıca onu hiç uyutmadığım için şikâyet edip duruyor."

Hunter'ın dudakları neşeyle kıvrıldı. Konu Logan'ın göz korkutucu yöntemlerine geldiğinde Brontë'nin olağanüstü inatçı bir çizgisi vardı, bu iyi bir şeydi: Ufak tefek kadın Logan'ın iş arkadaşlarına yaptığı gibi üstünden geçip gitmesine asla izin vermezdi; genç adamı böyle tamamen şaşkına dönmüş, sarhoş olmuş, mutlu görmek de çok güzeldi.

"Bir kadın, değil mi?" dedi Logan, Hunter'a sessizce. "Brontë'ye sorduğun şu kızıl kafa. Greta mıydı?"

"Gretchen," diye düzeltti Hunter, sonra da gülümsemesini saklayamadı. "Asistanının ablası."

"Audrey'nin ablası mı var?" Logan şaşırmış görünüyordu, sonra birdenbire anladı. "Ah, tamam, Brontë'nin bir süre birlikte kaldığı şu kadın. Brontë onu çok sever." Ses tonu Brontë kimi severse kendisinin de onu onayladığını ima ediyordu.

"Onun iki kız kardeşi var," diye ekledi Cade. "Daphne Los Angeles'ta yaşıyor."

Hunter, Cade'e baktı. "Onları tanıyor musun?"

Cade içkisini kafaya dikti, sonra omuzlarını silkti. "Eski aile dostları. Çocukluğumuza dayanıyor. Bu elde var mısın?"

Hunter kartlarına zar zor baktı, sonra umursamaz hissederek yığına birkaç çip attı. "Gretchen birkaç arkadaşı davet etmemi istedi benden," diye itiraf etti hırçın bir sesle. "Bir tür parti."

"Bu, hepimiz davetliyiz mi demek oluyor?" diye sordu Reese kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Hayır," dedi Hunter surat asarak.

Jonathan kartlarına baktı, sonra çekildi. "İtiraf etmeliyim ki Audrey'nin şu kardeşini görmeye hevesliyim."

"Onlardan birini daha önce gördün," diye yanıt verdi Cade rahat bir tavırla. "Daphne Petty."

Onun kim olduğu hakkında Hunter'ın hiçbir fikri yoktu ama Reese etkilenmiş görünüyordu. "Olamaz. Daphne Petty mi? Şu Daphne Petty mi? Sürekli magazin gazetelerine çıkan..."

"Daphne Petty kim?" diye kaşlarını çattı Logan, sonra da sanki cevaplar ondaymış gibi Hunter'a baktı. Hunter omuzlarını silkti.

"Benim eski bir çocukluk arkadaşım," dedi Cade. "Audrey'nin de ikizi. Ayrıca –dedikodular doğruysa– kariyeri sayesinde uyuşturucuyla alkolün esiriymiş."

"Kariyeri mi?" dedi Logan boş boş. "Ne kariyeriymiş bu?"

"Şarkıcı. Eline herhangi bir dergi al, muhtemelen onu kapakta perişan, sarhoş bir halde görürsün," dedi Reese. "Lanet olsun. Asla bilemezdim. Audrey ona hiç benzemiyor."

Cade onaylayarak suratını buruşturdu. "Biliyorum. Daphne pek... yani. Audrey çok daha sağlıklı."

Hunter, Logan'ın fazlasıyla kıvrımlı asistanını düşününce yüzünü gözünün önüne getiremedi. Tüm bildiği onun saçlarını topuz yaptığı, uyanık ve etkili olduğu, fazla soru sormadığıydı.

Bu açıdan hiç Gretchen gibi değil, diye düşündü yeniden dudaklarına yerleşen ufak bir gülümsemeyle. Her şeye burnunu sokan, son derece meraklı, gözüne sokulsa bile "kendi işine bak" ne demek bilmeyen Gretchen. Ama Hunter onda bunu seviyordu.

"Ah kahretsin," dedi Jonathan bıkkınlıkla. "Yine sırıtıyor. Bu her neyse, fena tutulmuş."

"Şimdi bu partiye kesinlikle geliyorum," dedi Reese.

"Davetli değildiniz," diye belirtti Hunter pis pis bakarak. Gretchen'ın etrafında istediği son kişi, kadın düşkünü erkek timsali Reese'di.

"Kardeşlik'tesin Hunter," dedi Cade onun sırtına hafifçe vurarak. "Kurallarımızı biliyorsun. Hepimiz davetliyiz. Reese gibi sevimsizler bile."

Hunter homurdanarak boyun eğdi. Sataşmalar bittiğinde adamlar saatlerce oynamaya devam ettiler.

Ayrılmaya hazırlarken Hunter, Logan'ı bir kenara çekti. "Tavsiyene ihtiyacım var."

"Öyle mi? Ne üzerine?"

"Gretchen. Onun için bir şey yapmak istiyorum. Ona ne kadar değer verdiğimi gösterecek bir şey."

Logan ona tedbirli bir şekilde gülümsedi. "Sakın ona bir lokanta alma."

"Ne?"

"Hiç. Sadece Brontë için yaptığım ama suratıma geri tepen bir şey. Senin aklında ne vardı?"

"Bir şey... Düşünceli bir şey. Mücevher değil. O pek mücevher insanı değil."

"Peki, bunda da ucuz atlattın," dedi Logan. "Yine, mücevher işi basitleştirir. Brontë de pek mücevher insanı değil. Ona her kolye almaya çalıştığımda çılgına dönüyor. Püf noktası, onun için başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şey bulman."

Hunter başını iki yana salladı. "Bunun ne olacağını bilmiyorum. Gayrimenkul mü? Bu çok fazla. Araba? Herhangi biri de ona araba verebilir." Günlerini evden uzaklaşarak geçirmesinden korktu-

ğu için ona bir araba vermek istemediğini paylaşmak istemedi. Onun orada kendisiyle birlikte takılıp kalması hoşuna gidiyordu.

"Kitapları sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

"O bir hayalet yazar."

Logan omuz silkti. "İşte cevabın. Kitaplarla ilgili bir şey. İşinde başarılı mı?"

Hunter bunun üzerine düşündü. "Bilmiyorum. Astronot kitapları ya da öyle bir şeyler yazıyor." Bu ona çok tuhaf bir ikili gibi göründü: Gülünç, sözünü sakınmayan Gretchen fazlasıyla erkeksi, adi uzay kitapları yazıyordu, ama bunu sorgulamadı.

"Öyleyse onları satın al. Hepsini al." Logan yeni bir puroyu düşündü, sonra yüzünü buruşturarak geri bıraktı. "Bunu içmemeliyim. Brontë kokusunu sevmiyor."

"Hepsini satın almak mı?" diye sordu Hunter.

"Bütün kitapları. Onu çoksatanlar listesine sok ya da öyle bir şey işte. Muhtemelen bu onu mutlu edecektir."

Hunter bunun üzerine düşündükçe fikir daha da çok hoşuna gitti. "Eldon'ı hemen bu işe göndereceğim."

Hunter o gece eve geç saatte döndü, puro kokusuyla alkolden zihni hafif bulanıktı. O gece masada bir servet kaybetmişti ama sırıtmayı kesemiyordu. Reese kadınlar hakkındaki saçma hikâyelerinden birini anlattığında ilk kez gülümseyebilmişti. Kendini gruptan dışlanmış hissetmeden kendi ilişkisiyle ilgili yorumları kolayca duymazdan gelmişti.

İlk defa kendini dostlar arasında bir ucube –yara izli, yalnız bakir– gibi hissetmemişti.

Yara izli, evet ama yalnız ve bakir? Artık değil.

Kravatını çıkarıp yere attı, odasına giden koridorda ilerlerken ceketini de çıkardı. Yatağında onu bekleyen Gretchen'ı düşündüğünde aleti sertleşti. Parlak kızıl saçları onun yastığına yayılmış, uykusunda yumuşacık Gretchen. Çıplak bir halde onu bekliyor mu olacaktı? Bacakları hafifçe açık? Hunter parmaklarını onların arasına daldırıp hafif darbelerle onu uyandırdığını hayal ederek oraya dokunduğunda genç kadının atacağı yumuşak, sancılı çığlıkları düşündü.

Birden pantolonu fazla baskı yapar oldu. Odanın karşı tarafındaki yatağına doğru ilerlemeye devam ederken giysilerini çıkardı.

Oda karanlıktı ama biliyordu, –biliyordu işte- Gretchen orada onu bekliyor olacaktı. Açık pencereden çok hafif bir ışık parladı; ay ışığında, normalde kusursuz olan yatağında karışık bir örtü yığını görebildi. Yatağın bir tarafında kıvrılmış uyuyan küçük bir beden vardı.

Bu görüntüyle kalbi sızlayan Hunter yatağa doğru ilerledi. Ne muhteşem, ne harikulade bir görüntüydü; hiç bu kadarına sahip olacağını düşünmemişti. Her zaman yalnız, kötülenmiş olacağını düşünmüştü. Şimdiyse onunla sevişebilsin diye eve gelmesini bekleyen bir kadını vardı; hem de ne mükemmel bir kadın. Hayat hiç daha hoş olmuş muydu?

Komodinde parlayan bir şey fark ettiğinde dokunmak için elini uzattı. Bu katlanmış bir grup paketti, Hunter güldü. Tüm bir prezervatif şeridi yatağın yanına bırakılmıştı. Gerçekten de hevesli bir düşünceydi.

Gretchen içini çekti, Hunter genç kadının onun tişörtlerinden birini giydiğini fark etti. *Ah.* Bu görüntüyle aleti daha da sertleşip

sızladı. Prezervatiflerden birinin paketini yırtarak açıp aletine geçirdi, sonra da yatağın kenarına ilerledi.

Gretchen'ın bacakları çıplak ve pürüzsüzdü, ay ışığında soluk bir şekilde parlıyorlardı. Genç kadın uyurken hafifçe açılmışlar, poposunun ayrımını ortaya çıkarmışlardı. Külodu yoktu. Genç adamın tişörtünden başka herhangi bir şey giyiyor muydu ki? Hunter bu düşünceyle inledi.

Gretchen yuvarlanıp onunla yüz yüze gelerek gözlerini ovuşturdu. "Hunter? Sen misin?"

"Gretchen." Genç adamın sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı, öyle ki onun üzerine çıkarak çenesiyle boynunu öpmeye başladı. "Sana feci derecede ihtiyacım var."

Gretchen hafifçe inlerken genç adamın altındaki bacakları iyice açıldı. "Seninle ilgili açık saçık rüyalar görüyordum," dedi. "Islanmış mıyım?"

Hunter elini onun bacaklarının arasına uzatıp onu hissettiğinde inledi. "Çok ıslak."

"Öyleyse içime gir," dedi Gretchen yumuşak ve nefis bir sesle.

Hunter'ın daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu. Parmakları onun ılık, kaygan açıklığını aradı; sanki onun kendisi için hazır olduğundan emin olmak için bir parmağını içeri daldırdı. Aletini oraya yerleştirip derinlerine daldığında genç kadının keskin iç çekişiyle dondu.

"Ah, bu çok iyi," diye fısıldadı Gretchen. Bacakları genç adamın kalçalarına dolanıp arkasında kenetlendi. "Beni sıkı becer Hunter."

Onun bu sözleriyle ihtiyaçtan çılgına dönen Hunter inledi. Yavaştan alamayacaktı. Bu sefer değil, o bu kadar tatlılıkla isterken değil. Hoyrat ve sertçe ileri itti, sonra da kendini durduramadı.

Tekrar tekrar onun içine saplandı, sarsıcı her itiş yatakta ilerlemelerine neden oluyordu. Gretchen'ın yumuşak zevk inlemeleri derin ve vahşi çığlıklara dönüşüp tırnakları genç adamın sırtına battı.

"Hunter, ah Tanrım, Hunter. Daha derin al beni." Kalçalarını yükseltip bacaklarını biraz kaldırarak genç adamın iki yanına itti. "İtmeye devam et."

Hunter itti, bir sonraki darbesinin gücü genç kadının dizlerini göğüslerine kadar götürdü.

Gretchen zevkle çığlık attı. "Daha çok!"

Hunter da öyle yaparak ona daha fazlasını verdi. Varlığının her bir zerresi, bunu onun için de kendisi için olduğu kadar –sıkı, sımsıcak ve ah, çok ıslak– güzelleştirmek için onun derinlerine vurmaya kararlıydı.

Gretchen'ın kadınlığı onun çevresinde titriyor gibi oldu, sonra genç kadın şaşkınlıkla bağırdı. "Oh! Geliyorum!"

Bunun üzerine sanki onun orgazmı kendisine de izin vermiş gibi Hunter da patladı. Tiz bir çığlıkla kadınlığının içinde sımsıkı kalarak onun içine boşaldı.

Uzun bir süre sonra kendine gelince genç kadının üzerinden yuvarlanıp prezervatifi çıkararak yakındaki bir çöp kutusuna attı. Sonra tekrar yatağa dönerek genç kadını yanına çekti; onun o yumuşak, mükemmel teninin her yerini –açıkta kalmış omuzlarının kıvrımını, boynunu, elini, zarif parmaklarını– öpmekten kendini alamıyordu.

"Hımmm, beni özledin mi?" diye sordu Gretchen uykulu uykulu, sırtı genç adamın ön tarafına sokulurken. "Sensiz uzun bir gece oldu."

"Umarım birçok işi bitirmişsindir," dedi Hunter ona.

"Eh." Genç kadının sesi pek coşkulu gelmiyordu.

"Bu çok kötü," dedi Hunter, sonra kulakmemesini hafifçe ısırdı, bunun genç kadının çok hoşuna giden küçük bir hareket olduğunu anlamaya başlıyordu. Gretchen'ın iç çekişi bunu onayladı. "Bu gece pek uyumana izin vermeyi planlamıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Gretchen, sesi hem uykulu hem oyuncu geliyordu. "Yorgun değil misin?"

"Senin etrafındayken hayır." Hunter'ın parmakları genç kadının göğüs ucuna kaydı, onu okşayarak sonuçta genç kadının inlemesini sağladı. "Beni hayata geri döndürüyorsun."

Bu doğruydu. Onun yanındayken yaşadığını hissediyordu. Artık başka hiçbir şeyin –yüzünün, yalnızlığının– önemi yoktu. Önemli olan tek şey Gretchen'ın onun hakkında ne düşündüğüydü.

Hunter Buchanan hayatında ilk kez âşıktı.

Gretchen elini alnına bastırarak kütüphaneyi adımlıyordu. "Hayır. Söz veriyorum. Daireme ihtiyacım var. Gerçekten var. Yalnızca şu an için dışarıda bir projede çalışıyorum."

"Kiranız bir hafta gecikti Bayan Petty," dedi mülk sahibi telefonda. "Çekinizi de görmedik."

"Peki ya size bugün bir çek verirsem?" Gretchen sesini parlak ve neşeli tuttu. "Bir taksi çağırıp şehre geleceğim. Size bir çek verip üzerine gelecek haftanın tarihini atabilirim. O zamana kadar sözleşme ödememi almış olurum."

"Gelecek hafta mı? Kira ödemeniz geçen haftaydı."

"Biliyorum! Ama ödemem var. Her an gelebilecek olan bir

sonraki çekimle bütün yılın kalan kısmını ödeyebilirim. Yemin ederim. Eğer bana inanmıyorsanız size temsilcimi bağlayabilirim, o da size meblağı teyit edebilir."

"Bizimle olan sözleşmeniz kira ödemenizin ayın birinde yapılacağını belirliyor. Paranız olduğunda değil."

"Biliyorum. Sadece..."

Kütüphanenin kapısı çalındı, Eldon içeri girerek ona ters bir bakış attı. "Bir misafiriniz var."

"Ben... Ne?" Gretchen şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir misafir," dedi adam açık açık, genç kadın kuş beyinliymiş gibi her heceyi özellikle vurgulayarak. "Bir ziyaretçi."

"A, tamam." Sonra telefona, "Sizi beş dakika sonra arayabilir miyim?" dedi Gretchen.

Mülk sahibi telefonu kapattı.

Ya, kahretsin. Beş dakika içinde kilitleri değiştiremezlerdi kuşkusuz. Gelen her kimse ondan kurtulduktan sonra beş dakika içinde onları yeniden arardı, eğer ona sadece bir hafta falan daha verirlerse onlara büyük bir ceza ödemesi yapabileceğini açıklardı. Gretchen telefonunu cebine attı, çoktan koridordan aşağı ilerlemekte olan Eldon'ı takip etti.

Cooper elinde bir kutuyla Buchanan Malikânesi'nin ön girişinde duruyordu. Girişin yüksek tavanlarıyla dönerek yükselen merdivenlerine sanki az önce yabancı topraklara ayak basmış gibi bakıyordu. Bu Gretchen'ın bir anda neşelenmesine neden oldu. İlk kez buraya geldiğinde kendisi de onun kadar gözleri yuvalarından fırlamış gibi mi görünüyordu acaba? Ne komik. "Cooper, burada ne yapıyorsun?"

Onu gördüğünde genç adamın yüzü aydınlandı, kutuyu yere

bıraktı. "Merhaba Gretchen. İşte buradasın." Ona sarılmak için kollarını uzattı.

Genç kadın kollarına doğru ilerleyip sarılışa tuhaf bir şekilde karşılık vererek adamın sırtına hafifçe vurdu. Başka zaman olsaydı bu sarılıştan hiçbir anlam çıkarmazdı. Ama şimdi onun kendisine âşık olduğunu bildiğinden... Bu, işleri çok... garip bir hale getiriyordu.

"Audrey projenle ilgili sıkıntılı zamanlar geçirdiğini söyledi. Teslim tarihinin gerisinde olduğunu, sana yardımı olabilecek birkaç şey getireceğini söyledi. Ben de ona meşgul olmadığımdan uğrayacağımı söyledim, böyleyken Cuppa'dan küçük bir bakım paketi de getirmeyi düşündüm."

Cooper sarılmayı gereğinden fazla mı uzatmıştı yoksa Gretchen hayal mi kuruyordu? Gretchen onun kollarını çekip gülümsedi. "Sen iyi bir dostsun, Coop. Bana çok sevdiğim sütlü mocha'lı brownie'yi de getirdin mi?"

"Tabii ki." Genç adam kıkırdayıp kutuyu tekrar eline alarak ona uzattı. "Bu arada harika görünüyorsun. Nasılsın?"

"Müthişim elbette," dedi Gretchen neşeyle kutuyla oynayarak. "Gelip mutfakta biraz takılmak ister misin?"

"Bir kahveye hayır demem," dedi Cooper ve kutuyu ondan aldı. "Ver, onu senin için taşıyayım."

Gretchen can sıkıntısıyla mücadele ederek kutuyu bırakmayı reddetti. "Kendi kutularımı taşıyabilirim Coop."

"Evet ama erkekler kadınlar için eşyaları taşır."

Gretchen homurdandı. "Sen kimsin, arkadaşıma ne yaptın?"

Cooper onun sataşmasına gülerek ellerini kaldırdı. "Yeterince adil. En azından denedim."

Kutu mutfak tezgâhının üzerine bırakıldı, Gretchen makine-

ye kahve koydu. O demlenirken ve Cooper da mutfağın taburelerinden birinde otururken kutunun kapağını açarak içine göz attı. İçinde daha küçük iki kutu vardı, biri Cooper's Cuppa logoluydu. Gretchen, Cooper'a bakarak diğerine uzandı. "Bu Audrey'den mi?"

Cooper etrafına bakmayı bırakamadan başıyla onayladı. "Bir ay boyunca burada kaldığına inanamıyorum. Burası bir şato gibi."

"Ah, biliyorum," dedi genç kadın kutuyu bırakıp kendine bir fincan kahve koyarak. "Tuhaf uşağıyla filan tastamam hem de."

"Buranın bir filmden fırlamış olabileceğine yemin ederim," dedi Cooper sırıtarak. "Sakın söyleme. Ev sahibi de amacı bakirelerin kanını emmek olan *Operadaki Hayalet*-tipi bir adam."

Gretchen öksürerek kahvesini etrafa tükürdü.

Cooper anında ayağa fırlayarak onun sırtına vurdu. "İyi misin?"

"Sadece... kötü... nefes... aldım," dedi genç kadın sözcükler arasında öksürerek. Cooper'ın tahmininde bu kadar yakın –ama çok da uzak– olması biraz tuhaftı.

Ne de olsa buralardaki bakirler üzerinde amaçları olan Gretchen'dı.

Zayıf bir gülümsemeyle Audrey'nin yolladığı kutuyu açtı. Gözüne pembe dantelle siyah saten çarptığında hemen kutuyu kapattı. Hiçbir şey olmamış gibi davranarak kutuyu yana itti. "Audrey bana ne gönderdiğini söylemişti?"

"'Stres azaltıcılar,' dedi sanırım. İşlere yardım edecek bir şeyler." Cooper omuzlarını silkip tekrar kahvesini yudumladı. "Onunla ne yapacağını bildiğini söyledi."

Kutunun içine bakmadığı çok açıktı. "Evet, oldukça iyi bir fikrim var." Gretchen genç adamın meraklı bakışı karşısında yalan söyledi. "Banyo tuzları."

"Ah. Kız işi."

"Kesinlikle kız işi." Kıkırdayıp işleri mahvetmeden önce diğer kutuyu çıkarıp kokluyormuş gibi yaptı. "Kurabiye kokusu alıyorum sanki."

Cooper sırıttı.

Gretchen kapağı açıp zevkle içini çekti. "Yirmi tane mi? Bunu yapmamalıydın."

"Altında da biraz karamelalı rüya gofreti var, biraz çeşit istersen diye."

Gretchen kurabiye paketini çıkarıp içinde bulunan kahve çekirdekleri poşetini kokladı. "Harikasın Cooper. Gerçi bunların benim kurabiyelerim kadar iyi olmadıklarından eminim ama."

"Öyle olmalılar. Bu senin tarifin." Cooper yüzünde hayranlık dolu, yumuşak bir ifadeyle ona bakıyordu. "Seni görmeyi özledim Gretchen. Senin gülümseyen yüzün olmadan Cuppa aynı değil."

Tezgâhın üzerinden uzanarak elini onun elinin üstüne koydu.

Kahretsin. İşler acayipleşmeden artık yarım saat bile geçiremiyorlar gibi görünüyordu. "Cooper..."

"Seni düşünmeden duramıyorum Gretchen."

"Cooper..."

"Hayır, lütfen, bırak da söyleyeyim." Genç adamın gözleri yalvarır gibiydi. "Söylememin zamanı geldi."

O sırada mutfak kapısı açıldı. Evde-dolaşmak-için-fazla-resmi-ama-yine-de-ona-yakışıyor-işte tarzı koyu renkli, titizlikle ütülenmiş takım elbisesi içinde göz alıcı bedeniyle Hunter çalımla içeri girdi. Cooper'la Gretchen'ın elini tutan eline yiyecekmiş gibi baktı, sonra genç kadının yanına geçip kolunu beline kaydırarak onu yanağından öptü.

Bu çok bariz, sahiplenici bir hareketti.

Ateş püsküren bir şaşkınlık Cooper'ın yüzündeki tüm rengin çekilmesine neden oldu. Genç adam bembeyaz kesildi, sonra utançtan kıpkırmızı olarak Hunter'a baktı. "Ben..."

"Bizi tanıştır Gretchen," dedi Hunter, sahiplenici bir şekilde genç kadının tepesinde dururken bakışları Cooper'ın üzerindeydi.

Gretchen dişlerini gıcırdattı. *Ah, kahretsin. Bu durum fazla hızlı çirkinleşmişti.* Elini Cooper'ınkinin altından çekerek ona yumuşak, özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Cooper, bu... Hunter. Buchanan Malikânesi'nin sahibi."

"Evet. 'Bakirelerin kanını emmeyi amaçlayan hayalet,' sanırım böyle dedin," dedi Hunter soğuk bir ifadeyle.

Cooper'ın yüzü panikleyerek mor bir tona büründü. "Şey..."

"Kutuyu getirdiğin için teşekkürler Cooper." Gretchen ellerine yapacak bir iş vermek, böylece de Cooper'ın yüzünün aldığı birçok acayip renge bakmayı kesebilmek için kutuyu kapattı. "Bu teslim tarihim için gerçekten çok yardımcı olacak."

"Tabii. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Hunter daha da dik dik bakıyor gibiydi. "Onun için burada olmana gerek yok. *Ben* onun için buradayım."

Gretchen ani bir nefes aldı. Bu durum kötüden çok fenaya doğru gidiyordu. "Burada olduğuna göre Cooper..."

"Aslında ben de tam gidiyordum." Cooper aceleyle kalktı, sarsak hareketleri yüzünden neredeyse tabure devriliyordu.

"Ah, ama ben mülk sahibime bir çek götürebilir misin diye merak ediyordum..."

"Gitmesi gerektiğini söyledi," dedi Hunter esrarengiz bir tavırla. "Neye ihtiyacın varsa ben ilgilenirim Gretchen." Genç adamın bakışı yeniden Cooper'a döndü. "O da bunu biliyor."

"Gerçekten gitmem gerek," dedi Cooper. Eliyle kapıyı gösteriyordu.

"Eldon sana çıkış yolunu gösterir."

Can sıkıcı uşak bir an sonra orada belirerek mutfak kapısını açık tuttu. Cooper oraya yöneldi ama çıkmadan önce Gretchen'a incinmiş bir bakış attı.

"Tekrar teşekkürler Cooper. Sen iyi bir dostsun," diye seslendi Gretchen dışarı çıkan genç adama eşlik edilirken. Kapı yeniden kapandığında yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ah, Tanrım, bu gerçekten de kötü gitti."

"Kimdi o?" diye sordu Hunter, sesi öfkeyle kabalaşmıştı.

"O benim bir arkadaşım."

"Sana asılmayı deniyordu," dedi Hunter pat diye. "Eli elinin üstündeydi."

"Benimle hiçbir ilgisi yoktu," diye itiraf etti genç kadın. "Onu rahatça geri çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum." Mutfak kapısına doğru bakıp aniden vicdan azabı duydu. "Sanırım artık bunun için daha fazla endişelenmeme gerek yok."

"Ona birlikte olduğumuzu söylemedin mi?"

Gretchen başını yana yatırarak Hunter'a garip bir bakış attı. "Biz birlikte miyiz Hunter? Sen bunu hiç söylemedin, ben de haddimi aşmak istemedim."

Genç adamın yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. "Biz seviştik."

"Gerçekten iyi seviştik Hunter. Ben seninle yatmayı çok seviyorum. Ama bu birlikte olduğumuz anlamına gelmiyor."

Hunter'ın yüzündeki ifade çok bozulmuş gibiydi. "Ben... anlıyorum."

Buna neden bu kadar üzülmüştü ki? Gretchen ona kolay bir

çıkış yolu sunmaya çalışıyordu. *İşte, hiç bağlanma olmadan öylesine seks. Buyur gel.* Öyleyse genç adam buna neden bu kadar gücenmişti? Çoğu erkek bundan heyecan duyardı.

Hunter arkasını döndü, Gretchen onun yüzünün yaralı tarafını özenle sakladığını fark etti.

O zaman kafasına dank etti.

Bakirelerin kanını emmeyi amaçlayan hayalet, sanırım böyle dedin.

Genç adam bunu duymuştu. Gretchen yalnızca etrafa tükürükler saçmıştı. Onu korumamış ya da buna itiraz etmemişti, sonra işleri daha da kötüleştirerek ona bunun içinde bir ilişki için bulunmadığını söylemişti.

Genç adamın incinmiş gibi davranmasında şaşıracak bir şey yoktu. "Hunter. Kastettiğim bu değildi."

"Kendini açıklamak zorunda değilsin Gretchen." Sesi sert ve soğuktu. "Mazeretlerini kendine sakla."

"Sana mazeret sunmuyorum, seni huysuz pislik. Sana eğer benimle olmak istemiyorsan, anlarım demeye çalışıyorum. Seni terk etmiyorum."

Genç adam hiçbir şey söylemedi.

"Hunter!" diye bağırdı Gretchen onun yanına gidip kollarını beline sararak. "Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Ama bunun yaşadığımızdan daha fazlası olduğunu farz etmek istemedim."

"Cooper'ın farz etmesine izin verdin."

"Cooper yıllardır benim arkadaşım, arada sırada çalıştığım kahve dükkânındaki patronum. Ona çok itinalı davranmalıyım, o her beş dakikada bir aşkını ilan etmeye çalışırken bu hiç de kolay olmuyor. Ben ona ilgi duymuyorum."

Hunter'ın koyu gözleri tekrar ona odaklandı, bakışları, sanki onun söylediğine tam olarak inanamıyormuş gibi kısık ve şüpheciydi. "Bana doğru cevap ver Gretchen. Bana ilgi duyuyor musun?"

"İşte bu aptalca bir soru," diye dalga geçti genç kadın onun ceketinin koluna asılarak. Hunter rahatlamayınca onun ne kadar ciddi olduğunu anladı. Ne kadar sataşırsa sataşsın durumu rahatlatmayacaktı. Bir an için Gretchen kendini kaygılı hissetti. Sanki ayak basılmamış bir alana giriyor gibiydi. Bir nedenden Hunter'ı incitmemesi çok önemliydi. Onu incitmemeyi her şeyden çok istiyordu. "Senden hoşlanmam gerekenden daha fazla hoşlanıyorum," diye itiraf etti sessizce. "Senin gibi biri gerçekten de benim gibi biriyle uygun değil ama seninleyken kendimi durdurabiliyormuşum gibi görünmüyor. Kızarana kadar öpmek istiyorum seni, geçtiğini gördüğüm her seferde poponu kavrayıp sana açık saçık, şehvetli şeyler yapmak istiyorum."

Hunter'ın bakışlarındaki sertlik biraz azaldı. Uzun bir an boyunca genç kadına baktı, sonra belindeki eli sıkılaştı; onu sert, nefes kesen bir öpücük için kendine doğru çekti.

"Senin gibi biri benim gibi birinin hak ettiğinden çok daha fazla," dedi genç adam haşin bir tavırla.

Bunun üzerine Gretchen biraz kaşlarını çattı, o parayla hayattaki konumdan bahsediyordu. Ama Hunter'ın yüzünden ötesini göremediği açıktı. "Bu şekilde konuşmamalısın."

"Deneyimlerime dayanarak konuşuyorum Gretchen. Bana bakıp da tiksinmeyen ilk kadın sensin."

Gretchen'ın eli onun yaralı yanağını okşadı, başparmağı altdudağına sürtündü. "Sana senden tiksinmediğimi göstermeli miyim?"

Hunter'ın boğazından alçak bir inilti koptu. "Göstermelisin."

Gretchen boş mutfakta etrafına bakındı, sonra kötü niyetli bir

ifadeyle sırıttı. "Bu odanın kapısı kilitleniyor mu?"

"Hayır."

Genç kadın ürperdi, mutfağa doğru geri geri kaymaya başladı. "Öyleyse Eldon'ın bizi basmamasını umsan iyi edersin."

Dokuzuncu Bölüm

"Buna asla inanmayacaksın." Kat'in sesi heyecandan coşmuştu. "Bu fevkalade."

Gretchen telefonu kulağına sıkıştırıp yazmaya devam ederek o sıradaki mektubunu kayda geçirdi. Bu ay fazlasıyla hızlı akıp gidiyordu; o daha devasa mektup sandığının yarısına zar zor gelmişti. Hunter yüzünden sürekli dikkati dağılıyordu ama onu kim suçlayabilirdi ki? Devamlı seks isteyip ona harika orgazmlar yaşatan seksi, enfes bir adam? Her iş böyle dikkat dağıtıcı şeylerle birlikte gelmeliydi.

Yine de işinde geri kalmıştı, her boş dakikasını buna ayırmazsa bitmeyecekti de. "Mülk sahibim seni aradı mı?"

"Hayır. Ama ben o çeki teslim ettim. Bu konuda biraz tersti ama."

"Sözleşmeden gelen ödemeyi aldık mı?"

"Daha da iyisi."

"Paranın ödenmesinden daha iyi olan ne?"

"Astronot Bill'in kırk ikinci sayısını biliyor musun? *Astronot Bill ve Europa IV Trajedisi*?"

"Şu sınır tanımaz hastalıklı olandı o, değil mi? Evet, o kitaptan nefret etmiştim." Gretchen burun kıvırdı. "Kapak berbattı, bana Bill'in Uranea'yı aldattığı bir olaylar dizisi yazdırmışlardı çünkü onun öldüğünü düşünüyordu, en az üç bölüm sekse ihtiyaçları vardı."

"*New York Times* Çoksatanlar listesine girdi."

Gretchen şaşkınlıktan telefonu düşürdü. Bir an için bilgisayar ekranına bakakaldı, sonra telefonu almak için çabaladı, temsilcisinin coşkuyla güldüğünü duyabiliyordu. "Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum! Otuz dört numaradasın. Bu, ana liste kadar harika olmayan, genişletilmiş *New York Times* listesi ama neyse ne."

"Ama... ama... nasıl?" dedi Gretchen, düşünürken dili dolaşarak. "Satışların çoğu kamyon mola yerleri ile üyelikler üzerinden. Perakende dükkânlarından zar zor bir şey satıyorum."

"Peki, geçen hafta hayvan gibi sattın," dedi Kat neşeyle. "Incomparable Books'taki ekip kesinlikle heyecanlandı, senin daha fazla Bill kitabı yapmanı istiyorlar. Bu seneki programın içinde çalışabildiğin kadar. Şu diğerinde ne kadar geciktiğin umurlarında bile değil. Bu harika değil mi? Düzenli iş!"

"Harika," diye tekrarladı Gretchen aniden biraz tiksinerek.

"Pazarlama ekibi satıştaki bu sivrilmenin nereden kaynaklandığını bulmaya çalışıyorlar ama fazlasıyla memnunlar. Eğer satışlar şu anda olduğu gibi gitmeye devam ederse bir noktada artık senin adını da yazar satırına ekleyebileceklerini söylüyorlar." Kat'in sesi etkilenmiş geliyordu. "Bir düşünsene. Kendi adınla yazabileceksin."

"Harika," dedi Gretchen yine.

"Peki, bu sene programına kaç tane Bill kitabı sığdırabileceğini düşünüyorsun? Onlara hızlı yazdığını söyledim. En az dört tane sanırım. Sen ne düşünüyorsun?"

Üretebileceği kadar hızlı dört Bill kitabı daha mı? Gretchen'ın midesi bulandı. "Emin değilim. Takvimime bakmama izin ver, sonra seni arayacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye cıvıldadı Kat telefona. "Bu arada, sana çiçek gönderecektim ama orada misafir olduğun için bunun uygunluğundan emin değildim. Ama senin için kesinlikle çiçek düşündüm. Hatta senin şerefine ayakkabı bile satın aldım."

"Çok düşüncelisin," dedi Gretchen alaycı bir tavırla, gülerek. "Seni yakında arayacağım."

Telefonu kapattığında idrak edemeyerek etrafına bakındı. Sonra durumun gerçekliği yüzüne çarpıp gözyaşlarına boğuldu.

Biraz... tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Tanrım, onun sorunu neydi? Bunun onu mutlu etmiş olması gerekirdi. Bugünden önce Incomparable Books onu hayalet yazarlar ahırından şutlamanın eşiğindeydi. Bir teslim tarihine bile uyamıyordu, kitapları hayranların istekleriyle eşleşmiyordu. Bill'in her tür cinsiyetçi ve saçma maceraya atılmasını istiyorlardı, Gretchen bunu yazmakta zorlanıyordu. Ama bu kitabın başarısı düzenli maaş çekleri demekti. Başarı demekti.

Ancak bu, senenin geri kalanında ve muhtemelen gelecekte birkaç yıl daha o kadın düşmanı pislik Bill'e kilitlenip kalacağı anlamına da geliyordu. Bundan heyecan duymalıydı.

Ama sadece gözyaşlarına boğuldu.

İşte Hunter onu o halde buldu; hâlâ kanepede, gözleri çıkarcasına ağlarken. "Gretchen?"

Genç kadın kapıya bakmak için dönerken dalgınlıkla yanağındaki ıslaklığı sildi. "Merhaba." *Lanet olsun.* Sesi burnu tıkalı gibi geliyordu.

Hunter'ın gözleri kısıldı, uzun adımlarla ona doğru yürüdü; parmakları çenesine giderek yukarı kaldırıp yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Sen üzgünsün."

"Bir şey yok."

"Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

Gretchen başını iki yana salladı. Bu Hunter'ın anlayacağı bir şey değildi. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Genç adam ona inanmıyormuş gibi baktı. "Düzeltebileceğim bir şey mi?"

Gretchen'ın dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti, ayağa kalkarak onun kollarına ilerledi. Hunter onu kollarıyla sardığında zevkle içini çekip yanağını göğsüne yasladı. "Neden üzgün olduğumu kendim de anladığımdan tam olarak emin değilim. Yani hayır, bunu düzeltmek için bana yardım etmeni isteyemem senden."

"Dikkat dağıtıcı bir şey o zaman?" diye mırıldandı Hunter.

"Hımm," dedi Gretchen kıkır kıkır gülerek. "İşte o olur. Aklında ne var? Rahatlamak için sen ne yaparsın?"

"Benim yaptığımı yapmak ister misin bilmem. Genellikle antrenman yaparım ya da seramda çalışırım."

Gretchen yüzünü buruşturdu. "Ya, bu bana gerçekten de eğlenceli gibi gelmiyor. Üzgünüm."

"Bence ona adil bir şans vermiyorsun. Hadi gel." Hunter bir kolunu omuzlarına sarıp onu kütüphanenin kapısına doğru yönlendirdi.

Gretchen bir an tereddüt etti, sonra liderlik etmesine izin ver-

di. Çalışıyor olmalıydı ama çalışmak o anda yapmak istediği en son şeydi. Bu kadar mutsuz olma nedeninin bir parçasıydı bu.

Seraya gittiler, nem ve çiçeklerin aroması Gretchen'ı anında çarptı. Bir çekiciliği olsa da o Hunter'ın bitkilerden büyülenişini paylaşmıyordu. Güzellerdi, hoş kokuyorlardı ama hepsi buydu.

Hunter onun elini tutup sıralanmış yeşil çalılar arasından yol gösterdi. Bahçelerde ilerlerken yüzündeki gururlu ifadeye damgalanmış bir tatmin izi vardı.

"Buraya bana bir gül daha mı seçmeye geldik?"

"Daha iyisi."

"İki gül mü? Seni gidi asi."

"Daha iyisi," dedi genç adam yeniden. "En sevdiğin güller hangileri?"

Gretchen bir parmağını onun kolunda gezdirdi. "Senin bana verdiklerin."

"Özellikle bir rengi seviyor musun? Kokuyu?"

Genç kadın bir an düşündü. "Bana ilk gün verdiğin maviyi sevmiştim."

"Başka?"

Gretchen bir süre düşündü. Güller hep çok güzellerdi, bu yüzden karar vermekte zorlanıyordu. Ne olursa olsun bunun Hunter için bir anlamı olduğu açıktı. Genç adam gerçekten de coşkudan titriyordu. "Senin en sevdiğin hangisi?"

"Senin için mi?" Genç kadını parlak sarı goncalardan oluşan bir sıranın önünden geçirip kırmızı goncalarla dolu bir gül ağacının önünde diz çöktü. "Bu. Meilland gülü. Onu her gördüğümde seni düşündürüyor."

Çiçeğin garip adı Gretchen'a hiçbir anlam ifade etmemişti ama meraklanarak genç adamın yanına diz çöktü. "Neden?"

"Taçyaprakları kadife gibi, rengi saçın gibi koyu bir kırmızı; sahip olduğum başka hiçbir gül bundan daha tatlı kokmuyor."

Gretchen ona gülümsedi. "Hepsi çok iyi sebepler."

"Ayrıca yetiştirmesi en zor olanlardan biri."

Gretchen ofladı. "Bana zor mu diyorsun?"

"O çok narin bir çiçek. Güzel ve dayanıklı gözüküyor ama en ufak bir hastalık bile onu yıkabilir. Bana bazı şeylerin biraz daha dikkat ve özen gerektirdiğini hatırlatıyor." Hunter ender ama çok hoş olan gülümsemelerinden biriyle ona gülümsedi. "Bu çetin bir iş ama açtığında ondan daha tatlı gül yok."

"Bu çok güzel Hunter. Senin çiçekler üzerine böylesine şair kesileceğini kim bilirdi ki?"

"Güller değil," dedi genç adam onu heyecandan kendinden geçiren yoğun bir bakış atarak.

"Öyleyse bana ne göstermek istedin?"

"Tutkularımdan biri gül melezlemektir."

"Vay canına. Bu kulağa... hımm, sıkıcı geliyor sanırım."

Hunter kırmızı Meilland gülünün yumuşak taçyapraklarını genç kadının külodunun ıslanmasına neden olacak bir şekilde okşamaya devam ederken ondaki coşku yoksunluğunu görmezden geldi. "Senin hoşuna gidecek bir şey seçmek istedim. Sana bir gül yaratmak istiyorum."

İşte şimdi onun dikkatini çekmişti. "Bana bir gül yaratmak mı?"

Hunter ayağa kalkıp yakındaki taştan bir bankı işaret etti. Gretchen onun peşinden gitti, genç adam ona oturacak yer bırakmayarak bankın ortasına yerleşince şaşırdı. Onun havaya kalkmış kaşlarını gören Hunter dizini gösterdi.

Ah, genç adam onun kucağına oturmasından hoşlanmıştı,

öyle değil mi? Gretchen gülümsedi, onun kucağına kayıp poposunu yerleştirirken abartılı bir şekilde kıpırdandı.

"Melezleme," dedi Hunter genç kadının saçını omzundan çekip tişörtünün kumaşının üzerinden öpmek için öne doğru eğilerek. "Melez çay güllerinin tüm farklı çeşitlerinin yaratılma şeklidir. Önce yetiştirilir, en iyi kalite –uzun saplar, parlak renkler, harika kokular– için birbirileriyle melezleştirilir. Sadece senin için bir gül yaratabilir miyim, görmeyi çok isterim."

"Bir hediyeye her zaman varım," diye takıldı Gretchen. "Peki, gülümü ne zaman görebileceğim?"

Hunter kıkırdadı, genç kadının içi ısındı. Bunu hayal mi ediyordu, yoksa Hunter artık daha mı çabuk gülümsüyordu? "Bu işler zaman alır. Yavaş bir polen yayma ve deneme sürecidir. Tomurcuklanan Mavi Kız güllerinden –şu senin sevdiğin– birini alıp onu açmaya zorlamam..."

"Polen yayma, deneme, taçyaprakları zorlama mı? Bu kulağa sapıkça geliyor."

Hunter onu şaşırtarak elini önüne uzattı, onu susturmak için hafifçe göğüs ucunu çimdikleyerek bütün vücudunu zevkten sarstı. "Bunu onu bir başka gülden polen almaya hazırlamak için yapıyorsun. Başka bir gülden polen almalarını önlemek için kapalıdırlar."

"Gül prezervatifler. Anladım."

Hunter öne eğilip onun kulağını dişledi. Parmakları giysilerinin üzerinden göğüs uçlarını taciz etmeye devam ediyordu, Gretchen genç adamın kalçalarına doğru sertleştiğini hissetti. "Her zaman lafı keser misin?"

"Evet. Ama bunun seni durdurmasına izin verme."

"Vermem. Dahasını duymak ister misin?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı genç kadın. "Bu da okumakta olduğum mektuplar kadar müstehcen."

Hunter yine kıkırdadı, bunun genç kadını zevkten kıpır kıpır etmediği hiç olmamıştı. "Meilland'ın tomurcuk açarak olgunlaşmasını istiyoruz. Bu olduğunda Meilland'dan polen alıp Mavi Kız'a geçireceğiz. Mavi Kız'ın tohum vermesine izin vereceğiz, bunları toplayıp ne yarattığımızı görmek için onları ekeceğiz."

"Hımm," dedi Gretchen, sesi genç adamın dokunuşunun dikkatini dağıtmasıyla kesik kesikti. "Bu hızlı bir hobiye benzemiyor, öyle değil mi?"

"Ben sabırlı bir adamım."

"Uzun soluklu düşünüyorsun, değil mi?" Eğer söyledikleri doğruysa gülünün meyve vermesine kesinlikle aylar var demekti; hatta belki yıllar. O zaman birbirlerini hâlâ tanıyor olacaklar mıydı? Gretchen çoktan gitmiş olacaktı.

Nedense bu düşünce, mutsuzluğun içine hançer gibi saplanmasına neden oldu. Yüzünü hafifçe çevirerek bir öpücük için dudaklarını sundu. Bütün sorunlarını unutmak için onun tarafından sert ve hoyratça alınmak istiyordu.

Ama Hunter'ın onun dudaklarına kondurduğu öpücük hafif, yumuşak ve şefkatliydi, ağzı onunkine sadece sürtünmüştü. "Seni seviyorum Gretchen. Üzülme."

Onu seviyor muydu? Gretchen'ın ciğerlerindeki tüm hava çekildi. Şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Hunter. Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söyleme." Genç adamın elleri tüm vücudunda dolaşarak onu okşamaya devam etti, sanki ona doyamıyormuş gibiydi. "Senin gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Yüz yaşına kadar da ya-

şasam hiç kimse için şu anda senin için hissettiğim kadar derin duygular hissetmeyeceğim. Sen benim hayatıma aydınlıkla güneş ışığı getiriyorsun. Seni sevdiğimi seni üzmek için söylemiyorum. Sana teşekkür etmek için söylüyorum. Hayatıma girdiğin için teşekkür ederim."

Gretchen konuşmak için ağzını açtı ama genç adamın bir parmağını dudaklarına bastırmasıyla durduruldu.

"Hiçbir şey söyleme Gretchen," diye mırıldandı Hunter. "Ben makul bir adamım. Hayatımda bir kadın olacağını hiç düşünmedim, asla. Yüzümün, sahip olmaya değer her kadını iteceğini düşündüm. Senin gibi biriyle tanışacak kadar şanslı olacağımı hiç sanmazdım. Bunun senin için ne anlamı olduğu hakkında hayallerim yok ama benim için dünyaya bedel."

Gretchen ona tatlı tatlı gülümseyerek daha da yakına sokuldu. "Sanki kader bizi bir araya getirmiş gibi görünüyor."

"Evet," dedi genç adam, sesi garip bir şekilde kuruydu. "Kader."

Seni en coşkulu şekilde seviyorum sevgilim. Sensiz tek bir gün bile geçirmek benim için imkânsız hale geliyor. Bunun, aramızdaki bu bitip tükenmeyen ayrılıkların sonu gelmiyor. Seninle olmaya can atıyorum. Aşkım her saatin her dakikasında daha da büyüyor, tıpkı sana olan tutkum gibi. Ben...

Gretchen içini çekerek mektubu bir kenara bıraktı. Lola ile Ben'in bitip tükenmeyen taparcasına aşk ilanlarıyla şehvetli övgüleri nedense bugün onu rahatsız ediyordu. Belki de yatağın ters tarafından kalkmıştı. O sabah Hunter'ın onu nasıl uyandırdığını –bir öpücükle, eli bacaklarının arasında– düşündü. Yok, bu yüzden değildi.

Belki de hızla büyüyen iş yığınlarıyla sürekli yaklaşmakta olan teslim tarihleri yüzündendi.

Ya da belki de kendini bir pislik gibi hissetmesindendi.

Lula'yla Ben besbelli âşıklardı. Çılgınca, tutkuyla âşık. Her gün birbirlerini ne kadar çok sevdikleri, birlikte olmak istedikleri üzerine sürüp giden mektuplar yazıyorlardı birbirlerine. Dün gece Hunter da ona olan aşkını ilan etmişti.

Gretchen ise orada oturup bir aptal gibi kekelemişti.

Bunun olması şaşırtıcı değildi. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlardı. Aslında, aralarından birinin çalışmadığı her an neredeyse. Yoğun bir cinsel ilişki yaşıyorlardı. Bunun da üstünde, Gretchen, Hunter'ın yegâne cinsel ilişkisiydi. Tabii ki sevgili, yaralı bakiri ona âşık olmuştu. Soru, bunun neden genç kadına kendini bir pislik gibi hissettirdiğiydi.

Hunter, Gretchen'a ona olan aşkını ilan etmesinin gerekmediğini söylemişti.

Genç kadın onu sadece üç haftadır tanıyordu.

O sorunları olan bir adamdı, büyük sorunlar.

Ama yine de... kendisi için gerçekten harikaydı. Genç kadına hayatında karşılaştığı en akıllı, en eğlenceli, en seksi kadınmış gibi bakıyordu. Her söylediğini dinliyor, esprilerine gülüyor, Gretchen onun bilinçli olarak kızarmasını sağlamaya çalıştığında da kızarıyordu. Hunter'la seks, hayatında yaptıklarının en iyisiydi, genç adam deneyimsizliğini coşku ve yoğunlukla telafi etmekten de fazlasını yapıyordu. Her zaman, Gretchen'ın da doyuma ulaştığından emin oluyordu. Zengindi, yakışıklıydı, kendini adıyordu.

Öyleyse Gretchen'ın sorunu neydi?

Düşünceli bir halde mektubu kurcaladı. Bakışları masasındaki güle kaydı, bu bir Meilland'dı. Koyu renkli, kadifemsi taçyaprakla-

rını tanıyıp dün serada yaşananları hatırlayarak kızardı.

Sorun Hunter'a âşık olamaması değildi. Ona âşık olduğunu kolaylıkla görebiliyordu.

O zaman sorun tam olarak neydi? Hiçbir şey; şu anda aşkının bir son tüketim tarihi varmış gibi hissetmesi hariç tabii. Hunter aşkını ilan etmişti, genç kadının bir karar vermesi gerekiyordu. Bir ilan, aylarca askıda bırakabileceğin bir şey değildi.

Gretchen tarihler konusunda berbattı. İnişli çıkışlı yayıncılık kariyerinin de gösterdiği gibi, bunlar onu sinirli ve mutsuz yapıyorlardı. Diğer insanların beklentilerinde onun donakalmasına, hareket edememesine neden olan bir şey vardı.

Fakat bu Hunter'a karşı adil bir şey değildi.

İşte bu yüzden de o bir pislikti.

Mektubu bir kenara koydu, sonra aldığı notların dosyasını inceledi. Uyarlamalarında neredeyse kırk bin kelime ile iki muhabbetkuşu arasında iki yüz mektup vardı. Aslında bu, hikâyesini kurmak için ona yeter de artardı bile. Ne de olsa editörünün her mektubun uyarlanmasına ihtiyacı yoktu, sekiz yüz sayfalık mektuplaşmadan oluşan bir romanı kimse okumazdı. Eğer bunu öyle teslim ederse sönük bir hal alırlardı.

Dürüst olmak gerekirse, Gretchen ihtiyacı olan çalışmaya sahipti. Bir hafta daha Buchanan Malikânesi'nde kalmak yerine eve erken dönebilir, teslim tarihlerine bir haftalık bir başlangıç yapabilir, Astronot Bill ile Uranea'nın son bölümünü teslim edebilirdi.

Ama bu fikir hiç de çekici değildi; bu sefer bunun nedeni, cinsiyetçi uzay maceracısından kaynaklanmıyordu. Bir hafta daha kalıp bu vakti Hunter'ın kollarında geçirmek istiyordu.

"Kahretsin İgor. Şimdi tamamen hayallere daldım, değil mi?"

Elini uzatarak kedinin karnını tembel tembel kaşıdı. İgor dizüstü bilgisayarının yanına kıvrılmış, ince bedeni küçük bir top halini almıştı. Hep bilgisayarın, fanın ılık hava üflediği sol tarafına sokulurdu. Gerçi Gretchen bunu umursamıyordu çünkü çalışırken yanında refakatçisi oluyordu. "Eğer saçmalıyorsam bana söyle kedi," dedi ona bir kez daha hafifçe vurarak.

Her şeye rağmen bir hafta daha kalacağına göre mektupları okuyarak fazlasıyla ağız sulandırıcı olanları aramaya da devam edebilirdi. Bir sonraki mektubu çekip Ben ile Lula'nın karşılaşmalarının bitmek tükenmek bilmeyen gösterişli cinsel detaylarından neredeyse sıkılarak göz gezdirmeye başladı.

Oyunların gitgide daha da ahlaksız, daha da heyecan verici oluyor sevgilim. Geçen pazar günkü kısacık ara hâlâ aklımda dönüp duruyor. Daha önce birçok kez körebe oynamıştım ama ilk kez hem oynayıp hem aşk yaptım.

Gretchen biraz daha ilgilenerek kaşlarını kaldırdı. Bir salon oyununun ortasında seks mi? Müstehcen. Bu mektup kitap için kesin bir yemdi.

Bana kütüphanedeki gizli geçidi gösterdiğine çok şaşırdım canım. Orada seviştiğimiz sürece durup acaba biri bizi gözetledi mi, diye merak ettim. Kuşkusuz hayır. Bana gösterdiğin gizli paneli kaç kişi daha bilebilir ki? O odaya tek başıma dönmekten rahatsız olmazdım ama odayı açığa çıkarmak için dokunduğunun hangi tuğla olduğunu hatırlamıyorum. Söyle bana sevgilim.

Gizli bir geçit mi? Gretchen'ın macera hissi ona galip geldi, daha fazlasını öğrenmek için heyecanla bir sonraki mektuba

uzandı. Cevaba gelene kadar Ben'in daha kalın, okunması biraz daha güç olan elyazısını gözden geçirdi.

Şömine rafının sağ tarafındaki tuğla aşkım. Eğer daha yakından bakarsan kenarındaki dolgunun üzerinde ismimin başharflerini görebilirsin.

Tamam, Gretchen bunu kendi gözleriyle görmeliydi. Mektubu kenara bırakarak ayağa kalktı, kütüphanede göz gezdirerek bir şömine aradı. Her biri uzun odanın bir ucunda olmak üzere iki şömine vardı. En yakında olana yöneldi, parmaklarını sıvada dolaştırıp kusur arayarak tuğlaları taradı. Hiçbir şey yoktu. Diğer şömineye gitti ama orada da pürüzsüz mermerden başka bir şey yoktu.

Hıh. Gretchen durup düşündü. Bu büyük bir evdi, mutlaka birçok kütüphane vardı. Belki de bu yanlış olandı. Mektubu eline alarak İgor'un başına hafifçe vurup dışarı çıktı. Diğer kütüphanenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Hunter bilirdi. Işıldayıp kendi kendine gülümseyerek onun ofisine doğru gitti. Şimdi bir şömine kapısı beklentisiyle ve Hunter'ın işini bölmek için bir bahanesi olması sayesinde heyecanlanmıştı. Bunun bir önemi var mıydı? Hunter'ın işini bölmeye bayılıyordu. Bu yalnızca ortaya çıkmış nefis bir fırsattı.

Gretchen genç adamın ofisine doğru gidip kapısını hafifçe çaldı.

"Gir."

Başını içeri uzatıp onu gördüğünde gülümsedi. Evde Gretchen, Hunter ile Eldon'dan başka kimse olmadığı, tek başına çalıştığı halde genç adam yine de takım elbiselerinden birini giymişti. Bugünkü koyu kahverengi bir ceket ile ona uyan daha açık kahverengi bir kravattı. Saçı sanki bir elini içinde gezdirmiş gibi hafifçe

dağılmıştı. Genç kadın içeri girdiğinde kaşları çatıldı ama ifadesi de yumuşadı.

"Çalışmayı bitirdin mi?" Hunter onu karşılamak için ayağa kalktı. "Daha erken."

"Yalnızca bir anlığına dikkatim dağıldı," dedi Gretchen selamlamak için öpmek üzere ağır ağır ona doğru gitti. Dudaklarını hafifçe onunkilere sürtüp asi bir saç tutamını düzeltti. "Seni rahatsız ediyor muyum?"

"Evet," dedi Hunter dobra dobra. Eli genç kadının beline giderek onu yakınına çekti. "Ama umursamıyorum."

Gretchen sırıtarak kollarını onun boynuna doladı, genç adamın elleri poposunu okşadığında zevkle içini çekti. "Bana görevimi unutturacaksın."

"Görev mi?"

"Hımmm." Gretchen bir parmağını hafifçe çenesi boyunca gezdirerek yara izleriyle lekelenmiş yüzünün güçlü çizgilerini hayranlıkla izledi. "Gizli bir geçit arıyorum."

"Öyle mi?"

"Mektuplarda bahsediliyor," dedi Gretchen ona, parmaklarını omzunda dolaştırıp kayarak kollarına uzandı. Onun yatak odasının olduğu kanatta ikinci bir kütüphane gördüğünü hatırlıyor gibiydi. "Bu evdeki diğer kütüphaneler nerede?"

Hunter gerilmiş gibiydi. "Gizli geçit falan yok."

"Var," diye ısrar etti Gretchen mektubu çıkarıp göstererek. "Yemin ederim yalan söylemiyorum. Mektuplarda bundan bahsedip duruyorlar. Bunu görmek müthiş olur, diye düşündüm. Birkaç fotoğraf çekip kitaba biraz heyecan ve gerçeklik katabilirdik."

Hunter'ın dudakları inceldi. "Gizli geçit falan yok."

"Tabii ki var. Şuna bir bak."

Hunter mektuba bakmayacaktı. Kafası karışan Gretchen bunu onun yüzüne doğru itti. Genç adam onu yine kenara iterek sıkkın bir bakış daha attı.

"Vay canına, derdin ne senin?"

"Hiçbir şey." Hunter yüzünü ovuşturdu. "Yalnızca yorgunum."

"O zaman sanki seni rahatsız ediyormuşum gibi davranmayı kesecek misin?" Gretchen mektubu tekrar ona doğru uzattı, yüzündeki ifade bunu alması için ona meydan okur gibiydi. "Büyük sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

Hunter'ın yüzünde hemen pişman olmuş bir ifade belirdi. Genç kadını kollarına çekerek elleriyle sırtını okşadı. "Beni asla rahatsız etmezsin," dedi boğuk bir sesle. "Senin yüzünü her gördüğümde günüm daha da güzelleşiyor."

Gretchen eğilip onu hafifçe öperek parmaklarını yaralı yanağında dolaştırdı. "Öyleyse bu gizli geçidi bulmamda bana yardım et."

Hunter mektubu ondan alarak göz gezdirdi. "Ev son elli yılda birçok tadilat geçirdi. Ana kütüphane yıkıldı. Eğer gizli bir geçit vardıysa da artık yok." Mektubu dikkatle katlayıp ifadesiz bir yüzle genç kadına geri uzattı. "Üzgünüm. Bunun hayal kırıcı olduğunu biliyorum."

"Oh." Gretchen kederini saklayamıyordu. "Bu çok yazık. Onu görmeyi umuyordum. O zaman seni rahatsız ettiğim için de üzgünüm."

Arkasını döndüğünde genç adam kolunu yakalayarak arkasını dönmesi için zorladı. "Gretchen, sen asla bir rahatsızlık değilsin. Sadece dikkatim dağıldı."

"Neden?"

"İş... ve sen."

Gretchen sahte bir incinmişlikle burnunu çekti. "Peki, eğer seni rahatsız ediyorsam giderim."

Gitmek üzere arkasını döndüğünde Hunter beline sarıldı. "Hayır etmiyorsun. Şimdi dikkatimi çekmiş olduğuna göre artık hiçbir yere gitmiyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle." Hunter'ın elleri genç kadının tişörtüne gitti, yukarı çekmeye başladı. "Kendime engel olamıyorum. Büyüleyici görünüyorsun."

Gretchen pofladı. "Bir tişörtle yoga taytı giyiyorum."

"Hep öyle giyiniyorsun."

"Şimdi de giysi seçimlerimle mi alay edeceksin?"

"Hayır, seni ne zaman görsem karşı koymamın imkânsız olduğunu söylüyorum sana." Genç adamın yüzüne çok hafif renk gelmişti, sanki flört etme çabası onu ele geçirmiş gibi her kelime titizlikle söylenmişti.

Ama bunu Gretchen için yapıyordu.

Gretchen bunu büyüleyici buldu. Kalbi aşırı duyarlı bir yumru halinde eridi, eli genç adamın kravatına giderken ona gülümsedi. Mektubu yakındaki bir masaya bırakarak onun kollarına sokuldu. "Yani artık gizli geçit yok mu?"

"Yok."

"Öyleyse buraya bir hiç için gelmişim gibi görünüyor," dedi ilgisizce.

"Hiç için değil," diye mırıldandı Hunter. "Sanırım sana gösterecek bir şeyim var."

"Öyle mi?"

"Odamda. Belki de gizli geçitler için orayı aramak istersin."

"Orada bir tane bulma olasılığım nedir?"

"Zayıf," dedi genç adam, ağzının bir kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama her zaman bir şans vardır."

"Bu kulağa benim parti tarzım gibi geliyor." Gretchen dönüp kravatına asılarak onu kapıya doğru çekti.

Daha sonra tamamen doyuma ulaşmış haldeki Gretchen onun yatağında kıvrılmış uyurken Hunter kalkıp çıplak bedenine bir sabahlık geçirerek çalışma odasına geri döndü.

Genç kadının bıraktığı mektubu alıp inceledi. Gizli bir oda. *Kahretsin.* Eldon'ı mektup sandığı için görevlendirdiğinde onları gerçeklikleri için kontrol ettirmişti. Karbon tarihlemeleri yapılmıştı; Hunter tarihlerin gerçekliğini, mektupların bir aldatmaca olmadıklarını temin etmişti. Viktorya dönemi pornosu satın aldığı hiç aklına gelmemişti. Daha da kötüsü, bir yer belirtecek mimari özelliklere işaret edeceklerini hiç göz önünde bulundurmamıştı.

Eğer Gretchen gizli kapıyı zorlarsa ya da mektuplardaki evle ilgili daha kuvvetli kanıtlar bulursa parçaları birleştirip mektupların kesinlikle Buchanan Malikânesi'yle ilgili olmadığını anlayacaktı. Kandırmacadan başka bir şey değildi.

Hunter'ın da olduğu gibi. Tüm bunları genç kadını yanına getirmek için düzenlemişti, bu kadar büyük bir mutluluğu hiç hayal etmemişti. Yalnızca bir süreliğine onun parlak kişiliğinin etrafında olmasını deneyimlemek istemişti.

Ama ona âşık olmuştu. Fena hâlde. Birkaç mektupta gizli bir oda hakkında saçma sapan bir bahis geçti diye onu kaybetmeyecekti.

Mektubu dertop etme dürtüsüne direnerek bunun yerine onu özenle yerine koyup Eldon'ı aradı.

Eldon birkaç dakika sonra pijama ve sabahlığıyla geldi. Saçları sanki henüz uyanmış gibi karışıktı ama yüzünde belirsiz bir ifade vardı. "Beni mi çağırdınız Bay Buchanan?"

Hunter masanın üstündeki mektubu işaret etti. "Bunları satın almadan önce okumadın, değil mi?"

Eldon'ın yüzü kayıtsız kaldı. "Okumadım. İstediğiniz gibi onları temin ettim ama bana verilen talimatlar onları okumamı içermiyordu."

"Gizli bir odadan bahsediyorlar." Hunter mektubu Eldon'a fırlattı, öfkesi ona üstün geliyordu. "Gretchen onu aramak için buraya geldi."

Eldon mektubu ustalıkla havada yakalayıp okumaya başladı. Bitirdiğinde de dudakları rahatsızlıkla kıvrıldı. "Bu mektup oldukça terbiyesiz."

Hunter homurdanarak dolaşırken ellerini arkasında kavuşturdu. "Hepsi oldukça terbiyesiz, yoksa bunu bilmiyor muydun?" Eldon'ın sessizliği karşısında başını iki yana salladı. "Bunların yalnızca çok masum bir grup mektup olması gerekiyordu, Eldon. Buchanan Malikânesi'nden. Gizli kapılarıyla kütüphaneleri olan, adı sanı bilinmeyen herhangi bir evden değil. Gretchen bunun bir aldatmaca olduğunu anlarsa buradan gidecektir." Her yanını ani bir panik sardı, dişlerini sıktı. "Onun burayı terk etmesini istemiyorum. Beni terk etmesini."

"O bir köpek değil," dedi Eldon kupkuru bir sesle. "İstediğinde mülkünüzden ayrılabilir."

Hunter, Eldon'a buz gibi bir bakış attı. "Ne demek istediğimi

biliyorsun. Onun burada mümkün olduğu kadar uzun süre kalmasını istiyorum."

Eldon'ın uzun suratı onu inceledi. İfadesi bir nebze yumuşayarak içini çekti. "Projeyi neredeyse tamamladığının farkındasınız, değil mi Buchanan?"

Hunter'ın yürüyüşü hızlandı. "Dolu dolu bir ay boyunca burada olacağını sanmıştım. Ne kadar oldu ki?"

"Üç haftadan biraz fazla. Sandığı da neredeyse bitirdi. Çok yakında buradan ayrılacaktır."

Hunter'ın eli kızgın düşüncelerle hızla saçlarının arasında dolaştı. *Hayır. Her şey bu kadar iyi giderken olmaz. Henüz olmaz.* "Ben..." Kelimeler ağzından çıkmadı. Eldon'a döndü. "Düzelt bunu."

Eldon, Hunter'ın kötü ruh halinden hiç etkilenmeden mektubu havada tuttu. "Bunu düzeltmek mi? Yoksa onun buradan gidişiyle ilgili kısmı düzeltmek mi?"

"Evet. İkisini de."

"Çok iyi. Prangayı sol ayağına mı takayım, sağ ayağına mı?"

Hunter ona baktı. "Bu hiç komik değil."

"Onun buradan ayrılmasını engellemek için ne yapmamı önerirsiniz?"

Hunter'ın dudakları haşin bir çizgi halini aldı. "Bilmiyorum. Bir şey düşün işte. Burada daha uzun kalması gerek. Yanımdan ayrılmasına hazır değilim. Henüz değil."

"Anlıyorum." Eldon bir parmağını mektubun kat izinin üzerinden kaydırdı. "Ne yapabileceğime bakayım."

"Teşekkür ederim," dedi Hunter sakince. "Benim için bunu yap, ben de senin güzelce ödüllendirilmeni sağlayayım."

"Her zaman yaparsınız," dedi Eldon ve çıkmak üzere arkasını döndü. Sonra bir an durup yeniden döndü, bakışları Hunter'ın yüzünü inceliyordu. "Sıkıntılı görünüyorsunuz Bay Buchanan. Konuşmak... ister misiniz?" Soru, cümlenin sonuna doğru silikleşmişti.

Hunter'ın ağzı gülümsemesi yerine geçen bir ifadeyle buruştu. "Ben iyiyim."

"Söylememden rahatsız olmazsanız, iyi görünmüyorsunuz."

"Aslında değilim." Genç adam, Eldon'ın elindeki mektubu işaret etti. "Ama şu işi düzelttiğinde olacağım." Aniden Gretchen'ı kollarına almak için içinde yükselen karşı konulmaz bir isteğe kapıldı. "Ben yatağa geri dönüyorum, Eldon. Biraz uyu."

"Elbette," dedi Eldon ilgisizce.

İki adam ayrıldılar; Hunter yine karanlık odasına süzüldü, sonra da yatağa, Gretchen'ın yanına gitti. Genç kadın hafifçe içini çekip yatakta yer değiştirerek otomatik olarak ona biraz daha yaklaştı. Hunter'ın kolları onu sarıp sıkıca göğsüne doğru çekti ama uyumayı başaramadı.

Gretchen... yakında buradan ayrılıyor mu? Ondan ayrılıyor mu? Hunter ona olan aşkını ilan ettiği, her fırsat bulduklarında tutkuyla seviştikleri halde mi? Birlikte geçirdikleri bitmek tükenmek bilmeyen saatlerden keyif aldıkları, Hunter, Gretchen'ın onu beklediğini bildiği için her günü yaşamaya değer, her çalışma saatini daha hoş kılıyor olduğu halde mi?

Eğer bunu durdurabilirse hayır. Hunter bunu mümkün kılabildiği sürece genç kadın onun yanında olacaktı. Bunun nasıl ya da neden olduğu Hunter'ın umurunda bile değildi.

Yalnızca ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Onuncu Bölüm

Gretchen esneyerek Hunter'ın üstünden emekleyip geçti, vücuduna bir tişört geçiriverdi. Odada saatler önce yok olmuş külodunu aradı. Bir abajurda asılı kalmıştı, genç kadın onu kapıp tekrar giyerken kıkırdadı.

Hunter ona doğru uzandı, gözleri kapalıydı. "Yatağa geri dön. Daha çok erken."

"Yapamam," dedi Gretchen yatağın onun olduğu tarafına geçip alnına bir öpücük kondurarak. Genç adam elini uzattığında gülerek ondan kaçtı. "İyi deneme ama yapmam gereken çok iş var."

Hunter yine ona doğru uzandı. "Geri gel."

Gretchen yerinde duramayarak uzaklaştı. "Yok. Yapamam. Ama sen uyu. Dün gece geç saatlere kadar çalıştın." Onu yatağa sürüklemek için çalışma odasına gitmesi gerekmişti. Elbette o soyunmaya başlayıncaya kadar genç adam isteksizdi. Sonrasındaysa yatağa daha hızlı gelemeyeceğini düşündü Gretchen sırıtarak.

"Bir dakika sonra kalkacağım," diye mırıldandı Hunter uykulu uykulu, sonra yuvarlanarak yeniden yatağa döndü.

Gretchen uzanıp karışmış saçını düzeltme isteğine direnerek bir an onu seyretti. Bu aşırı duygusal, aptal bir andı ama umursamadı. Onun uyumasını izlemek içini acayip, rahat bir tür zevkle doldurmuştu. Genç adamın nefes alışverişi düzenli hale geldiğinde dönüp odadan çıktı.

Kahvaltı bekleyebilirdi. O kadar da aç değildi, rüyasında teslim tarihlerini görmüştü. Rüyasında iş görmek onu hep gergin bir ruh haline sokardı, bugün de farklı değildi. Elinde olan en azından bir işi bitirmesi gerekiyordu, mektuplar değilse bile, yayıncısına söz verip durduğu Astronot Bill ile Uranea'nın son bölümünü en azından.

Ama biraz daha Astronot Bill yazmayı düşünmek içini her zamanki iğrenmeyle doldurdu. Öyleyse mektuplarını listelemeyi bitirmeye konsantre olacaktı. Zaten bu kadar gecikmişken bir ya da iki hafta çok da fark etmezdi. Ayrıca o şimdi seçkin bir çoksatardı. Bu düşünceyle dudakları acıklı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Yaşasın.*

Malikâneyi çıplak ayakla ve yavaş adımlarla geçti. Ev sessiz ve karanlıktı, güneş henüz fazla yükselmemişti. Neyse ki bu, Eldon'ın da henüz kalkmadığı anlamına geliyordu. Birkaç dakika sonra kütüphanenin kapısını açtı.

İgor gerinerek kanepeden ona miyavladı.

"Ah, hayır. Ben seni bütün gece burada mı bıraktım?" Öpücüğe benzer sesler çıkararak onun kadifemsi başını okşamaya gitti. "Seni utanç verici derecede ihmal ediyorum, değil mi? Buna engel olamıyorum. Hayatımda yeni bir erkek var, kedi kumuna ihtiyacı bile yok."

Kedi ona gücenmiş bir bakış attı, sonra yeniden miyavlayıp kuyruğunu ona vurarak uzaklaştı.

Gretchen kendi kendine kıkırdadı, sonra çalışma masasına gitti.

Kalbi durarak yerinde kalakaldı.

Normalde günlük güllerini içine koyduğu su dolu vazo devrilmişti, içindekiler çalışma masasının antika ahşabının her yanına ve... dizüstü bilgisayarına yayılmıştı.

"Hayır, hayır, hayır!" İleriye doğru fırlayarak bilgisayarını su birikintisinin içinden hızla çekip çıkardı. Ellerindeki kasadan sular damlıyordu, klavyeyi silkeleyip boşaltmak için bir yana doğru yatırdığında her tarafa sular saçıldı. Çıldırmış bir halde açma düğmesine basıp nefesini tutarak bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Ah, *hayır.*

Olanlara inanamayarak açma düğmesine tekrar bastı, sonra bilgisayarı eski moda kanepelerden birinin üzerine bırakarak hızla odasına koştu. Bir saç kurutma makinesi. İhtiyacı olan buydu. Birkaç dakika sonra makineyle döndü, onu duvardaki fişe takıp nabzı kaygıyla atarken sırılsıklam bilgisayarın üstünde döndürdü. Belki onu kurutursa işler düzelirdi.

Yirmi dakika sonra bilgisayar hâlâ çalışmıyordu. Düşüncelerle çılgına dönen Gretchen dudağını sertçe ısırdı. Sorun yoktu. Çalışmalarının hep yedeğini alırdı. Her zaman. Normalde e-postayla Kat'e bir kopya gönderir ve –şey, ama bu sefer Kat'ten uzak duruyordu– dosyasını hep harici belleğine kopyalardı.

Şu hep bilgisayarının yanında tuttuğuna.

Harici belleği! Gretchen ayağa fırlayıp sular damlayan masaya gitti. Tam da beklendiği gibi küçük, çingene pembesi flash belleği taçyapraklarıylasuyun ortasında duruyordu. Genç kadın yine de onu aldı, sanki irade gücü bir şekilde çalışmasını kurtarabilecekmiş gibi elinde sımsıkı tuttu.

İgor susamış olmalı, diye düşündü. Biraz su için vazoyu devirmişti, Gretchen'ın dizüstü bilgisayarı da yolunun üzerindeydi. Gretchen, Hunter'la kucaklaşmakla öyle meşguldü ki kedisini ihmal etmişti, şimdi de bunun bedelini ödüyordu.

Midesi düğümlendi.

Tüm o çalışma boşa gitmişti.

Üç haftalık çalışma yok olmuştu.

Uyarlanmış mektuplardan oluşan tüm dosya gitmişti.

Son Astronot Bill müsveddesi tamamen gitmişti.

Mülk sahibi kilitleri değiştirmeden önce parasını alma şansı? Gitmişti.

Gretchen tam bir enkaz gibi hissederek kanepeye çöktü. Zavallı bilgisayarına, elinde tuttuğu harici belleğe baktı.

Sorun yok. Bunu düzeltebilirdi. Yalnızca iki projeye de... yeniden başlayacaktı. Birkaç ay içinde ikisini de teslim edip sonra da parasını alabilirdi.

Gretchen gözyaşlarına boğuldu.

Hunter uyandığında giyinip hemen evin karşı kanadına yöneldi. Terk edilmekle ilgili kâbuslar görmüştü, yanında Gretchen'ın sımsıcak bedeni olmadan uyanmak da pek yardımcı olmamıştı.

Yalnızlığı yavaş yavaş geriliyor ama yerini yeni, farklı bir tür şiddetli acıya bırakıyor gibiydi: terk edilme korkusu. Hunter kötü rüyaları uzaklaştırmaya çalışarak başını iki yana salladı. Gretchen kollarındaydı. Ona değer veriyordu. Hiçbir yere gitmiyordu. Serasını ziyaret edip beyaz bir gül seçerek onu kendisi vermeye kararlı bir şekilde genç kadını aramaya koyuldu.

Hunter, Gretchen'ı kütüphanedeki kanepelerden birinin üstüne kıvrılmış, dizüstü bilgisayarına sarılıp kalbi kırılmış gibi ağlarken buldu.

Bu görüntüyle kendi kalbi de daraldı. "Gretchen?"

Genç kadın başını kaldırıp baktı, ellerinin tersiyle yanaklarını sildi. "Oh. Merhaba. Üzgünüm. Ben sadece... şey, çalışıyordum." Yüzü buruştu, tekrar ağlamaya başladı.

Yanlış bir şey vardı. Hunter bunu bir şekilde mahvetmişti, onu kaybedecekti. Bu iç düğümleyici his yok olmayacaktı. Onun yanına giderek boğuk bir sesle, "Bana neyin yanlış gittiğini söyle," demeyi başardı.

Gretchen burnunu çekip genç adam ona doğru uzandığında bilgisayarını bırakarak onun kollarına gitti. Bunun üzerine Hunter biraz rahatladı. Eğer Gretchen ona kızgın olsaydı kollarına gelmezdi, değil mi?

"Kitabım," dedi genç kadın burun çekişleri arasında tıkanarak. "Gitti."

Olanları anladığında Hunter'ın içini huzursuzluk kapladı. Bu... utanç mıydı? "Gitti mi?" diye sordu bilmiyormuş gibi yaparak. "Ne oldu?"

"İgor vazoyu devirmiş olmalı," dedi Gretchen yüzünü onun gömleğine gömerek. "Dizüstü bilgisayarım sırılsıklam. Mahvoldu."

Onun üzüntüsü Hunter'ın içini parçalıyordu. Genç kadının sırtını sıvazladı. "Bunu düzelteceğiz. Gelip ona bakması için birini arayacağım."

Gretchen sanki söylediklerini kabul etmiyormuş gibi onun göğsüne yaslanmış başını salladı. "Bu benim hatam. İgor'u bütün gece burada bıraktım. Çok aptalım."

"Değilsin," dedi Hunter, ses tonu genç kadının şaşırarak ona bakmasına neden olacak kadar hiddetliydi. Elini uzatıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Sen aptal değilsin Gretchen. Yanından bile geçmezsin."

"Yedeklemelerimi Kat'e e-postayla göndermiş olmalıydım," dedi kederle. "Ben yalnızca..." Genç kadın omuzlarını silkti.

"Sen yalnızca ne?"

Gretchen ona ufak bir gülümsemeyle baktı. "Ne kadar çok çalışırsam o kadar daha az zevk alıyor gibiyim. Hepsi bu. Sanırım Kat'ten kaçıyordum. Onunla konuşmak sanki çok fazla baskı hissettiriyordu."

Yüzündeki bu zavallı bakışı silebilmek için ona para veya iş, ya da ne olursa teklif etmek dilinin ucuna kadar geldi. Ama Gretchen sadaka istemezdi. O güçlü ve yetenekliydi. Hunter'ın bu işi dikkatlice halletmesi gerekecekti.

Parmakları genç kadının çenesinin altına dokundu, yüzünü kendisine çevirdi. "Bunu düzelteceğiz," dedi ona kararlı bir sesle. "Bilgisayarını bana ver. Onu Eldon'la dışarı göndereceğim."

"Ta-tamam," dedi genç kadın, Hunter'ın onu rahatlatma ihtiyacıyla yanıp tutuşmasına neden olan tereddütlü bir sesle.

Hunter bilgisayarı ondan aldı, sonra hafifçe öpmek için eğildi. "Bunu onunla gönderip, teknisyenlere dosyalarını kurtarana kadar geri dönmemeleri için talimat vereceğim. Ama günün geri kalanında rahatlayıp güzel vakit geçireceğiz."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ah, yapabilirsin. İş düşünmeyeceğiz. Yalnızca birbirimizin keyfini çıkaracağız."

Gretchen ona perişan bir bakış attı. "Ya her şeye en baştan başlamam gerekirse Hunter?"

Hunter genç kadının evinde bir ay daha kalacağını düşününce neşelenen yanını bastırdı. Gretchen'ın üzüntüsü ruhunu sızlatıyordu.

Eldon'dan bunu halletmesini istemişti ama genç kadının bilgisayarının mahvolacağını öngörememişti. Bu dâhice, biraz da şeytancaydı. Ama en kötüsü de Gretchen bir şekilde... yenilmiş gibi görünüyordu. Parlak, capcanlı Gretchen'ının yerine dünyanın yükü altında ezilmiş, mutsuz bir kadın gelmişti.

Bu hiç de Hunter'ın istediği şey değildi.

Genç kadının yanağını okşadı. "Geri döneceğim."

"Burada olacağım," dedi Gretchen ona gürültüyle burnunu çekip titrek bir gülümsemeyle.

Hunter kaldırırken hâlâ sular damlattığını fark ederek bilgisayarı kolunun altına sıkıştırdı. Kesinlikle sırılsıklamdı. Düzeltilebilir mi, bilmiyordu. Yapılabilmesini umdu; Gretchen'ın iyiliği için. Her şekilde Eldon ona genç kadınla zaman satın almıştı, tıpkı istediği gibi.

Hunter çalışma odasına geri dönüp kapıyı kapattı, sonra da Eldon'ı çaldırdı.

Eldon birkaç dakika sonra geldiğinde Hunter'ın montunun üzerinden sular damlatmakta olan bilgisayarı görünce kaşları havaya kalktı.

Hunter onu adama uzattı. "Senin işin sanırım?"

Eldon hiçbir şey söylemedi, yalnızca bilgisayarı alıp Hunter'a anlamlı bir bakış attı.

"O ağlıyor," dedi Hunter paramparça olmuş bir halde. Dolaşmaya başladı. "Onu üzmek istemedim."

"Bunu düzeltmemi söylediniz," dedi Eldon her zamanki hiçbir duygu belli etmeyen tavrıyla. "Nasıl olacağını söylemediniz. İşinin onu burada tutmaya devam etmesine ihtiyacınız vardı." Eliyle bil-

gisayarı işaret etti. "Ben de bunu sağladım, tıpkı istediğiniz gibi."

Evet, ama şimdi Hunter kendini kalpsiz bir piç gibi hissediyordu. Gretchen'ın gözyaşı izleriyle dolu yüzünü düşünmek onu hâlâ öfke ve kendinden tiksinmeyle çılgına çeviriyordu. Onu ağlatmıştı, özür bile dileyemiyordu.

"Bilgisayarı bir teknisyene götür. Düzeltebilirler mi, bak." Eldon'a baktı, sonra da "Yine de fazla çabuk olmasın," derken kendinden nefret etti.

"Ona bizzat ben eşlik edeceğim," dedi Eldon ifadesiz bir sesle. "Ne kadar istersem isteyeyim, hiç kimsenin en azından bir haftadan önce bunu başaramayacağından eminim."

"İyi."

"Peki ya dosya kurtarılabilirse?"

Eldon'a dosyayı silmesini söyleme isteğini hemen yutmak zorunda kaldı. Gretchen'a olan ihtiyacı gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün görüntüsüyle, onun perişanlığıyla savaştı. "Ben... Oraya gelelim de bunu o zaman düşünürüm."

"Pekâlâ," dedi Eldon her zamanki kadar sakin.

"Bugünkü toplantılarımı iptal et. Tüm günü Gretchen'la geçireceğim."

"Çok iyi," dedi Eldon. Yüzü ifadesizdi ama sesinde onaylamaz bir ton vardı. Gerçi Eldon'ın ne düşündüğünün bir önemi yoktu.

Sadece Gretchen. Hunter'ın onun yüzünün yeniden gülmesini sağlamaya bir şekilde ihtiyacı vardı.

Hunter kütüphaneye döndüğünde Gretchen'ın ağlaması kontrol altına alınmıştı. Gözleri hâlâ kıpkırmızıydı ama etrafta gezinip bazı mektupları özenle yakındaki yüzeyi temizlenmiş bir masanın

üzerine yayıyordu. Onu gördüğünde başını kaldırıp baktı, mektup yığınlarının üzerinden el salladı, parmaklarının arasında hâlâ mendil vardı. "Bir çeşit sistem bulabileceğimi düşündüm. Mektupların hepsi önemli değil, yani..."

"Hayır," dedi Hunter sesine güçlü ve ayartıcı bir ton vererek. Genç kadının yanına gidip o daha mektuplardan birine elini uzatamadan elini tuttu. "Bugün izin alıyoruz."

"Yapamam." Gretchen mektupları gösterdi, sonra da acayip şekilde hassas görünen bir hareketle burnunu mendille sildi. "Eğer belgeyi yeniden yaratmam gerekiyorsa hemen şimdi başlamalıyım. Hiçbir zaman kaybını kaldıramam. Ben..."

Hunter onun eline asıldı, o karşı çıkarken başını iki yana salladı. "Gretchen, her gün çalışıyorsun. Hafta sonlarında bile. Bir gün izin alabilirsin. En son ne zaman yazmadan bir gün geçirdin?"

Gretchen ona baktı, yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. "Emin değilim."

"Streslisin, mutsuzsun. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor." Hunter onu kendine doğru çekerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Bir gün izin al. Ben bütün toplantılarımı iptal ettim. Yalnızca rahatlayabiliriz. "

"Ama projelerim..."

"Bir gün bekleyebilirler." Genç kadının inanmayan görünüşü karşısında gülümsemek için kendini zorladı. "Temsilcini sabah arayıp olanları açıklayabilir, teslim tarihinin uzatılmasına ihtiyacın olduğunu söylersin."

"Buna hiç mutlu olmayacak." Gretchen'ın sesinde tereddüt vardı.

Hunter işe aldığı editörle temasa geçerek piyasaya çıkışta bir erteleme yapmasını aklına not etti. Gretchen'a projenin üstünde

–ve genç adamın yanında– çalışmak için bir ya da iki ay daha vermesi için de. Genç kadının yüzündeki o sıkıntılı, stresli bakış gidecek, birlikte bir kez daha rahatlayabileceklerdi. Hunter onun neşeli gülümsemeleriyle flört eden takılmalarını şimdiden özlemişti.

Sanki onu ezmiş gibi hissetti kendini, bu düşünceyle kalbi sızladı. Bu onun suçuydu çünkü o bencil bir sersemdi. Hunter kadını ensesinden kavrayarak ani, vahşi bir öpücük için kendine çekti.

Eğer onu kaybederse... ne yapacağını bilmiyordu.

Gretchen genç adamın öpücüğündeki şiddete şaşırmış gibi göründü ama dudakları onunkiler karşısında yumuşadı, dili bir kez daha genç adamın ağzına daldı. Hunter dilini hafifçe emdiğinde boğazından hafif bir inilti yükseldi.

Gretchen'ın karnı guruldayarak bu anı mahvetti. Birbirlerinden ayrıldılar, eli karnına giden Gretchen kıkırdadı. "Sanırım bu bendim. Galiba dikkatim öyle dağılmıştı ki bir şey yemedim."

"Eldon'a bir şey hazırlatayım mı?"

Genç kadın suratını buruşturdu. "Ben ondan çok daha iyi bir aşçıyım. Sen daha benim üç peynirli omletimi denemedin, değil mi?" Gözleri bir meydan okumayla parlıyordu.

"Bir denemeye varım," dedi Hunter yavaşça, genç kadının gözlerine yeniden ışık döndüğünü görmekten mutlu olmuştu. "Ama ben büyük bir yumurta hayranı değilimdir."

"Ben seni hayran edeceğim," diye ilan etti Grecthen gururla, onun elini tutarak. "Hadi. Sana bir ziyafet hazırlayacağım."

Hunter bir an için ayak direyerek itiraz etti. "Bugün senin dinlenme günün Gretchen. Bana hizmet etmeni istemiyorum."

Gretchen normal tavrının geri döndüğünü gösteren bir şekilde gözlerini devirdi. "Yemek yapmak bir angarya değildir, aptal şey. Eğlencedir. Şimdi, hadi gel."

Gretchen haklıydı; şahane omlet yapabiliyordu, normalde kahvaltı etmeyen Hunter bile tabağını silip süpürdü. Genç kadın omletle kalmadı. Daha Hunter aksini öneremeden bir kahvaltı smoothie'si hazırlayıp ev yapımı kızartmalar için patates doğramaay başlamıştı bile.

Hunter'a bu mutfağı kullanmamanın yazık olduğunu söyledi. Böylece anlattı durdu; tariflerden, çocukken annelerinin onlara her gün pişirdiği şeylerden bahsetti. Fırını çalıştırıp tezgâhtan fazla olgunlaşmış bir muzu kaparak kâse ararken iç huzurla ışıldıyor gibi görünüyordu. "Yemin ederim, Eldon bu yiyeceklerin çoğunun çöpe gitmesine neden oluyor. Temizlik ekibi için biraz muffin yapacağım. Bu erzağın kullanılmaması çok yazık." Gretchen bir an durdu, sonra başını genç adama doğru yatırdı. "Bu gereksiz, değil mi?"

Hunter onun sesindeki ani mahcubiyete şaşırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Gretchen mermer tezgâhlara yayılmış malzemeleri işaret etti. "Ben. Yemek yapma. Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun, muhtemelen sıkıldın da."

"Hiç de değil." Gerçek de buydu. Gretchen mutfakta fikirlerle eserek dolaşan bir derviş gibiydi. "Senin çalışmanı izlemek hoşuma gidiyor. Rahatsız değilim."

Gretchen çarpık, aşırı mütevazı bir şekilde oflayıp fazla olgunlaşmış muzları soymaya başlayarak onları kâseye attı. "Bu komik. Yazmamı izlemeyi hiç istemedin."

"Yazarken bu kadar mutlu görünmüyorsun," diye belirtti Hunter, uzanarak büyük bir parça muzu kapıp ağzına atarak. "Şimdi mutlu görünüyorsun."

Gretchen ona neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi, gözleri önündeki kâsedeydi. "Yazmak benim işim. Sevdiğim için yapmıyorum onu. Sadece faturaları ödüyor." Kâsenin kenarından sarkan küçük bir muz parçasını alıp diğerlerinin yanına itti. "İlk başladığımda yazmanın harika bir iş olacağını düşünmüştüm. Bütün günü pijamalarınla geçirip kendinden başka cevap vereceğin kimsenin olmaması, öyle değil mi?"

"Sanırım." İş hayatında geçirilen yıllar Hunter'a her zaman cevap verecek birilerinin olduğunu öğretmişti. Yine de onu düzeltmedi çünkü onun düşünceleriyle konulara bakış açılarını duymayı seviyordu.

"Ya, evet, bütün günlerimi pijamalarımla geçirmeyi başardım ama öncekinden daha fazla patronum ve teslim tarihim var gibi görünüyor. İş için de deli olmuyorum. Sanki... hiç." Gretchen surat astı, patates eziciyi alıp kâsedeki muzları gayretle ezmeye başladı. "Aslında nefret ediyor gibiyim. Lanet astronotlarla aptal şırfıntı kız arkadaşları."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyorsun. Hayalet yazarlık işim."

Hunter'ın onun hayalet yazar olarak yazdıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona söylemişlerdi ama bu onun için önemli olmamıştı. Görünüşe göre Gretchen astronotlar... ya da şırfıntılar hakkında yazıyordu. Gerçi onun ne yazdığının genç adam için hiçbir önemi olmamıştı. Yalnızca Gretchen önemliydi. "Peki, başka bir şey yapabilseydin bu ne olurdu?"

Gretchen ona baktı. "Burada olmak? Seninle?"

Hunter gülümsedi. Tanrım, onu seviyordu.

Gretchen bütün sabah mutfakta yemek yapıp fırında bir şeyler pişirdi. İyi stoklu dolaptan malzemeleri çıkarıp enfes ikramlar

yaratmaya başlamak onun için dikkat dağıtıcı bir terapi gibi görünüyordu. Fırındakiler pişerken de çene çaldı. Küçük bir kızken abla olduğunu anlattı Hunter'a. İkizler Audrey'yle Daphne'ydi, anneleri geçinmek için iki işte birden çalışıyordu. Büyük çocuk olarak Gretchen yiyeceklerden sorumluydu, kardeşlerine nasıl yemek hazırlayacağını öğrenmek için yaz boyunca yemek programlarını seyrediyordu. Mutfakta çalışmaktan keyif alıyordu, bu iş sayesinde o evden çıkabilmişti. Şimdi kahve dükkânı için pişiriyordu, arkadaşları için yemek yapmayı çok seviyordu.

Gretchen tamamen rahatlamış görünene kadar tezgâhın üzeri taptaze bir grup muzlu fındıklı muffin, genç kadının zencefilli çörek suflesi dediği bir şey, beyaz çikolatalı, ufak ve mükemmel şekilli yuvarlak bisküviler ile üstü Hunter'ın taze rendelediği limon kabuğu parçacıklarıyla süslenmiş, içi puding dolgulu limonlu cupcake'lerle dolmuştu. Genç kadın son derece memnun görünüyordu.

Çok güzeldi, inanılmaz seksiydi; Hunter onu saatlerce izlese de asla sıkılmayacağını fark etti.

Son tepsi fırından çıkmış soğurken Gretchen keklerin şekerli kremasını çırpmaya başladı. Genç adama baktı, sonra parmağını kremaya daldırıp ona uzattı. "Tadına bakmak ister misin?"

Onun sesindeki boğuk tını ve gözlerindeki yumuşak bakışla Hunter'ın aleti hareketlendi. Ah, kahretsin. Gretchen zevkli şeyler düşünüyordu, bunu idrak etmek onun anında sertleşmesine neden olmuştu. Öne eğilip genç kadının parmağını ağzına alarak parmak ucunu emdi.

Gretchen'ın boğazından hafif bir şehvet iniltisi çıktı.

Hunter onu uyuşturucu bir zevkle yaladı, pantolonunun için-

deki aleti taş gibi sertleşmişti. Parmağını bıraktığında genç kadının gözleri hâlâ onun dudaklarına dönüktü.

İkisinin düşünceleri de aynı frekansta gibi görünüyordu. "Seni yere atıp becermek için fazla erken bir saat mi acaba?"

Bununla genç kadının bütün bedeni titriyor gibi göründü. "Tanrım, hayır. Asla fazla erken değildir."

"Öyleyse gel buraya," diye homurdandı Hunter.

Gretchen pişen her şeyi unutarak ona doğru ilerledi. Elleri kendiliğinden ona uzanarak çenesiyle oradaki yara izlerini okşadı. Onun bu keşfeden dokunuşu karşısında genç adam geri çekilmedi. Gretchen'ın bakışı beğeni ve kızgın bir arzuyla doluydu, tiksinip iğrenerek geri çekilmiş değildi.

Onun yara izlerinin ötesini görüyordu.

Hunter'ın kolları beline giderek onu kendine doğru çekti. Genç kadının gözleri irileşti, genç adamın pantolonunda çoktan kalkmış aletine elini koyarak gülümsedi. "Seni harekete geçirmek için fazla bir şey gerekmiyor, değil mi?"

"Söz konusu sen olunca hayır," dedi Hunter ona diğer elini saçına dolayıp boynunu geri çekerek. Eğilip dişlerini teninde gezdirerek oraya bir öpücük kondurdu.

Gretchen karşısında titredi, eli otomatik olarak genç adamın aletinin etrafına sarıldı. "Oh Hunter, bu harika hissettiriyor."

"Sena kendini iyi hissettirmek istiyorum," dedi Hunter ona, boynunun nefis çizgilerini yalayarak. "Ne istediğini söyle bana."

"Seks. Tam burada, hemen şimdi." Gretchen'ın eli genç adamın aletini pompalayarak sanki katmanlar üzerinden onu eliyle tatmin edebilirmiş gibi giysilerinin üstünden okşadı.

Buna karşılık Hunter inleyerek genç kadının yoga taytını kalça-

larından aşağı indirdi. "Evet, Tanrım, evet."

Gretchen onun kollarında donakaldı. "Bekle. Personel ne olacak? Ya bizi görürlerse? Belki de bir yerlere saklanmalıyız."

Hunter bu düşünceyle homurdandı. Hemen o anda Gretchen'ın içine dalmak istiyordu. Ama genç kadın haklıydı. "Prezervatife de ihtiyacımız var." Kahretsin. Her zaman yanında bir tane taşımayı öğrenmesi gerekiyordu. "Tamam. Senin odana gidiyoruz."

"O kadar uzağa mı? Oraya kadar bütün bir koridor, hatta iki koridor var," diye takıldı genç kadın. "O kadar uzağa yürüyebilir miyim, bilmiyorum."

Hunter onu bacaklarının alt tarafından kavrayıp havaya kaldırdı. "Öyleyse ben seni taşıyacağım."

Gretchen şaşkınlıkla ciyakladı, bacakları otomatik olarak genç adamın beline dolandı, kolları da boynuna sarıldı. "Şaka yapıyordum. Yürüyebilirim."

Hunter kadınlığının kıvrımına doğru ittirip onu ereksiyonun karşısına yerleşti. "Ama seni taşımak hoşuma gidiyor."

Gretchen içini çekip bacakları etrafına sıkıca sarılırken onu öpmek üzere otomatik olarak öne eğildi. "İtirazım yok."

Hunter da onu öperken dili onunkine vahşi bir şekilde dolanıp kaydı. Onu kollarına almış olarak yavaşça mutfaktan dışarı çıkmak için yürümeye başladı, her adım genç kadını sızlayan aletinin üzerine itiyordu. Mutfağın çift kanatlı kapısını açmak için sırtını döndü, sonra koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Bütün bu süre boyunca Gretchen ona sarılarak inledi, onu öpmeye devam etti.

Genç kadının doğu kanadındaki odasına giden koridordaki yürüyüş sonsuz gibi geldi. Lanet olası evi neden bu kadar büyüktü ki? Yine de genç kadını odasına geri taşıması harikulade keyifliydi.

Her adımda Gretchen'ın sıcaklığını aletine doğru itiyor, genç kadının kalçalarına dolanmış bacakları sıkılıyordu. Göğüsleri göğüskafesine bastırıyor, ağzı Hunter'ın dilinin her darbesini tatlılıkla karşılıyordu.

Bu enfes bir işkenceydi.

Kapısına vardıklarında genç kadın yüksek sesle inledi, Hunter kapının kolunu çevirmek için bir an durmak zorunda kaldı, sonra kapıyı iterek açtı. "Hareket etmeyi bırakma," dedi Gretchen ona, kalçalarını yuvarlayıp aletine doğru çalışmaya devam ederek.

Hunter inlerken bütün bedeni ihtiyaçla kasıldı. "Gretchen, yapma."

"Bunu mu yapmayayım?" Gretchen kollarını onun boynuna sımsıkı sarıp kalçalarını ona doğru bastırdı, dudakları yaralı yanağına sürtünüyordu. "Seni derinlerimde istiyorum."

Hunter sendeleyerek odaya girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Genç kadını yatağa taşıdıktan sonra sırtüstü yatırıp hemen üzerine yuvarlandı.

"Mmmm," dedi Gretchen yine kalçalarını oynatarak. "Beni tutman hoşuma gitti. Sana çok yakın hissettirdi."

Hunter oturup ceketiyle gömleğini çıkardı. "Durmamız gerekmez. Öyle de sevişebiliriz, ben seni taşırken. Bir prezervatif takmam gerek, o kadar."

Gretchen ona şaşkın bir bakış atıp bir elini çıplak göğsü boyunca gezdirerek göğüs kaslarının hatlarını takip etti. "Fazla ağır değil miyim?"

"Hiç de değil." Hunter kemerini açıp pantolonunu yere bıraktı, boxer'ı da hızla bunu takip etti. "Sana göstereyim mi?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı Gretchen, sesi heyecanlıydı. Hunter

komodine doğru ilerleyip prezervatiflerden birini çıkarırken o da tişörtünü başının üzerinden çekerek kendi giysilerini hızlı ellerle çıkarmaya başladı. Genç adam prezervatifin paketini açtı, sızlayan uzunluğuna geçirirken kendini eline alıp ağrıyı biraz dindirme arzusuna direndi. Çok yakında Gretchen'ın derinlerine yerleşmiş olacaktı; bu, kendine verebileceği her tür zevkten daha tatlı olacaktı.

Arkasını döndüğünde genç kadın tamamen çıplak bir halde yatakta uzanıyordu. Gretchen onu gördüğünde bacaklarını ayırdı; bu, Hunter'ın karşı koyamadığı ayartıcı bir hareketti. Ama Hunter onun uzanmış kollarının arasına gitmek yerine eğilip kadınlığına sokularak duyarlı, kaygan kıvrımlarını yaladı, onun karşılık olarak şaşkınlıkla iç çekişinden keyif aldı.

"Tadın çok güzel Gretchen. Tattığım her şeyden daha güzel." Genç adam dilini onun nemli taçyaprakları arasına itip klitorisine hafif vuruşlar yaptı. "Sana doyamıyorum."

"Öyleyse durma." Gretchen'ın elleri genç adamın saçlarına dolanarak o kendisini yalarken başını yerinde tuttu. "Ah, Tanrım, hiç durma."

"Ama geleceksin," dedi Hunter bölük pörçük, duruşunu telafi etmek için küçük tepeciği emdi.

Gretchen sırtını kamburlaştırarak çığlık attı, sonra o geri çekildiğinde itiraz ederek sızlandı. "Neden duruyorsun?"

"Çünkü içinde olmaya ihtiyacım var," dedi, sesi ihtiyaçla kabalaşmıştı. "Hemen şimdi."

Gretchen sözsüz bir itiraz sesi daha çıkardı ama Hunter kalçalarını kavrayıp onu yatağın kenarına çekti.

"Kollarını boynuma dola," diye emretti aletinin başını onun kaygan merkezine yerleştirirken.

Gretchen bunu yapınca Hunter onu kendine çekerek yeniden kollarına aldı.

Bu hareket genç kadının ağırlığının aşağı kaymasına neden oldu; bir kılıf gibi, Hunter'ın etrafına geçerek sıcaklığıyla onu bir eldiven gibi sardı. Gretchen'ın hissettirdikleri tarif edilemezdi, genç adam bu duyguyla inledi.

"Oh," diye fısıldadı Gretchen. "Öyle derinlerdesin ki." Kasları genç adamın etrafında kasılmış gibiydi, onu daha da sıkıyor, derinlerinde emiyordu. Bacakları ona sıkıca sarıldı, kalçaları da genç adamın onu tutan avuçlarının içinde sımsıkı kesildi.

Hunter genç kadının bacaklarını kavrayıp onu yerinde tutarken kalçalarını sallayıp fazla derine girmeden ittirdi. Ağzı onunkini aradı ama hareket yalnızca dudaklarını onunkilere sürtmesine izin verdi. "İyi hissediyor musun?"

Gretchen kalçasını biraz oynatıp onun üzerinde aşağıya doğru sallandı. Bu hareket sertleşmiş göğüs uçlarının genç adamın göğsüne sürtünmesine neden olunca Hunter'ı daha da çılgına çevirdi. "Oh Hunter, sakın beni düşürme."

"Asla." O güçlüydü. Spor yaparken yüzlerce kilo kaldırabiliyordu. Genç kadının kollarındaki ağırlığı onun için hafifti. "Seni bırakmayacağım."

Gretchen'ın kalçaları onun etrafında küçük daireler çizerken Hunter da aynı anda ileri ittiğinde genç kadının tepki olarak nefesini tutmasından zevk aldı. "Daha sert Hunter."

Hunter kalçalarını biraz daha sert sallamaya başladı. Ama bu idaresi zor bir pozisyondu. Daha fazla kaldıraca ihtiyacı vardı. Etrafına baktığında birkaç metre ileride, duvardaki boş bir bölüm gözüne çarpınca oraya doğru gitti.

"Ne..." diye itirazla mırıldandı Gretchen o hareket etmeye başlayınca.

Hunter onu duvara doğru yaslayarak adeta oraya çiviledi. Sert becerilmek mi istiyordu? Genç adam ona serti verecekti. Duvarın kaldıraç etkisi ona daha iyi dayanak sağladı, bir daha ittiğinde genç kadının gözleri irileşirken kadınlığı da onu sımsıkı sardı.

"Oh! Aynen böyle!"

Onun Gretchen'ı yatakta hükmediciydi. Hunter bunu seviyordu. Onun içine gitgide daha sert darbeler yaparak her itişinde attığı küçük çığlıkların zevkini çıkardı. Genç kadının gözleri sımsıkı kapalıydı, ona öyle sıkı asılıyordu ki tırnakları omuzlarına saplanmıştı. Hunter'ın yaptığı her haşin hamlede derin ve titrek hareketlerle karşılık veriyordu.

Hunter bunu çok sevmişti.

Yandaki duvardan bir tablo düştü. Hunter'ın hiç umurunda olmadı. Daha sert hamle yaptı, her hareketi genç kadını zarif çiçekli duvar kâğıdında yukarı doğru sarsıyor, sonra da hızla aletinin üzerine geri getiriyordu.

"Hunter," diye çığlık attı Gretchen.

"Buradayım," dedi ona ağzı onunkini haşin bir öpücükle yakalamak için hızla atılırken. "Sen benimsin." Genç kadının çığlıkları yüksek sesli ve vahşiydi, onu zevkten deliye döndürüyordu. Kalçalarını onunkilere yerleştirdi, aleti o mükemmel sıcaklığın derinlerine gömüldü.

Genç kadın ağzının içine doğru çığlık attı; Hunter onun sınırı geçtiğini, derinliklerindeki o kas çırpınışını hissetti, sonra Gretchen aleti etrafında kasılarak vücuduyla onu ıslattı.

Kendisi de sınıra çok yakın olan Hunter hamleleri daha da şid-

detlenerek bir küfür savurdu. Gretchen onun ismini fısıldamaya devam ediyor, bedenindeki titreme sürüyordu. Sonra Hunter da gelmeye başladı, kendi orgazmı vahşi bir iniltiyle serbest kaldı. Genç kadının içine yeniden bir hamle yaptı, sonra kaskatı kesilip onunla birlikte sınırı geçerek orada kaldı.

Bilinci yavaş yavaş geri döndüğünde Hunter bacakları kalçalarına sarılmış, kesik nefes alışı kulaklarında olan genç kadını hâlâ duvara çivili tuttuğunu fark etti. Kıpırdanarak onun içinden çıkıp yere kaymasına izin verdi.

Bacakları titreyen Gretchen ona sarıldı. Hunter onun zekice bir şey söyleyeceğini sandı, cüretkâr bir şey. Yalnızca Gretchen'a özgü bir şey.

Ama Gretchen sadece kollarını onun boynuna dolayıp sanki kucaklanmaya ihtiyacı varmış gibi yüzünü tenine gömdü.

Hunter ise onun bu isteğini yerine getirmekten fazlasıyla mutlu oldu.

Günün geri kalanını tembel tembel birbirlerinin bedenini keşfederek yatakta geçirdiler. Saatlerce evden, genç kadının projelerinden, Hunter'ın işlerinden bahsettiler. Gretchen onun çalışmak için evden çıkmadığı izlenimine kapılmıştı ama genç adamın evden ayrıldığı ortaya çıktı, sadece bunu çok sık yapmıyordu. Çok büyük miktarlarda arsayla binaya sahip olup bunları kiraya verdiği birçok gayrimenkul şirketi vardı. Her satışa nezaret etmiyordu ama aynı anda birçok projenin içindeydi.

Gretchen'ın kendi işi hakkındaki itirafları genç adamı şaşırtmıştı. Onun yazmaya karşı böylesine yoğun bir nefreti olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu çok sevdiği için yaptığını düşü-

nüyordu. Ama Gretchen ne zaman yazmaktan bahsetse gözlerinde sır saklar gibi, mutsuz bir bakış oluyordu; sanki tuzağa düşmüş gibi hissediyordu.

Hunter da onu bir çoksatar yaparak mutlu edeceğini düşünmüştü. Ama genç kadın bu konuyu açmamıştı bile. Belki de bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hunter'ın onu eritecek başka bir yol düşünmesi gerekecekti.

Genç adam sanki sadece Gretchen'ın alaycı gülümsemeleri için yaşıyormuş gibiydi.

Birkaç gün sonra

"Bunu dışarıdan bir yemek şirketinden getirtebilirdik," dedi Hunter ordövr masasından bir bruschetta parçası çalmak için uzanarak.

Gretchen eline hafifçe vurarak onun bir tane çaldığını gizlemek için kalan aperitifleri düzenledi. "Sana daha kaç kez söylemem gerek? Yemek yapmayı seviyorum. Ayrıca sadece on kişi daha. Bununla başa çıkabilirim."

Bu, Gretchen'ın Hunter'ı tatlı dille kandırdığı küçük, yemekli parti gecesiydi. Yakın dostlar, Gretchen'ın editörü ile temsilcisinin kaynaşma toplantısıydı. Gretchen başta bunu evi biraz gösterip editörünü projeyle ilgili olarak heyecanlandırmak için yapmak istemişti.

Şimdiyse birkaç şişe şarapla editöründen ek süre almayı umuyordu.

Misafirleri için ziyafet hazırlamıştı: enfes hamur işleri, lezzetli

aperitifler, hafif bir salata. Ana yemek olarak basit bir favoriye –makarnaya– yönelmiş, yeteneklerini göstermek için tatlı olarak birkaç farklı şey yapmıştı. O bir yemekten diğerine geçerek çalışırken bütün gün mutfağın sonsuz mutluluğu içinde geçmişti.

Bu huzurun bir kısmını neden yazma işine de geçiremediğini bilmiyordu. Dosyasını kaybettiğinden beri müsveddeleri üzerinde çalışmamıştı hiç. Bir yanı verileri kurtarabileceklerini duyacağını ummayı sürdürüyordu.

Bir yanının ise bütün bu olayla fikren gerçekten ama gerçekten işi bitmişti.

Böylece birkaç gün izin yapmıştı. Çabalarından ötürü çok mutlu olan temizlik ekibi için enfes ikramlar pişirmişti. Mutfağı yeniden düzenleyip yeni tarifler denemişti. Hunter için şahane akşam yemekleri yapmış, hatta Eldon için kurabiyeler bile pişirmişti. Ufacık bir şey bile yazmamıştı. Mutfakta oyalanmadığı zamanlarda vaktini onun özel gösterim odasında film izleyerek, beraber antrenman yapıp gül yetiştirmenin esaslarını öğrenerek Hunter'la birlikte geçirmişti.

Bu hafta, uzun zamandır olduğundan çok daha mutluydu. Perişan bir halde olabilirdi ama Hunter'ın çevresinde olmak onun bu tarafını yatıştırmıştı. Genç adam bunu iyi yapmıştı.

Gretchen'ın onun evinde birkaç hafta daha geçirmek zorunda olabileceğinden de rahatsız olmamıştı.

Bu, dairesiyle ilgili konuyu düzeltmemişti tabii. Audrey onu arayarak çekin karşılığı olsun diye kira parasını hesabına göndermişti ama gelecek ayın kirası hızla geliyordu; Gretchen'ın ise hâlâ bir planı yoktu. Yeni proje için de çek gelmemişti.

Genç kadın mahvolmuştu. Fakat bunu umursamıyordu. Garip olan da buydu.

Yemek salonunu dikkatle gözden geçirirken, bu geceki parti, işleri ya daha kötü ya da daha iyi yapacak, diye düşündü. Buchanan Malikânesi'nin iki tarafta kristal avizeleri, ahşap kaplaması, Gretchen'ın küçük bir servet tuttuğundan emin olduğu pastoral tablolarıyla resmi bir yemek salonu vardı. Yirmi kişinin oturabileceği dar ve uzun masasıyla övünüyor, eski moda bir filmden fırlamış gibi görünüyordu. Evin seslendirme sisteminden hafif bir klasik müzik yayılıyordu. Hunter'ın serasından taze güller masayı süslüyordu.

Misafirleri kesinlikle etkilenecekti.

Hunter aşırı gergin görünüyordu. Gıcır gıcır bir tasarımcı takımı ile lacivert bir gömlek giymiş, ince çizgili lacivert bir kravat takmıştı. Çapkınca alnına düşen saçına kadar karanlık bir ilah gibi görünüyordu.

Gretchen başlangıçları yerleştirip şarap çeşitlerine baktı. "Herkesin saat kaçta burada olmasını istemiştik?"

Hunter omuz silkti. "Önemi olmamalı. Bu sadece bir arkadaş toplantısı." Kelimeler kulağa tuhaf bir şekilde donuk geliyordu.

"Zavallı bebeğim. Gergin misin?" Gretchen onun yanına gidip sadece ellerini üstüne koymak için kendine bir bahane yaratarak kravatını düzeltir gibi yaptı. "Olmamalısın. Harika görünüyorsun."

Hunter ona bakarken gözleri alev alev yanıyordu. "Kimsenin gözlerini üzerinden alamayacağı kişi sensin."

"Yağcı." Gretchen sırıtıp siyah kokteyl elbisesinin dar kollarından birini düzeltti. Bunu Hunter'ın ısrarıyla internetten sipariş etmişti. Elbise, kıvrımlarını ortaya çıkarmak için dekolteliydi ve hoş bir şekilde tasarlanmıştı. Bedeni üzerine oturuyor, eteği de dizlere doğru daralıyordu. Saçını güzelleştirip Hunter'ın hoşuna

gitmesi için başına beyaz bir gül takmıştı. "Bu rahat tonla, bu geceki partide gayet iyi olacağını düşünüyorum."

Hunter onu bastıran bir bakış attı. "O kadar emin olma. Misafir kabul etmediğimi biliyorsun."

"Arkadaşlarını bile mi?"

Hunter yine rahatsız göründü. "Onları bugüne kadar hiç davet etmedim."

Gerçekten mi? Bu çok şaşırtıcıydı. Gretchen onun kendini diğerlerinden uzak tuttuğunu biliyordu, yalnızca *ne kadar* uzak olduğu hakkında bir fikri yoktu. "Peki, bu gece ben buradayım. Her şeyi bana bırak." Sonra eğilerek genç adamın dudaklarına hafifçe sıyırıp geçen bir öpücük kondurdu.

Hunter onu kavrayarak öpücüğü daha derin, daha karanlık ve çok daha tutkulu bir şeye dönüştürdü. Buna karşılık Gretchen inledi, genç adamın dili ağzına mühürleyen bir sahiplikle hamle yaptığında hafif zevk sesleri çıkardı.

Arkalarından birisi alaycı bir tavırla ellerini çırptı. "Akşam yemeği ile bir gösteri. Misafirlerini nasıl ağırlayacağını gerçekten iyi biliyorsun, Hunter."

Gretchen nefesini tutup Hunter'ın kollarından kaçarak arkasını döndü. Arkalarında, kapının eşiğinde bir adam duruyordu; gündelik bir spor ceket giymişti, yakası açıktı. Gretchen'ın hep değersiz bulduğu fazla düzgün, züppe bir tarzda yakışıklıydı. Genç kadına, utançtan yanaklarını kızartacak tehlikeli bir bakışla değer biçiyordu.

Hunter yanında kasıldı, Gretchen keskin bir kaş çatışı görmeyi bekleyerek ona baktı. Ama yoktu. Hunter yalnızca... boyun eğmiş görünüyordu.

Hunter'ın eli Gretchen'ın beline gitti. "Gel. Seni Reese'le tanıştırayım."

Yemek salonunu boydan boya geçtiler, Gretchen adama elini uzatırken bile yüzüne yapıştırdığı ev sahibi gülümsemesini korudu. "Siz bizim ilk misafirimizsiniz," dedi neşeyle. "Hunter'ın arkadaşlarından biri olmalısınız."

"Öyleyim. Siz de Hunter'ın yeni sevgilisi olmalısınız." Adam ona onaylayan bir gülümsemeyle baktı, sonra da elini dudaklarına götürdü. "Onun zevkini alkışlıyorum."

"Teşekkürler."

"Hunter'ın sizi bütün gece kendine ayırmayacağını umuyorum," dedi Reese ona en baştan çıkarıcı bakışını atarak.

Gretchen yüzünü hafifçe buruşturarak elini onunkinden çekti. "Motorunu soğut âşık çocuk. Çift nüfuza ilgim yok."

Adam şaşırmış göründü, sonra Hunter'a bakarak güldü. "Ondan neden hoşlandığını anlıyorum."

Hunter arkadaşına sadece hafifçe gülümsedi, o anda daha da rahatsız görünüyordu. Gretchen yanına giderek yeniden masayı düzeltmeye yönelmeden önce dikkatini dağıtmak için kalçasını hafifçe sıktı. Güvenli bir uzaklıkta olsa da meşgulmüş gibi yaparak gizli gizli hep Hunter'ı izledi.

O yanından geçerken Reese hâlâ bıyık altından gülerek Hunter'a bir şeyler fısıldamaya başladı. Genç adam başıyla onaylarken yüzündeki rahatsız bakış kayboldu. O da Reese'le fısıldayarak konuştu, adam kahkahalara boğuldu. Hunter'ın ender gülümsemelerinden biri dudaklarına yerleştiğinde Gretchen de biraz rahatladı.

Belki de bu beklediği kadar sancılı geçmeyecekti. Hunter gerçekten de evinde insanlar olması konusunda çok kaygılı görünü-

yordu. Yine de Gretchen, arkadaşlarının varlığının onu sakinleştireceğini umuyordu.

Misafirler teker teker gelmeye başladı. Griffin adlı sevimli, aristokrat bir işadamıyla ve bir otomobil işine sahip olan Jonathan adlı başka bir beyefendiyle tanıştırıldı. Kısa bir süre sonra da onu şaşırtıp keyiflendiren bir şekilde Cade Archer göründü.

Yüzünde bir gülümseme, elinde çiçeklerle gelip onu sıkıca kucakladı. "Burada olduğuna çok sevindim, Gretchen."

Gretchen da gülerek ona sarıldı. "Kusurlu bir Petty dönüp dolaşır, ortaya çıkar."*

Cade onun bu kelime oyunu karşısında inledi, sonra onu yere bıraktı. "Kendine bir bak. Muhteşem. Sende bir gram bile kusur yok."

Gretchen, Hunter'a bakarak gülümsedi. "Cade'le arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

"Mazimiz üniversiteye uzanıyor," dedi Cade bembeyaz bir gülümsemeyle.

"Bizimki kadar eskiye gidemez," dedi Gretchen. Sonra yanına gelmiş olan Hunter'a dönüp sırıttı.

"Tanıştırmama gerek olmadığını görüyorum," dedi Hunter temkinli bir sesle.

"Yapabilirsin, eğer bu Cade'in parmaklarını kafama bastırmasını engelleyecekse tabii," diye dalga geçti Gretchen.

Cade onun bu sözleriyle biraz utanmış göründü. "Bitleri olmadığını keşfettiğimden beri bir kızın kafasına parmaklarımla bastırmadım Gretchen. Sanırım o zamandan bu yana birkaç yılı kaçırmışız."

* Gretchen burada kelime oyunu yaparak İngilizce'deki "kusurlu (sahte) bir peni dönüp dolaşır ortaya çıkar" anlamına gelen deyimdeki peni yerine okunuşu ona çok benzer olan Petty'yi kullanıyor. (ç.n.)

Gretchen, Hunter'ın öğrenmeye hevesli bakışına karşılık gülümsedi. "Cade de benimle aynı sokakta büyüdü. İkizler, Cade ve ben mahalledeki tek çocuklardık, o yüzden biraz fazla birlikte oynardık," dedi Hunter'a. Sonra Cade'e baktı. "Bu gece Audrey de burada olacak, biliyorsun."

Cade başıyla onayladı. "Şaşırmadım. O Logan'ın asistanı, öyle değil mi? Bazen bu tip davetlerde ortaya çıkıyor."

Gretchen hafifçe kaşlarını çattı. Öyleyse Cade, Audrey'nin şehirde olduğunu ve Logan için çalıştığını biliyor muydu? Neden kimse ona bunları anlatmıyordu? "Bu doğru. Eminim arayı kapatmaya bayılacaktır." Kapıda başka bir çift belirdi, Gretchen izin isteyerek temsilcisi ile erkek arkadaşını karşılamaya gitti.

Kısa süre sonra Logan ile nişanlısı Brontë de dahil olmak üzere herkes gelmişti. Brontë, Gretchen'la iyi arkadaştı, o yüzden hemen yemeklerle içkilere yardım etmeye başladı. Gretchen'ın editörü de gelmişti, yanında asistanıyla reklamcısı da vardı; Gretchen onlara yemek salonunu gezdirerek büyük bir coşkuyla evle mektuplardan bahsederek birkaç dakika geçirdi.

Gretchen onları Hunter'la da tanıştırdı ama genç adamın normaldeki ketum tavrı, sert ve soğuk bir hal almıştı. Gretchen, Kat'in onun yara izlerine biraz fazla uzun süre bakıp erkek arkadaşına bir şeyler fısıldadığını fark etmeden yapamadı. Temsilcisinin duygusuzluğu karşısında ani bir tiksinme hissetti. Hunter'ın bu tarz toplantılardan nefret etmesinde şaşılacak bir şey yoktu. İnsanlar o yalnızca başka bir insanmış gibi değil de bir yan gösteriymiş gibi davranıyorlardı.

Küçük partilerinde eksik olan tek misafir Audrey'ydi. Eldon bir başka misafiri duyurmak için yemek salonunun kapısında belirdi-

ğinde Gretchen kız kardeşinin gelişini bekleyerek adamın yanına yöneldi. Eldon onu şaşırtarak salona yalnız girdi, Gretchen'ın yanına gelerek kulağına fısıldamak için eğildi.

"Kız kardeşiniz burada, Bayan Petty. Ve yanında bir... sorun getirmiş. Beni takip edebilir misiniz lütfen?"

Gretchen'ın gözleri irileşti. "Tabii." Hunter'ın, Jonathan'la Reese'in yanında sessizce durduğu salonun karşı tarafına bakıp ona eliyle geri döneceğini belirten bir işaret yaptı. Sonra Eldon'ı koridor boyunca hızla takip ederek "Sorun nedir?" diye sordu.

"Beni takip edin Bayan Petty," dedi Eldon onaylamaz bir ses tonuyla. "Yakında göreceksiniz."

Gerginliği bir nebze daha artan Gretchen aceleyle onun peşinden gitti. Audrey'nin başına bir şey mi gelmişti? Kız kardeşi hep kendine hâkim olurdu ve yetenekliydi. Eğer yanlış bir şey varsa, bunun genellikle Audrey'yle hiçbir ilgisi olmazdı. Audrey mükemmel olmak için çok çabalardı.

Büyük ana girişe vardıklarında her şey açığa çıktı. Audrey kapıdaydı, uyumlu takımlarından biri ile alçak topuklu ayakkabılar giymişti. Soluk kızıl saçları her zamanki topuzunun içine sokulmuştu. Aynı zamanda da perişan görünüyordu.

Audrey'nin omzundan, onun ikizi, Gretchen'ın kız kardeşi Daphne'nin bileziklerle ağırlaşmış, aşırı zayıf kolu sarkıyordu. Audrey'yle zıt kutup olan Daphne'nin saçları siyah ve pembe çizgilerden oluşan boyalı bir yığındı, genç kadının gözlerinin altına da koyu renk makyaj birikmişti. Giysileri de yırtık ve kirliydi.

Gretchen'ı gördüğünde aptal bir gülümsemeyle baktı. "Ah, merhaba abla," diye geveledi. "Bir parti verdiğini duydum, davetsiz gelivereyim diye düşündüm."

On Birinci Bölüm

"Çok üzgünüm Gretchen," dedi Audrey gergin bir sesle, Daphne ona doğru kaykıldığında ağırlık merkezini değiştirerek. "Bugün erken saatlerde ortaya çıktı, onu yalnız bırakamadım."

"Sorun değil," dedi Gretchen, Daphne'nin kolunu tutmak için ilerleyerek. "Hey Daph. Nasıl gidiyor?"

"Haaarika," dedi Daphne neşeyle, nefesi fena halde içki kokuyordu. Ağırlığını Audrey'den Gretchen'a geçirdi, Gretchen sorunlu kız kardeşinin ne kadar çelimsiz olduğunu fark etti. Audrey –hassas, dayanıklı Audrey– masa başı işi sayesinde dolgundu. Daphne ise bir deri bir kemikti, doğal olmayan bir şekilde acı içinde gibi görünüyordu. Genç kadın parmaklarını dudaklarına koyup sırıttı. "Menajerimden kaçıyorum. Yine paramı almaya çalışıyor."

"Seni harçlığa bağlamaya çalışıyor mu demek istiyorsun?" dedi Gretchen nazikçe, sonra da dönüp Eldon'a baktı. "Partiye bir sandalye daha ekleyebilir miyiz?"

"Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?" Eldon, Gretchen'a mutsuz bir bakış attı.

Gretchen hiç emin değildi ama çok fazla seçeneği de yoktu.

"Tabii ki emin," dedi Daphne hızla gözlerini kırpıştırırarak. Gretchen onun gözbebeklerinin büyüyüp genişlemiş olduğunu fark etti. "Ben eğlenceyim. Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Senin kim olduğunu onun umurunda değil, sen de *eğlence* değilsin," dedi Gretchen ona.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Audrey onun arkasından aceleyle gelirken. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Onu uyuması için bir yerlerde bir odaya mı bıraksak?"

"Gümüşleri çalmayacağına güvenebilir miyiz?"

"I-ıh, hayır."

"Öyleyse hayır, bırakamayız. Burası Hunter'ın evi." Gretchen içini çekti. "Gel hadi. Keş kardeşimi erkek arkadaşım ve yeni editörümle tanıştıralım. Eğlenceli olacak."

Yemek salonuna geri döndüler; Daphne'nin cılız, kürdan gibi bedeni görüldüğünde öylesine yapılan alçak sesli sohbetler kesildi.

"Herkese merhaba. Bu benim kız kardeşim Audrey, bu da ikizi Daphne." Gretchen irkilerek patlamaları bekledi. Tutulan nefesler. Fısıltılar. Daphne bir odaya girdiğinde hep bir şey olurdu.

Çok uzun sürmedi. Yanına ilk gelen Kat oldu. "Ah, Tanrım. Bu..." Bakışları Gretchen'a kaydı. "Sen Daphne Petty'nin ablası mısın? *Şu* Daphne Petty'nin?"

"Daphne! Ben senin çok büyük bir hayranınım." Editör asistanı apaçık bir heyecanla konuşarak Daphne'nin yanına geldi. "İlk albümüne bayıldım. Hatta seni 2010'da Lipstick Project'le turnede bile izledim."

"Evet, o bendim," dedi Daphne konuyu aydınlatarak. Bir kolunu editör asistanının omzuna atıp fazlasıyla eğilerek ona yaklaştı. "Berbatlar, öyle değil mi? O lanet turne tam bir kâbustu. Her anından nefret ettim. Sırf kahrolası günü atlatmak için sahne arkasına geçip zom olmayı bekleyemiyordum bile. Uyuşturucular buna değmesini sağlayan tek şeylerdi. Kahretsin, epey güzel kıç uyuşturucuları vardı." Daphne yeni arkadaşının yüzüne baktı. "Sende hiç uyuşturucu yok, değil mi?"

"Hımmm." Editör asistanının gözleri irileşti, yardım için Gretchen'a baktı.

"Daph," dedi Gretchen uyaran bir ses tonuyla.

"Oooh, şarap," dedi Daphne masaya doğru yönelirken.

"Şarap olmaz!" dedi Audrey hızla kardeşinin peşinden giderek.

"Daphne Petty'nin kardeşin olduğunu bana söylemediğine inanamıyorum!" diye tısladı Kat, Gretchen'a. "O Hollywood dedikodusunun altın madeni. Bir otobiyografisini yapmamıza izin verir mi sence? Bunu satabilirdik. Milyonlardan bahsediyoruz."

"Hayır, Kat," dedi Gretchen temsilcisini Daphne ile Audrey'den başka tarafa çevirerek. "O bununla ilgilenmiyor, ben de ilgilenmiyorum. Onun yaşamı kendine özel."

"O kadar da özel değil," diye belirtti Kat. "Her hafta magazin gazetelerine çıkıyor. Menajerinin onu katı bir harçlığa bağladığı doğru mu? Thomas Steele'le yatıp ondan çocuk aldırdığı doğru mu? Ya da meşgalelerini markasının belirlediği?"

Gretchen, Kat'e sert bir bakış attı. "Ciddiyim. Bırak şunu. Daphne konu dışı."

Kat bir elini kaldırarak geri çekildiğini belirtti. "Ben sadece söylüyorum. Eğer para akışına ihtiyacı olursa gidilecek yeri biliyor-

sun. Ki, *Star Trax* dergisine göre bu, ha bugün ha yarın olacak."

Of. Stres yeniden döndüğünde Gretchen alnını ovuşturdu. Bu gece işlerin karışacağı konusunda Daphne'ye güvenilirdi. Gretchen yayınevini heyecanlandırmak için ufak bir akşam yemeği olmasını planlamıştı, çabalayıp kız kardeşini bir grup akbabanın önüne çıkarmayı değil.

Brontë özür dileyen bir ifadeyle yaklaştı. "Sohbetinizi bölmek zorundayım hanımlar ama birkaç dakika içinde yemek servisi başlayacak. Gretchen, Daphne'yi nereye oturtmak istersin?"

Gretchen tereddüt etti. Daphne'nin tiz kahkahası havada çınlayarak onun sinirlerini bozdu. "Onu masanın en ucuna oturt. Yanına sudan başka hiçbir şeyin yaklaşmadığından emin olalım."

Brontë başıyla onaylayıp Daphne'nin yanına gitti. Eski bir garson olarak Brontë'nin gürültücü ve sevimsiz daimi müşterilerin hakkından gelme deneyimi vardı; bu yüzden Gretchen, Brontë'nin bunu idare edebileceğine güvenmişti.

"Her şey yolunda mı?" Bir an sonra Hunter, Gretchen'ın yanı başındaydı, kolu koruyucu bir tavırla onun omzuna gitti. "Mutsuz görünüyorsun."

"Şaşkınım sadece," dedi genç kadın yavaşça. "Gerçi olmamalıyım. Daphne her gittiği yere yalnızca sorun götürür."

"Onu malikâne sınırları dışına çıkarttırmamı ister misin?"

"Hayır." Gretchen başını iki yana salladı. "Hadi deneyip yemek boyunca onu görmezden gelelim. Sanırım Brontë onu idare ediyor."

Gerçekten de Brontë, Daphne'yle neşeli bir şekilde laflıyor; şaraptan, Gretchen'ın yeni editöründen uzağa, masanın öbür ucuna doğru ona eşlik ediyordu. Reese ile Jonathan yüzlerinde keyifli bir ifadeyle Daphne'yi izliyorlardı ama Cade'in yüzündeki ifade

mutsuzdu. Gretchen onun nasıl hissettiğini biliyordu, kendisi de Daphne'yi her gördüğünde ağlamak istiyordu. Genç kadın onun daha önceki halinin bir gölgesiydi.

"Bekle," diye geveledi Daphne. "Ablam nerede?" Odayı taradı, sonra bakışları Gretchen'a döndü.

Sonra hâlâ korumacı bir tavırla Gretchen'ın yanında dikilen Hunter'ın üstünde kaldı.

"Ah, Tanrım," dedi Daphne. Brontë'ye doğru eğilerek yüksek sesle fısıldadı. "Şu herif gerçekten çok korkunç."

Oda anında sessizliğe büründü.

Ah, kahretsin. Gretchen bir elini Hunter'ın beline sarıp kardeşinin ağzının ortasına bir yumruk atmak istemesine rağmen gülümsedi. Hunter rencide olmuş hissediyordu, Gretchen bunu biliyordu. "Daphne, bu benim... erkek arkadaşım Hunter." Onlar sevgili miydi? Hunter aşkını itiraf etmişti, bu yüzden Gretchen bunu söylerken rahatsız hissetmemişti. Onun da rahatsız olmadığını umuyordu.

Daphne sadece bakarak uyuşmuş gözlerini kırpıştırdı. "O kötü bir asit gezisi* gibi."

"Daph! Kes şunu! Beni utandırıyorsun."

Daphne kıkırdadı. "Ben mi? Ya yanındaki şu Quasimodo'ya** ne demeli?"

"Bu kadar yeter," dedi Gretchen dişlerinin arasından. İlerleyip Brontë'yi kenara iterek Daphne'yi kolundan yakaladı. "Kız kardeşim olman umurumda değil. Eğer terbiyeli olamayacaksan buradan çıkıyorsun. Menajerini arayıp seni ihbar edeceğim."

* Asit gezisi: Halüsinasyonlara sebep olan LSD uyuşturucu alımı sonrasında meydana gelen psikedelik olay. (ç.n.)

** Quasimodo, Victor Hugo'nun *Notre Dame'ın Kamburu* adlı kitabındaki yüzü ve vücudu deforme olarak doğmuş başkarakterdir. (ç.n.)

"Daphne, lütfen sadece sessiz ol," dedi Audrey alçak ve mutsuz bir sesle. "Lütfen."

Daphne ikizini görmezden gelerek kolunu Gretchen'dan kurtardı. "Neden paçaların böyle tutuştu Gretchen? Demek çirkin bir herifle çıkıyorsun. E, ne olmuş yani?" Sonra gözleri irileşti. "Ah, anlıyorum. O zengin, öyle değil mi?"

Gretchen'ın yanakları dehşetle alev aldı. *Ah, Tanrım.* Kesinlikle böyle bir şey yoktu ama partideki herkes onun hakkında bunu düşünecekti, değil mi? "Gidiyorsun Daphne. Hemen şimdi." Kız kardeşinin cılız, damarlı kolunu kavradı. Audrey de diğer taraftan tuttu. "Herkese üzgün olduğunu söyle, ben de menajerini arayayım."

"Tanrım, üzgünüm millet," diye geveledi Daphne onu salondan dışarı sürüklerlerken. "Ablam böyle basit bir bok parçası olduğu için üzgünüm. Gretchen hep eğlenceli, kaltak olandı. Sanırım Audrey onu sıkıcı yaptı."

Gretchen odadaki şok olmuş bıyık altından gülüşler karşısında içten içe inledi. *Harika. Gerçekten harika.* Şimdi onların gözünde *hem* fahişe *hem de* para avcısı olmuştu.

Eldon değerli eşyaları Daphne'nin kıvranan elinden uzağa çekerek koridor boyunca onlara eşlik etti. İki kardeşin, ayak direyen kız kardeşlerini ön kapıya sürüklemeleri birkaç dakika aldı ama Daphne sonunda oraya vardığında sakinleşmiş görünüyordu. "Tamam, tamam. Gidiyorum." Gretchen'a acıyan bir gülümsemeyle baktı. "Paraya ihtiyacın olduysa abla, tek yapman gereken sormaktı. Korkunç çirkin adamlara orospuluk yapmana gerek yoktu."

"Defol. Git."

"Ben yardımcı olabilir miyim?" dedi Cade gelip Daphne'ye doğru ilerlemeden önce Audrey'ye bakarak.

Daphne'nın sarhoş ifadesi yumuşadı. "Cade. Beni hatırladın." Sarılmak için kollarını öne uzatınca Cade yanına gitti.

"Her şey düzelecek Daphne," dedi Cade sakinleştirici bir sesle Daphne'nin karışmış kalın saçlarını okşayarak. "Ben seninle ilgileneceğim." Başıyla Gretchen'a işaret ederek Daphne ona sokulmuşken kapıdan dışarı çıktı.

Audrey yüzünde felakete uğramış bir ifadeyle peşlerinden gitti.

Gretchen gittiklerinden emin olana kadar bekledi, sonra kapıdan geri döndü, kusmak istiyormuş gibi hissediyordu. Tanrım, Daphne her şeyi mahvediyordu.

Eldon koridorda durmuş ona bakıyordu. Yüzünde nefret ifadesi vardı. "Sizi asla çok sevmedim Bayan Petty ama kasten acımasız olacağınızı hiç düşünmemiştim. Yanıldığımı görüyorum."

"Hâlâ yanılıyorsun," dedi Gretchen ama sözlerinin bir yere varmadığı belliydi. "Hunter'la zengin olduğu için birlikte değilim ben."

Tersini düşünmeyi tercih ettiği açıkça görülen Eldon onu duymazdan geldi. "Yemek servisi yapmak üzere partiye geri dönüyorum," dedi ona bir dakika sonra, peşinden gelip gelmediğini görmeye zahmet bile etmedi.

Bu uzun, çok uzun bir gece olacaktı.

Gretchen kendini toplamaya çalışarak Buchanan Malikânesi'nin koridorlarını adımladı. Ne karmaşaydı. İçeri girip herkesten özür dilemesi gerekiyordu. Arkadaşlar arasında hoş, sakin bir parti istemişti; belki biraz da editörünü etkilemek. Bunun yerine eline geçen bir kâbus olmuştu, kaçıp geri dönmeme isteği son derece baskındı. Hunter perişan halde olmalıydı.

Genç kadını partiye dönmeye teşvik eden onun perişan oldu-

ğu düşüncesiydi. Böylece yemek salonuna geri döndü.

Ama o daha kapıyı açamadan Kat dışarı çıktı. Gretchen'ı gördüğüne rahatlamış gibiydi. "Hey evlat. Konuşabilir miyiz?"

"Şimdi mi?" Gretchen dudağını ısırıp koridoru gösterdi. "O zaman mutfağa gidelim. Tatlıların servise hazır olduklarını gözümle görmem gerek."

Sessizce koridordan aşağı yürüdüler. Mutfağa girdiklerinde Kat devasa odaya bakarak ıslık çaldı. "Etkileyici."

"Aslında malikânede bunlardan üç tane var." Hunter'la duyduğu gurur onun ilginç haberleri vermesine neden olmuştu. "Tüm ev çok güzel, öyle değil mi?"

"Hayal edebiliyorum." Kat ona bilmiş bir bakış atıp zarifçe süslenmiş bir cupcake'in üzerindeki parçalanmış bademlerden birini alıp ağzına atıverdi. "Yani neden bu mu?"

Gretchen arkadaşına iç geçirdi. Eğer Kat yarattıklarından aşıracaksa Gretchen'ın onları düzeltmesi gerekecekti. Döndü, içinde yürünebilen büyük kilere doğru yöneldi. "Neyin nedeni?"

"İsmi söylenmemesi gerekenle birlikte olma sebebin. Yaralı Yüz."

Gretchen kilerin kapısını hızla açtı, içine girerek konserveleri kenara itip parçalanmış badem paketini aramaya başladı. İçinde aniden hiddet alevlenmişti. Herkes Hunter'a isimler takmak zorunda mıydı? Gretchen artık onun yara izlerini fark etmiyordu bile. Onlar genç adama karakter katıyorlardı, hepsi bu. Neden bu gece herkes gözlerini onlara dikmişti? Hem bu lanet olasıca parçalanmış bademler de neredeydi?

Bir paket çikolata parçacığını şiddetle kenara itti. "Bununla nereye varacağını anlamıyorum Kat."

"Yalnızca sizin durumunuz şehvetten çok para mı, diye merak

ediyorum. Demek istediğim, anlıyorum. Ben de parayı severim ama vay be. Onda sızdıracak çok şey var."

"Beni bilirsin," dedi Gretchen iğneleyici bir tavırla. "Bir maaş çeki için her şeyi yaparım." Eğer temsilcisi onunla ilgili olarak buna inanıyorsa Gretchen'ın düşündüğü kadar yakın arkadaş olmadıkları açıktı. Yine de Kat dünyayı para açısından görüyor gibiydi. Bir erkekle sadece ondan etkilendiği için çıkma fikrini anlayamazdı. Canı sıkılarak kileri araştırmaya devam etti. "Bana bunu sorman gerektiğine bile inanamıyorum."

"Seninle ilgili endişelerim var, o kadar. Paraya bu kadar mı çok ihtiyacın var?"

Bu lanet olasıca parçalanmış bademler neredeydi? Gretchen bir teneke kabartma tozunu kenara ittiğinde paketi gördü. Nihayet. Gretchen onu aldı. "Tatlım, benim her zaman paraya ihtiyacım vardır. Ama..."

Arkasını döndü.

Hunter mutfağın eşiğinde duruyordu, söyledikleri her kelimeyi dinlemişti. Yüzü yer yer kızarmıştı, onun öfkeli kızarıklığında yara izleri belirgin bir şekilde beyaz görünüyorlardı.

Kat hâlâ oturmuş cupcake'i didikliyordu. Gretchen'ın sesi sililkleştiğinde arkasını dönüp derin bir nefes aldı.

"İnsanlar seni soruyorlar," dedi Hunter, sesi kutupları bile donduracak kadar soğuktu. "Gelip işleri bir kontrol edeyim, diye düşündüm."

"Geliyoruz," dedi Gretchen ışıldayarak. "Yalnızca tatlı hazır mı, diye bakmak istedik." Telaşla kapıya gidip Hunter'a hızlı bir öpücük vermek için hareketlendi.

Hunter yana adım atıp öpücüğünden uzaklaşarak ondan kaçındı.

Gretchen tepeden tırnağa incindi ama bunu görmezden gele-

rek yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Misafirlerimizin yanına geri dönelim mi?"

"Eğer mecbursak," dedi Hunter, sesi hâlâ buz gibiydi.

Gretchen rahatsız edici bir hisle onun gerekenden fazlasını duyduğundan şüphelendi. Açıklamak için bir şansa ihtiyacı vardı.

Bu şansa sahip olabilecek mi, diye merak etti.

Yemek işkence gibiydi. Yemekleri övgüler aldı ama Hunter herkese karşı sessizdi; insanlar da inanılmaz derecede sıkıntılı ve rahatsız görünüyordu. Kat şarap üstüne şarap içti, Brontë masanın diğer ucundan Gretchen'a endişeli bakışlar atıp durdu. En iyi yapmaya kararlı olan Gretchen biraz gürültülü, biraz atılgandı; arada sırada sıkıntılı bir şekilde bitse bile sohbeti sürdürdü.

Kısa süre sonra tatlı servis edildi, silinip süpürüldüğünde insanlar yavaş yavaş ayrılmaya başladı. Brontë ile Logan ilk ayrılanlar oldu; Brontë sabah onu arayacağına söz verdi, bunun destek vermek ya da ondan detayları almak için olduğuna hiç şüphe yoktu. Hunter'ın arkadaşları da hızla onları izledi, sonunda yeni editörü Preston Stewart dışında hiç kimse kalmadı.

Gretchen onu kapıya doğru götürürken mektuplar ile Buchanan Malikânesi'nin tarihçesinden bahsedip durdu.

"Bu kulağa etkileyici bir proje gibi geliyor," dedi adam. "Bitmiş müsveddeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Ne zaman bitireceğinizi düşünüyorsunuz?"

Gretchen fazlasıyla sahte gülümsemesini yüzüne yapıştırdı. "Ben de size bunu sormak istiyordum. Bazı aksilikler yaşadım, teslim edebilmem için birkaç haftaya daha ihtiyacım var. Bu sorun olur mu?"

Adam hafifçe kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti. "Bunu patronumuza iletip ne diyeceğine bakarım."

Gretchen şaşırarak durdu. Adamın söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu. "Patronumuz mu? Ne demek istiyorsunuz?"

Editör sırıttı. "Ondan bir ek süre koparabileceğine eminim." Genç kadına ahlaksız bir tavırla göz kırptı. "Sadece en iyi yaptığın şeyi yap."

Gretchen dehşete düşerek geriye doğru bir adım attı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Hunter... Onunla yattığın çok açık."

"Bunun durumla ne ilgisi var?"

İlk kez editörün kafası karışmış gibi göründü. "Hunter, Bellefleur Yayıncılık'ın sahibi. Bu proje onun fikriydi, bunda senin çalışman için ısrar etti."

Gretchen'ın ağzı açık kaldı. "Ben..." Hayrete düşerek durdu. Buna ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Onu özellikle isteyen bu yeni yayıncı... Hunter tarafından mı kurulmuştu? Bellefeur? Çiçeklerden gelen isim Gretchen'a ipucu vermiş olmalıydı, ne de olsa genç adam gülleri çok seviyordu. Ona özellikle önerilmiş sözleşmenin hiçbir mantığı yoktu.

Ama neden? Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Hemen Hunter'la konuşması gerekiyordu. Editörüne hafifçe gülümseyerek izin istedi, ona iyi geceler diledi, sonra da hızla Hunter'ı en son gördüğü yer olan resmi yemek salonuna geri gitti.

Genç adam orada değildi.

Gretchen korkudan ağırlaşmış bir halde yavaşça kuzey kanadına doğru yürüyüp Hunter'ın bölümüne yöneldi. Çalışma odasına gidip kapının kolunu çevirdi.

Kapı kilitliydi.

Hunter onu orada istemiyordu. Peki, lanet olsun, Gretchen onunla konuşmak istiyordu. Kapıyı çalıp genç adamın onun içeri girmesine izin vermeye lütfetmesini beklemenin ne kadar utanç verici hissettireceğinden nefret ederek bekledi. Bu sırada da hep editörünün söylediği şeyi düşünüyordu.

Ondan ek süre koparabileceğine eminim.

Bu düşünceyle kendini kirlenmiş hissetti. Boğazındaki yumruyu görmezden gelerek kapıyı çaldı.

Kapı açılmadan önce uzun, bitmek bilmeyen bir an geçti. Hunter ona baktı, yüzü çok haşindi, sonra arkasını dönüp yeniden çalışma odasının ortasındaki masasına doğru yürüdü. Onunla tek bir kelime bile konuşmamıştı.

Gretchen peşinden içeri girdi, konuşmayı nasıl başlatacağından emin değildi. Daphne'nin davranışları için özür dileyerek mi? Onun kulak misafiri olduğu, Kat'le arasında geçen, kötü görünmesine neden olan alaycı konuşmayı açıklayarak mı?

Ama bunun yerine başka bir şeye geri döndü. "Neden editörüm senden ek süre istersem bunu elde edeceğimi düşünüyor?"

Hunter başını bilgisayar ekranından kaldırıp baktı, sonra sanki genç kadın önemsizmiş gibi bakışlarını başka tarafa çevirdi. Yeniden yazmaya başladı. "O koca ağızlının teki. Bu, yemeğe gelen misafirlerimiz arasında bir moda gibi görünüyor."

"Daphne kendinde değil." Gretchen onun sadece bir an için yazmayı bırakıp ona bakmasını, gerçekten bakmasını dileyerek çalışma masasına doğru gitti. "Uyuşturucularla alkolden uzak duramıyor gibi göründüğünden koruma altında. Audrey hayatının yarısını Daphne'nin pisliklerini temizleyerek geçirdi."

"Kardeşin zerre kadar umurumda değil," dedi Hunter soğuk

bir tavırla. "Bunun hakkında konuşmak için mi geldin buraya? Meşgulüm."

Gretchen irkildi. "Kat'le konuştuğumu duydun, değil mi? Tüm bunların doğru olduğunu düşünüyor olamazsın."

"Hangi kısmı doğru değildi? Onun iddialarını yalanlamıyordun pek."

"Sırf cüzdanına ulaşmak için asla seninle yatmazdım. Bunu yapacağımı düşündüğün için biraz kırıldım."

"Ne düşünmeliydim Gretchen? Kız kardeşin yemekli partimizde açık açık senin erkeklerin arkadaşlığından çok keyif aldığını duyuruyor. Görünüşe göre epey çok erkek."

"Daha gençken biraz başıboştum. Ne olmuş yani?"

"Üstelik senin para için çirkin bir adamla yattığını da ilan ediyor. Sen de bunu inkâr etmiyorsun." Hunter yazmayı bırakarak ona buz gibi bir bakış attı. "Senin aynı konuşmayı temsilcinle de yaptığını duyuyorum, yine inkâr etmiyorsun. Tam olarak ne düşünmem gerekiyordu?"

"Peki, başlangıç olarak bana güvenebilirsin," diye patlayıverdi Gretchen.

Hunter'ın çenesi kasıldı, sanki öfkesini kontrol altında tutmakta çok zorlanıyor gibiydi. Hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten de zengin olduğun için mi seninle yattığımı düşünüyorsun?" Gretchen buna inanamıyordu.

"Bunu neden yapacağınla ilgili başka bir neden düşünmeye çalışıyorum," dedi Hunter, sesi çok kararlıydı. "Ne de olsa epey çirkin olduğum biliniyor. Şöyle bir bakınca, sen bana asıldın. Yani evet, bu benim aklımda epey şüpheli duruyor."

"Duyguların incindi," dedi Gretchen başını iki yana sallayarak.

"Acısını da benden çıkarıyorsun."

Hunter başını salladı. "Sen olduğunu düşündüğüm kişi değilsin. Bu çok açık."

"Peki, sen benim kim olduğumu sanıyordun? Ailem ya da finansal durumum hakkında hiç yalan söylemedim. Sen hiç sormadın. Neden sürekli beni perişan eden bir işte çalıştığımı düşünüyorsun ki?" Genç kadın ofladı. "Harika iş ahlakım yüzünden değil."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum ki seni istediğim için sana asıldım. Sana çekildiğim için. Yalnız ve sana dokunacak birine sahip olmaya can atıyor gibi görünüyordun. Sanırım ben bir aptalım çünkü sana dokunup dünyanı sarsmak istedim. Sanırım bu benim açımdan kötü bir talepti."

"Sanırım öyleydi."

Gretchen dudağını ısırarak düşündü. Bu konuşma hiçbir yere gitmiyordu. Daha da kötüsü, kafasını karıştırıyordu. Buraya kız kardeşinin davranışı için ondan özür dilemeye gelmişti, şimdi de kendi adına mı özür dileyecekti? Ona güvenmeyen bir adama âşık olması gibi büyük bir suç için mi? Bu çok komikti.

Hayır, kalp kırıcıydı.

Gretchen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer arkadaşlarım duygularını incittiyse, üzgünüm..."

"Onlar benim duygularımı incitmedi. Yalnızca bana senin gerçekte kim olduğunu gösterdiler. Senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Söylediğin tüm o sözler, sadece laftaydı."

Gretchen yine irkildi. "Hangi sözler?"

"Seni mutlu ettiği sürece bir erkeğin nasıl göründüğünün

umurunda olmadığıyla ilgili konuşman. Dolu bir cüzdanı olduğu sürece bir erkeğin nasıl göründüğünün umurunda olmadığı ortaya çıktı."

"Bu bir yalan, bunu sen de biliyorsun. Hem neden bahsediyorsun sen? Ben ne zaman erkekler ve görünüşleriyle ilgili bir şey söyledim ki?" Bu da nereden çıkmıştı böyle? Hunter'la bir erkekte ne aradığıyla ilgili konuştukları bir sohbet yaptıklarını hatırlayamıyordu.

"Brontë'ye sor. Hatırlıyor musun? Zengin erkeklerin peri masalının kahramanı olduklarını düşündüklerini ama aslında kötü adamlar olduklarını söylemiştin."

Hı? Gretchen kasırga gibi suçlamaları bir araya getirmeye çabalayarak ona baktı. Brontë'yle yaptığı son uzun sohbet Audrey'nin isteğiyle kitaplar alırkendi. Erkeklerden bahsetmişlerdi, ama boş bir evdeydiler. Tabii eğer...

"Beni gözetliyordun," dedi yavaşça. "Evdeki o gün."

Hunter ona keskin bir bakış atarak arkasını döndü ama Gretchen onun yanaklarına yükselen kızarıklığı görmeden önce değil.

"Bu doğru, öyle değil mi? O gün beni gördün. Ama nasıl? Hem bunun bu durumla ne ilgisi var?"

Hunter sessizdi.

Gretchen'ın zihni hızla çalışıyordu. Boş evde Brontë'yle yaptıkları sohbeti belli belirsiz hatırladı ama bu yalnızca arkadaşına ilişki tavsiyesi vermeye çalıştığı içindi. Kendisi ilişkiler konusunda büyük bir uzman olduğu için değil. "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. O zaman birbirimizi tanımıyorduk ki. Bu eve taşınana kadar seninle karşılaşmamıştım."

Bu ev.

O anda bir şey dank etti. Yayın sözleşmesi Hunter Buchanan'ın sahibi olduğu bu evde yaşaması gerektiğini özellikle belirtmişti. Gretchen'ın daha onun varlığından bile haberdar olmasından önce onu gözetleyen Hunter. İçini çekti. "Temsilcimle damdan düşer gibi bir sözleşme yaparak burada yaşadığım sürece yüklü bir maaş çeki öneren yeni bir yayıncın var. Senin evinde. Tüm bunları sen ayarladın, öyle değil mi?"

Hunter ona baktı, sessizdi, çenesi kasılmıştı. Ama bunları inkâr etmiyordu.

Aniden tüm taşlar yerine oturdu. Acayip sözleşme. Editörün garip yorumları. Hunter'ın genç kadının ne tür kitaplar yazdığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünmesi. Eldon'ın onu kaale almayan hazzetmeyişi. Gizemli bir şekilde çoksatar oluşu.

Yeniden içini çekti. "Bir çoksatar olmadım, değil mi? Gerçekten değil yani? Tüm o kitapları sen mi satın aldın?"

"Senin için iyi bir şey yapmak istedim. Görünüşe göre ben tam bir aptalım."

Gretchen'ın içini dehşet kapladı. "Tüm bunları beni buraya getirmek için ayarladın sen. Yeni yayıncı falan yok. Mektuplar... Onlar sahte mi?" Genç adam sessiz kalmaya devam edince Gretchen'ın midesi bulandı. Kusacak gibi hissediyordu. "Detayların bu evle hiç uyuşmamasında şaşıracak bir şey yok. O, bu ev değil, değil mi? Hiçbiri gerçek değil. Esasında, etrafında kalıp sana âşık olayım diye gelip evinde yaşamam için bana para mı ödedin?"

Hunter'ın dudakları kıvrıldı, ağzının köşesindeki yara izi belirginleşti. "Sakın şimdi buna aşkı karıştırmayı deneme, Gretchen. İkimiz de senin bana gerçekten âşık olacağına inanacak kadar aptal değiliz."

Gretchen bir tiksintiyle savruldu. Onu *sevmişti*, o ise bir canavardı. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi kırık dökük bir halde. "Sırf deneyip seninle yatmamı sağlamak için bu seviyelere düştüğüne inanamıyorum."

"Öyle değil," dedi Hunter hırlar gibi.

"Değil mi? Yaptığın bu değil mi?" Gretchen bir elini sallayarak öfkeyle çevresindekileri gösterdi. Kızgındı ama bundan da öte, kırılmıştı. En derininde ihanete uğramıştı. "Tüm bunlar, burada olmam beni becermek istediğin için, değil mi? Hayatımı mahvediyor olman umurunda değil mi? Sadece yalnızsın, canın sıkılıyor diye insanların geçimleriyle böyle oynayamazsın, Hunter Buchanan. Gerçek böyle işlemez."

"Öyle mi? Dolar meblağını duyduğun anda koşarak geldin ama."

Gretchen sanki yumruk yemiş gibi sendeledi. "Benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsun. Tüm yaşadıklarımızdan sonra."

"Neye inanmalıyım Gretchen? Yüzümü gördüğünde benim gibi bir erkeğe ihtiyacın olduğunu düşündüğüne mi? Eğer buna bir daha inanmıyorsam, beni affet."

Gretchen kusmak istedi. Para ve macera için heyecan duymuştu. Şimdi bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sadece buradan uzaklaşmak istiyordu. Ondan, onun bu korkunç, soğuk suçlamalarından uzaklaşmak. "Beni bir fahişe gibi hissettirdiğin için teşekkür ederim," dedi ona hafif ama kontrol altında tutulurken titreyen bir sesle. "Seninle nerede durduğumu bilmek gerçekten güzel. Seni önemsediğimi, senin de beni önemsediğini düşünmüştüm ama sanırım bunda yanılmışım, değil mi?" Acı bir ifadeyle güldü. "Sanırım ikimiz de gerçekte var olmayan insanlara âşık olmuşuz."

Hunter hiçbir şey söylemedi. Uzun, anlamlı bir duraksamadan sonra yeniden yazmaya başladı.

Konuşma bitmişti. Gretchen üzgün bir tavırla başını sallayıp odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Kapı kapanır kapanmaz gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Gretchen kızgın ve acılı bir halde onları sildi ama ne yaparsa yapsın gelmeye devam ediyor gibiydiler.

Dolar meblağını duyduğun anda koşarak geldin ama.

Issız odasına dönüş sonsuz gibi göründü. Koridorlar sessiz ve karanlık, Buchanan Malikânesi de hiç olmadığı kadar düşmanca, ciddi ve uğursuzdu. Kapıyı açtığında İgor yatağın ayakucundaki yerinden ona bakıp miyavladı.

Gretchen kapıyı arkasından kapatıp yaslandı, bacakları ağır ve uyuşmuş hissediyordu. "Yarın eve gidiyoruz İgor," dedi sessizce. "Burada işimiz bitti."

Kedi sadece bir kulağını ona doğru kaldırdı, sonra başını yine öne eğdi.

Son zamanlarda kimse Gretchen'dan etkilenmiyor gibi görünüyordu. *Anlaşıldı.* Yatağa doğru gidip kedinin kulaklarını okşadı. "O su bardağını devirenin sen olduğundan bile şüpheliyim, İgor. Hunter'ın her istediğini elde etmek için herkesin üstünde tepindiğini düşünmeye başlıyorum. Yalnız olmasına şaşmamak gerek."

Ama kelimeler ağzından çıkarken bile içini acıttı. Neden bu adam onun hayatını yavaş yavaş, planlı bir şekilde mahvediyorken o, onu rahatlatmak istiyordu ki? Delirmiş olmalıydı.

Peki, daha da üzücü olan neydi? Gretchen'ın ona tesadüfi aşk ilanı yalan değildi, onu sevmişti.

Onu seviyordu ama onu sevdiğini iddia eden ama ona saygı

duymayıp onu bir oyuncak gibi kullanan bir adamla bir ilişki içinde olamazdı.

Gretchen derin derin iç çekerek valizini yatağın altından çekip çıkarttı, yere yaydı. Toplanma zamanıydı.

On İkinci Bölüm

Gretchen tüm bu zaman boyunca ona yalan söylemişti.

Bunun şiddetli acısı bütün gece Hunter'ın içini parçaladı. Konuşmayı zihninde tekrar tekrar duydu.

Beni bilirsin. Bir maaş çeki için her şeyi yaparım.

Hunter onun farklı olduğunu düşünmüştü. Gretchen kadar canlı birinin onunla ilgileneceğini umut etmeye cüret etmişti. Hayır, bunu umut bile etmemişti. Sadece onun etrafında olmak, ergenliğe giren bir delikanlı gibi onun varlığının tadını çıkarmak istemişti. İlk hareketi yapan Gretchen olmuştu, onu baştan çıkararak daha fazlasını umut etmesine neden olan da oydu.

Bu da durumu daha kötüleştirmişti, çok daha kötü.

Çünkü şimdi Hunter neyi kaçırdığını biliyordu. Genç kadının bedenini şiddetle arzuluyor, onun kıvrılıp yanına sokulmasını istiyordu. Onun derinlerine dalıp dışarıdaki dünyayı unutmak istiyordu. Ona zevk verirken attığı o yumuşak çığlıkları duymak istiyordu. Onunla konuşmak, kahkahasını duymak, neşeyle parlayan

gözlerini görmek istiyordu.

Hunter onun gitmesini istemiyordu. Tüm o söylenen ve yapılanlardan sonra bile, yanında onu seviyormuş gibi yapan kalpsiz bir kadının olması işkence gibiydi ama yalnız olmaktan da iyiydi.

Yalnızca gururunu bir kenara bırakıp ona yeni bir teklif sunması gerekiyordu. İlişkilerinde kandırmacalar olmayacaktı. Yalanlar. Sahte davranışlar. Gretchen'ın bir fiyatı olduğu belliydi, Hunter da bunu ödeyebilirdi.

Belki de zamanla bunun acısı yok olurdu. Belki de Gretchen altında çığlık attığında onun yüzüyle bedenindeki yara izlerinden tiksindiğini umursamamayı öğrenirdi. Belki o gülümsediğinde sadece süre doldurduğunu umursamazdı.

Hunter'ın kendi duygularını saklamakta daha iyi olması gerekiyordu sadece.

Huzursuz bir uykuyla geçen bir geceden sonra Hunter uyanıp birçok koyu renkli takımından birini giydi. Bu sabah Gretchen'ın karşısına çıkarak ona yeni bir iş anlaşması teklif edecekti. Ama genç kadının süitine geldiğinde odanın düzeltildiğini, onun bir elinde kedi sepeti, diğer kolunun altında da valiziyle kapıya doğru gittiğini gördü.

"Nereye gidiyorsun?"

Gretchen onu gördüğüne şaşırmış gibiydi ama sonra kırgın bakış yüzüne geri döndü. Duygularını maskelemekte iyi değildi. Belki de Hunter'ın aksine buna hiç mecbur olmadığındandı. Çünkü tam şu anda perişan ve incinmiş görünüyordu. "Buradan gidiyorum. Sadece bir taksi çağırmam gerek."

Hunter ceketini düzelterek kollarını ayarlıyor gibi yaptı. "İşe alındığın projeyi bitirmedin."

"Gecikmişti," dedi Gretchen keskin bir sesle. "Gerçi gecikmenin de proje gibi uydurulduğunu tahmin ediyorum, öyle değil mi?"

Hunter bunu inkâr etmedi.

Gretchen yenik düşmüş gibi içini çekti. "Hoşça kal, Hunter."

"Bekle." Genç kadın yanından geçip gitmeye çalışırken Hunter onu durdurdu. "Söyleyeceğim şeyi duyman gerek."

Gretchen'ın gözlerinde tedbirli bir umut parladı, valizini yere koyarak durdu. "Neymiş o?"

Hunter onun altüst olmuş yüzünü inceledi. Çok güzeldi. Çok umutlu. Çok hilekâr. "Beni sadece param için istemeni umursamadığıma karar verdim. Fazlasıyla param var. Eğer benimle kalırsan faturalarını ödemeye devam ederim, bana arkadaşlık sunduğun sürece... her seviyede."

Genç kadının gözlerindeki umut gitgide sönerek yok oldu. Artık sadece kızgın görünüyordu. "Yalnızca birkaç gün önce bana beni sevdiğini söyledin."

"Sana karşı hissettiklerimin bir iş anlaşmasıyla alakası yok. Senin vücudunu istiyorum. Daha önce sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Fiyatını söyle."

Gretchen inanamayarak ona başını salladı. "Beni öldürüyorsun Hunter."

"Bir milyon."

Gretchen'ın nefes kesildi. "Lanet olsun sana. Beni böyle satın alamazsın."

"Öyle mi?" Hunter'ın dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dolaysız yolu onaylamıyor musun? Peki, öyleyse. Preston Stewart'la konuşup senin için başka bir yayınevinde çalışılacak bir

proje sözleşmesi yapacağım. Bir şey ayarlayabileceğimize eminim."

Gretchen'ın gözleri yaşlarla parladı. "Senin için üzülüyorum Hunter," dedi sakin bir sesle. "Benim hakkımda öylesine korkunç şeyler düşündüğün için, senden hiç hoşlanmadığını düşünmene rağmen hâlâ yanında birisinin olmasını isteyecek kadar yalnız olduğun için. İnsanların suratından rahatsız olduğunu düşündüğün için. Seni seven birine sahip olmayı hak ediyorsun." Gretchen'ın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Senin için en iyisini diliyorum. Gerçekten."

Onun yanından geçmek için hareketlendiğinde Hunter yine önüne dikildi.

"İki milyon."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Bir gün paranın her şeyi satın alamayacağını öğreneceksin, Hunter. Yalnızca cüzdanın daha büyük diye insanları istediğin gibi yönetemezsin. Bu seni çok ama çok yalnız bırakacak."

"Üç milyon," dedi genç adam sakince.

"Hoşça kal Hunter."

Gretchen onu biraz şaşkın, her zamankinden biraz daha yalnız gibi görerek bırakıp odadan çıktı. Hunter genç kadının onun parasını istediğini düşünmüştü. Ama Gretchen'ın ona zaten sahip oldukları şeyin tamamen aynısını vermesi için tam üç milyon dolar teklif etmişti. Daha çok para mı istiyordu? Bu sadece onun servetini tırtıklamak için başka bir oyun muydu?

Yoksa Gretchen gerçekten de onun parasını istemiyor olabilir miydi? Belki de sadece onu istiyordu?

Hunter yüzündeki yara izlerine dokundu.

Yaralı yüz. Quasimodo.

İmkânsız.

Ofis telefonu çaldı.

Audrey onu ikinci çalışa bırakmadan –içindeki asistan birini bekletmeye dayanamazdı– telefonu alıp en neşeli, en etkili selamını verdi. "Logan Hawkings'in ofisi. Ben Audrey."

"Merhaba, benim." Logan'ın nişanlısı Brontë Dawson'ın yumuşak, tatlı sesini karıştırmak imkânsızdı. "Logan'la konuşmam gerek ama önce sen çıktığın için memnunum."

"Öyle mi?"

"Kız kardeşinle işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Brontë. "O nasıl?"

Kız kardeşi. Audrey'nin zihni anında Daphne'nin yüzükoyun yere yayılmış, hasta, ziyan olmuş görüntüleriyle doldu. Kokain halkaları oluşmuş gözbebekleriyle sabahın dördünde sendeleyerek bir gece kulübünden çıkarken son magazin gazetesinin kapağında yer alan Daphne. İkizine değişeceği konusunda tekrar tekrar söz veren Daphne. *Bu sefer tamam, bu defa ciddi.*

"Tamamen dağılmış durumda," dedi Audrey yavan bir sesle. "Yeni bir şey değil."

"Ah hayır. Zavallı Gretchen. Bu ayrılışı çok zor karşılıyor olmalı."

Bir an için Audrey, Brontë'nin yorumunu anlayamadı. "Gretchen mı?"

"Evet. Kız kardeşin?"

"Ah." Audrey'nin yüzüne ateş bastı. Bu doğruydu. İki kız kardeşi vardı. Normalde Gretchen hakkında Daphne için endişelendiğinin yarısı kadar bile endişelenmesi gerekmezdi. Gretchen fevri ve dik başlıydı ama kendine nasıl bakacağını bilirdi. Daphne ise

dağılmıştı. "Gretchen zor bir zamandan geçiyor," dedi Audrey. "Dairesini kaybetti, o yüzden benimle kalıyor."

"Paraya ihtiyacı var mı?"

"Para sorun değil. Daph'ın parası var. Gretchen benden de para isteyebilir. Gerçi almaz ama. Para onun sorunlarının en küçüğü gibi görünüyor." Audrey sıkıntısını gizlemeye çalışarak içini çekti. "Bütün gün kanepemde oturup ağlıyor sadece."

"Ağlıyor mu? Gretchen? Gerçekten mi? O öyle... güçlü görünür ki."

"Ya, terk edildiğinde değil ama," dedi Audrey keskin bir ifadeyle, çalışma masasındaki mektup yığınını çekip hızla ayıklamaya başlayarak. "İki gündür koltuğumdan kıpırdamadı. Yalnızca kötü filmler seyredip kitaplarımı okuyup ağlıyor. Dün eve gittiğimde onu *Operadaki Hayalet*'e hüngür hüngür ağlarken buldum. Christine'in nasıl bir kaltak olduğundan bahsedip durdu çünkü *Hayalet*'in onun aşkıyla desteğine ihtiyacı varmış."

"Ah, Tanrım. Bu çok sıkıntılı."

"Bana mı söylüyorsun!"

"Bilirsin, ben Hunter'ın Gretchen'a takılacağını hiç düşünmedim. O öyle... uzak görünüyor ki." Brontë'nin sesi kederli geliyordu. "Gretchen'a yardım edebilseydim keşke."

"Onu birkaç günlüğüne senin evine gönderebilirim."

Brontë güldü. "Nedense Logan'ın *Hayalet*'i seyretmek isteyeceğini düşünmüyorum."

Ya, evet, Audrey de istemiyordu. Daphne'yle yeterince derdi vardı. Gretchen'ın kederi yalnızca işleri daha da karıştırıp onu daha da çaresiz hale getirmişti. Audrey'nin sevmediği bir şey varsa o da çaresiz hissetmekti. Ona bir sorun verilse her zaman üstesinden gelebilirdi. Ya duygusal işler? Bunda iyi değildi. "Onunla

ne yapacağımdan pek emin değilim."

"Peki, bu çok açık! İkisini yeniden bir araya getirmemiz gerek. Hunter çok yalnız, Gretchen da çok cüretkâr ve akıllı. Onun Hunter için iyi olduğunu düşünüyorum. Logan, Hunter'ı daha önce hiç ikisi birlikteyken olduğundan daha iyi görmediğini söyledi."

Audrey suratsız milyarderi mutlu hayal etmeye çalıştı. Yapamadı. Yine de ayrılıklarının normalde uysal olan ablasını harap ettiği çok belliydi. "Ben çöpçatanlıkta iyi değilimdir, Brontë. Dürüst bir uyarı."

"Ben de değilim. Ama Logan'dan aracılık yapmasını isteyeceğiz. Hunter onu dinleyecektir."

"Bu 'biz' de ne?" diye sordu Audrey ilgisizce. "Sen onun nişanlısısın. Ben sadece işe alınmış yardımcıyım."

Brontë yine güldü. "Tamam öyleyse, bunu ben halledeceğim. Beni ona bağla."

"Gretchen'ı kanepemden al yeter," dedi Audrey gülümseyerek, sonra da telefonu aktardı.

Sorunlu bir abla Audrey için fazlaydı. İhtiyacı olan son şey onunla birlikte yaşayan iki perişan kız kardeşti. Eğer Brontë'yle Logan, Gretchen'ın durumunu düzeltebilirlerse çok daha iyi olacaktı. Audrey ablasını seviyordu ama konu ilişkilere geldiğinde çaresizdi.

İkiz kardeşi bunun kanıtıydı.

On Üçüncü Bölüm

Bir hafta sonra bile Hunter ona hâlâ şiddetle ihtiyaç duyuyordu.

Bir şekilde her şeyi mahvetmişti: Teklifiyle onu gücendirmişti, Gretchen yatağına dönüp yalanlarla dolu dengeli ilişkilerine kaldığı yerden devam etmek yerine onu terk etmişti.

Hunter kendini öncekinden çok daha yalnız hissediyordu.

Eldon vardı elbette ama Eldon ona işlerde yardımcı olmak için işe alınmıştı, arkadaşlık sunmak için değil. Hunter çok uzun bir süre bunu tercih etmişti ama ya şimdi? Şimdi ev fazla sessiz, fazla ıssız görünüyordu.

Hunter, Gretchen'ın hayatını ne kadar çabuk değiştirdiğini fark etmemişti. O hayatındayken hevesle beklediği ne kadar çok şeye sahip olduğunu da. Hunter yatağın diğer tarafına doğru uzandı ama orası boştu. Sabah onu uyandıran sıcak, neşeli gülümseme, kendi işine dönmeden önce ona kahve getirecek kimse yoktu. Bahçede birlikte dolaşacak kimse yoktu. Seradaki çabalarını takdir edecek kimse yoktu. Gününü anlatacağı kimse yoktu. Okşaya-

cak, sarılıp sevecek kimse yoktu. Onu şaşırtıp kabuğundan çıkartacak cüretkâr, heyecanlı şeyler söyleyen kimse yoktu.

Gretchen'ın dönmesine ihtiyacı vardı.

Kafasını rahatlatmak için yüzünü sıvazlayan Hunter gelen kutusundaki açılmamış e-postaların sürekli uzayan listesini kontrol etti. Nedense bu hafta çalışmak için pek isteği yoktu, işler ise yığılıyordu. İlgisizce e-postalarına göz gezdirirken Preston Stewart'ın adında duraksadı. Sonra üzerine tıkladı.

Buchanan,

Çıkış kitabımız için yeni bir hayalet yazara ihtiyacımız var gibi görünüyor. Herhangi bir öneri? Aklında kim olduğunu bana bildir.

Preston

Hunter hemen adamın telefon numarasını tuşladı, kalbi güm güm atıyordu.

"Preston Stewart."

"Neden yeni bir hayalet yazara ihtiyacımız var?"

"Ah, Bay Buchanan. Sizinle yeniden konuşmak çok güzel. Ben de size partiden ne kadar keyif aldığımı..."

"Açıkla bana," dedi Hunter editörün ince sözlerini bölerek, "neden bir hayalet yazara ihtiyacımız var?"

"Peki," dedi Preston. "Bugün erken saatlerde Bayan Petty'nin temsilcisinden bir telefon aldım. Kendisi projeden çekilmiş. Herhangi bir şey imzalamadığımızdan şu ana kadar birikmiş bir ödeme de yok. Kat ile ben hâlâ pazarlıklar..."

"Projeden çekilmiş derken ne kastediyorsun?"

"İstifa etti demek istiyorum. Bunu yapmak istemiyor."

"Ona para teklif ettin mi?" *Gretchen'ın bu paraya ihtiyacı vardı, öyle değil mi?*

Editör güldü. "Bay Buchanan, yayıncılıkta işler böyle yürümez. Ben..."

Hunter telefonu kapattı. Sonra ahizeye bakarak düşündü. Gretchen istifa etmişti. Hunter'a başka bir ders vermek için mi? Ama temsilcisi paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Genç adam anlamıyordu.

Kahretsin, kadınları anlamıyordu. Bunlardan hiçbir şey anlamıyordu. Kaşlarını çatarak kendi kendine bir an düşündü, sonra ekranına baktı. Neler olup bittiğini anlamak için Gretchen'ın temsilcisini aramak istedi. Ama kadının ismini hatırlayamıyordu. Kat bir şey. Bu onun fazla ilerlemesini sağlamazdı. New York'ta milyon tane temsilci vardı. Hunter parmaklarını masada tıklatarak düşündü.

Sonra birden ayağa fırladı. Tabii ya. Logan'ın asistanı, Gretchen'ın kız kardeşiydi. O Gretchen'ın nereye gidip neden sözleşmeden çekildiğini bilirdi. Hunter cevaplar istiyordu.

Telefonundaki hoparlör tuşuna bastı. "Eldon?"

"Evet, Bay Buchanan?" Asistanın sesi her zamanki gibi soğukkanlı ve monotondu.

"Arabayı getir. Dışarı çıkmam gerek."

Eldon'ın nereye gittiğini sormasını bekledi. İtiraz etmesini. Meşgul olduğunu, bir anlık haberle her şeyi bırakamayacağını söylemesini. Bir espri patlatmasını.

Herhangi bir şey bekledi.

Ama Eldon'ın tüm söylediği, "Elbette," oldu.

Hunter tüm yol boyunca endişeliydi. Günün bu saatinde trafik

berbattı, sabırsızlığını bastırması gerekti. Eldon'a sinirlenmesi bir işe yaramayacaktı, ne de olsa adam tek bir kaşını bile kaldırmayacaktı.

Sonunda Hawkings Holding'in ana ofis binasının önünde kenara çektiler. "Burada bekle," dedi Hunter kısık bir sesle. Eldon daha kapısını açmak için dışarı çıkamadan arabanın arkasından indi. "Hemen döneceğim." Arabanın kapısını çarparak kapattı, yayaları savuşturarak kaldırımı geçti. Normalde kasılır ve sinirleri gerilerek insanların yüzüne bakıp çekinmelerini beklerdi. Afallayarak gerilemelerini ve yolundan çekilmelerini.

Bugün böyle saçmalıklar için zamanı yoktu.

Binanın içine yöneldi, insanlarla dolu lobiyi görmezden gelip asansöre gitti. Resepsiyonist onu durdurmadı çünkü tanınan bir yüzdü, buraya daha önce birkaç defa gelmişti. Asansörün düğmesine basarak sabırsızca en üst kata çıkmasını bekledi. Vardığında Logan Hawkings'in ofisine giden koridorda ilerledi.

Audrey orada olacaktı. Gretchen'ın nerede olduğunu, Hunter'ın özellikle onun için hazırlattığı sözleşmeyi neden geri çevirdiğini bilecekti.

Ama Logan'ın ofisine daldığında sekreter masası boştu.

Hunter hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. Kader ona karşı mı çalışıyordu? Bir elini saçında dolaştırdı, sonra Logan'ın ofisinin kapısını iterek açtı.

Logan ayaklarını masasının köşesine uzatmıştı, kafasında bir kulaklık vardı. Bir konferans görüşme yaptığı belliydi. Hunter'ın ofisine dalması üzerine kaşlarını çatıp kulaklığında bir düğmeye basarak mikrofona konuştu. "Bir işim çıktı. Bitirdiğinizde biri bana toplantı notlarını yollasın." Görüşmeyi bitirip ayaklarını masasın-

dan aşağı indirerek Hunter'a hiddetli bir bakış attı. "Kapı çalmaz mısın sen?"

"Audrey nerede?" Ani bir dehşetle çarpıldı Hunter. Ya Gretchen da Brontë'nin yaptığı gibi şehri terk ettiyse? Logan her yerde onu aramıştı, sonunda burnunun dibinde olduğunu öğrenmişti. Hunter, Gretchen'ın gitmesini istemiyordu. Kahretsin, onu geri istiyordu.

"Muhtemelen aşağıdaki kafeden öğle yemeğimi alıyordur. Rahatla biraz. Neyin var senin?" Logan'ın kaşları çatıldı.

"Gretchen'ı bulmam gerek." Hunter ona sunulan koltuğu görmezden gelerek Logan'ın masasının önüne doğru ilerledi. Oturmak yerine ellerini arkasında kavuşturarak dolaşmaya başladı.

"Yani batırdığını itiraf ediyorsun?"

Hunter ona dokunaklı bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun? Ne biliyorsun ki?"

Logan omuz silkip ellerini başının arkasına koyarak sandalyesinde yaslandı, Hunter'dan beklenmeyecek kadar aheste bir pozdu bu. "Brontë'nin Gretchen'la konuştuğunu biliyorum."

"Ve?"

"Ve," Logan gerildi, "onun gerçekten üzgün olduğunu söyledi. Çok ağlıyormuş. Bunu mahvettin, değil mi?"

Hunter, Gretchen'ın ona kızgın olduğunu düşünmüştü. O ağlıyor muydu? Hunter sanki kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi hissetti. "Ne söyledi?"

"Önce sen ne yaptığını anlat bana."

Hunter koltuğa çöktü, duruma çok üzülmüştü. Her şeye üzülmüştü. "Projenin bir düzmece olduğunu öğrendi."

"Ve bu onu ağlattı mı? Kahretsin, o çok duygusal bir tip, öyle

değil mi? Onu pek öyle hayal etmezdim..."

"Sonra da onu benimle para için yatmakla suçladım."

"Ah."

"Sonra da eşyalarını toplarken beni sevip sevmemesinin önemli olmadığını söyledim ona. Nasıl hissettiği önemli olmaksızın vücudunu kullanmak için ona para ödeyeceğimi de." Şimdi bunu yeniden söylerken kendi kulaklarına bile korkunç geliyordu. "O da geri çevirdi."

Logan yüzünü buruşturdu. "Ya. Ben batırdığını söylerdim."

"Kahretsin." Hunter aniden kendini yıpranmış hissetti. "Beni kesinlikle param için kullandığını düşünmüştüm. Temsilcisi demişti ki..."

"Onun temsilcisi her şeyin parayla ilgili olduğunu düşünür," diye böldü keskin bir kadın sesi. "Yoksa Gretchen bunu sana söylemedi mi?" Sıkı bir topuzu, yulaf rengi tüvit takımıyla ağırbaşlı Audrey ağır ağır ilerleyerek görüş alanına girdi, yuvarlak yüzü asıktı. "Yoksa ona fahişe ve para meraklısı demekle fazla mı meşguldünüz?"

"Audrey burası yeri değil..." diye söz başladı Logan.

"Kapı açıktı," diye karşılık verdi Audrey sakin bir sesle. "Üzgünüm. Tesadüfen duydum. Gidiyorum."

"Hayır! Kal." Hunter, Gretchen'ın kız kardeşini inceledi. "Onun benimle param için birlikte olmadığını nereden biliyorsun?

Audrey'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Çünkü," dedi Audrey, "eğer birinin sırtından geçinmek isteseydi milyonları olan Daphne'den geçinirdi. Ya da ona âşık olduğu için her istediğini satın alacak olan Cooper'dan. Bunun için neden biriyle yatmaya gerek duysun ki?"

Hunter'ın elleri yumruk halini aldı. Cooper. Ona âşık olan arkadaş. O piç, kadınından uzak dursa iyi olurdu.

"Daha iyi soru şu sanırım: Sana Gretchen'ın seni para için istediğini düşündüren ne?" diye sordu Audrey. "Sana bunu düşünmen için neden verdi mi hiç?"

"Bana her baktığında," diye hırladı Hunter. "Bununla olmak istediğine mi inanmalıydım?" Birden eliyle yüzünü, yüzünün yanını bozmuş olan, gözden kaçırılması imkânsız yara izlerini işaret etti.

Audrey'nin soğuk ifadesi yumuşadı. "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü ben bir canavarım."

"Ablam bir romantiktir," dedi Audrey ona. "Belki de canavarlardan hoşlanıyordur."

Hunter'ın umurunda değildi. O yalnızca Gretchen'ı yatağında geri istiyordu. Hayatında. Gülerek, gülümseyerek, hayatının her köşesine ışıkla neşe getirerek. "Yazı projesini neden geri çevirdi? Paraya ihtiyacı var."

"Paraya o kadar fena halde ihtiyacı yok," dedi Audrey, Logan'ın masasına doğru gidip kâğıda sarılı bir sandviç ile bir gazozu yan yana bıraktı. "O projede bir dakika daha çalışmaktansa beş kuruşsuz kalmayı tercih eder."

Çünkü Hunter her şeyi batırmıştı. Bir kadını vardı, –onu o olduğu için sevip korkunç yüzünü hiç umursamayan akıllı, eğlenceli, güzel bir kadın– o onu bir şekilde uzaklaştırmıştı.

Sevilemez biri olduğuna öylesine mutlak surette inanmıştı ki ona nezaketle şefkat sunan tek kişiyi de kendine uzaklaştırmıştı. Öyle paramparçaydı ki otomatik olarak en kötüsünü farz etmişti.

Ama Gretchen'a ihtiyacı vardı. Genç kadının yanına dönmesi için her şeyi yapardı. "Onu nasıl geri alacağım?"

"Ayaklarına kapanarak," diye belirtti Logan. "Benden ders al. Bol bol ayaklarına kapan."

Audrey'nin dudakları ufak bir gülümsemeye döndü. "Bu bir başlangıç."

On Dördüncü Bölüm

Gretchen ciltsiz kitabının sayfasını çevirip gözyaşı dökerek yeni bir mendile uzandı.

"İyi misin?" Yanındaki Cooper kahve çekirdeklerini kepçeyle öğütücüye koyuyordu. Gretchen'a endişeli bir bakış attı.

"Evet." Genç kadın burnunu çekip kitabını havada salladı. "Kitabım işte."

"Üzücü bir son mu?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Gretchen, kitabın sayfasının köşesini kıvırarak tezgâhın altına attı. Aslında bu bir aşk macerasıydı. Audrey deli gibi bu lanet şeyleri okuyordu, evi onlarla doluydu. Gretchen bir anlık hevesle birini seçmiş, sonra da okumayı bırakamamıştı. Hikâyeler öyle mükemmeldi ki. Kahramanların başına kötü şeyler de gelse sonunda her şey düzelirdi. Hep öyle oluyordu. Erkek kahramanın şatosuna at sürerlerken adam kadına aşkını ilan ettiğinde ve o da neşeyle onu sevdiğini haykırdığında Gretchen paramparça olmuştu. Son söz, tatlı okşayışlar, müstakbel bebekler

hakkında imalarla doluydu. Fazla tatlı ve saçmaydı.

Gretchen buna ağlamayı kesememişti.

Ya kendi ilişkisi? Tam olarak o kadar düzgün, o harika peri masalı olmamıştı. Aşk ilanını almıştı ama korkup kaçmıştı. Elbette sonra Yakışıklı Prens'i onu kendisini parası için istemekle suçlayıp ona öyle ya da böyle para avcısı bir fahişe demişti.

Âşık olduğun adam tarafından fahişe olarak adlandırılmanın bu kadar incitici olması ne kadar garip, diye düşündü acı acı.

Gretchen cam hamur işi tezgâhının arkasını açtı ve öndeki dekoratif tabaklara kendi yaptığı taze pişmiş kurabiyelerden biraz eklemeye başladı. Bazı şeyler pek de hikâyelerdeki gibi gitmiyor, diye düşündü. Bazı insanlar fazla hasarlıydı.

Daha bunu düşünürken bile kaşlarını çattı. Böyle düşünmesi için bir sebep yoktu. Hunter'daki zarar görmüş tek şey lanet olasıca gururuydu.

Kırılmış bir kurabiyeyi alıp çöpe attı. Hunter'ın yüzüyle ilgili bu takıntıyı aşıp herkesin onu tongaya bastırmak için var olmadığı gerçeğiyle uzlaşması gerekiyordu. İnsanlara nasıl güveneceğini öğrenmesi gerekiyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Cooper yanına gelerek. Beceriksiz bir tavırla hafifçe omzuna vurdu, sonra elini çekti. "Seni bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum."

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi genç kadın ona ama dudaklarına zorla neşeli bir gülümseme yerleştiremedi. Cooper'la işler hâlâ biraz acayipti. Gretchen paraya ihtiyacı olduğu, –yine de esrarkeş Daphne'ye yalvaracak kadar da kötü değildi– bir hafta boyunca pijamalarıyla kanepesine yerleşik geçirdiği bir haftadan sonra Audrey'yi deli ettiği için işe geri dönmüştü. İgor bile ona ters ters bakıyor gibiydi.

Ama Cooper onu hâlâ huzursuz eden bir şekilde etrafında dolaşıyordu. Gretchen her an arkasını dönüp onu yine aşkını itiraf etmeye hazır görmeyi bekliyordu. Yalnızca arkadaştılar ama...

"Gretchen," diye başladı Cooper yumuşak bir sesle.

Genç kadın gözlerini sımsıkı kapattı. "Ah Cooper, lütfen..."

"Biliyorum," dedi Cooper çabucak. "Biliyorum. Şu an aramız çok garip, değil mi? Hiçbir şey söylememeliydim."

Genç adamın sesi öyle kederli çıkıyordu ki Gretchen irkildi. "O yüzden değil Cooper. Ben sadece... her şeyin daha önce olduğu hale dönebilmeyi dilerdim, biliyor musun?"

"Benim sana kalbimi verip senin de onu parçalara ayırmandan önceye mi?"

Gretchen gözleri şaşkınlıkla irileşerek arkasını döndü. "Ben..."

"Dalga geçiyorum," dedi Cooper süklüm püklüm bir sırıtışla. "Dürüst olacağım, seninle aramızdakilerin farklı olmasını dilerdim. Ama daha önce sahip olduklarımız bile şu andakilerden iyiydi. Senin benimle, benim seninle ilgilendiğim şekilde ilgilenmediğini biliyorum. Önemli de değil Gretchen. Ama artık arkadaş bile olamamamız beni incitiyor. Sorunu kabul edip aşmamızı, yalnızca Gretchen'la Cooper olmaya geri dönmemizi tercih ederim."

Gretchen'ın gözleri yine sulanmaya başladı, burnunu çekerek elini önlüğüne doldurduğu mendil tomarına uzattı. "Çok üzgünüm, Coop."

"Hey," dedi genç adam yavaşça. "Özür dileme." Uzanıp onu dostça, sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Bir dosta en çok ihtiyacın olduğu sırada her şeyi garipleştirdiğim için üzgünüm."

Gretchen burnunu daha da çekerek kollarını ona doladı. "Sen çok iyi bir arkadaşsın. Ben normalde bu kadar duygusal değilimdir."

"Biliyorum," dedi Cooper alaycı bir şekilde, bir eliyle genç kadının sırtını okşuyordu.

Gretchen bir an ona sarılıp kalarak kucaklanmanın ve bir arkadaşın saf konforunun keyfini çıkardı. "Yalnızca Gretchen'la Coop olmaya geri döneceğimize sevindim," diye mırıldandı genç adamın omzuna doğru. "Sana âşık olmadığım için de üzgünüm. Birine âşık olmayı seçebilmiş olsaydım bu kesinlikle sendin."

Cooper kıkırdadı, bu defa içinde acı ya da üzüntü yoktu. "Sorun değil Gretch. Senin Buchanan'a âşık olduğunu biliyorum. Seni onunla gördüğüm anda bu belliydi. Onun etrafındayken daha önce hiç görmediğim bir şekilde parıldıyorsun. Hem seni unutmak için birkaç haftam oldu."

Gretchen onun omzunun üzerinden gülümseyerek gözlerini açıp kahve dükkânının içine bakındı.

Arkalarında, özel dikilmiş uzun bir ceket giymiş yara izli bir adam dükkânın eşiğinde duruyordu, elinde bir düzine gül vardı. Sanki yüzündeki izleri gölgeleyebilirmiş gibi bulutlu havaya rağmen güneş gözlükleri takıyordu, onun Cooper'la kucaklaşmasını izliyordu. Sonra gözlüklerini çıkardı, Gretchen dehşetle kendini rahatsız hissetti.

Hunter'ın kalbi gözlerine yansıyordu, yine paramparça olmuştu.

Adamın berbat bir zamanlaması vardı.

"Hunter," dedi Gretchen soluk soluğa, ardından Cooper'dan uzaklaştı.

Hunter'ın dudakları kısıldı. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca arkasını dönüp dükkândan dışarı çıktı. Gretchen onun kalabalıkta gözden kaybolmasını izlerken gülleri en yakındaki çöp kutusuna attı.

O anda Gretchen da kendini o güller kadar fırlatılıp atılmış hissetti. Her şey yeniden berbat olmuştu.

Kendine bunu neden önemsediğini sorsa da Cooper'ın sarılışından uzaklaşarak tezgâhın arkasından fırlayıp hızla dükkânı geçip kapıdan çıktı.

Sokaklar kalabalıktı ama Hunter'ın iri cüssesini insanlar içinden seçemeyeceği kadar da değildi. Bunun dışında, bir de onun kaskatı, öfkeli tutumu ile insanların onun yüzüne baktıklarında duraksamaları.

Gretchen hızla arkasından koştu. "Hunter!"

Hunter onu duymazdan geldi, omuzları dimdikti.

"Hunter Buchanan." Gretchen ayağını yere vurarak yumruklarını sıktı. "Arkanı dön, lanet olsun, yoksa doğruca tüm bu trafiğin içine koşacağım."

Hunter yavaşça döndü, işleyen kaldırımda ondan yirmi adım kadar uzaktaydı. İlerlemedi, elleri de paltosunun ceplerine sokulmuştu. "Ne istiyorsun?"

Sesindeki buz gibi ton karşısında Gretchen bir an durdu. "Bana çiçek mi getiriyordun?"

"Getirmiyordum."

"Gerçekten mi? Öyleyse sanırım, bir kahve dükkânının dışındaki her çöp kutusuna çiçek atıyorsun sadece?"

Genç adam kıpkırmızı kesildiğinde Gretchen keyifle sırıtışını gizlemek zorunda kaldı. Hunter'a sataşmayı bu kadar çok sevmesi nedendi acaba? Kırılan kalbini tamamen unutarak onunla o rahat, neşeli hisse geri dönmüştü.

"Onları attım," dedi Hunter bir an sonra.

"Fark ettim. Yapmamalıydın."

"Neden olmasın? Senin hayatına devam ettiğin açık. Söyleyeceğim her şey duymayan kulaklara gidecek." Genç adamın çenesi öfkeyle kasıldı.

Gretchen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Özür dilemeye mi geliyordun?"

Hunter ona dik kafalı bir bakış attı.

"Öyleyse hayatıma devam etmiş olmam neden önemli? Yalnızca vücudumu istediğini açıkça belli ettin. Satılık olduğumu düşünüyorsun."

"Yanılıyordum. Sana güvenmeliydim." Hunter öyle acı çekiyormuş gibi görünüyordu ki Gretchen bir an yumuşadı. Sadece bir an.

"Öyle yapmalıydın. Benim sevgimi satın alamayacağına inanmalıydın."

"Benim gibi bir adamın başka ne seçeneği var ki?"

Gretchen bir an şaşkınlıktan kalakaldı. "Onun gibi bir adam" ne demekti? Sonra yüzünü kastettiğini anladı. Gerçekten de o kadar korkunç olduğunu mu düşünüyordu da sevgisini satın alması gerektiğini sanıyordu? Tabii ki yaralıydı, bu izler hoş değildi. Yüzünün bir yanının şeklini bozmuşlardı ama Hunter'ın enfes bir vücutla cömert, hassas bir ruhu olduğu gerçeğini saklayamazlardı. Gretchen onun uzun parmaklarının bir çiçeğin taçyapraklarını okşayışını, mutlu olmak onun için yeni ve keyifli bir şeymiş gibi gülümsemesini hatırladı.

Genç kadının kalbi sızladı. "Sen çirkin değilsin, Hunter. Benim için değilsin."

"Buna inanmıyorsam beni affetmen gerek," dedi Hunter soğuk bir sesle. "Yalnızca servetim için istendiğime inandırıldığım bir hayatım oldu."

"Peki, eğer buna inanmıyorsan, öyleyse bana da pek inanmıyorsun sanırım," dedi Gretchen hafif bir sesle. "Benim sığ ve çıkarcı olduğumu düşünmen de beni incitiyor."

Hunter bir an için tokat yemiş gibi göründü. "Ben bunu kastetme..."

"Etmedin mi? Benim yalnızca şişkin bir cüzdanı varsa bir adamı becerecek korkunç bir insan olduğumu söyledin." Sokaktaki insanlar onlara bakmaya başlamışlardı ama Gretchen görmezden geldi. Eğer Hunter, New York'un orta yerinde durarak onunla açık açık konuşabiliyorsa o da kesinlikle bunu yapabilirdi. "Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini düşünüyorsun?"

Hunter kaşlarını çattı. "Görünüşe bakılırsa yeterince kötü değil. Şimdiden arkadaşınla hayatına devam ettiğini görüyorum."

Gretchen'ı öfke kapladı, hızla ona doğru gitti. "Ah! Sadece bir an için kendini dinleyecek misin sen? Bir tür korkunç canavar olduğuna öyle inanmışsın ki birinin içindeki gerçek seni görmesinin mümkün olmadığını düşünüyorsun. Ya, peki ama ben gerçek seni gördüm ahbap."

Hunter hiçbir şey söylemedi ama geri de çekilmedi. Sadece onu izledi.

Gretchen artık ona dokunacak kadar yakındı, bir parmağını göğsüne bastırdı. "Ben diğer insanları rahatsız etmekten endişe ettiği için kendini tecrit eden bir adam gördüm. Evinden çok sık çıkmayan ama çalışanlarına iyi para ödendiğinden emin olan bir adam gördüm. Güzelliklerinden zevk aldığı için bütün gün hiç yorulmaksızın çalışıp güllerle ilgilenen bir adam gördüm. Kendinden mükemmellik bekleyen ama diğerleri ona bir çöp gibi davrandığında sorun etmeyen bir adam gördüm. Yeniden incinmekten

çok korktuğu için dünyayı dışarıda bırakan bir adam gördüm. Sorunu olan kişinin ben olduğumu mu söylüyorsun bana? Aynada kendine bir bakmaya ne dersin?"

Hunter'ın yüzünden bir hayret ifadesi geçti, ağzı hafifçe açıldı.

"Senin şu sersem uşağına uzun, ciddi bir bakış atmaya ne dersin? Gerçekten etrafında olmaktan zevk alacağın birini işe almaya ne dersin? Sen harika bir insansın, Hunter. Utangaçsın ama inanılmaz verici ve düşüncelisin, tüm o kasların altında şairane bir ruhun var. Eğer yalnızsan bu kendi kendini tecrit etmenden. Senin arkadaşların var!" diye haykırdı genç kadın. "Dostların senin partide mutlu olduğunu düşünüyorlardı, ben onların yüzlerini gördüm. Senin için mutluydular. Sen neden *kendin* için mutlu olamıyorsun?"

Parmağıyla tekrar onun göğsünü dürtükledi.

Hunter onun elini yakaladı. Gretchen bir an için kendi soğuk tenine karşı onun ne kadar sıcak olduğuna hayret edince içini arzu kapladı. Ama genç adam elini kaldırıp avcunu öpmeye yeltendiğinde kıvrılarak kaçtı.

"Hayır, Hunter," dedi sakince. "Sana önem veriyorum, gerçekten. Ama sana hâlâ kızgınım."

"Benimle olmanı istiyorum, Gretchen. Eğer söylediklerimi affedebilirsen seni yanımda istiyorum. Sadece senin gibi mükemmel birinin benim gibi biriyle birlikte olmak isteyeceğine inanmakta çok zorlandım." Genç kadının geri çevirişiyle acı çekiyor gibiydi, yüzündeki izler haşin görünüyordu.

Gretchen onu öperek kendini daha iyi hissetmesini sağlamak istedi. Özel dikim yakalarından kavrayarak biraz sarsıp kendine getirmek istedi. Ama sadece başını iki yana salladı.

"Çok mu geç kaldım?" diye sordu Hunter acı dolu, alçak ve yoğun bir sesle. "Durum bu mu? Hayatına devam mı ettin? Onunla?"

Gretchen ona sabrı tükenmiş bir bakış attı. "Ben üzgündüm, Cooper da beni yatıştırıyordu. Biz sadece arkadaşız. Her zaman olacağımız da bu."

"Sen üzgün müydün?" Hunter'ın dikkati onun kelimelerine yoğunlaşmıştı. "Neden ki?"

"Neden olduğunu sanıyorsun?"

Nedense genç adamın yüzünde ender gülümsemelerinden biri oluştu.

Gretchen da kendini ona gülümserken buldu. "Sana hâlâ çok kızgınım."

"Ama beni affedeceksin."

"Bugün değil."

"O zaman yarın." Hunter'ın gözleri beklentiyle parladı.

"Belki yarın da değil. Hâlâ karar aşamasındayım," dedi Gretchen ona şakayla, kahve dükkânına doğru geri dönmeye yeltendi. "Gerçi önce bazı değişiklikler yapman gerek."

"Yapacağım," dedi Hunter.

"İyi," dedi genç kadın omzunun üzerinden. "Bir dahaki sefere güllerimi atma!"

Kahve dükkânına girerken arkasına bakmadı ama kapıyı kapatmadan önce Hunter'ın kıkır kıkır güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti.

İyilerdi. *Sayılır*. Harika değillerdi. Hunter'ın kabuğunu kırması gerekiyordu. Ama doğru yöne doğru gitmeye başlamışlardı.

Gretchen gülümsedi.

Ertesi gün Gretchen kahve dükkânına girdiğinde şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştı.

Her masa güllerle dolu devasa vazolarla kaplıydı. Kafenin içi daha çok bir çiçekçiye benziyordu; müşteriler etrafta geziniyor, sütlü kahvelerini içerken çiçekleri koklayıp keyifle kıkırdıyordu.

Her gül tıpatıp aynı renkteydi: Gretchen'ın Mavi Kız'la özdeşleştirdiği o buzlu soluk mavi-mor. Bu, Hunter'a en sevdiğini söylediği güldü.

Gretchen sıcaklığın kemiklerine kadar yayıldığını hissederek boynundaki şalı çözdü. Sırıtmayı kesemeden tezgâha doğru yöneldi. Bunların kimden geldiğini, ne anlam taşıdıklarını biliyordu.

Satın alınabilecek biri değilse de bu iyi bir başlangıçtı.

İçeri girdiğinde Cooper ona rahatlayarak baktı. "Tanrıya şükür buradasın. Bu kargaşayı gördün mü?"

"Kargaşa mı?" diye sordu Gretchen masum masum. "Bence çok güzeller."

"İlk parti birkaç saat önce göründü, sonra da bütün sabah gelmeye devam ettiler. Sanırım biri şehirdeki her mor gülü satın almış."

"Mavi," diye düzeltti onu genç kadın dalgınlıkla, vazolardan birinden uzun saplı bir gül çekip kokladı. "Onlar mavi."

"Peki, alıcı ismi yok. Gönderici yok. Manhattan'daki her çiçekçiden gelen çiçekler sadece. Bu delice." Cooper bitap düşmüş görünüyordu.

Gretchen parmağını gülün goncası üzerine dokundurunca yumuşak taçyapraklarını hissedip gülümsedi. "Bence çok tatlı."

"Tüm bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onları müşterilere ver," dedi Gretchen, makası alıp elindeki gülü sapından keserek onu güvenle önlüğünün cebine taktı. Bunu bu gece eve götürecekti.

Ertesi gün düzinelerce sarı gül geldi. Ondan sonraki gün de pembe uçlu beyaz güller ile genç kadını neredeyse zevkten sarhoş edecek yoğunlukta nefis bir koku. Güller asla bir kartla gelmiyorlardı ama sorun değildi. Gretchen onların kimden olduğunu biliyordu. Her gün, çiçeklerden birini özenle alıyor, bir peçeteye sarıp önlüğüne takıyordu, sonra da eve götürüp bir kitabın sayfalarının arasına bastırıp özenle saklıyordu.

Sonraki iki gün çalışmadı ama yine de merakını engelleyemeyerek kahve dükkânına uğradı.

Gül yoktu. Nedense bu, gülümsemesinin yüzüne daha da yayılmasına neden oldu. Hunter onun ne zaman çalıştığını biliyordu, güllerin yalnızca onun için teslim edildiğinden emin oluyordu. Bu çok tatlıydı.

Çalışmadığı günlerini Audrey'yle geçirdi, hamur işleri pişirdi, orada kalmasının karşılığını ödemek için onun dairesini temizleyip alışveriş yaptı. Normalde her şeyi yapabilen kız kardeşi biraz suratsız ve gergin görünüyordu; Gretchen, Audrey'nin Daphne için mi endişeleniyor olduğunu merak etti. Ailenin geri kalanı Daphne'yi uzun zaman önce silmişti ama Audrey ikizinden vazgeçmeyi reddetmişti. Daphne'nin tekrar hayatlarına daldığı her seferde bunun bedelini ödeyen Audrey oluyordu.

Gretchen, Kat'i öğle yemeğine davet etmişti ama Kat işi ne-

den göstererek bunu iptal etmişti. Gretchen temsilcisinin ona hâlâ kızgın olduğundan şüphelenmişti çünkü sözleşmeleri iptal etmek Kat'in de para kaybetmesi anlamına geliyordu. Muhtemelen temsilcisi son Astronot Bill kitabı için yarattığı karmaşadan da çok memnun değildi ama Gretchen umursamıyordu.

Tek bir kelime bile yazmamıştı; bir kerecik olsun kendini harika, muhteşem bir şekilde özgür hissediyordu. Artık yazmanının hayatını yönetmesine izin vermiyordu, bunu yapana dek de istemediği şeyler yazmanın onu ne kadar mutsuz hissettridiğini fark etmemişti.

Belki de tıpkı Hunter gibi o da hâlâ kendi saklı hazinelerini ortaya çıkarıyordu.

Güller, bir gün Gretchen kafeye girip de tezgâhta duran tek bir buketi görünceye dek bir buçuk hafta boyunca gelmeye devam etti. Bu güller en koyu, en derin kadifemsi kırmızı renkteydiler, Gretchen onları anında tanıdı: Meilland gülleri.

"Güzel," dedi Cooper, Gretchen önlüğünü bağlayarak tezgâhın arkasına geçerken. "Sonunda güllerle birlikte bir not aldık."

"Öyle mi?" diye neşelendi Gretchen, parmakları arzuyla kaşınıyordu. "Nerede o?"

Cooper'ın alnı kırıştı. "Bunun senin için olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yalnızca bir önsezi. Şimdi, mektubum nerede? Ver bana." Cooper'a elini uzatıp notu vermesini işaret etti.

Genç adam eline krem rengi bir zarf bıraktı. Üzerinde ön tarafına basılmış büyük bir G vardı sadece, arkası da mühürlüydü.

Gretchen aceleyle zarfı yırtıp açtı ve içindeki kâğıdı gördüğünde şaşkına döndü.

Kâğıt yumuşaktı, yılların etkisiyle sararmıştı, kat izleri vardı. Gretchen katlanmış kâğıdı saygılı ellerle özenle çıkarırken nefesini tuttu.

"O ne?" diye sordu Cooper genç kadının omzunun üstünden bakarak. "Eski görünüyor."

"Bir mektup," dedi Gretchen yumuşak bir sesle. "Ve çok eski." Mektuba hürmetli parmaklarla dokunurken Buchanan Malikânesi'ndekileri hatırladı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Cooper ona kafası karışmış bir bakış atarak.

Gretchen hızla arka odaya koştu, sonra kendini Cooper'ın ofisine kapatarak adamın dağınık masasına oturdu. Titreyen parmaklarla katlı kâğıdı açıp okumaya başladı.

Benim güzel Lulabelle'im,

Bir günün yirmi dört saatten daha uzun gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Önceleri günlere çok kısa oldukları için lanet ediyordum çünkü çok hızlı geçiyor gibi görünüyorlardı. Yine de günün bitmek tükenmek bilmeyen uzunlukta gözükmesi için, saatlerin ağır ağır aktığı, dakikaların sanki hareket etmiyormuş gibi emeklediği bir yol buldum.

Sadece senden ayrı kalmam gerekiyormuş.

Seni özlüyorum sevgilim. Seni öyle çok özlüyorum ki göğsümdeki kalbim sızlıyor. Seni, yanımdaki vücudunu çok istiyorum. Uyanıp saçını yanağımda hissetmeyi, benimkinin yanındaki tatlı nefesinin tadına bakmayı, sıcak ve mutlu kahkahanı duymayı çok istiyorum. Vücudunu da özlüyorum elbette, ama en çok özlediğim aklın ve ruhun. Hayatı-

ma ışık ve sıcaklık getiren sensin. Yanımda sen olmayınca karanlığa savruldum ben.

Dakikaların saatlere dönüşmesini izlerek öylece oturuyor, sen kollarıma dönene kadar günleri sayıyorum. Parlak gülümsemeni yeniden görebileceğim, dudaklarını benimkilere değdireceğim gün için yaşıyorum ve bir daha asla ayrılmayacağımızı biliyorum. O günün yakında geleceğini biliyorum ve sızlayan kalbim bununla rahatlıyor.

Tüm aşkımla,

Benedict.

Gözlerine yaşlar dolan Gretchen mektubu göğsüne bastırdı. Bu sefer azgın aşk sözcükleri yoktu. Sevişmeye can atmak yoktu. Yalnızca, genç kadının ruhuna hitap eden saf, özlem dolu bir yalnızlık. Bu mektubu daha önce görmemişti. Kutunun Gretchen'ın varmayı başaramadığı alt tarafında mıydı? Hunter onu düşünerek mektupları mı okumuştu? Sırf onun kalbini yumuşatacak doğru mektubu bulmak için?

İşe yaramıştı. Muhteşem bir şekilde işe yaramıştı.

Yeniden mektuba bakarak büyülenmiş, titreyen parmaklarla dokundu ona. Telaşından zarfı yırtıp açmıştı, şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Onu güllerle yaptığı gibi özel defterinin arasına bastırıp saklamak istiyordu. Mektubu özenle katladıktan sonra yeniden zarfın içine yerleştirdi.

Sol üst köşeye basılmış bir adres vardı. Bir iade adresi.

Meraklanarak onu okudu. Sonra bir daha okudu.

Sonra oturduğu yerden ayağa fırladı. Hızla kafenin ana kısmına koşarak ceketini omzuna atıp şalını tekrar boynuna doladı. "Koşarak çıkmam gerek Cooper."

Cooper ona endişeli bir bakış attı, çatılan kaşları alnını buruşturmuştu. "Geri dönecek misin?"

"Döneceğim. Sadece bir şey görmem gerek," dedi ona; genç adam ona daha fazla soru soramadan kapıdan dışarı fırladı.

Gretchen kalabalığın arasında dalga dalga ilerlerken kalbi güm güm atarak New York sokaklarında koştu. SoHo günün bu zamanında hep yoğun olurdu ama o hiç kimseye dikkat etmiyordu. Tam tersine başparmağını zarfın üzerine basılmış yeşil iade adresinde gezdirerek düşüncelerinde kaybolmuştu.

Madison Bulvarı'na giden metroya bindi. Elinde zarfla binanın yerini bulması birkaç dakikasını aldı, içeri girdi, ofis binasının ön tarafındaki tabelayı okurken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Buchanan Gayrimenkul – 4. Kat.

Hunter'ın burada, şehirde bir ofisi mi vardı? Gretchen onun yalnızca evinin dışında çalıştığını düşünmüştü. Onunla birlikte kaldığı bir ay boyunca Hunter evden çıkmamıştı. Hayrete düşerek asansöre bindi.

Dördüncü kat biraz sürpriz oldu. Sebebi orada Buchanan ofisleri olmaması değildi de –vardı– ama duvarlar tamamen camdan yapılmış gibi görünüyordu. Mahremiyetine çok değer veren bir adam için bu Gretchen'a ya çok tuhaf... ya da bilinçli göründü. Gayrimenkul dergileriyle kaplı sehpaların yanına düzgünce sıralanmış altı sandalye ile cam paneller ofisin bekleme salonunu gözler önüne seriyordu. Her masa taze güllerle süslenmişti, en uzak tarafta resepsiyon masası vardı. Eğer ana koridorda daha ileriye giderse, cam duvarlar devam ediyordu; Gretchen doğruca Hunter'ın ofisinin içini görebiliyordu. Parmak uçlarını cama değdirerek ofise baktı. Duvardaki ayna, devasa televizyonla genç

adamın yanındaki gül vazosuna kadar evdeki çalışma odasının tıpatıp aynısı olarak düzenlenmişti.

Masası boştu.

Ne zaman burada bir ofisi olmuştu? Yoksa hep vardı da Gretchen bunun farkında mı değildi? Genç kadının cevabı olmadığı birçok soru daha. Koridorda dolaştı, içeri gitmeyi istemiyordu; henüz değil.

Arka odalardan birinden bir kadın belirdi; Gretchen'ı gördüğünde durdu, sonra ona coşkuyla el sallayarak içeriye girmesini işaret etti.

Gretchen derin bir nefes alarak cam kapıyı açıp gülümsedi.

"A, merhaba hanımefendi," dedi resepsiyonist genizden gelen, yoğun aksanlı bir konuşmayla; bu Gretchen'a onun New York ya da Mason-Dixon hattının* kuzeyindeki herhangi bir yerden gelmediğini söylüyordu. Ancak elde yapılmış olacak gibi biraz fazla çirkin, ucuz bir takım giymişti, küt bir burunla yuvarlak yanakları boyunca uzanan çilleri vardı. Ayrıca Gretchen'ın hayatında gördüğü en soluk, en vahşi bukleli sarı saçlara sahipti. Yeniden Gretchen'a el salladı. "Sanki kısa pantolonunuzu kaybetmiş gibi durmayın koridorda. Burada kimseyi ısırmayız!"

Gretchen gözlerini kırpıştırdı. Tanrım, bu kadın... taşralıydı. Hunter için çalışarak ne yapıyordu böyle? "Ih, merhaba." Gretchen az önce gözetlediği koridoru işaret etti. "Ben sadece, ıh, birini arıyordum."

"Peki, ben biriyim," dedi genç kadın gözleri parlayarak. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

* Mason-Dixon hattı: ABD'de Maryland ile Pennsylvania arasında çizilen ilk sınır olmakla birlikte genel olarak Kuzey ile Güney arasındaki siyasal ve toplumsal sınırı da tanımlıyor sayılır. (ç.n.)

Gretchen zarfını havaya kaldırdı. "Burası Buchanan ofisi mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi genç kadın heceleri uzatarak. "Benim adım Maylee, hepsi tek kelime, iki değil. Ninemle dedemden geliyor," dedi rahat bir tavırla, sanki bunlar normalde bir sohbete sokulan şeylermiş gibi. "Ben Bay Buchanan'ın sekreteriyim. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Sizinle tanışmak da öyle. Üzgünüm, ben sadece... Bay Buchanan burada mı?"

"I-ıh. Bazı seçkin görünüşlü adamlarla öğle yemeğine çıktı." Genç kadın masasından bir yapışkanlı kâğıt alıp oturarak sandalyesinde döndü. "Bana yine adınızı söyleyin, ona uğradığınızı bildiririm ."

"Ben Gretchen. Ben..."

"Ah, benim yüce Tanrım!" Maylee heyecanla ellerini çırptı. "Bay Hunter sizin yakışıklınız, değil mi? Ah, aman! Siz çok güzelsiniz! Tabii ki öylesiniz."

Gretchen katı, düzgün Hunter'la doğruca şalgam kamyonundan çıkmış gibi görünen bu sekreteri bağdaştırmakta zorlanıyordu. Acaba *bütün* ihtiyaçlarını karşılayacak yeni bir asistan için mi para ödemişti? Maylee darmadağın bir tarzda hoştu. Kıskançlık Gretchen'ın içini kemirdi. Hunter daha ucuz bir model satın almaya karar vermişken o, genç adamın yeni bir sayfa çevirdiğini mi düşünmüştü?

"Bay Hunter sizi kaçırdığına felaket üzülecek," diye devam etti Maylee kâğıda bir şeyler karalarken. Onu da başka düzinelerce yapışkanlı kâğıdın sallandığı monitörüne yapıştırdı. "Sizin çiçeklerinizi ararken bana şehirdeki bütün çiçekçilere telefon açtırdı, bilirsiniz işte. Eğer bunu söylememden rahatsız olmazsa-

nız adam değersiz aklını sizinle kaybetmiş. Bu gerçekten çok şeker."

Gretchen bir anda kıpkırmızı kesildi. Belki de her şeye rağmen Maylee onun yerine konan biri değildi. Gretchen, Hunter'dan şüphe etmemeliydi. "Kaçta döneceğini biliyor musun?"

"Hayır han'fendi," dedi Maylee yaya yaya. "Ama bana numaranızı verirseniz, o geri döndüğünde size ses ederim."

"Tamam," dedi Gretchen, gülümsemesini zaptetmek için dudakları kıvrılırken. ""Yarın bir uğrarım."

"Emin olup Bay Hunter'a söyleyeceğim," dedi Maylee gözleri parlayarak. Gretchen çıkmak için arkasını döndüğünde de seslendi: "Şimdi güzel bir gün geçirin."

Gretchen asansöre gidene kadar kahkahalarını zor tuttu. Tamam, Hunter'a kendisine daha iyi bir asistan bulmasını o *söylemişti* ama aklındaki tam olarak Maylee değildi.

Ertesi gün, kahve dükkânından önce doğruca Hunter'ın ofisine gitti. Tam öğle yemeğinden sonraydı, onu ofisten çıkmadan önce yakalamayı umuyordu. Bugün kıyafetlerini de dikkatle seçmişti, günlüktü ama yine de şehvet uyandırıyordu. Taytla uzun bacaklarını gösteren dize kadar uzanan deri çizmeler ile bedenine oturan tünik biçimli, drape bir kazak giymişti. Audrey'den –her zaman mükemmel bir şekilde aksesuar kullanırdı– ödünç aldığı saçaklı bir şal takmış, saçlarını, perçemleri ile birkaç saç telini bilinçli olarak serbest bırakan yumuşak bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Adam için makyaj bile yapmıştı.

Tabii bu görüntü soğuk hava yüzünden tüm bunların üzerine

geçirmek zorunda kaldığı gemici paltosuyla biraz bozulmuştu ama olsun. Hunter'ın ofisine varır varmaz onu çıkarıp genç adama ne kaçırdığını gösterecekti.

Dördüncü katta asansörden çıkar çıkmaz nefesi kesildi. Hunter ofisindeydi, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Ekranına yoğunlaşmıştı, koridordaki genç kadını henüz fark etmemişti.

Yaralı yüzü herkesin görmesi için koridora dönüktü. Bu bilinçli bir hareket miydi? Gretchen onun masasının asansörden çıkan herhangi birinin görebileceği şekilde yerleştirildiğini fark etmemişti.

Gretchen orada durmuş onu incelerken Hunter başını kaldırıp baktı. Gözleri onunkilerle buluştu, koltuğundan kalkarken yavaş yavaş kızardı.

Gretchen'ın kalbi güm güm atmaya başladı; ona yavaşça, tatlı tatlı gülümsedi, sonra da ana girişin kapısını açtı.

"Ah, merhaba Bayan Gretchen," diye seslendi Maylee neşeyle. Bu sefer lavanta renkli ekose bir takım giymişti, bebek sarısı kıvırcık saçları dağınık, kıvır kıvır bir düğüm halinde toplanmıştı. "Bugün Bay Hunter'ı ofiste yakaladınız. Bu da bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Gretchen gülümseyerek. Ofisin kapısını işaret etti. "Girmemin sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece bırakın da Bay Hunter'ı arayayım." Maylee telefonu kaldırdı.

"O geldiğimi gördü," dedi Gretchen.

"Biliyorum, ama herkes için aramalıyım Bayan Gretchen. Bay Hunter kuralların böyle olduğunu söyledi." Gözleri parlayarak telefonu kulağına götürdü. "Bay Hunter? Bayan Gretchen sizi görmek için burada." Bir an sonra başıyla onayladı. "Şimdi içeri girebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Gretchen dudakları yine kıvrılırken. Bu sefer kahkahasını Hunter'ın ofisinde kapıyı arkasından kapatana kadar bastırmayı başardı.

Genç adamın yüzündeki ifade anlaşılmaz ve ihtiyatlıydı. Masasının arkasında ayakta durdu ama genç kadına yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. "Merhaba Gretchen."

Gretchen hâlâ kıkır kıkır gülerken başını iki yana salladı. "Sekreterini tam olarak nereden buldun acaba?"

Hunter yüzünü buruşturdu. "Bu uzun bir hikâye." Bakışları onu yiyip biterek üzerinde dolaştı. "Harika görünüyorsun."

Ah, tabii. Hantal paltosunu çıkarıp neyi kaçırdığını ona göstermesi gerekiyordu. Gretchen paltosunun düğmeleriyle boğuştu, sonra kollarını içinden çıkarmak için çabaladı. Pek de düzgün olmadı. Paltosunu çıkarana kadar kazağı –atkuyruğu da– statik yüzünden vücuduna yapışıp kalmıştı. *Çok güzel.* "Uğrayıp merhaba demeyi düşünmüştüm."

Gerçi zarafet eksikliğinin bir önemi olmamıştı. Hunter'ın büyülenmiş gözlerinin ona çevrildiğini gördüğüne memnun oldu.

Genç adam masasının karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen otur."

Gretchen oturdu, bilinçli olarak yavaş bir şekilde bacak bacak üzerine atıp genç adamın gözleri onu takip ederken bunun keyfini çıkardı. Bu heyecan verici bir kadın gücüydü işte. "Gelip güller için teşekkür etmek istedim."

Hunter başını yana eğerek onu inceledi.

Gretchen birden kendini beceriksiz ve emin değilmiş gibi hissetti. Bu görüşmeden nasıl bir sonuç çıkmasını istiyordu? Hunter'ın kendisine dönmesi için ona yalvarmasını mı? Onunla bir-iki hafta daha uğraşıp ona acı çektirmek mi?

Aslında yalnızca onun varlığının biraz tadını çıkarmak istemişti.

Gretchen etrafına bakındı. "Güzel ofis. Burada bir ofisin olduğunu bilmiyordum."

"Geçen haftaya kadar yoktu."

Genç kadın şaşırarak ona baktı. "Buna ihtiyacın olduğuna karar vermene sebep olan ne?"

"Sen haklıydın," dedi Hunter açık açık. "Uzun bir süredir dünyadan saklanıyordum. Sana kazayı anlatmıştım. Ondan sonra işler benim için hiç de kolay olmadı. Dünyadan saklanmak dışarı çıkıp onun içine girmekten daha kolay bir hale geldi. Ben... hastaneden sonra babamın evine döndüğümde o benim için özel öğretmenler tuttu, dünyadan saklandım. Ama üniversiteye gitmem için ısrar etti. Bundan kurtulmaya çalıştım ama o reddetti. Uyanıkken bir kâbusun içinde yaşamak gibiydi. Tüm o yabancıların arasında olmak..." Genç adamın sesi gitgide kısıldı, sonra boğazını temizledi. "Üniversite benim için kolay değildi. Eğer..." Kelimeleri yitip gitti, bir an için üzgün göründü, sonra, "Logan'la diğerlerinin arkadaşlığı olmasaydı bunu asla atlatamazdım," dedi. "İnsanlar bana sataşıyor, kadınlar da beni gördüklerinde kaçıyordu. Babamın işi bana miras kaldığında evime yerleştim, gerekmedikçe dışarı çıkmamak daha kolay oldu." Omuzlarını silkti. "İçinde yaşamaktansa dünyadan uzak durmak daha kolay bir hal aldı... sana rastlayana kadar. Bu yeri satın almamın sebebi sensin."

Gretchen'ın yanaklarına ateş bastı. " Yani ben sana gayrimenkul mü aldırıyorum? İtiraf etmeliyim, bu oldukça iyi bir süper güç."

Hunter'ın ağzı bir yana doğru kıvrıldı. "Bu ofise zaten sahiptim. Sadece onu kendime ayırmaya karar verdim." Pencereden aşağıdaki ana kısma baktı. "Saklanmak yerine dışarıda, oradaki

hayatta olmayı hatırlatıyor bana."

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedi Gretchen yumuşak bir sesle. "Bir gün, kendin için çizdiğin o canavar olmadığını fark edeceğini umuyorum. Sen sadece bir insansın."

Sevdiğim insan.

Ama kelimeler boğazına takılıp kaldı.

"Eldon hakkındaki tavsiyeni de dinledim." Hunter ellerini masasının üzerine uzattı. Gretchen onun parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu fark etti, sanki rahat duruşuna rağmen ellerini sımsıkı tutuyormuş gibiydi.

Ah hayır. Asistan-uşağını kovmuş muydu? Şimdi Gretchen kendini kötü hissetti. "O çok sadık..."

"O aksi ve ihtiyar bir baş belası," diye kabul etti Hunter. "Ama evet, çok sadık. Aynı zamanda da yaşlandı, batıda bir ailesi var. Yorulmak bilmeyen çalışmasına teşekkür olarak ona çok yüklü bir emeklilik ikramiyesi verip bir süre kızlarını ziyaret etmesini önerdim. Buchanan Malikânesi'ne de biraz ek personel aldım. Son zamanlarda biraz... fazla sakindi."

Gretchen başını ana salonu görecek şekilde yana yatırdı. "Yeni bir asistan işe almanı önerirken aklımdaki tam olarak Maylee değildi."

Onun fazlasıyla eğlenmesi karşısında Hunter yüzünü buruşturdu. "Maylee... bir sorun."

"Tatlı bir kız gibi görünüyor."

"Sorun da bu zaten." Hunter içini çekerek bir eliyle ağzını sıvazladı. "Eldon'a ajansı arattığımda bana sevimli birini bulmalarını söyledim. Maylee çok sevimli," dedi tatsız bir sesle. "Ama o zaman daha belirleyici olmalıydım sanırım. Maylee'nin bilgisayarla arası

iyi değil. Ya da telefonlarla. Ya da fotokopiyle."

Gretchen'ın boğazından bir kıkırdama kaçtı.

Hunter ona gücenmiş bir bakış attı, mağdur görünüyordu. "Dün bir müşteriyle bir toplantı ayarlayıp bana söylemedi çünkü yapışkanlı notunu bulamadı. Bu son derece... can sıkıcıydı."

"Ah, hayır. Sen ne yaptın?"

"Programımı tutmak için yapışkanlı kâğıtlar yerine bilgisayarı kullanmasını önerdim."

Gretchen, Maylee'nin masasındaki yapışkanlı sarı kâğıt denizini düşündü yine. "Peki, o ne dedi?"

"Hiçbir şey," dedi Hunter acıklı bir sesle. "Ağladı."

"Sen ne yaptın?"

"Başka ne yapabilirdim ki? Ona zam yaptım."

Gretchen kahkahalara boğuldu. "Gerçekten mi?"

Hunter mahzun görünüyordu. "Arkansas'tan ayrıldığından beri bu ilk işi ve bana söylemeyi sevdiği gibi bir taşralı olduğu için başka kimse onu işe almayacak. Sadece düzensiz olduğu için zavallı kızı işten kovamam."

"Seni koca yufka yürekli," diye takıldı Gretchen kalbi sıcaklıkla dolup taşarak. "Belki de asistanın için bir asistan tutmalısın."

"Belki de öyle." Genç adamın bakışları apaçık bir zevkle onun üzerinde dolaştı. "Çok güzel görünüyorsun."

Gretchen onun sesindeki boğuk tını karşısında ürperdi. Genç adam öyle enfes görünüyordu ki Gretchen masanın öbür tarafına sürünmek, onu öpmeye başlamak, hiç durmamak istedi. Onun yerine devasa pencerelere bakmaya zorladı kendini.

"Beni affet," dedi Hunter gergin bir sesle. "Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum. Davetimi gördün mü?"

Gretchen şaşkınlıkla ona baktı. "Daha işe gitmedim. Bana bir

davetiye mi gönderdin?"

Hunter'ın başıyla onaylayışı kısaydı. "Bugünkü çiçekler bu hafta sonu düzenlenecek bir bağış gecesinin davetiyesiyle birlikte geldi. Bir balo. Buchanan Malikânesi'nde."

Gretchen'ın gözleri irileşti, koltuğunun kenarına oturdu. "Bir yardım balosuna ev sahipliği mi yapıyorsun? Sen ciddi misin? Sen kimsin, Hunter'a ne yaptın?"

Hunter ona sabırlı bir bakış attı. "Bana başvuruldu çünkü bağış gecesinin ilk başta ayarlandığı toplantı yeri onları iptal etmiş. Çaresizdiler. Yapılacak en nazik şey bu gibi göründü."

Gerçi genç adam daha önce nezaketi kafasına hiç takmamıştı.

"Ne giymeliyim?"

Onun bu sorusuyla Hunter'ın bakışları ısındı. "Resmi bir şey. Dans olacağı söylendi bana."

"Benimle dans etmeyi planlıyor musun?"

"Flörtüm olursan."

"Flörtün olmamı istiyorsun çünkü seks delisiyim," dedi Gretchen sataşan bir sesle.

Hunter'ın yüzüne öfkeli bir kızarıklık yayıldı, ayağa fırladı. "Benim hakkımda böyle düşündüğün için üzgünüm."

İşte öylece aralarındaki rahat şakalaşma sona erdi. Gretchen bir an için üzüldü. Bu sefer her şeyi berbat etmişti, Hunter'ın kaskatı duruşundan o anın yok olduğu belliydi.

"İstersen davetiye senin," dedi genç kadına soğuk bir sesle. "Hiçbir mecburiyetin olmadan reddetmekten de çekinme. Bu arkadaşça bir hareketti."

Gretchen bunu mahvetmişti. Eğer onları yeniden bir araya getirecekse bunu yapacak kişi kendisi olmalıydı.

"Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledi.

On Beşinci Bölüm

Birkaç gün sonra Gretchen'ın taksisi Buchanan Malikânesi'ne yanaştığında genç kadın durumu ancak anlayabildi. Evde bir yardım gecesi düzenlemenin Hunter için çok büyük bir adım olduğunu biliyordu ama onun ne kadar çaba sarf ettiğini algılayabilmesi için araç yolundaki sonsuz limuzin sırası ile insan kalabalığını görmesi gerekiyormuş.

Gergin bir tavırla küçük siyah elbisesini düzeltti. Hunter çaba göstermişti. Gretchen yeterince uğraşmış mıydı? Küçük bir pudra çıkararak aynasından saçını kontrol etti. Tepeden topuzu –her zamanki dağınık atkuyruğundan çok farklıydı– Audrey'nin yardımı sayesinde hâlâ mükemmel görünüyordu, kulağının arkasına takılmış sarı bir gül vardı. Üzerindeki tek aksesuar buydu, yeterli olacağını umuyordu. Elbisesi gösterişsizdi çünkü banka hesabında herhangi bir şey satın alacak parası yoktu. Ama dolabının arka tarafında sade ama şık bir elbisesi vardı. Büzgülü kenarları, dar ve dirseklere kadar uzanan kolları olan kayık yaka siyah bir elbiseydi

bu. Kızıl saçlarını ortaya çıkarıyordu; genç kadın Hunter'ın, saçlarını sevdiğini biliyordu.

Beyaz gömlekli ve siyah kravatlı personel evin kapılarını açarak onu içeri aldı. Hunter yalnızca parti için mi daha fazla personel tutmuştu? Yoksa bu yeni bir değişiklik miydi? Tepsilerle odada dolaşan kadınların bazılarını temizlikçi olarak tanıdığını düşündü ama onları rahatsız etme korkusuyla yanlarına yaklaşmadı. Onun yerine kalabalığa karışarak odayı taradı. Buchanan Malikânesi her zaman olduğu gibi muhteşem görünüyordu ama onu misafirlerle dolu görmek biraz sinir bozucuydu. Gretchen odaları boş ve sessiz görmeye alışkındı.

Tuhaf bir şekilde ev artık yalnız hissettirmiyordu.

İnsan kalabalıklarını itip geçerken bir kadın elinde bir tepsiyle fırtına gibi yanından geçti, sonra arkasını döndü. "Ordövr ister... Ah Gretchen! Merhaba!" Genç kadın gülümsedi.

"Brandy, nasılsın?" Gretchen da ona gülümsedi. Hizmetçiyi temizlik kanadına yaptığı gezilerden hatırladı. Brandy, Gretchen'ın muzlu fındıklı ekmeğine çok düşkündü, çocuklarının Gretchen'ın pişirdiklerinde ne kadar zevk aldıklarından bahsederdi hep.

"Meşgul," dedi Gretchen'a tepsisinde incir kaplı bir şekerleme ikram ederken. "Ama mutlu. Son iki haftada bu evde birçok değişiklik oldu."

"Öyle mi? Ne tür değişiklikler?" Her ne kadar bütün bedeni beklentiyle çınlasa da Gretchen olağan davranıyor gibi yaptı. Hunter onu etkilemek istediği için değişiklikler mi yapmıştı? Bu neden başını döndürmüştü acaba?

"Peki, ilk olarak şu berbat asistanından kurtuldu."

Gretchen sırıttı. "Ben de öyle duydum."

"Ya. Duyduğum kadarıyla artık üç tane asistanı varmış. İkisi burada, evde bulunuyorlar, biri de ofiste."

"Üç tane. Bu büyük bir değişiklik gibi görünüyor."

"Öyle. Hepsi bu da değil. Şu senin adamın işe daha fazla personel alıp geri kalanımıza da zam yaptı." Kadın hafifçe cebine vurdu. "Bir Noel ikramiyesi de aldım."

"Bu harika," dedi Gretchen gülümseyerek. "Ama o benim adamım mı, bilmiyorum. Ben..."

Ama Brandy yüzünde neşeli bir gülümsemeyle yeni gruba doğru yola çıkmıştı bile. "Merhaba. Ordövr?"

Onun adamı. Gretchen aperitifi ağzına atıp kelimelerin tadına vardı. *Onun adamı.* Bunu sevmişti. Hunter da onu, kendisinin onu özlediği kadar özlüyor muydu? Tanrım, öyle olduğunu umdu, yoksa bu durum hızla içinden çıkılması güç bir hal alacaktı. Arkasını döndüğünde nefesi kesildi.

Genç adam oradaydı işte, salonun ortasında, partinin en kalabalık yerinde. Acı çekiyor gibi ve rahatsız görünüyordu... ve son derece muhteşem. Üzerine tam oturmuş siyah bir smokin vardı, saçları yeni kesilmişti, yeni stili saçının alnına düşmesini sağlamıştı, bu ona hafif çapkın bir hava vermişti. Bir grup insanla birlikte duruyordu, elinde de ince, uzun bir şampanya kadehi tutuyordu. Sert görünümlü, gümüş saçlı bir çift onunla canlı bir tavırla konuşuyorlardı, Hunter biraz tuzağa düşmüş gibi görünse de yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

Gretchen buna kıkır kıkır gülerken parmakları ona dokunma ihtiyacıyla kıvranıyordu. Bunun yerine onu uzaktan seyrederek her hareketinin keyfini çıkardı, ağzı bir yana eğik bir gülümsemeyle kıvrılırken yanağının nasıl çekildiğini fark etti. Birisi bu saf, er-

keksi ve enfes adamın güzel değil de başka bir şey olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Gretchen gözlerini ondan alamıyordu.

Sonra Hunter döndü, dikkati dosdoğru onun üzerine yönelmiş gibi göründü. Bakışları aydınlandı.

Gretchen ayakları yere yapışmış gibi hissediyordu. Oraya gidip ona merhaba demeliydi. Yaptığı sohbeti bölmeliydi. Bir şey yapmalıydı. Herhangi bir şey. Bunun yerine bir ahmak gibi orada kalakaldı, beyni çalışmayı beceremiyordu.

Hunter bir parti vererek insanları ağırlıyordu. Onun Hunter'ı. Kendi kendini zorladığı sürgünden çıkıyordu. Tüm bunlar onun için miydi?

Genç kadına onun ihtiyaç duyduğu erkek olabileceğini kanıtlamak için bu kadar ilerilere giden bir adama nasıl kızgın kalabilirdi ki? Etkisiyle onu –ve diğerlerini– manipüle etmişti, bu doğruydu, ama Gretchen bunun neden olduğunu anlıyordu. Genç kadının onunla ilgileneceğini hiç düşünmemişti, ona zaman ayıracağı hiç aklına gelmemişti, onu yakınına getirmek için elinden gelen tek şeyi yapmıştı. Ve bu ahlaksızca, pis ve alçakça olsa da... Gretchen bunu anlıyordu, hatta bir insanın bir diğerine olan ihtiyacı gibi basit ve temel bir şey için bu kadar çok ileri gitme gerekliliği hissetmesi yüzünden ona biraz şefkat hissediyordu.

Hunter kendini sohbetten çekti, kadehini yanından geçen bir garsona verip sanki en iyi halinde göründüğünden emin olmaya çalışıyormuş gibi smokininin ceketinin önünü düzelterek genç kadına doğru ağır ağır yürüdü. Gretchen bunu son derece sevimli buldu. İşte odadaki en seksi, en harika, en güçlü erkek Hunter Buchanan oradaydı; onun için yeterince iyi göründüğünden emin olmaya çalışıyordu.

Bu baş döndürücü bir duyguydu.

Hunter ona doğru yürüdü, elini öne uzattı, sonra aşağı indirdi. Yüzünden bir rahatsızlık ifadesi geçti ama ona bakmayı kesemiyordu. "Gretchen. Çok... güzel görünüyorsun."

Gretchen birisi fazla yakınlarından geçtiğinde hafifçe yer değiştirerek ona gülümsedi. "Merhaba Hunter." Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu pek sık karşılaştığı bir sorun değildi. Normalde o istese de istemese de kelimeler ağzından öylesine çıkıverirdi. Yanlarından uzun boylu, bütün hatları meydanda bir kadın geçti, daracık bandaj elbisesi pullarla parlıyordu. "Fazla sade giyinmiş gibiyim."

"Tam tersi," dedi Hunter. "Bu odadaki en muhteşem şey sensin. Güzelliğinin değerini artırmak için ışıldamana gerek yok. Gülümsemen yeter."

Gretchen buna gülümsemeden edemedi. "Kur yapıyorsun."

Genç adam biraz kızardı.

"Güzel parti," dedi Gretchen ona yanlarından bir çift geçerken yana doğru adım atarak. Salon kesinlikle tıklım tıklımdı. "İyi iş başarmışsın."

"Senin için yaptım," dedi Hunter ona, sesi öyle alçak çıkmıştı ki genç kadın zar zor duyabildi.

Güçlükle yutkundu. "Yaptın, değil mi?"

"Hepsi senin için. Her şey. Sana kanıtlamak istedim... ihtiyaç duyduğun kişi olabileceğimi."

Gretchen başını iki yana salladı. "Hunter, benim tüm ihtiyacım olan..." Kalabalıktan biri genç adamın adını seslendiğinde durakladı. "Belki de bu kötü bir zamandır."

"Kötü bir zaman değil," dedi Hunter ona homurdanarak, sonra bir anda yanına geldi, dirseğinden tutup onu kalabalıkta yönlendirdi. "Benimle gel."

İnsanların arasından yavaşça kıvrılarak ilerleyip arkadaki bir koridora kaçtılar: Kuzey kanadı. Hunter'ın kanadı. Duvarda asılı tanıdık tabloları gördüğünde Gretchen içine keskin bir arzunun saplandığını hissetti. İkinci bir koridordan devam ederlerse genç adamın odasına varacaklardı. Yatağı o olmadan ıssız mıydı? Aralarında olan şey tamir edilemeyecek kadar kırılmış mıydı? Gretchen genç adamı yönlendiren şeyi anlaması gerekirken ona fazla sert mi davranmıştı acaba?

Hunter koridorun sonunda ikiye ayrılarak odasına doğru giden yerdeki geniş pencerelerin önünde durdu. Oradan kış bahçeleri görülebiliyordu, her daim yeşil kalan çalılar bir kar örtüsünün altından dışarı bakıyorlardı. Eli sanki genç kadına uzanmak için kalktı ama o aynı hızla geri çekti.

"İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle, ellerini arkasında kavuşturup pencereden dışarı bakarak.

"Aslında hayır," dedi Gretchen ona. Hunter dönüp ona felakete uğramış bir bakış attığında, "Kalbimi bir şekilde kıran şu adam var," dedi. "Bana yalan söyleyip işimi sabote etti, böylece onun yanında biraz daha kalabilecektim."

Genç adam ona odaklandığında bakışları yoğun, yüzündeki ifade dikkatliydi. "Peki, daha öncesinde benimle çıkar mıydın? Beni tanımadan? Bunun dışında ne olduğumu bilmeden?" Yüzündeki derin yara izlerini işaret etti. "Buna nasıl inanmam gerekiyordu? İnsanlar beni gördüklerinde uzaklaşıyorlar."

Onun üzüntüsüyle acısı genç kadının kalbini kırdı. "Ah, Hunter. Sırf diğer insanların sığ pislikler olması benim de öyle olduğum anlamına gelmez."

"Ama bunu nasıl bilecektim ki?

"Bunun önemi yok, öyle değil mi?" dedi Gretchen canlı bir tavırla. "Bunu asla bilemeyeceğiz çünkü durumu etkileyip idare ettin, bana yalan söyledin. Kariyerimi darmadağın ettin. Yalnızca insanları hayatına sokmak için işler uyduramazsın."

"Hâlâ parayı alabilirsin, biliyorsun," dedi Hunter ona sessizce. "Amacım asla seni mutluluğunla benim aramda bir seçim yapmaya zorlamak değildi."

Gretchen ellerini havaya kaldırdı. "Bu parayla ilgili değil, Hunter. Bunu ne zaman anlayacaksın? Bu seninle, benimle, güvenle ilgili. Ne zaman yoluma bir şey çıksa senin sahnenin arkasından ipleri çekmediğine nasıl güvenebilirim ben?"

"Ben senin beni gerçekten ne olduğum için değil, kim olduğum için istediğine nasıl güvenebilirim?" Genç adamın sesinde fazlasıyla acı vardı.

"Ah, Hunter. Bana inancın olması gerek." Gretchen öne doğru ilerleyip avcunu nazikçe onun yanağına koyarak yara izlerini hissetti.

Hunter sanki kendinden geçmişçesine gözlerini kapattı, eli genç kadının elini orada tutmak için uzandı. "Seni çok seviyorum, Gretchen. Lütfen beni yine terk etme."

"O zaman güven bana."

Genç adamın gözleri açıldı. "Güvenmek benim için çok zor."

Gretchen'ın dudakları neşeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İncinmiş olduğunu biliyorum ama ilk günden beri işleri manipüle ettiğini bilerek benim nasıl hissettiğimi düşünüyorsun?"

Genç adam irkildi, Gretchen bunu avcunda hissedebilmişti. "Niyetim asla seni incitmek değildi."

"Biliyorum. Bu yüzden geri geldim." Başparmağı genç adamın

ağzının köşesini çarpıtan derin yara izi üzerinde hafifçe gezindi. "Bu bana ulaşmak için bildiğin tek yoldu. Bunun için seni affediyorum."

Hunter eğilip onun elini bileğine yakın yerinden öptü.

"Ama dizüstü bilgisayarımın sabotajı için seni hâlâ affetmedim," dedi Gretchen hafif bir sesle. "Bu biraz alçakçaydı."

"Eldon'ın bunu yapacağını fark etmemiştim," dedi genç adam ona. "Ondan seni geciktirmesini istemiştim sadece."

"Ah, evet beni geciktirdi. Sözleşmemi suya boğdu."

Hunter irkildi ama parmakları genç kadının elinin üstünü okşamaya devam etti. Onun elini hâlâ yanağında tutuyordu, sanki onu bırakırsa genç kadının yine ellerinden kayıp gideceğinden korkuyormuş gibiydi. "Bu arada dosyalar kurtarıldı. Sana bilgiyi gönderebilirim."

Gretchen omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, yazmadan çok daha mutluyum. Bu çok iyi olduğum bir meslek değil. Sürekli teslim tarihleri beni deli ediyor, tek bir astronot hikâyesi daha yazmam gerekirse kendimi balkondan aşağı atabilirim. Sözleşmeler olmadan neredeyse beş parasızım ama aynı zamanda da uzun bir süredir olduğumdan çok daha mutlu, çok daha az stresliyim."

"Preston bunu duyduğuna üzülecek. Geçen gün benimle irtibata geçerek mektuplardan oluşan romanı yapmak istemiyorsan belki bir yemek kitabı yapmakla ilgilenirsin diye önerdi. Yemekli partide yaptıklarına bayılmış."

"Bir yemek kitabı, ha?" Gretchen ona şüphe dolu bir bakış attı. "Senin fikrin mi?"

Hunter sırıtıp onun elini serbest bıraktı. "Korkarım hepsi ona ait. Bu sefer benim bununla bir ilgim yok."

"Bunu düşüneceğim," dedi genç kadın ona yumuşak bir sesle, gerçi aklında en sevdiği tariflerinin üstünden geçmeye başlamıştı bile. *Güzel*, karar vermeden önce Hunter'ın bunun üzerine biraz kuruntu yapmasına izin verecekti. Öne doğru uzanıp bir parmağını Hunter'ın yakasında gezdirdi. "Peki ya mektuplar?"

Hunter ileri adım atarak onun dokunuşuna doğru eğildi. Elleri genç kadının omuzlarına gitti. "Onlar sadece bir sona ulaşmak için araçtılar."

"Gerçekler miydi? Birbirlerine yazdıkları tüm o açık saçık, yaramaz şeyler?"

"Gerçeklerdi," dedi genç adam ona. "Sadece bu evde değildi."

"Mutlu oldum. O ikisinin çok uzun bir süre deli gibi âşık olduklarını, en sonunda da bir araya geldiklerini düşünmek hoşuma gidiyor. Öyle oluyor, değil mi? Bir araya gelip ondan sonra da hep mutlu oluyorlar."

Hunter omuz silkti. "Oralara kadar okumadım."

Gretchen içini çekerek onun kucağına sokuldu. "Öyle olduklarını düşünmek istiyorum. Sanki onların hikâyesi bizimkiymiş gibi hissediyorum biraz. Ayrılıp sonra yeniden birleşen iki âşık."

"Onların hikâyesi bizimki değil," dedi genç adam boğuk bir sesle, bir parmağı onun bir saç tutamını okşuyordu. "Biz kendi hikâyemizi yazalım istiyorum, başkalarınınkini izlemek değil."

Bunun üzerine Gretchen'ın kalbi biraz eridi, parmaklarını onun ceketine dolayarak onu öpmesi için genç adamı kendine doğru çekti. "Beni fena kırdın, biliyorsun."

"Değişiyorum. Senin için, olduğum her şeyi değiştireceğim." Yoğun bakışı onun yüzünde dolaştı. "Ciddiyim, Gretchen. Seni seviyorum. Beni sevip sevmemen önemli değil. Yalnızca kal."

"Peki, benim de seni seviyor olmam senin için iyi o zaman."

Hunter'ın bakışları ısındı. Bir parmağını genç kadının çenesinde gezdirdi. "Ciddi misin?"

Gretchen onun omzuna vurdu. "Şu güven konusunu aşmamız gerek. Tabii ki ciddiyim. Tüm bunlara rağmen neden sana yalan söyleyeyim ki?"

Genç adamın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim sadece." Parmakları genç kadının dudaklarında dolaştı, ağzına bir öpücük kondurdu.

Bu yumuşacık, nazik bir öpücüktü; fazla erken sona erdi. Tüm yaptığı Gretchen'ın karnında bastırılması imkânsız bir ateş yakmaktı. Hunter geri çekildiğinde genç kadın inledi. "Ne kadar şanslı olabileceğini görmek ister misin?" diye fısıldadı ona.

"Her zaman."

Gretchen onun elini tutup seraya doğru götürdü.

Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz Hunter bir elini onun beline doladı. Gretchen gözlerini kapattı, nemli toprağın kokusu ile sıra sıra güllerin mis gibi kokularını içine çekerek onun sarılışına doğru sokuldu.

"Hayal görmediğimi söyle bana," diye fısıldadı Hunter genç kadının ensesine doğru, oraya öpücükler kondurarak. "Gerçekten kollarımda olduğunu, affedildiğimi söyle."

"Onun yerine seni çimdikleyeceğim," dedi Gretchen ona oyuncu bir tavırla, kayarak kollarından çıkıp onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Neresi olacağıyla ilgili bir tercihin var mı?"

"Umurumda değil." Hunter genç kadının kalçalarını kavrayarak arzusunun uzun sertliğini hissedebilsin diye onu kendine doğru çekti. "Seni istiyorum Gretchen. Çok fazla."

Gretchen gülümseyip uzağa kaçarak onun daha nazik bahçı-

vanlık işlerini yaptığı siyah masanın yanından geçti. Güllerin çoğu geniş, derin saksılarda yetişiyor olsa da masanın üzerinde her zaman genç adamın fideleri ile her tarafa yayılmış aletleri olurdu. Şu anda da masanın diğer tarafına kadar uzanıp neredeyse tamamını kaplayan sıra sıra, özenle dikilmiş fideler vardı.

Gretchen bir parmağını masanın kenarında gezdirdi. "Bunun işgal edilmiş olması ne yazık. Böyle güzel, düz bir yüzey için bazı yaramaz kullanım şekilleri düşünebilirdim."

Hunter onun yanından geçti, o daha itiraz edemeden kolunu indirerek büyük bir gürültüyle masadaki her şeyi sıyırıp attı. Bitkiler ayağına düşerek genç kadının kullanışlı siyah sandaletlerine çamur sıçrattı. Genç adamın pahalı smokini de uzunlamasına çamur lekesi olmuştu.

Sonra Hunter yoğun bakışlarla kesik kesik soluyup genç kadını izleyerek orada durdu.

Gretchen ayakkabılarını çıkarıp attı, onun bu atak hareketi karşısında külodu ıslanmaya başlamıştı. Sırf onu masanın üzerinde becermek istedi diye saatler almış özenli işleri kırıp dökecek bir adam? Ateşli. Ona baktı. "Ceketini mahvediyorsun. Sanırım çıkması gerek."

Hunter'ın gözleri kısıldı, ceketi omuzlarından çıkararak yere attı. Bakışları genç kadından hiç ayrılmamıştı.

Mmmm. Onun şiddeti genç kadına nefis şeyler yapıyordu. Nabzı yavaşlamış, kadınlığı kayganlaşmaya başlamıştı. İlerleyerek yavaş yavaş onunla masa arasına sokuldu. "Vay, bugün oldukça heveslisin sanırım, değil mi?"

Gretchen papyonuna uzandığında genç adam onun elini yakaladı. Öbür eli elbisesinin altına kaydı, artık ıslanmış külodunu bas-

tırdı. "Bunu mahvediyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle onun kelimelerini iade ederek. "Sanırım çıkması gerek."

Gretchen onun elinin orada hissettirdikleri karşısında inledi. "Durum ne kadar da çabuk tersine dönüyor," diye fısıldadı. Heyecan her yanına yayılıyordu, küçük tepeciğini onun parmaklarına doğru bastırmasına engel olamadan kıvrılarak genç adamın eline doğru hareket etti. "Onu çıkarırsam beni bu masanın üzerinde becerecek misin?"

"Evet." Hunter'ın gözleri parladı. "Nazik de olmayacak."

Gretchen elbisesinin kenarına uzanırken elleri titriyordu. "Olmayacak mı?"

"Sert ve kaba olacak," diye mırıldandı Hunter, parmaklarını külodunun kumaşını sahiplenici bir hareketle aşağı çekmek için tepeciğine doğru kaydırdı. "Muhtemelen birkaç kez adımı haykıracaksın."

"Oh, vay canına," dedi Gretchen onun sözleriyle sersemleyerek. Bacakları heyecanla sıkıldı. "Kontrolü ele geçirdiğinde, gerçekten alıyorsun, değil mi?"

"Bu bir sorun mu?"

"Tanrım, hayır."

"İyi. Seni istiyorum, bir dakika daha beklemek istemiyorum," diye fısıldadı Hunter külodunu bacaklarından aşağı çekerek. Hunter onu çekebilsin diye genç kadın itaatkâr bir tavırla bacaklarını ayırdı, sonra onun seranın zeminine kaymasına izin vererek ayağıyla kenara itti.

Bunu yapar yapmaz Hunter'ın elleri onun kalçalarına gitti, genç kadını masanın üzerine kaldırdı. Gretchen kenara tünedi, heyecanlanmış, nefesi hızlanmıştı. Tanrım, bu çok ateşliydi.

Hunter onu biraz arkaya itti, sonra elbisesini yukarı kaldırarak kadınlığını ortaya çıkardı. Genç adam ağzını oraya yerleştirdiğinde Gretchen nefesini tuttu. "Oh, Hunter." Parmakları onun saçlarına dolandı. "Bunda fazlasıyla iyisin."

Hunter cevap vermedi, sadece klitorisini daha şiddetli yalayarak, genç kadını ağzına daha fazla almak için kadınlığının dudaklarını parmaklarıyla yanlara açtı.

Gretchen akın akın gelen his karşısında titredi, kalçaları istemsizce gerildi. Elleri tutunacak, kendini sıkıca destekleyebileceği bir şey aradı ama Hunter'dan başka bir şey yoktu. Genç adamın dili klitorisinde küçük, vahşi daireler çizdiğinde parmakları yine onun saçına dolanarak inledi. "Sana fena halde ihtiyacım var bebeğim," diye fısıldadı.

Hunter ayağa fırladığında yüzünde bir anda kızgın bir ifade belirdi. "Lanet olsun."

Aniden genç kadının içine bir korku doldu. "Ne oldu?"

"Prezervatif. Hiç yok."

Gretchen rahatladı. "Bu muydu? Boş ver." Bacakları genç adamın omuzlarına sarılarak onu olduğu yere çiviledi. "Hapa başlarım."

"Ama bugün..."

"Bugün," diye mırıldandı, "geri çekil gitsin. Karnıma boşal."

Genç adamın ihtiyaçla inleyişi şiddetli ve gürültülüydü. "Emin misin?" diye sordu ama bir yandan elbisesini vücudunda yukarı çekerek onu sutyenine kadar meydana çıkardı.

"Tanrım, evet. Sana içimde ihtiyacım var." Yeniden kalçalarını sıktı. "Hemen şimdi."

Hunter'ın ihtiyaç duyduğu bütün teşvik buydu. Doğruldu,

Gretchen onun kalçalarını masanın kenarına çekmesinden önce fermuarının sesini duydu. Aletini kadınlığının girişinde hissetti, sonra Hunter tek bir hareketle içine daldı.

Gretchen'ın zevkle inleyişi genç adamınkine karıştı.

"Seni seviyorum Gretchen," diye bağırdı kaba darbelerle onun içine girip çıkmaya başlarken. "Sen başıma gelen en iyi şeysin."

Sesi vahşileşmiş, kontrolden çıkmış gibi geliyordu; bu, genç kadını daha da heyecanlandırdı. Her vurucu darbe onu masaya çarptı, her yanına zevk dalgaları yolladı. Gretchen tekrar titredi, genç adam söz verdiği gibi şiddetli darbelerle onu kuvvetle itmeye devam ederken tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi.

Ve gelmeye başladığında, gerçekten de onun ismini haykırdı.

O etrafında kasılmaya başladığında Hunter bir küfür savurup içinden çıktı. Bir an sonra inleyerek aletini okşarken genç kadının karnına sıcak bir sıvı boşaldı.

O bitirirken Gretchen kıpırdamadan altında yattı; işi bittiğinde Hunter derin bir nefes aldı, gözlerini açarak yoğun bakışlarını ona sabitledi. Yanaklarına renk gelmişti. "Sanırım elbiseni mahvettim."

"Ya da partiye geri dönmemek için bana harika bir bahane verdin," dedi Gretchen ona bitkin bir halde. Vay canına, şimdi kendini müthiş hissediyordu. Saçında toprak olmasını bile umursamıyordu. "Ama sanırım senin dönmen gerek, öyle değil mi?"

"Kahretsin, hayır," diye homurdandı genç adam, papyonunu çıkarıp sonra da gömleğinin düğmelerini açarken. Gömleğini çıkardığında genç kadının karnından sıvısını temizlemeye başladı. "Bana kalırsa hepsi gidebilir. Bir daha benden uzağa gitmene izin vermiyorum."

Gretchen ona gülümsedi. "Hep çok tatlı şeyler söylüyorsun, seni seksi hayvan."

"Her kelimesinde ciddiyim," dedi Hunter ona, gözleri ciddiydi. "Seni seviyorum. Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gretchen masanın üzerinde oturduğunda heyecandan boğazı tıkandı. Ellerini dikkatle onun yüzünün iki tarafına koyup genç adamı nazikçe öptü. "Ben seni daha çok seviyor olabilirim."

Hunter sırıttı, yüzünden genç kadının kalbini heyecanla sıkıştıran, küçük bir oğlan çocuğununkini andıran bir memnuniyet gülümsemesi geçti. "Bu masayı kullanmak pişman olunacak bir hareket olabilir."

"Ben bundan emin değilim," dedi Gretchen alçak, mırıldanır gibi bir sesle. "Kendimi oldukça iyi hissediyorum."

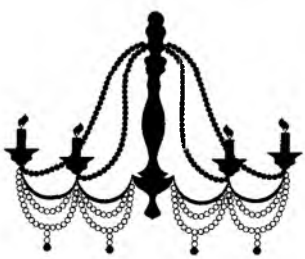
"Ama senin için üzerinde çalıştığım bütün gülleri mahvettim. Melezler."

Gretchen omuz silkip kollarını adamın çıplak omuzlarına sardı. "Sanırım bir sonraki işlem için buralarda takılmam gerekecek."

"Onlar hazır olana kadar aylar sürebilir."

"Benim acelem yok," dedi Gretchen yumuşak bir sesle. "Epey bir süre senin yanında olmayı planlıyorum."

Hunter gülümsedi.

BİR SONRAKİ *MİLYONER ERKEKLER KULÜBÜ*
ROMANINA KÜÇÜK VE ÖZEL BİR BAKIŞ İÇİN
OKUMAYA DEVAM EDİN.

YANLIŞ

MİLYONER

Audrey tuvalet aynasına baktı, bir tutam saçı sıkı topuzunun içine yerleştirdi, sonra da derin bir nefes aldı.

Patrona yaklaşma zamanıydı.

Tuvaletten çıktı, tüm sinir uçları dehşetle ihtiyat karışımı bir hisle sızlıyordu. Ama dışarıya yansıttığı ifade bunu hiç göstermiyordu. Bir durumda sakin ve kontrollü kalmakta çok iyiydi, bu da kesinlikle öyle bir durumdu. Alçak topuklu ayakkabıları Hawkings Holding'in merkez binasının mermerlerinde çınlarken mektupları dağıtım sepetinden çıkarıp masasına geri döndü. Logan'ı kişisel olarak ilgilendiren tüm zarfları tasnif ettikten sonra kalanları lastikleyip daha sonra ilgilenmek üzere posta kutusuna koydu.

Eli masanın üzerindeki magazin gazetesinde durdu. Bir anlık kararsızlıktan sonra gazeteyi uzunlamasına ikiye katlayarak kolunun altına sıkıştırdı. Sonra mektupları da alarak Logan Hawkings'in kapalı kapısına yönelerek iki kez tıklattı.

"Gir," diye seslendi adam.

Genç kadın karnında hafif bir huzursuzlukla içeri girdi.

O yaklaşırken adam kafasını kaldırmadı, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam etti. Alışılmış rutinlerinde olduğu gibi Audrey onun gidecek evrak kutusuna hareket edip, adamın onun

halletmesine ihtiyaç duyduğu dışarı gönderilecek mesajları ile fakslarını aldı. Ama talebini bir türlü dile getiremedi.

Bunun üzerine zaman kazanmaya çalıştı. "Kahve, Bay Hawkings?"

"Teşekkür ederim."

Audrey yan taraftaki ofisinde bulunan Keurig makinesine doğru ilerleyip sabırsızlanarak, makinenin işini bitirmesini bekleyip adama bir fincan kahve hazırladı. Hazır olduğunda tatlandırıcı koydu, krema ekleyip karıştırdı, tüm bu süre boyunca henüz lafa giremediği için kendine içten içe sövüyordu. Elinde fincanla genç adamın ofisine dönerek kahveyi onun masasına bıraktı.

Genç adam yine başını kaldırmadı.

"Bugün kuru temizleme var mı Bay Hawkings?"

"Hayır." Genç adam fincanı alıp ona şüpheli bir bakış attı. "Yanlış bir şey mi var?"

O anda Audrey olanları çok iyi sakladığını düşündü. Genç adamın masasının önünde duraksayarak elindeki katlanmış magazin gazetesini sımsıkı tuttu. "Ben... biraz izne ihtiyacım var."

Logan kaşlarını çattı. "İzin mi?"

Tam da düşündüğü gibi bu pek iyi gitmemişti. Logan Hawkings için çalıştığı üç buçuk yılda tek bir iş gününü bile kaçırmamıştı. O gelmeden önce burada olmuş, o çıktıktan sonra çıkmıştı, onun programını aksatmamak için tatil zamanını onunkine uydurmuştu.

O tam bir örnek çalışandı. İşlerin Bay Hawkings için mümkün olduğunca sakin ve pürüzsüz ilerlemesini sağlıyordu. Genç adamın halledilmesi gereken bir işi olduğunda o ilgileniyordu.

Bugüne kadar da bir kez bile izin istememişti.

Audrey yutkundu. "Korkarım öyle."

"Ne kadarlık bir izin?"

"Ben... bilmiyorum. Bu kişisel bir mesele." Gazeteyi sessizce açıp ona uzattı.

Logan gazeteyi masasına koyarak üzerindeki fotoğrafa baktı. Başlık, kumlu bir fotoğrafın altına bağıran kalın bir sarı renkte yazılmıştı. POP PRENSESİ BİR KOKAİN ÂLEMİNDE YAKALANDI. FOTOĞRAFLAR SAYFA 17'DE! Orada Audrey'nin tığ gibi ikizinin hataya pay bırakmayan yüzü vardı, saçları siyahın ürkütücü bir tonuna boyanıp matlaşmıştı, bir gece kulübünün tuvaletinde burnuna kokain çekerken yüzünde uyuşmuş bir gülümseme vardı, aynı derecede uyuşmuş görünen bir çift adama yaslanıyordu. Audrey onların kim olduğunu bilmiyordu. Daphne'nin kiminle takıldığını artık hiç bilmiyordu. Tüm bunları Daphne'nin menajeri hallediyordu... teorik olarak. Audrey, Daphne'nin menajerinin önce kendi ihtiyaçlarıyla, sonra Daphne'ninkilerle ilgilendiğinden şüpheleniyordu.

Logan gazeteye baktı, sonra tekrar genç kadına döndü. "Kardeşin mi?"

Audrey kısaca başını sallayarak onayladı. "Bunun bir sıkıntı olduğunu biliyorum ama programınızın aksamaması için ekstra önlemler aldım. Personelden Cathy'yle konuştum, günlük görevleri sürdürmek için geçici birini göndermeyi kabul etti."

"Sorun değil."

"Gitmeden önce onun hazırlıklı olduğundan emin olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa benimle temas kurabilmeniz –ya da onun kurabilmesi– için telefonum yanımda olacak. Adres defteriniz ile takviminizin güncellenmesini sağladım. Gelecek haftaki toplantı..."

"Sorun değil Audrey. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan." Genç adam gazeteyi katlayıp ona geri uzattı. "Onun için biraz yardım alacağını mı anlıyorum?"

Audrey gazeteyi alırken üstüne çöken rahatlamayla parmakları titriyordu. "Rehabilitasyona gitmeyi reddediyor ama eğer onunla birlikte gidersem bir süre uzaklaşmayı kabul etti. Parti

yok, uyuşturucu yok. Aslında ben ona refakat edip onu ayıltmaya çalışacağım." Audrey duraksadı. "Bu birkaç hafta alabilir. Belki daha fazla da sürebilir. Eğer bu bir sorunsa..."

"Sorun değil."

"Kişisel işlerinizin yürütül..."

"Sorun değil dedim Audrey." Şimdi genç adam ona kızmaya başlıyordu. Audrey bunu onun kaşlarının aldığı şekilden anlayabiliyordu. "Eğer kişisel işlerim olursa Brontë'den uğrayıp yardım etmesini isterim. Büyük bir sorun değil bu. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan. Ailen her şeyden önce gelir."

Ailen her şeyden önce gelir. Bunlar Audrey'nin milyarder Logan Hawkings'ten duyacağını asla düşünemeyeceği çok nazik sözlerdi. Nişanlısı onu biraz yumuşatmış olmalıydı. Audrey başını salladı. "Teşekkür ederim Bay Hawkings. Personel bölümüyle gerekli düzenlemeleri yapacağım."

"Çıkarken kapıyı kapat." Genç adam yeniden bilgisayarına dönerek yazmaya başladı.

Audrey onun ofisinden sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Ancak bundan sonra rahat bir nefes vererek kapıya dayanmak için kendine müsaade etti.

Bu beklediğinden çok daha iyi gitmişti. Genç adam gerçekten de yumuşamıştı. İki yıl önce –lanet olsun, altı ay önce– olsa Logan ona eğer işine değer veriyorsa işleri halletmenin bir yolunu bulması gerektiğiyle ilgili üstü incelikle örtülmüş birkaç imada bulunmuş olurdu. Genç kadına çok iyi para ödüyordu; eğer işini onu memnun edecek şekilde yapmanın bir yolunu bulamıyorsa bunu yapabilecek başka birini bulabilirdi.

Tabii bu KÖ sayılırdı: Kasırga Öncesi'nde. Brontë'den önce. Yine de Audrey hâlâ Logan'dan iyilik istemiş olmaktan hoşlanmıyordu. Logan bir keresinde, onunla oldukça talihsiz bir yemekli partide tesadüfen karşılaştığından Daphne'nin onun ikiz kardeşi

olduğunu biliyordu. Çoğu insan bir ikizi olduğunu bilmezdi, Audrey de bu bilgiyi kendiliğinden vermezdi. Bu konuşmanın üç yönden birine doğru yöneldiğini zor yoldan öğrenmişti:

Birinci senaryo: Ah, Tanrım. Daphne Petty'yle akraba mısın? *Şu* Daphne Petty? Şarkıcı olan? Bana bir imzasını alabilir misin? Bedava bilet? Çocuğumun doğum günü partisine bir ziyaret?

İkinci senaryo: Daphne Petty mi? Gerçekten mi? Ona hiç benzemiyorsun. O öyle zayıf ve gösterişli ki. Sen... değilsin.

Ya da üçüncü senaryo: Daphne Petty mi? Seni zavallı. O gerçekten de öyle mi?

Birinci senaryo sadece can sıkıcıydı, Audrey onu savuşturmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Hayır, Daphne'nin son eşya/bilet/CD'lerini bedava bulamazdı. Hayır, Daphne'nin birinin doğum gününde görünmesini sağlayamazdı. Yanında Daphne'nin fan kulübünün yöneticisinin kartvizitini bulundurup çok zorladıklarında onlara bunu uzatırdı.

İkinci senaryo kızdırıcıydı ama bununla baş etmeyi de uzun zaman önce öğrenmişti. Sahnedeki Daphne renkli giysiler giyip yoğun bir makyaj yapardı. Kalın takma kirpikleri, vahşi bir tonda boyanmış saçları ve on beş santimlik topukluları olmadan arabasından asla inmezdi. Markasının önerisiyle Hollywood'a "cılız" yıllar önce gelmişti (gerçi Audrey gizliden gizliye bunun sağlıklı bir beslenmeden çok uyuşturuculardan kaynaklandığından şüpheleniyordu), bu da Audrey'nin artık ikizine benzememesinin başka bir sebebiydi.

Audrey'nin saçı düz ve yumuşaktı, genç kadın çoktan çocukluktan çıkmış olsa da hâlâ solmamış turuncumsu-kızıl bir renkteydi. Cildi hâlâ hafif çilliydi, bu sadece makyaj yapmadığında belli oluyordu. Zaten asla fazla makyaj da yapmazdı, tutucu iş kıyafetleri üzerinde çok yersiz görünürdü bu. Daphne'den de birkaç beden de büyüktü. İkizi çıtkırıldım bir ekstra-ekstra-küçük beden

olsa da Audrey yumuşak, kıvrımlı ve tombula yakındı. Takma kirpikler ya da on beş santimlik topuklular giymezdi. Daphne'ye benzerdi ama sadece birisi gözlerini iyice kısarak bakıp fotoğraflarını karşılaştırırsa.

Konu Daphne'ye geldiğinde iyilikler istenmesine, görünüşü konusunda hakaretler işitmeye alışkındı. Ama hepsinin en kötüsü üçüncü senaryoydu: Acıma. Son iki yılda fazlasıyla yakından tanıdığı o bakış. Biri, hapisteki kısa aralar, halk önündeki fiyaskolar, uyuşturucu, alkol ve erkeklerle ilgili söylentiler de dahil Daphne'nin çılgınlıklarının suratlara çarptığı son magazin gazetelerinden birini hatırladığında yüzünde beliren o bakış. O parlak, vahşi Daphne Petty'nin dönüştüğü enkaz.

Audrey bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Dik başlı ikizi onu kendinden uzaklaştırıp uçarcasına geçen hayat stilinin ona sunduğu her şeyi kucaklarken bir kenarda çaresizce duruyordu.

Bu onu öldürüyordu. İşte bu yüzden Audrey, acımadan, her şeyden çok nefret ediyordu. Çünkü bunun için umutsuzca da olsa bir şey yapmak istiyordu; şimdi böyle bir şansı vardı. Daphne önceki gece sabahın üçünde bir ekip arabasının arka koltuğundan onu aramıştı. Onunla ilgilenenler yerine Audrey'yi aramıştı, o yardım edebileceği bir yer yerine LA'de olsa da kardeşinin perişanlığı Audrey'nin kalbini kırmıştı.

Daphne ona elini uzatıyordu. Yardım istiyordu. "Rehabilitasyon olmaz," demişti çünkü bu bütün gazetelere çıkardı; daha önce zaten iki kez rehabilitasyona girip ikisinde de başarısız olmuştu. Sadece Audrey'nin yardımıyla uzaklaşarak eski hayatıyla yeniden bağlantı kurmak için bir şans istiyordu. "Bu kez," diye yemin etmişti Daphne, "farklı olacak"tı. Eğer Audrey ona yardım ederse bu sefer uyuşturucuyla alkolü arkasında bırakacaktı. Başka hiç kimseye güvenmiyordu.

Böylece Audrey, Daphne'nin yanında olacağına söz vermişti.

İkiziyle birlikte uzaklara gidecekti. Kendi hayatını askıya alarak bir kez daha kardeşinin yardımına koşacaktı. Telefonda Daphne'yi yatıştırmış, sonra da polis merkezine yapılan bu son ziyaret hakkında menajerini aramıştı. Daphne'nin çoğu olayında olduğu gibi bunların ortadan yok olmasını sağlayabilmişler; ikizi nezaretten çıkarılmıştı, bu sabah New York'a uçuyordu.

Sonrasında Audrey, Daphne'yi yeniden bulmak için yavaş süreci başlatacaktı. Böyle umuyordu.

Audrey süpermarketten aldığı son romantik kitabının sayfalarını çevirerek tuzlu bir gevreği ısırdı. Saati kontrol etti, sonra içini çekerek gevrek poşetinin içini eşeledi. Geç olmuştu, pijamalarıyladı. Daphne'nin uçağının saatler önce inmiş olması gerekiyordu, ikizi havaalanından doğruca Audrey'nin dairesine geleceğine söz vermişti; *söz vermişti*. Audrey ikizini karşılamaya gönüllü olmuştu ama Daphne gülüp New York'ta yolunu gayet iyi bildiğini söyleyerek karşı çıkmıştı.

Ama gece saat ilerledikçe Audrey, Daphne'nin yolda birkaç mola verdiğinden daha da emin olmuştu. Bu onu sinirlendirmişti.

Saat biri biraz geçe kapının çalındığını, arkasından da bir kıkırdama duydu. Kızgınlığını bastırarak kapıya gidip delikten baktı. Beklendiği gibi gelen Daphne'ydi... yanında bir yabancıyla. Audrey kapının zincirini çözdü, kilidi çevirip kapıyı açarak Daphne'yle refakatçisine kötü kötü baktı.

Daphne, kulağında devasa kulaklıklar olan, siyah kıyafetler içindeki uzun boylu zayıf bir adama yaslanmıştı. Adamın kaşında bir sürü halka, boynunda parlak yeşil, uyumsuz bir atmaca dövmesi vardı. Daphne her zamanki gibi bir felaketti. Kotuyla tişörtü lekeliydi, saçları darmadağın bir örgü halinde omzuna dökülmüştü, yanındaki küçük valizdeki giysiler bütün koridora saçılmıştı.

İkisi de fazlasıyla yana kaykılıyorlardı, Audrey'nin bariz hoşnutsuzluğuna rağmen kıkırdamayı kesemiyorlardı.

Sarhoşlardı. Zilzurna sarhoş.

"Saatler önce burada olman gerekiyordu Daphne," dedi Audrey ona. "Neredeydin? Meraktan deliye döndüm."

Daphne omuz silkip yolunu açarak Audrey'nin dairesine girdi. "Uçuş berbattı, beni çok gerdi, bu yüzden Stan'le ben geceyi bitirmek için son bir içki içmeye gittik."

Daphne yanından geçerken Audrey, Stan'e baktı. Genç kadının arkadaşı onun peşinden girmeye niyetlendiğinde Audrey bir elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Ona nazik bir ifadeyle gülümsedi. "Onu eve getirdiğin için teşekkürler."

Adam altın bir dişini göstererek sırıttı. "Ben de içeri girmiyor muyum?"

"Hayır, girmiyorsun."

Adam sanki bu fikri onaylamıyormuş gibi baktı ama sonra omuz silkip yeniden asansöre yöneldi, az önce şöhretli bağlantısını terk ettiğini farkına bile varamayacak kadar harcanmış haldeydi. Audrey kapıyı hızla kapatıp yeniden kilitledi, sonra dönüp Daphne'ye baktı.

Kardeşi, Audrey'nin kanepesinde yüzükoyun yatıyordu.

"Sana inanamıyorum Daph," dedi Audrey. "İçmek mi? Sen buraya temizlenmeye gelmiyor muydun?"

"Yarın," diye mırıldandı Daphne kanepeden kalkmaya bile zahmet etmeden. "Yarın başlıyorum. Bağırmayı kes."

"Ben bağırmıyorum!" diye kükredi Audrey, sonra komşusu karşılık olarak duvara vurduğunda yerinden sıçradı. Üzüntüyle Daphne'nin valizini kapıp yatak odasına götürdü. *Peki öyleyse.* İkiz kardeşi böyle olmak mı istiyordu? Audrey ona bu konuda bir seçenek sunmayacaktı. Yalnızca yine kontrolü ele alarak Daphne'yi kendi kendinden kurtarması gerekiyordu.

Valizi yatağın üzerine atarak Daphne'nin el çantasını almak üzere oturma odasına döndü. Audrey'nin hareketlerinden bihaber Daphne horluyordu. Genç kadın çantayı aldı, yatağa geri dönerek içindekileri boşalttı.

Her zamanki dökümtüler yatağın üzerine saçıldı: yarım bir protein gofreti, üç ruj, saç tokaları, kredi kartları. Birkaç reçeteli ilaç şişesi de çıktı, Audrey dudağını ısırıp isimleri okurken kaşlarını çattı. İlaçların ikisi Daphne'nin adına değildi.

Bunları, bulduğu küçük bir beyaz toz paketiyle birlikte tuvalete döktü. Daphne uyandığında çok kızacaktı ama Audrey'nin umurunda değildi. Kardeşi istediği gibi kudurabilirdi.

Sonra valizi arayınca farklı isimler altında başka haplar, uyuşturucularla valizin astarına sokulmuş kalın bir paket buldu. Bunların hepsi çöpe gitti, atılan her parçayla birlikte Audrey daha da kararlı bir hale geldi.

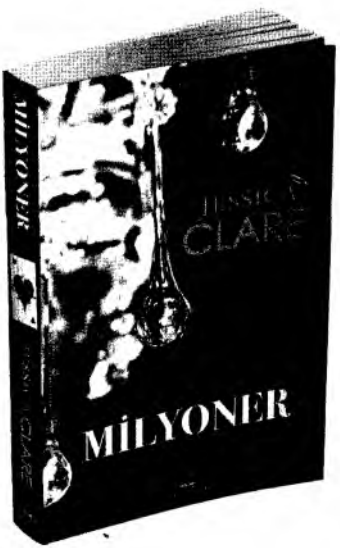
Daphne, Audrey'nin onun temizlenmesine yardım etmesini mi istemişti? Yardım etmeye niyetliydi ama Daphne'nin bunu takdir etmeyeceğinden de oldukça emindi. Bu, Daphne için çok kötüydü çünkü Audrey uzun süre bunun içinde olacaktı.

Oturma odasına geri dönüp Daphne'yi izledi. Zarif hatlarına makyaj kalıntıları yayılmıştı, uyurken ağzı açıktı.

Audrey ikizini geri *alacaktı*. "Eğer"ler, "ve"ler ya da "ama"lar yoktu. Daphne öfkelenip ona tehditler savuracaktı ama önemli değildi.

Audrey bunu ilk ve son kez yapacaktı çünkü Daphne'yi çoktan kaybetmiş gibi hissediyordu.

DEVAM EDECEK...

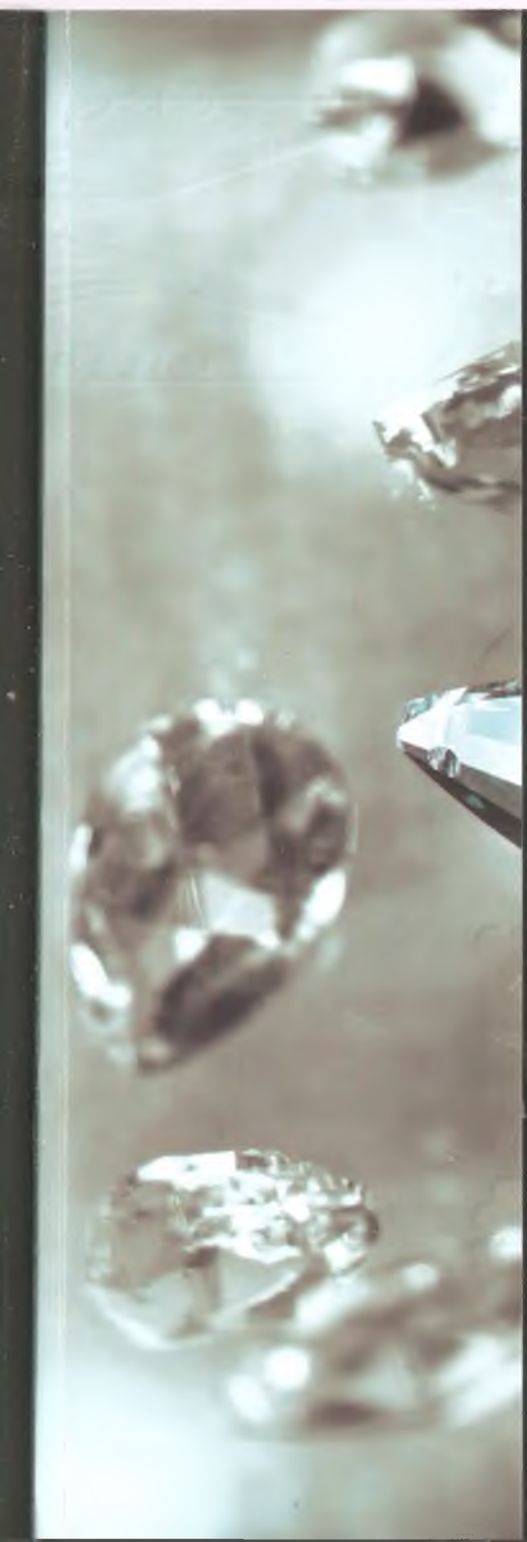
JESSICA CLARE / MİLYONER

Milyoner Erkekler Kulübü
Masa kuruldu, kartlar dağıtıldı, içkiler dolduruldu.
Sıra geldi alınacak ihaleleri, borsa hisselerini, otelleri konuşmaya
Masanın etrafında beş milyoner oturuyor.
Bu akşamın konusu ise bir adadaki geleceği parlak bir otel.
Logan Hawking gecenin şanslı çıkanı olacak gibi, zaten şu bir gerçek ki
Milyoner Erkekler Kulübü üyelerinin lügatinde kaybetmek yok.

- Milyoner Logan Hawking, Bahamalar'da yeni satın aldığı
otelini teftişe gider.
- Brontë Dawson, küçük bir lokanta garsonudur ve
radyodan bir haftalık Bahamalar tatili kazanır.
- Kasırga adayı talan eder, herkes tahliye edilir;
asansörde kalan Logan ve Brontë dışında.

Kasırganın yıkıp döktüğü otelde kalan bu milyoner,
hazırcevap garson Brontë'ye karşı poker masasından daha zorlu ve
tutku dolu bir mücadeleye yelken açacaktır çünkü
"Aşkın deliliği, cennetin lütuflarının en büyüğüdür."

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı olan Jessica Clare üç farklı mahlasla eserlerini kaleme almaktadır. Jessica Clare olan erotik çağdaş romanlar yazar. Jessica Sims ise eğlenceli ve heyecanlı, uyku kaçıran paranormal hikâyeler anlatır. Bunlar dışında bir takma ad daha kullanmaktadır çünkü kendi sözleriyle; anlatmak istedikleri bu iki türe sığmıyordur. Jill Myles mahlasıyla da ateşli ve komik şehir fantastiğinden, pek de iyi sonuçlanmayan masallara dek yazmadık konu bırakmaz. Sokaklarında kahveci bile bulunmayan, Teksas'ın kuzeyinde bir kasabada yaşıyordur ki bu acımasız bir işkencedir. Zamanını eşi, evcil hayvanları ve kahve makinesiyle geçirmektedir. Çünkü kahve olmazsa olmazdır.

Milyoner Erkekler Kulübü

Milyoner Erkekler Kulübü, iş hayatında her zaman kazanmış altı genç adamdan oluşur, ancak söz konusu aşk olunca şansları pek de yaver gitmez.

Kendisine takılan "Yaralı Yüz" lakabını layıkıyla taşıyan Emlak Simsarı Hunter Buchanan karanlık bir geçmişe ve suratı kadar yaralı bir ruha sahiptir. İş hayatında kimseye pabuç bırakmasa da aslında Hunter, bir kadının gözlerine dahi bakamayacak denli kırılgan bir adamdır. Ancak karşısına yanıtsız bir bilmece kadar esrarlı bir güzel çıktığında, Hunter bu sefer ipleri eline almaya kararlıdır ve bu genç kadının hayatıyla oyunlar oynayacak, esaslı bir plan yapar.

Zar zor geçimini sağlayan "hayalet yazar" Gretchen Petty reddedemeyeceği bir iş teklifi alır, ancak şartları pek de alışılagelmiş sayılmaz. Gretchen bir ay boyunca bir malikânede kapanıp yazmaktan çok, masasına her gün farklı renkte bir gül bırakan ev sahibinin gizemli yaşamı ve vücudundaki mükemmelliğe tezat kusurlarına ilgi duyar.

Yaralı milyoner ile **güzeller güzeli kızılın** hikâyesi, önyargısız ve gerçek bir aşk masalı anlatır.

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari
/novellayayinlari

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN 978-605-186-289-7

online sipariş: okuoku.com